

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

GENA SHOWALTER

WILLIAM'S STORY

Lords of the Underworld

The Darkest KING

Sonunda yeraltı dünyasının kralı olmak isteyen William, karşı konulmaz bir güzelliğe direnmek zorundadır; yoksa bir lanet onun sonunu getirecektir...

Herkesin korktuğu acımasız bir prens...

İntikamcı bir cadı tarafından lanetlenen Karanlık William, aşık olursa ölecektir; kalbini çalan kadın tarafından öldürülecektir. Kurtuluş için tek şansı, çözölemeyen şifrelerle dolu bir kitaptır. Şifreyi kırarsan, laneti de kırarsın. Şimdi, yüzyıllar sonra, bir dizi tek gecelik ilişkiye mahkûmdur... ta ki dünyada onu özgür kılabilcek tek kadını bulana kadar.

Efsane ve gücün nadir yaratıklarından biri...

Yaşayan son tek boynuzlu at şekil değıştircilerden biri olan Sunday "Sunny" Lane, suikastçılardan ve kaçak avcılardan kaçarak gölgelerden bir kriptanalist olarak çalışmaktadır. Sonra karanlık ve baştan çıkarıcı William onu kağıırır ve Cehennem'de esir tutar. Yakınlaştıkça, onun dokunuşuna daha çok açlık duyar... ve onu öldürmek için mistik bir arzu daha da güçlenir...

İkisi de sonsuza dek lanetlenmiş mi?

Kardeşi Lucifer'la savaş halinde olan ve sonunda yeraltı dünyasının kralı olmaya kararlı William, geleceğini tehdit eden saygısız güzele direnmek zorundadır. Ama Sunny her geçen gün onu daha da cezbediyor, ona duyduğu açlık eşsiz. Kalbini ve hayatını riske mi atacak yoksa lanet sonunu mu getirecek?

Ama hangi arzu daha güçlü olacak -tutku mu yoksa ölüm mü? Ve ilk kim teslim olacak?

Gena Showalter'a Övgüler

"Paranormal romantizmin önde gelen yazarlarından biri.
Gena Showalter tamamen büyüleyici bir hikâye sunuyor!"

-Kresley Cole, #1 New York Times çoksatan yazarı

"Bu dünyaya ve alfa erkeklere bayılıyorum - Gena Showalter'ın
en iyi işi bu!"

-J.R. Ward, New York Times'ın 1 numaralı çok satan yazarı, Gölge ve Buz üzerine

"Gena Showalter göz kamaştırmakta asla başarısız olmuyor."

-Jeaniene Frost, New York Times çoksatan yazarı

"Showalter... beni her seferinde sarsıyor!"

-Sylvia Day, New York Times'ın 1 numaralı çok satan yazarı

"Showalter aşık olacağınız eğlenceli ve seksi karakterler
yazıyor!"

-Lori Foster, New York Times çoksatan yazarı

"Showalter romantizmi her sayfada cızırdatıyor!"

-Jill Shalvis, New York Times çoksatan yazarı

"Büyüleyici bir kurgu, seksi bir kahraman ve dur durak
bilmeyen bir aksiyon... En Karanlık Gece, Showalter'ın en iyi
eseri."

-Karen Marie Moning, New York Times çoksatan yazarı

"Seksi paranormal romantizmin en ateşli hali! Savaş Tanrıları
serisi benim yeni saplantım."

-Christine Feehan, #1 New York Times çoksatan yazarı, Gölge ve Buz üzerine

EN KARANLIK KRAL

Gena Showalter

www.harlequinbooks.com.au

Kendi kişisel William-Max'ime.

Her zaman günümü aydınlatıyorsun. Beni besliyorsun, kedi ve köpeklerden oluşan hayvanat bahçemi seviyorsun ve kış gibi görüldüğümde bile kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissetmemi sağlıyorsun.

Bir keresinde kış gibi görünmüştüm. Yani, bir keresinde popo gibi görüldüğümü sandım ama görünmedim, çünkü görünemiyorum. Bekle. Popo kelimesini çok mu fazla söylüyorum? (Hileli soru - popo kelimesini çok fazla söyleyemezsin. French 'n' Bookish'teki Naomi bana boşuna Muhteşem Buttwalter demiyor!) Seni seviyorum, bebeğim!

Naomi'den bahsetmişken, dünyanın en iyi sosyal medya yöneticisi olduğunu kabul ediyorum. Kitap William senin! Sen harika bir kadınsın ve seni tanıdığım için çok şanslıyım.

Ve iş eşim, inanılmaz güzel ve yetenekli Jill Monroe'ya, gezegendeki en harika insanlardan biri! Moralim bozuk olduğunda beni toparlıyorsun. Karakterlerime işkence etmem ya da onları kurtarmam için (o güne bağlı olarak) sayısız saatler harcadın, eleştirdin ve bana yardım ettin. Sonuç olarak (neredeyse "popo çizgisi" yazacaktım lol) - dünyamı daha iyi bir yer haline getiriyorsunuz!

Sevgili okuyucu,

William the Ever Randy romanımın sayfalarına ilk adım attığımda, kontrolü ele geçirdi. Okuyucularımın bir numaralı seçkisi haline geldi. İyi ki de öyle oldu çünkü ben de bu güçlü, saygısız playboy prenze aşık oldum. Sıfır korkusu, çarpık bir mizah anlayışı ve istediği her şeyi alabilecek gücü var. Dizi boyunca bu gizemli adam bizden bir sürü sır sakladı. Bizi çileden çıkardı ve şehvetten çıldırttı. (Yoksa sadece ben mi?) Onun hikâyesini anlatmak için sabırsızlanıyordum. Şifreli kitabı ne diyor? Nereden geliyor? Hades ile nasıl bağ kurdu? Sonunda öğrenmenin zamanı geldi...

Sevgiler,
Gena Showalter

İçindekiler

Önsöz (Birinci	
Bölüm) Önsöz	
(İkinci Bölüm)	
Birinci Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm Yedinci	
Bölüm Sekizinci	
Bölüm Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm Onbirinci	
Bölüm Oniki Bölüm	
Onüçüncü Bölüm	
Ondördüncü Bölüm	
Onbeşinci Bölüm	
Onaltı Bölüm	
Onyedinci Bölüm	

On Sekizinci Bölüm
On Dokuzuncu Bölüm
Yirminci Bölüm Yirmi
Birinci Bölüm Yirmi
İkinci Bölüm Yirmi
Üçüncü Bölüm Yirmi
Dördüncü Bölüm Yirmi
Beşinci Bölüm Yirmi
Altıncı Bölüm Yirmi
Yedi Bölüm Yirmi
Sekizinci Bölüm Yirmi
Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm Otuz
Birinci Bölüm Otuz
İkinci Bölüm Otuz
Üçüncü Bölüm Otuz
Dördüncü Bölüm Otuz
Beşinci Bölüm Otuz
Altıncı Bölüm Otuz
Yedi Bölüm Otuz
Sekizinci Bölüm

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Sonsöz

Önsöz

Birinci Bölüm Binlerce yıl önce Lleh Diyarı

Acımasız bir yumruk çocuğun çenesini kırdı. Kan ve diş tükürerek kayalık, isle kaplı zemine yuvarlandı. Yakıcı acı ciğerlerindeki havayı çekip alırken, gözlerinin önünde yıldızlar parladı ve midesini asit doldurdu. Birçoğundan daha hızlı iyileşti, kemikleri hızla birbirine kaydadı ama acı yayılmaya devam etti.

Şu anki işkencesinden sorumlu olan erkek Pençe, kaburgalarına tekme attı. "Sana yemek verdiğimizde, onu yiyeceksin." Tekme, tekme. Aşırı büyümüş bu hayvanın boynuzları, dişleri ve kas üstüne kasları vardı. Krallıktaki diğer herkes gibi o da "kolay erişim" için lekeli bir peştamal, tekmelikler ve taştan çizmeler giyiyordu. "Anlıyor musun?"

Çocuk hırıltılı nefesler arasında, "Oh, anlıyorum," diye alay etti. Kulaklarından ve ağzından kan damlarken bile çevresinin farkında olmaya devam etti. Bitki örtüsünden tamamen yoksun, ana gezegenlerinden sürgün edilmiş ölümsüz yamyamlar, tecavüzcüler ve katillerle dolu tepelik bir çorak araziydi. Gece çökmüştü, kamp ateş çukurlarıyla aydınlanıyordu... mahkûmlar şişte kızartılıyor, eriyen etleri tıslayan alevlere damlıyordu.

Acrid rüzgârı hışırdayarak Scum'ın yaralarını sızlattı ve zihnini Pençe'ye geri götürdü. "Yiyecek derken başka bir esirin kalçasını kastediyorsun. Yemeğini alabilirsin ve-"

Tekme. "Aylar önce gökten düştün ve biz seni kollarımızı açarak karşıladık. Adın yoktu, biz de sana bir ad verdik. Evin yoktu, biz de seni yanımıza aldık. Zihnin boş bir sayfaydı, biz de sana anılar verdik. İyiliklerimizin karşılığını böyle mi ödüyorsun?"

İyilik mi? Acı bir kahkaha attı, ancak kırık bir kaburga parçasının akciğerini delip söndürdüğünü varsaydığı için kanla boğuldu. "Bana pislik diyorsun. Ve senin değerli

Barınak mı? Hepsi zincirlenmiş esirlerle dolu, çok küçük bir çamur kulübe."

Anılarına gelince, ürperdi. Bu korkunç erkeklerin kendisine ve diğerlerine karşı işledikleri korkunç eylemler... Bir yanı zihnini temizlemek için her şeyi yapardı. Diğer yanı ise dehşeti neredeyse boşluğa tercih ediyordu. Bu ne kadar üzücüydü? O sadece... Gerçekleri bilmek istiyordu.

Ben kimim? Buraya nasıl geldim? Neden buradayım? Beni kurtarmak için çırpınan bir ailem var mı?

Bir özlem acısı Scum'u neredeyse ikiye bölüyordu. Burada o kadar çok insan var ki, yine de yalnızmışım gibi hissediyorum, hep yalnızmışım gibi.

"Ne cüretle şikayet edersin?" Claw, Scum'ın kafasının arkasına tekme attı.

Gözleri yaşardı ve paniğe kapıldı. Bir zayıflığınızı ortaya çıkardığınız an, düşmanınıza sizi nasıl yeneceğini öğretmiş olurdunuz. Mümkün olduğunca çabuk, gözyaşlarını kırıştırarak uzaklaştırdı. Eğer biri parlayan bir damla görürse-

"Gözyaşları mı?" Pençe neşeyle güldü. İzleyicilerden oluşan kalabalık da güldü ve Scum utanarak başını eğdi.

Claw'ın dikkatini dağıtmayı uman Scum, "Yanıldın. Hafızasız değildim." Ne zaman gözlerini kapasa, tek bir anı tekrar tekrar görüyordu. Bundan önceki hayatının bir yankısı.

"Bana anneni hatırladığını söyle, ben de gidip onu getireyim." Bir başka acımasız yumruk, bu seferki şakağa.

Bir baş dönmesi, bir acı ve kahkahalar yeniden alevlendi.

Görüşü bulanıklaşan Scum elini uzatarak birinin, herhangi birinin ona yardım etmesi için dua etti. Biri bileğine basarak kemiklerini kırdı. Acı! Bir insanın dayanabileceğinden çok daha fazla olduğu kesindi. Yine de yediği dayak yalnızlık hissiyle kıyaslanamazdı.

Yumruk, yumruk. Beyni kafatasına çarptı, vücudu kutsanmış bir şekilde uyuştı. Yumruk, yumruk. Gözleri şişerek kapandı. Dayak farkındalığından kayboldu, anı onu ele geçirdi.

Tanımadığım bir çocuğun yanında duruyorum. Neden birlikte olduğumuzdan ya da bulutlara nasıl çıktığımızdan emin değilim. Tek bildiğim onun yakınlığının beni rahatlattığı.

Kıvırcık siyah saçlı ve kusursuz siyah tenli güzel bir kadın sis bulutunun içinden iniyor. Akan fildişi bir elbise giyiyor, beyaz ve altın kanatları yukarı ve aşağı süzülüyor. Yukarı ve aşağı. Onun karşısında dehşete düşüyorum. O bir melek mi yoksa Gönderilmiş Olan mı?

Belki bir Harpy ya da kuş değiştirici? Olasılıklar sonsuzdur, çünkü her efsane ve mit gerçeklerle doludur.

Onunla aramda bir bağ hissediyorum. Ya o benim annemse?

Bu fikir kalbimi hoplatıyor ama sevinçten mi yoksa korkudan mı emin olamıyorum. Yere iniyor, bebek mavisi gözlerinde yaşlar parlıyor.

O zaman kesinlikle bir Harpy değil. Şekil değiştiren de değil. Bir şekilde, bu türlerin de benim gibi düşündüğünü biliyorum: gözyaşları bir zayıflıktır ve zayıflıklar ortadan kaldırılmalıdır.

Burnunu çekerek önümüze çömeliyor. Diğer çocuk bronz tenli, siyah saçlı ve aynı bebek mavilerine sahip. Ayrıca beyaz ve altın rengi kanatları var. Bu ikisi akraba mı? Hepimiz akraba mıyız? Ben neye benziyorum?

"İkinizi de çok seviyorum," diyor. "Bunun olmaması gerekiyordu. Bizi kurtarmanız gerekiyordu, sizin değil-" Bir hıçkırık kaçıyor. "Eğer başka bir yolu olsaydı... biz sadece... Seni asla doğurmamalıydık. Öğrendi ve şimdi ölmenizi istiyor."

Midem bulanıyor. Hem bizi sevip hem de hiç doğmamış olmamızı nasıl isteyebilir? "O" kim ve neden ölmemizi istiyor?

Titreyerek bir elini benim üzerime, diğerini de kanatlı çocuğun üzerine koydu. "Seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım ama..."

Gölgeler içinde gizlenmiş bir adam arkasında belirliyor. Uzun boylu - bir dev - ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük kaslara sahip. Oniks mızrağın ucu sırtına saplanıp göğsünden çıkarken, acı dolu bir nefes alıyor. Yaradan

fışkıran kan yanaklarını ıslatırken rengi soldu.

cübbesi. Ağzının kenarlarından kıpkırmızı akıntılar fışkırıyor.

Korkmam, öfkelenmem ya da her ikisini birden yaşamam gerektiğini biliyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Bir kez daha dışının ötesine bakıyorum, onu bıçaklayan erkeği merak ediyorum. Gölgeler yüzünü çarpıtarak kimliğini gizliyor.

Diğer çocuk elimi tutuyor ve beni geriye doğru sürükleyerek portallardan oluşan bir duvara -diğer dünyalara, alemlere ve boyutlara açılan kapılara- doğru çekiyor. Korku yüz hatlarını bozuyor. Konuşmak için ağzını açıyor ve-

Anı her zaman olduğu gibi aniden ve tamamlanmadan sona erdi.

Scum'ın boğazında bir yumru büyüdü ve inkâr çığlığını susturdu. Neden çocuk, kadın ya da onu öldüren kişi hakkında daha fazla şey hatırlayamıyordu? Öğrenmek zorundaydı!

Göğsü sıkıştı. Neden hiç doğmamış olmalıydım?

Claw'ın bir sonraki yumruğuyla gerçeklik fanteziyi gölgede bıraktı, o kutsanmış uyuşukluk etkisini yitirdi. Yumruk. Ciğerleri boşaldı, tekrar söndü. Yumruk. Sinir uçları protesto için inledi. Tekme. Kalabalık tezahürat yaparken kan ve safra kustu.

Çığlık atma. Acıyı görmezden gel.

Claw kalçalarının arkasını tekmeleyerek, "Et yumuşayınca daha güzel oluyor, değil mi?" diye böğürdü.

Kıs kıs gülüşmeler ve anlaşıma naraları çınlarken Scum havayı içine çekmek için mücadele etti. Nefes al. Sadece nefes almalıyım. Hayır, hayır. Ayağa kalkmalıyım. Öldürmek gerek!

İçindeki dürtü kabardı. Sanki bu erkekleri öldürmek için doğmuş gibi hissediyordu. Sanki başka hiçbir amaç için yaşamıyormuş gibi. Claw'ın ellerini ve ayaklarını keseceğim, böylece karşı koyamayacak ya da kaçamayacak. Sonra dişlerini teker teker sökeceğim, sikini koparacağım ve minik uzantıyı boğazına sokacağım. Sonunda.

Geri kalanını öldüreceğim. Yavaşça.

Yavaş bir gülümseme çiçek açtı. Nefret damarlarını yaktı. Acılık düşüncelerini dondurdu. İntikam Scum'da yaşıyor ve nefes alıyordu.

Pençe kaşlarını çattı. "Bunu komik mi buluyorsun?"

"İstiyorum." Sözcükler bulanık çıktı, sis gibi aslı astarı yoktu ama umurunda değildi. "Ölü adam tekmeliyor."

Hırlayarak, Pençe onun bacaklarının arasına tekme attı.

Kalabalık çılgına dönerken, Scum daha fazla kan kustu. Görüşünde siyah noktalar belirdi ama kendini gülmeye zorladı. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

Pençe'nin gözleri irileşti, beklenmedik alay onun gururunu paramparça etti. Aşağı daldı, dizleriyle Scum'ın omuzlarını sıkıştırdı ve yumrukladı, yumrukladı, yumrukladı.

Kabarcıklı bir acı. Scum'ın kalbi bir ya da iki kez durdu. Yapmadı... yapamadı...

"Bana merhamet için yalvar, pislik, ve bu dursun."

Asla! Kırılmaktansa ölmeyi tercih ederim. Ve ölmeyi reddediyorum!
O...

Bayılmış olmalıydı. Sonrasında bildiği tek şey, Pençe'nin ayağa kalktığı ve kanlı kollarını kaldırarak Scum'ın etrafında dolanmaya başladığı oldu. Kalabalık övgü çığlıkları atıyordu.

Pisliğin öldürme dürtüsü yok olmuştu. Umutsuzluk onu sardı, herhangi bir fiziksel acıdan daha yıkıcı olan sinsi bir güç. Sürünerek uzaklaşmaya, kalabalığın içinde kendini kaybetmeye çalıştı ama biri baldırlarına vurarak onu durdurdu. Başını geriye attı ve çığlık attı; onu durdurmak mümkün değildi.

Kalabalık alay etti ve etrafındaki çemberi daralttı.

Başka biri kafatasına bir sığır sopası bastırdı, voltlarca elektrik her santimine hücum etti. Derisi gerildi ve kasları düğümlendi, kanı bir anda kaynadı. Scum sadece nefes alabiliyor, terleyebiliyor ve gözlerini kırpabiliyor, ne pahasına olursa olsun hayatta kalmaya çalışıyordu.

Ölürsen düşmanlarını öldüremezsin. Dayan, dayan. Dayak yakında sona erecekti -cum öldürülemezse kadar değerliydi. Gençliğine rağmen, uzuvları ve organları yeniden büyüyebiliyordu. Yani, o hiç bitmeyen tek büfeydi.

Pençe kalabalığı geri itti, ardından Scum'ın bileklerine zincirler geçirdi. "Bu gece, kelimenin tam anlamıyla bizim tatlımız olacaksın."

Yeni tezahüratlar yükseldi ve ikinci bir çığlığı susturmak için dilini ısırıldı. Belki... belki merhamet için yalvaracaktı. Onların rızık, sonra da oyuncağı olmak için.

Bir kez daha gözyaşları sel oldu, bir inilti kaçtı. Bunu onlar mı yaptı? Beni kırdılar mı?

Pençe aniden doğruldu, kaşlarını çattı. "Sessiz ol! Garip bir şey yaklaşıyor."

Diğerleri sessizleşerek itaat etti. Saldırganlık atmosferi doldurdu.

Scum'ın kulakları seğirdi, farklı sesler kaydedildi. Bir vınlama. Bir ısıklık. Boğuk bir kıkırdama. Debelenmesine ve neredeyse iki kez kusmasına rağmen doğrulmayı başardı. Simsiyah bir duman kasırgası kampa yaklaşıyordu.

Her içgüdü bağırdı, Tehlike! Kaçın! Hemen kaç!

Korku Scum'u ellerinin ve dizlerinin üzerine çökertti. Ancak zayıflamış vücudu titriyor, iyileşmemiş kemikleri ve kasları zonkluyor ve hareketsiz kalıyordu.

Savaşçılar silahlarını hazırladı: kılıçlar, tatar yayları ve palalar. Çok az, çok geç. Kasırga hızını arttırdı ve kısa sürede bir...iki...üç vahşiyi yuttu.

Kasırga ilerledikçe, başsız bedenleri tükürdü.

Diğer zalimler küfredip kaçtılar ama onlar da kısa süre içinde yutulup başsız bir şekilde dışarı atıldılar.

Vahşiler düşmeye devam ettikçe heyecan artıyor, korkuyu gölgede bırakıyordu. Böyle devam ederse birkaç dakika içinde katledileceklerdi. Pislikler de. Sırtışı geri döndü. Vahşiler öldüğüne göre mutlu ölebilirdi, acısı bitmiş, sona ermişti.

Her biri bir öncekinden daha tiz olan daha fazla çığlık patlak verdi. Giderek daha fazla barbar yere yığıldı. Güm, güm, güm. Kulaklarıma müzik gibi geldi. Kesik bir kafa Scum'ın ayaklarının dibine yuvarlandı, onu bir başkası ve bir başkası izledi. Parçalanmış ciğerlerinin izin verdiği kadar derin nefes aldı, tatmin damarlarında köpürüyordu.

Sonunda, Scum ayakta kalan son erkek oldu. Yine de duman ona saldırmadı. Hayır, onu çevreledi. Ölçüsünü mü alıyordu? Çömeldi ve çenesini kaldırdı. Bunu istiyordu. Ne için yaşamak zorundaydı?

Duman inceldi ve uzun boylu, kaslı bir adam belirdi. Elinde bir tırpan vardı ve bronzlaşmış teni, siyah saçları ve daha siyah gözleriyle Ölüm'e benziyordu. Hiç bitmeyen bir uçurum. Deri pantolon giymiş ama gömlek giymemişti, çıplak göğsünde bir dizi piercing ve dövme vardı. Yüzüne ve gövdesine kan sıçramış ve silahından damlamıştı.

Yanında altın sarısı teni, soluk bukleleri ve mavi gözleriyle aynı derecede kana bulanmış bir genç duruyordu. Oğlu mu?

Ölüm tırpanını kaldırdı, son darbeyi indirmeye hazırlanıyordu. Evet. Evet! Evet! Ama bakışları karşılaştı ve tutuştu ve Ölüm durakladı, ifadesi bir duygu gobleniydi: kararlılık, öfke, dehşet, pişmanlık, hatta suçluluk.

"Sende onun gözleri var," dedi Ölüm, sesi gürültülü ve pürüzlüydü.

"Onun mu?" Scum'ın göğsünde en ufak bir umut ışığı parladı. Ölmeden sadece birkaç saniye önce ailesini mi öğrenecekti? "Babamı tanıyor musun?"

"Var... ve yok."

"Bu ne demek oluyor?" diye tersledi, sabrı tükenmişti.

"Tam olarak söylediğim şey. Kimse babanı gerçekten tanımıyor."

Ölüm tırpanı kaldırmaya devam etti... sadece vurmaktan indirmek için.

Ne? Hayır, hayır, hayır. "Devam et. Yap hadi!"

Ölüm, Pençe'nin dayağı kadar sert bir ses tonuyla, "Bana emir vermeye cüret mi ediyorsun?" dedi.

"Evet! O zaman öldür beni."

O karanlık uçurum gözleri kısıldı. "Benim kim olduğumu biliyor musun, çocuk?"

"Sen Ölümsün." Neden inkar ediyorsun? "Sen de öldürdüklerin kadar kötüsün."

"Ben onlar gibi değilim. Ben daha kötüyüm." Sanki söyleyecek bir sırrı varmış gibi öne doğru eğildi. "Ancak,  l m benim unvanlarımdan biri."

Atamalar?

"Bana Hades diyebilirsin," diye devam etti erkek. "Ben kralların yeraltı kralıyım ve seni bulmak için tüm dünyaları aradım."

Pislik morarmış göğsüne vurdu, zincirler şingirdiyordu. "Ben mi? Neden?" Daha önce tanışmışlar mıydı? Hades hakkında ne biliyordu?

şok geçirirken, zihninin en derin köşelerinden ayrıntılar fışkırdı. Yeraltı dünyasının on iki kralından biri. Soğukluğu ve acımasızlığıyla tanınırdı. Tereddüt etmeden ve merhamet göstermeden öldürür ve tek kuralını çiğneyen herkese acımasızca davranırdı: her zaman ve her şekilde ona itaat etmek. Hiçbir ahlaki pusulaya sahip değildi ve doğru ve yanlışla ilgili hiçbir endişesi yoktu.

"Sebeplerim bana aittir ve her zaman değişebilir," diye yanıtladı Hades. "Bu benim evlatlık oğlum, Prens Lucifer." Gencin başının üstünü okşadı, çok sayıdaki yüzüğü ateş işiğinde parlıyordu. "Kim olduğunu biliyor musun?"

 ocuk okşamadan hoşlanmadı. Gözlerinin kenarları seğirdi, kaşları  atılmaya başlamıştı. Ama göz açıp kapayıncaya kadar ifadesi değişti.

Scum baba ve oğul arasında bir bakış atarak, "Ben... değilim," diye itiraf etti. Kıskançlık alevlendi. Ah, bir aileye sahip olmak. Onu koşulsuz sevecek, tapacak ve koruyacak biri.

"Senin adın William. Azimli koruyucu anlamına geliyor," dedi Hades, ses tonunda bir zevk notası vardı. "Tıpkı Lucifer'e yaptığım gibi seni de oğlum yapmaya karar verdim. Sen benim koruyucum olacaksın. İntikam elim olacaksın."

William. Gerçek bir isim ve bir amaç. İki de onda yankı buldu, kıvılcımlandı. Neydi bu? Mutluluğun ilk tadı mı?

Kral sözlerine şöyle devam etti: "Büyünün inceliklerini ve karşına ne çıkarsa çıksın kazanmak için nasıl savaşacağını öğreneceksin. Kendi kurtarıcın olmanı sağlayacağım."

Evet, evet. O şeyleri istiyordu. Ama... "Neden beni oğlun yapmak istiyorsun? Oğullar değerlidir." Claw'a göre, Scum-William'ın rejenerasyonu dışında hiçbir değeri yoktu.

Hades birkaç santim öteye çömelmiş, güllerin tatlı kokusu ondan yayılıyordu. "Ne olduğunu biliyor musun William?"

Başını bir kez daha salladı, çok uzun, kirden topaklanmış saçları yanaklarına çarpıyordu. "Sadece insan olmadığımı biliyorum." Bazen, öfke onu ele geçirdiğinde, sırtından ambrosia kokulu dumanlar yükseliyor ve derisinin yüzeyinin altında şimşekler çakıyordu.

Duman... Kalbi hızla çarpıyordu. Hades onun gerçek babası olabilir miydi? "Haklısın," dedi Hades. "Sen insan değilsin. "Sen insan değilsin. çok daha iyi, çok daha güçlü olacaksın. Ve bir gün, tüm dünyalar senin önünde titreyecek."

Önsöz

İkinci Bölüm

Maradelle Diyarı On altı yıl sonra

Alev alev yanan bir ateş çukurundan yayılan altın ışık huzmeleri gecenin gölgelerini kovalıyordu. Sandal ağacı kokulu duman dalları yukarı, yukarı kıvrılıp rüya gibi bir pus yaratırken, transparan eşarplar giyen cadılar alevlerin etrafında dans ederek izleyicileri baştan çıkarıyor ve cezbediyordu. Büyücüler davullara vurarak şehvetli bir ritim yarattı.

Tüm köy, Hades'in oğullarını yeraltı dünyasının tanrıları olarak görüyordu. Haksız da sayılmazlardı. Gerçi William için daha doğru bir unvan "tanrı katili" ve "tanrıça baştan çıkarıcı" olabilirdi. Yıllar geçtikçe Hades'in aranan suikastçısı ve casusu haline gelmişti.

William'ın hedeflerinin büyük bir kısmı, dünyaları iblislerden, ejderha değiştiricilerden, vampirlerden ve cadılardan kurtarmak için birlikte çalışan farklı türlerden oluşan bir kalabalık olan Wrathling'lerdi. Sözde kötü ırklar.

"Hangisini istiyorsun? Onu mu, onu mu yoksa onu mu?" Lucifer kendi omzuyla William'ın omzunu dürttü. Dansçıların kocalarıyla birlikte ateş çemberinin etrafında bir daire oluşturarak oturdular. "Yoksa onları birbiri ardına mı yatırmak istersin, montaj hattı tarzı?"

Düşmanlarını öldürmeyi sevdikleri gibi.

William dudaklarını büzdü. Ne zaman ziyaret etseler, istedikleri kadını seçerlerdi. İstedikleri herkesi. Evli ya da bekâr, fark etmezdi.

"Yarısını sen al, yarısını da ben alayım," diye ekledi Lucifer.

"Tsk-tsk. Çekinmen gerekmiyor mu?" Lucifer yarın prensesleri Evelina Maradelle ile evlenecekti. Ejderha değiştiren bir imparatoriçe ile bu diyarı yöneten büyücü lordun tek çocuğu.

Evelina doğduğundan beri kilit altında tutuluyordu. Lucifer bile onu görmemişti. Sadece ailesi bu onura sahipti. Ve tabii ki Hades de bu birleşmeyi ayarlamıştı.

Kız hayal edilemeyecek kadar güzeldi, sert mizacına rağmen nazikti ve kıyaslanamayacak kadar güçlüydü.

Lucifer kaşlarını çatmaya çalıştı ama bir kısı kısı gülme onu alt etti. William da kısı kısı güldü. Evlilik hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Neden değiştirsin ki? Çoğu insan yeminlerini bir öneri olarak kabul ederdi.

Çoğunu mu? Hepsini dene. Eşine sadık kalmak isteyen biriyle hiç tanışmamıştı.

Evli bir kadın birlikteliğini onurlandırmak istemiyorsa, ben neden isteyeyim?

"Prenses benim hayatımı etkilemeyecek," dedi Lucifer. "Hiçbir şey etkilemeyecek. Hiçbir şey etkilememeli."

"Katılıyorum. Neden mükemmellik uğraşalım ki?"
Ve yirmili yaşlarında ölümsüz bir prens olarak hayat mükemmeldi.

William'ın canından çok sevdiği bir babası ve takdir ettiği bir kardeşi vardı. Her sabah bu ikiliyle ve hayatta kalma uzmanlarıyla birlikte eğitim alıyor, savaş becerilerini geliştiriyor ve en kötü durumların üstesinden gelmeyi öğreniyordu. Geceleri ise her türlü cinsel arzusunu tatmin ediyor, zevkten dört köşe oluyordu.

Yani öz ailesi onu istememişti. Yani dünyanın onsuz daha iyi olacağını düşündüler. Ne olmuş yani? Göğsündeki sıkışmayı görmezden geldi. Yeni ailesi onun arkadaşlığından hoşlanıyordu ve sevgilileri ona doyamıyordu. Ona şefkat ve kabul gösteriyorlardı. Hayatın gerçek armağanları.

Kimi kandırıyorum ben? Ben gerçek bir yaşam armağanıyım. Ne? Eğer doğruysa bu övünmek değildi. Zenginliğe, güzelliğe ve kimsenin ondan alamayacağı bir dizi anıya sahipti. Buradaki tüm büyücülerden daha güçlü bir büyüye ve diğerlerinin gıpta ettiği doğaüstü güçlere sahipti. Herhangi bir dünyada herhangi bir yere ışınlanabiliyor ya da geçit açabiliyor, iblisleri kontrol edebiliyor ve hem düşmanlarında hem de müttefiklerinde korku ve nefret uyandırabiliyordu. Öfkelendiğinde dumandan kanatlar üretti. Yakında, tıpkı Lucifer gibi kendi prensliğini -Hades'in topraklarındaki bir krallığı- yönetecekti. Daha neye ihtiyacı vardı? Daha iyi ne olabilirdi?

Peki neden hâlâ mutsuzum? Neden hatırlayamadığı bir geçmişini bırakamıyor ya da küçümsediği geçmişini unutamıyor?

Hades'e ilk anısındaki çocuk hakkında sadece iki kez soru sormuştu. Her ikisinde de aynı yanıtı almıştı. Güven bana. Bilmemen daha iyi.

Boğulmakta olan bir adamın havayı arzuladığı gibi cevapları arzulasa da, daha fazlasını istemeyi kendine yediremiyordu. Hades'in onun için yaptığı onca şeyden sonra olmazdı.

Lucifer ona bir sürahi ambrosia aromalı viski uzatarak, "Sarışın gözlerini senden alamıyor, kardeşim," dedi.

"Hangi sarışın olduğunu sormaya gerek yok." William bir yudum aldı. "Sanırım yaklaşırken kalçalarını sallayan sarışın." Kollarını başının üzerine kaldırdı ve göğüslerini daha iyi göstermek için sırtını dikleştirdi. Meme uçları büzülmüştü.

Mmm. Meme uçları onun en sevdiği hedef tahtasıydı. "Teklifini kabul edecek misin?"

Lucifer sordu.

"Yapacağım-" Bakışlarını onun yüzüne doğru kaldırmaya zorladı. "Hayır." Lleh'li Lilith, Evelina'nın üvey kız kardeşi ve ordu komutanının karısı. Bir kahin olduğu kadar bir cadıydı da. Kısa boylu ve kıvrımlıydı, kar kadar beyaz bir teni, zümrüt kadar yeşil gözleri ve yakut kadar kırmızı dudakları vardı.

William hiçbir zaman boyut ya da rengi önemsemedi. Güzellik farklı paketlerde gelirdi ve o hepsini takdir ederdi. Tek gereksinimi neydi? Yumuşak, sıcak ve geçici. Eğer dışı bir azizin kalbine sahipse ve bir iblis gibi sevişiyorsa, daha da iyiydi. Uysal ve teklifsiz olmak bonuslardı.

Cadı üçünden ikisini karşılamış olsa da -yumuşak ve sıcak- en önemlisinden yoksundu. Geçici. Haftalar önce birlikte yatmışlardı. Sonrasında, kız sarılmıştı.

Ürperdi. Kaderinde onu tamamlamak olan tek kadın o olsa bile, bu gece onu reddedecekti. Lilith gibi yapışkanlar karşılıksız tek eşlilik bekler ve sık sık kıskançlık krizlerine girerlerdi. Hayır, teşekkürler. O çeşitliliği tercih ederdi, hayatın baharatı.

Sadece yeni bir kadın kazandığında gerçek bir tatmin yaşadı. Bir an için. En ufak bir tat. Tabii ki.

Anlar hep geçip gidiyor, onu bir başkası için heveslendiriyor, umutsuzluğa dūřuruyordu. Yine de o anları hiçbir řeye değişmezdi; kimsenin istemediği bir ocuk olan kendisinin arzulandığının, hatta hayranlık duyulduğunun kanıtıydılar.

"Onu senin elinden alacaęım." Lucifer viski sūrahisinin űzerinden cadıyı inceledi. "Seninle yattıęını dūřūnmesini saęlayacaęım."

"Hayır!" William kūkreyerek birkaç kiřinin bakıřlarını űzerinde topladı. Nefesi hızlandı ve ensesinde boncuk boncuk ter birikti.

Lucifer'in Būyūk Aldatıcı olarak bilinmesinin bir nedeni vardı; istedięi zaman istedięi kiřiye dūnūřebilirdi ve dūnūřtū de. Sık sık. Bu onların en būyūk hořnutsuzluk kaynaęıydı.

"Hayır," diye tekrarladı daha sakın bir tonda. "Bu tecavūzdūr." Geçmeyi reddettięi birkaç çizgi vardı ama cinsel ihlal listenin bařındaydı.

"Yanılıyorsunuz. Bu tecavūzūn tam tersi. Ona tam olarak istedięi řeyi vermiř olurum. Ama," diye ekledi Lucifer kırılğan bir gūlūmsemeyle, avuçlarını masum bir jestle havaya kaldırarak, "sen benim aziz kardeřimsin. İsteklerini yerine getireceęim."

Lucifer'in bu unvanı hak etmesinin bir bařka nedeni neydi? Sūrekli yalan sūylüyordu.

Gerçeği mi aldım yoksa başka bir yalanı mı? William dilini ısırdı, kanın tadını alıyordu. Lucifer'i sevmek istiyordu. Lucifer'i sevmek istiyordu. Ama...

Her ikisiyle de gizlice mūcadele etti. Ama onlar bir aileydi, insanlıęa verilmiř en deęerli armaęandı. Erkeęi terk etmeyecekti.

Lilith dudaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde yalayarak parmağını ona doğru uzattı. "Bana gel, William. İstediğin her şey olacağım, arzuladığın her şeyi yapacağım."

Mūmkūn olduęunca nazik bir řekilde, "űzgūnūm ama bařka birini istiyorum" dedi.

"Fikrini deęiřtirebilirim." Dizlerinin űzerine öktū ve sūrūnerek yaklařtı, gūzlerinde garip, hipnotik bir ıřık parlıyordu. "Bunu űnceden gūrdūm."

Pek sayılmaz. Daha sert bir tonla, "Cevabım hayır," dedi. İfadesi öfkeyle kararan kadın, ellerini adamın kalçalarına dayadı ve hançer gibi keskin tırnaklarıyla deri pantolonunu deldi. "Lütfen William. Seni hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum."

"Ahhh. Çaresizlik," diye şarkı söyledi Lucifer, her zamanki sırtışıyla. "En büyük afrodizyak."

Cadı erkeğe tısladı.

Pekâlâ. Direkt olmak da nazik olmak kadar işe yaramıştı. Şimdi, zalimle giderdi. "Geceyi kocanla geçir. O seni istiyor. Ben istemiyorum."

Kadın irkildi. "Seni seviyorum ve birlikte mutlu olabileceğimizi biliyorum. Sonsuza kadar."

Cehennem ateşi adına, bu kadının cesaretini kırmak için ne gerekir? "Aşk bir efsane ve tek eşlilik sürdürülebilir değil. Asla uzun süreli bir ilişki arzulamayacağım."

Yine irkildi. "Sana karşı iyi olacağım William. Sadece bana bir şans ver. Benimle kaç."

"Beni tanıımıyorsun bile prenses." Çok az kişi tanıyordu. Sadece onun gibi davranan adamı görüyordu. Çapkın prens ve acımasız suikastçı. İçindeki adamı kimse bilmiyordu, William bile.

"Yanılıyorsun. Senin hakkında çok şey öğrendim." Onun beline sarıldı ve parmaklarını göğsünde gezdirdi. "Haftalar önce beni seçtin. Sonrasında seni hayal ettim. Bizi ve geleceğimizi. Fark ettim ki, ne kadar çarpık olursan ol, gerçek tatmini yaşamak için benim gibi birine ihtiyacın var."

Harika. Birinci sınıf bir hayalperest. "Eğer kara bir kalp ve çarpık bir doğru-yanlış duygusu sana bunu yapıyorsa, kardeşimle daha iyi vakit geçirirsin." Başparmağını Lucifer'e doğru kaldırdı. "İstersen benim yüzümü takmaya bile gönüllü oldu."

"Adil bir uyarı, tatlım." Lucifer sözlerini geveliyor ve ileri geri sallanıyordu ama yine de başka hiçbir belirti göstermiyordu

sarhoşluk. "Benimle bir gece geçir, başka hiçbir erkek seninle kıyaslanamaz."

Cadı onu görmezden geldi, çılgın bakışları William'ın üzerinde kaldı. "Kalbinin derinliklerini gördüm ve kendi aileni ne kadar umutsuzca istediğini anladım."

Kıpırdamadan durdu, nefes almaya bile cesaret edemedi. Ya kadın -Ya da kalbini, hatırlayamadığı geçmişini görebiliyor muydu? "Başka ne biliyorsun, cadı? Söyle bana!"

Zafer kazanmışçasına, onu ikna ettiğini düşünerek sırıttı. "Beni kulübeme götür, ben de gideyim."

"Bana burada söyle, yemin ederim sonra seni kulübeme götüreceğim." Ya da götürmem. Evet, kesinlikle götürmem.

Uzun bir süre sessiz bir şekilde onun gözlerinin içine baktı. Sonunda konuştu. "Çocukluğuna dair hiçbir şey hatırlamadığını biliyorum. Birinin anılarını gömmek için büyü yaptığını biliyorum. Sen ve Lucifer'in savaşacağını ve sadece birinizin hayatta kalacağını biliyorum. Bir süre için babandan nefret edeceğini ve kardeşini seveceğini biliyorum."

Dinledi, her "Biliyorum" bağırsaklarına inen bir şok yumruğu gibiydi. Hades'i küçümsemek mi? Asla! Hades'in oğlunu öldürmek mi? Yine hayır. Ama bir hafıza gömme büyü... çok mantıklıydı. "Kendinle çelişiyorsun, cadı. Lucifer'la savaş, hayatta kal, sonra da ölen Lucifer'a nasıl aşık olabilirim?" Tabii...

Kanatlı çocuktan mı bahsetti?

William ona belki de belki de olmayan annelerinden daha çok benziyordu. Aynı bronz tene, siyah saçlara ve mavi gözlere sahiptiler.

Çocuğa ne olmuştu? Neredeydi şimdi? Göğsündeki kaslar bir sıkılıp bir çözülüyordu, O kadar sıkı sıkıyordu ki nefesi kesildi.

"Neden ölen ben oluyorum?" Lucifer cadıdan bunu istedi. Birdenbire kararlı bir tavırla viskiyi bir kenara bıraktı ve hançerini avuçladı. "Hayır, bunun bir önemi yok. Aramıza nifak sokmayı umarak yaklaşan bir savaş hakkında yalan söylüyorsun.

Ne yazık ki senin için, yalancıları öldürmeyi seviyorum. Biraz eğlendikten sonra."

William dudaklarını büzerek kardeşinin elini okşadı, hançeri bırakma hareketi yaptı. "O bizim zamanımıza değmez. Bırakalım sevecek başka birini bulsun. Bu gerç k bir cezadır."

Lilith gözlerini kısarak ikisinin arasına baktı. "Aşkın bir ceza olduğunu mu düşünüyorsun? Pek l . Sana onun değeri ni öğreteceğim." Tırnaklarını adamın kalçalarından çekip kollarını iki yana açtı, etraflarında şiddetli bir r zg r esti.

"Seni lanetliyorum Karanlık William." diye mırıldanırken solgun saçları yüzünde dans ediyordu. Seni sefalet dolu bir hayata ve değ r verdiklerinle savaşmaya lanetliyorum. Gerç k dostluktan yoksun bir hayata. Ama eğer bir gün aşık olursan... eğer sevginin nesnesi de sana aşık olursa... Kalbiyle birlikte aklını da kaybetmesini lanetliyorum. Sana tekrar tekrar saldıracak ve sen ölene kadar durmayacak."

William homurdandı. "Yani asla yuva kurmayacağımı ve ciyaklayan veletlerimizi büyütürken aynı kadınla tekrar tekrar yatmayacağımı mı söylüyorsun? Oh, hayır. Öyle bir şey değ l. Ondan başka her şey." Gözlerini devirdi.

Lilith sesini daha da sertleştirerek devam etti. "Kendimi kanıtlamama izin ver. Seni lanetliyorum Karanlık William, güneş doğmadan önce iki elini de kaybedeceksin."

Yine gözlerini devirdi. "Ellerimi birkaç gün içinde yeniden b y teceğim."

"Evet, ama o karanlık günler geçtikçe, düşüncelerin benimle tükenecek ve bir sevgiliye dokunamayacaksın."

Göğsünden bir hırıltı yükseldi ve kadın güldü.

"Ama ben bir canavar değilim," dedi. "Ben de bir lütuf sunacağım. Kendini aşkından kurtarman için bir şans." Elini salladı ve adamın kucağında bir kitap belirdi. Kapağına büyük bir safir yapıştırılmış, kalın, deri ciltli bir kitap. "Bu sayfaların içinde büyülü bir kod bulacaksın. şifreyi kırarak birini bulursan laneti de kırarsın."

Tedirginlik ensesine battı. Onunla ve tehditleriyle işi bitince ayağa kalktı. Kitap yere düştü. Yeraltı dünyasına dönmek niyetiyle topuklarının üzerinde döndü.

"İstersen kurtuluş için tek şansını burada bırak," diye seslendi kendini beğenmiş bir tavırla. "Bırak düşmanların bunu sana karşı kullansın."

William omzunun üzerinden bakmak için durakladı. Kuru bir ses tonuyla, "Ve ben senin aşkından şüphe mi ettim? Ne kadar aptalım." Yine de. İyi bir noktaya parmak basmıştı. Bir elini uzattı ve kitap avucunun içine uçu.

Cadiya bir öpücük kondurdu ve uzaklaştı.

Lucifer onun peşinden gitti ve bir kolunu William'ın omuzlarına attı. "Sana karşı asla savaşmayacağım kardeşim."

"Bunu biliyorum." Aralarında farklılıklar olabilirdi ama Hades'e asla böyle bir saygısızlık yapmazlardı.

"Bunu kanıtlamama izin verin. Kitabı sizin adınıza ben koruyacağım. Ordularım sizinkilerin iki katı büyüklüğünde, büyülerim daha güçlü. Kodun size karşı kullanılamayacağından emin olacağım."

Bir kez daha tedirginlik ensesine battı. "Teklifin için minnettarım ama sanırım bende kalacak. Gülmek işime yarayabilir." Büyü pek çok şaşırtıcı, imkânsız şey yapabilirdi ama gerçek aşkı yaratmak bunlardan biri değildi. Ve gün doğana kadar ellerini kaybetmesine imkân yoktu. Biri ona gizlice yaklaşıp onu bayıltacak beceriye sahip olmalıydı. İyi şanslar.

Lucifer kendi Cehennem bölgesine geçit açarken, William da kendi prensliğine geçit açtı. Yatak odasına kapandı ve içeri girecek kadar aptal olan herkese tuzaklar kurdu.

Bir saat diğerine karışırken, uyanık kalmak için mücadele etti. Sonunda uyuyakaldı.

Tarif edilemez bir acı ve kanla uyandı, çok fazla kan. Çarşaflarını, vücudunu ıslatıyordu ve hâlâ bileklerinden fışkırıyordu.

Elleri kayıptı, tuzakları bozulmamıştı.

Acı tufanına korkunç bir korku da katılmıştı. Lilith'in lanetinin ikinci kısmı gerçekleşmişti. Neden ilki gerçekleşmesin ki?

Kahretsin. Kahretsin! Ne yapacaktı ki?

1

"Görünmezlik pelerinini unutun. Ben cehennem kadar sıcak bir pelerin giymeyi tercih ederim."

-William the Ever Randy

Göklerin üçüncü katı
The Downfall, ölümsüzler için bir gece
kulübü Günümüz

William aşırı kalabalık gece kulübünde sinsice ilerleyerek bir dizi vampiri, şekil değiştireni ve Fae'yi yolundan itti. Bedenler birbirine çarptı, protestolar yükseldi ve müşteriler onun yüz ifadesini -kıyımcı öfkesini- gördükçe söndü.

"Bana karşı bir hamle yap," diye homurdandı. "Hodri meydan."

Kalabalık saniyeler içinde azaldı, ölümsüzlerin yüzde doksanı koşarak uzaklaştı, ayak sesleri binayı titretti.

Yüzyıllar boyunca hem düşmanları hem de dostları William'ı pimi çekilmemiş bir el bombasına benzetmişti. Her an patlayabilir ve tüm dünyayı ateşe verebilirdi.

Barda kalan iki kadın ona ilgiyle bakıyordu. "Lucifer ile savaşmak için Cehennem'e geri döndüğünü duydum," diye fısıldadı biri diğerine, hassas kulakları her kelimeyi algıladı.

"Zavallı Lucifer," dedi diğeri, acımdan ziyade neşeli bir ses tonuyla. "Ever Randy'nin cehennemde daha da güçlü olduğunu duydum."

Evet. Güzeller yanılmamış. William, tıpkı Lilith'in öngördüğü gibi Lucifer ile savaştı ve cehennemde daha da güçlendi, doğaüstü yetenekleri uğursuzluğa dönüştü.

İlk kadın gülümsedi ve diğerine "Acaba burada ne işi var?" demeden önce ona bir öpücük kondurdu.

"Ona sor," diye önerdi diğeri. "Haydi, Helen. Yap hadi!"

"Hayatta olmaz, Wendy. Sesini duydun, değil mi? O bir siren gibi, tek bir kelimeyle baştan çıkarabiliyor. Ne yazık ki onun için kendimi Yolgezer Lord'a saklamaya karar verdim. Kaia'dan her an bıkebilir. Belki de. Muhtemelen."

William bir iç geçirdi. Burada bulunmasının tek bir amacı vardı: Lilith'in lanetinden kurtulmak. Nihayet!

Dün, güçlü bir kahin şaşırtıcı haberler verdi. Yakında, her sorununun cevabını bulacaktı: sihirli şifre kitabını çözmek için gerekli becerilere sahip var olan tek kişi, sonunda Lilith'in lanetini kıracaktı. O ya da bu kişi kriptanalistler için düzenlenen bir konferansa katılmak üzere kayıt yaptırmıştı. Yer: Manhattan.

Şifre kırıcı insan mıydı yoksa ölümsüz müydü? Genç mi yaşlı mı? Kırılgan mı güçlü mü?

Önemli değil. Aradığım kişiyi bulacağım ya da denerken öleceğim.

Dişi bir vampir onun yoluna çıktı. Kulübün üniforması olan mikro mini etekli, güzel bir esmerdi. Tatlı tatlı gülümsedi. Çok tatlı. "Müşterilerimizi ve dolayısıyla bahşişlerimizi kaçıırıyorsunuz." Tümöyle şehvetli bir zarafet ve nazlı bir çekicilikle, adamın göğüs kasları arasında bir parmak ucunu gezdirdi. "Fedailerin seni dışarı atmasına çok az kaldı."

Deneyebilirlerdi. Ona el kaldıracak kadar aptal olan herkes her zaman korkunç bir şekilde ölürdü. Bir gereklilik. Eğer size zarar verenleri cezalandırmazsanız, diğerleri de size zarar verebileceklerini düşünür.

Bakışlarını kulüpte gezdirdi ve fedailerin kim olduğunu kolayca seçti: Berserker ve Phoenix savaşçıların bir karışımı. Bir kez daha iç geçirdi. Onları sahip olmadığı merhamet için yalvartmaktan ne kadar hoşlansa da, çok az zamanı vardı.

"Sana bir haftada kazandığının iki katını öderim," dedi ona, serveti hesaplanamazdı. "Sadece başıboşlardan kurtul."

"Ve ben de geride kalanlardan kurtuluyorum," diye şarkı söyleyerek yumruğunu tavana doğru kaldırdı. "Herkes dışarı. Şimdi! Gidin, gidin, gidin, ben uzuvlarınızı kesmeye başlamadan önce." O bir ortaya çıkardı

hıncır bir gülümseme. "Ya da belki Bjorn'a beni ağlattığınızı söylerim."

Ayrılmak için çılgınca koşuştururken sandalyeler devrildi. Ah, geri çekilme. İyi karar. Son Gerçek Dehşet Bjorn, Çöküş'ün üç sahibinden biriydi; yarı Gönderilmiş Olan -ya da meleklerden daha fazla ateş gücüne sahip kanatlı iblis suikastçı- yarı Dehşet. Dünya üzerinde yürüyen en vahşi türlerden biriydi. William'ınki kadar karanlık ve efsanevi bir öfkeye sahipti ama sadece "zayıf cins" ağladığında patlak veriyordu.

Merhaba. 1950'lerden aradılar ve kadın düşmanlıklarını geri istiyorlar.

Kadınlar, zayıf cins mi? William homurdandı. Üç kadın onun geçmişini ve bugününü etkilemişti ve biri de geleceğini hiçbir erkeğin etkilemediği şekilde etkileyecekti. Biri ona hiç doğmamış olması gerektiğini söylemişti ve o zamandan beri bunun damgasını taşıyordu. Bir diğeri onu lanetlemiş ve yaşadığı her ilişkiyi etkilemişti. Bir üçüncüsü, idolü Hades'in bile yapmadığı bir şey yaparak, umutsuz bir durumda ona umut vermişti. Sonuncusu ise eğer ona aşık olursa onu öldürmeye çalışacaktı.

William derin bir nefes aldı, nefret dolu düşünceleri uzaklaştırmak için başını salladı ve yoluna devam etti. Havayı farklı kokular kaplıyordu: mum, hormonlar, birbiriyle çatışan parfümler ve ter. Son müşteriyi -ziyaretinin sebebini- gördüğü anda kaynayan öfke yerini kızgınlığa bıraktı.

Keeleycael, nam-ı diğer Kızıl Kraliçe, hayal bile edilemeyecek kadar güçlü ve bir o kadar da sinir bozucuydu. Zaman kadar eski ve görebildiği kadar geleceğe uzanan anılar zihninde birbirine karışmaya meyilliydi. Bazen şimdiki zamanı, geçmiş ve geleceği ayırt etmekte zorlanıyordu. Daha sık olarak, odaklanamıyor, giyinmek kadar basit bir görevi bile tamamlayamıyordu. Bugünkü gibi. Kıyafetleri ters ve ters duruyordu, bir çorap kot pantolonuna yapışmıştı. Boynunda şekerden yapılmış bir kolye vardı.

"William! Willy! Will!" diye seslendi el sallayarak. Soluk pembe saçları, altın rengi teni ve yeşil gözleriyle bir güzellik timsali olan bu kadın, arka taraftaki masalardan birinde

oturuyordu. "Seni dün gördüğümü biliyorum,

ama seni çok özledim. Ya da belki seni on, yirmi yıl önce gördüm? Ya da belki on beş yıl sonrasını düşünüyorumdur?"

Harika. Çılgınlık çoktan başlamıştı. Adımlarını hızlandırdı. Bir zamanlar bu çılgın şapkacı Hades'in nişanlısı ve William'ın neredeyse üvey annesiydi. Çift ayrılmış olsa da William onu önemsemekten asla vazgeçmemişti. Son zamanlarda, William'ın en yakın arkadaşlarından biri olan Torin adında iblis ele geçirilmiş bir erkekle evlenmişti.

Ona ulaşır ulaşmaz bir sandalyeyi tekmeleyip üzerine oturdu. "Merhaba, Keeley."

Kadın hoş geldin dercesine tatlı bir gülümsemeyle gülümsedi ve adamın içinde bir sevgi dalgası uyandırdı. "Hiç planlamadığımız bu buluşma için bana katılman çok hoş."

Dikkatli ol. Hiçbir konuşma onun için bu kadar önemli olmamıştı. Onun aklı başında olmasına ihtiyacı vardı; yanlış bir soru onu uçurumun kenarına itebilirdi. "Şifre çözücümün adını biliyor musun?"

"Neden? Lilith'in sana vaat ettiği her şey gerçekleşti diye mi? Lucifer ile süregelen bir savaş, tamam. Gerçek, romantik bir arkadaşlıktan yoksun, sefil bir geçmiş ve şimdiki zaman- tamam. Kasvetli bir gelecek- şah mat."

"Evet," dedi dişlerini sıkarak. Başındaki lanet yüzünden bir kadınla bir ya da iki geceden fazla zaman geçirmeyi reddediyordu ve bunu değiştirmek istiyordu.

Yuva kurmayı umduğu için değil. Ummuyordu. Çektiği onca acıdan sonra, istediği kadar kadınla sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyordu.

Tek eşlilik hakkındaki görüşleri değişmiş miydi? Evet, değişti. Başkaları için. Arkadaşlarının eşleri vardı ve onlar sevgi ve sadakatin mükemmel örnekleriydiler. Ama William hâlâ çeşitliliği tercih ediyordu. Tek bir partner onun ihtiyaçlarını asla tam olarak karşılayamazdı.

Ona göre kadınlar baharat gibiydi. Bazı günler tatlı istersiniz, bazı günler baharatlı. Ya da tuzlu. Aynı tada bağlı kalmak için bir neden yoktu.

"Peki," diye sordu. "İsmi biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Biliyorum," diye haykırdı. "Yoksa neden seni bu isim ve cinsiyet açıklama partisine davet edeyim ki?"

Burnunun köprüsünü sıkıştırdı.

"Sürpriz," dedi kollarını iki yana açarak. "Şifre kırıcı bir kız... ve senin hayat arkadaşın."

Ne oldu? Şok ve dehşet içindeydi, binlerce sorun aynı anda oluşuyordu ve tek bir çözümü vardı.

"Kısa bir süre önce eşini bulduğunu sandığını biliyorum," diye devam etti, "ama yanılmışsın."

Göğsü sıkıştı, ciğerleri daraldı. Kendi çocukluğundan daha trajik bir çocukluk geçirmiş olan Gillian Shaw adında (bir zamanlar) insan bir dişiyle tanışmıştı. Laneti aktive etmek istemediğinden, ona karşı beslediği yumuşak duygularla acımasızca mücadele etmiş, sürekli kendisiyle "ya öyleyse" oyunu oynamıştı.

Ya ona söz verdiyse ve Gillian gerçekten de onu öldürmeye çalıştıysa?

Ya kendini onun saldırısına karşı korurken ona geri dönülmez bir şekilde zarar verdiyse?

Ya istemeden onu öldürdüyse? Kendini affedebilir miydi?

Sonunda, -William ürperdi- ona ihtiyacı olan canavar gibi bir POS'a aşık olmuştu. Başka bir deyişle, bir aptal! Bir başkasına ihtiyaç duymak sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanırdı.

"Gelecekteki katilime kurtuluşumun nesnesine erişim izni vermeyeceğim," diye ısırdı. "Onu hemen öldürmeyi ve laneti hiç harekete geçmeden önce geçersiz kılmayı tercih ederim." Ama... biricik hayat arkadaşını gerçekten öldürebilir miydi, sırf bir gün kendisini öldürmeye çalışacak diye onun hayatına son verebilir miydi?

Keeley ona bön bön baktı. "Sonsuz mutluluk için tek şansından vazgeçecek misin?"

"Evet," diye tısladı, omuzlarındaki kaslar düğümlendi. Hiç sahip olmadığı bir şeyi nasıl özleyebilirdi ki?

Dilini bir kesici dişin üzerinde gezdirdi. "Ya Lucifer'i onsuz yenemezsen?"

Kıpırdamadan durdu. "Yapamaz mıyım?"

Onun sorusunu duymazdan gelerek, "Scarlet ve Gideon'un bebeğinin lanetini kırmana yardım edeceğini söylediğimi hatırlıyor musun?" dedi.

"Biliyorum," diye cevap verdi, temkinli bir tavırla. Scarlet ve Gideon seçkin bir arkadaş grubunun parçasıydılar. Yeraltı Dünyası'nın Efendileri olarak bilinen, şeytan ruhlu erkek ve kadınlar ile onların çeşitli arkadaşları. Torin ve Keeley ile aynı grup. "Onları ne kadar sevsem de, bebeklerinin bir yeraltı prensine yardım edecek güce sahip olacağından şüpheliyim."

"Haklısınız. Yanlış söyledim. Bebekleri size hiç yardımcı olmayacak. Bebekleri kızlarınıza yardım edecek. Hayat arkadaşınız olmadan sahip olamayacağınız kızlarıdır."

Ne! Kızlar, çoğul mu? Büyüyüp güzel kadınlara dönüşecek ve öldürmek zorunda kalacağı boktan erkeklere aşık olacak kızlar mı? Hayır! "Kod kırıcıyı öldürmek için bir neden daha. Artık çocuk sahibi olmayacağım."

"Oh, çocuk sahibi olacaksın, tamam. Bir üs... ayak... spor takımı kurmaya yetecek kadar." Sanki az önce bir bomba atmamış gibi daha da yaklaştı ve "İki hafta içinde hayat arkadaşına aşık olman mümkün değil, değil mi? O yüzden on dört gün boyunca yaşamasına ve kod üzerinde çalışmasına izin vereceksin. Söz ver yoksa isim listesini kendime saklarım."

"Pekâlâ." Düşünmeye gerek yok. Sonsuza kadar yaşadığınızda, iki hafta hiçbir şeydi. Ama isim listesi derken ne demek istemişti? Sadece bir tane olmalıydı. "Eğer uslu durursa, on dört gün boyunca ona zarar vermeyeceğime yemin ederim." Asla bir uyarı olmadan yemin etmezdi.

"Mükemmel! Şimdi, listemdeki on dokuz ismi açıklamadan önce-"

"On dokuz mu?" diye kükredi.

"-Cehennemde neden daha da güçlendiğini bana anlatacaksın. Ve sakın hayır deme. Bizim dünyamızda, almak için vermek zorundasınız."

Demek bardaki kızları da duymuştu. İç çekti. "Nedenini bilmiyorum." Neden önemli olduğunu da bilmiyordu. "Tek bildiğim burada duman kanatları ürettiğim. Aşağıda ise

Duman soporla dolu, bir ağrı toksini. Burada, pençelerim büyüyor. Orada, o pençeler poena sızdırıyor, bir ölüm zehri. Burada, dişlerim yok. Orada, istersem kılıç çıkarabilirim."

Başını yana eğerek, "Babanla ayrıldıktan hemen sonra ölümlüler diyarına taşınmanın nedeni bu mu?" diye sordu.

Başını salladı. Eğer kalsaydı, Lucifer kadar aşağılık biri olacağından korkuyordu.

"Ne kadar ilginç." Keeley kötü adam edasıyla çenesini sıvazlarken beynindeki çarkların döndüğü belliydi. "Hayat arkadaşını ve kod kırıcını kesinlikle cehenneme götür." Sonunda bir kolunu uzattı ve dirseğinin iç kısmından başlayıp avucunda biten bir dizi mürekkep lekesini ortaya çıkardı. "Ta-da! Söz verdiğim gibi isimler."

Sadece bir bakışla her kelimeyi ezberledi. Sonra kaşlarını kaldırdı. "Spagetti ve etsiz köfte adında bir şifre kırıcı mı var?"

"Ah, benim hatam." Başparmağını yaladı ve kolundaki mutfak felaketini ovuşturdu. "O benim yemeğimdi."

"Senin adın da listede."

Gözleri kapalıydı. Bir tutam saçını parmağının etrafında döndürürken ağzında hülyalı bir gülümseme kıvrıldı. "Ben Torin'in akşam yemeğiydim."

Umarım asla arkadaşlarım kadar kırbaçlanmam. "Hangi isim benim kod kırıcıma ait?"

Garson kız göründü, Keeley'ye bir şişe şampanya uzattı ve mırıldandı, "Müesseseden. Beni öldürme!" dedi ve hızla uzaklaştı.

Kızıl Kraliçe içkinin tadına bakarken -doğrudan şişeden-belindeki kılıflı hançeri okşayarak bekledi.

"Keeley," diye sordu. "Sana bir soru sordum." "Ah, evet. Hatırlıyorum. Nerede olduğunu bilmek istemiştin.

cehennemden bir taç bulabilirdi."

Yine hareketsiz kaldı. Uzun zaman önce, Gönderilmişlerin lideri En Yüce Olan tarafından on bir taç yapıldı. Tek bir

Taç giyersen, kim ya da ne olursan ol, güçlü bir krala dönüşürsün. Tacı kaybederseniz, her şeyi kaybedersiniz.

En Yüce Olan'ı gasp etmekte başarısız olduktan sonra, genç Lucifer bu taçlardan on tanesini çalmayı başardı, ya da hikaye böyle devam etti, ve onları Hades'e sundu, o da diğerlerini kendi yanında hüküm sürmeleri için seçti, onuncu tacı Lucifer için sakladı. Ancak, Hades ve diğer krallar Lucifer'in taç giyme töreninden sonra tacı geri çalmışlardır.

Şimdi, Hades onuncu tacın kaybolduğunu iddia ediyordu. William onu bulmayı, onuncu Cehennem kralı olmayı, eski kardeşini baltalamayı ve aşağılamayı planladı.

Sinir uçları vızıldarken soğukkanlılığını korumak için mücadele ederek, "Onuncu Cehennem tacının nerede olduğunu biliyor musun?" diye homurdandı.

"Hayır. Neden yapayım ki?"

Onu öldürmeyeceğim. Öldürmeyeceğim. "O zaman eşimin adını hatırlıyor musun?"

"Hayır, ama neye benzediğini hatırlıyorum." Tatlı, tatlı gülümsemesi bir kez daha ortaya çıktı. "En ateşli rüyayı görüyorsun... ve en kötü kâbusunu. İyi eğlenceler! Ve iyi şanslar."

"Benden bir parça mı istiyorsun? Kız arkadaşın kesinlikle istiyor."

Sunday "Sunny" Lane bir şarap kadehinden şekerli su yudumlarken, genç ve yaşlı şifre kırıcılar, hackerlar ve hobicilerle dolu karanlık bir otel barında dolaşıyordu. Çoğu, yarın başlayacak olan dünyanın önde gelen kriptanalist konferansı öncesinde ağ kurmak ve eğlenmek için o sabah erkenden New York'a uçmuş olan insanlardı. Uzun zamandır arkadaşı...daha doğrusu tanıdığı Sable onun yanındaydı. Altı ayak boyundaki siyah güzel, Sunny ile aynı diyardan ve eski köyden geliyordu.

Kendi türlerini avlayan ölümsüzler için bal tuzakları kurmaya gelmişlerdi.

Bir garson elinde beyaz bir şişeyle yaklaştı. "İçkinizi yeniden doldurabilir miyim, hanımefendi?"

Hanımefendi mi? Kadınlar için bilinen en kötü hakaret.

Auraları okuyabildiği için ölümsüzleri insanlardan kolayca ayırt edebiliyordu. Garson bir insandı. "Hayır, teşekkürler," dedi. "Kendi kendini tayin etmiş bir süper kahraman ve gururlu bir kanunsuz olarak, ayık kalmayı ve pisliklerin farkında olmayı tercih ederim." Asterhole.

Sunny, küfür etmesini engelleyen ve küfürleri çiçeklere dönüştüren doğuştan gelen bir büyüyle doğdu. Daisy lanetin yerini aldı. Argh! D-a-m-n. Hellebore, h-e-l-l'in yerini aldı.

Sage, s-h-i-t'nin yerini aldı. Bluebell b-a-s-t-a-r-d. ve b-i- t-c-h'nin yerini aldı. Aster a-s-s yerine ve frezya f-u-c-k yerine.

Garson aceleyle gitmeden önce ona emin olmayan bir gülümseme sundu. "Umarım bu ikilik bu gece bize iyi hizmet eder." Sable elindeki şekerli su bardağını Sunny'ninkiyle tokuşturdu.

Oh, evet. İkilik. Doğalarının yarısı, ister ölümsüz ister insan olsun, kötöleri avlamak ve öldürmek için can atıyordu. Onun bu kısmı - Korku Gösterisi Sunny - bir suikastçı olarak çalışıyordu. Bir kızın bir amaca ihtiyacı vardı, değil mi? Diğer yarısı ise sevgi, neşe ve barış yaymalarını isterdi. Bu kısmına Güller ve Gökkuşakları Sunny adını vermişti ve şifre çözücü olarak çalışıyordu.

İki taraf sonsuza dek acımasız bir çekişme içinde kaldı.

"Burada olacağımı dünyaya duyurmak için internete ilan verdim."

dedi boynunda asılı duran madalyonu parmaklayarak. En değerli varlığı, çok az kişinin hayal edebileceği yeteneklere sahipti.

Son derece nadir bulunan "efsanevi" bir yaratık olarak, her zaman silahlı kalmaları gerekiyordu. Kaçak avcılar onları spor için, koleksiyoncular ise zevk için avlıyordu. Sunny'nin hiç kimseye, hatta Sable'a bile güvenmemesine ve bir yerde birkaç haftadan fazla kalmamasına şaşmamalı. Sürekli omzunun üzerinden bakıyor ve nadiren uyuyordu.

"Eğer biri saldırırsa," diye başladı

Sable. "Çığlık atarak ölürlər."

Heyecandan çatlayan Sable, suyunun geri kalanını yudumladı ve bardağını bir kenara koydu. "Kaçak avcılar ve toplayıcıları ortadan kaldırdıktan sonra, her gün her saniye pusuya düşürölmekten endişe etmemize gerek kalmayacak. Gözümüzü yeraltı kraliyet ailesine çevirebiliriz."

"Dokuz kralın hepsi ve karanlığın son prensi." Listesinin başında özellikle iki karanlık prensi vardı. Yok Edici Lucifer ve Ebedi Randy William. İsimleri bile içini kabaran bir öfkeyle dolduruyordu. Lucifer'in halkına yaptığı korkunç şeyler... "William için!" diye bağırırken yaptığı şeyler.

İkisi şimdi savaş halinde olabilirdi ama o zamanlar birbirlerinden ayrılamazlardı.

Odaklan. Bir amaç için buradasın, hatırladın mı? Doğru. Sunny yüzler denizini taradı. Bazı katılımcılar gruptan gruba dolaşıyordu. Bazıları yerinde duruyor, konuşuyor, gülüyor ve genellikle yolları tikiyordu. Diğerleri masalarında oturup içkilerini yudumluyordu. Birçoğu rahattı

ve rahat. Ah, dünyanın kötülüğüne bu kadar karışmamış, ilgisiz ve dokunulmamış olmak, çevredeki tehlikeden herkes kadar habersiz olmak. Sunny kendini güvende hissettiği bir zamanı hatırlayamıyordu.

Barın içinde bir yerde cam kırıldı. Hem Sunny hem de Sable sarsıldı.

Derin nefes al, ver. Güzel, bu iyi.

"Kaçmayı bırakmaya ve korkusuzca yaşamaya çok hazırım," diye mırıldandı. Bir ev satın alacak ve bir bahçe ekecekti. Bir köpek ve bir kedi evlat edinecekti. Barınaktaki en yaşlı, en huysuz, en çirkin iti ve domu. Yıllar... on yıllar... muhtemelen yüzyıllar sonra ilk kez biriyle çıkacaktı; tek yapması gereken doğru adamı bulmaktı. Güvenini kazanmak için emek harcayacak birini. Böylece bir daha asla çiftleşme mevsimini tek başına geçirmek zorunda kalmayacaktı. Tırmalama, kemirme, kontrol edilemeyen cinsel uyarılma zamanı.

Bir sonraki sadece iki hafta içinde başladı.

"Ben de," dedi Sable. "Kendimi kilitli bir odaya zincirlemeyi bırakmaya hazırım, böylece şüphelenmeyen veya isteksiz erkeklerin üzerine atlamayacağım."

"Evet!"

"Bir gün o zincirleri eritip popo tıkaçı yapacağım. Onu öldürmeden önce Lucifer'a hediye edeceğim."

Sunny kıs kıs güldü. "Zihninin çalışma şeklini seviyorum."

Barın derinliklerine indikçe parfümler daha da birbirine karışıyordu. Titreyen ışıklar tanıdık olmayan yüzlerden oluşan bir denizi aydınlatıyordu. İnsan. İnsan. İnsan. Vampir. Cadı. İnsan.

İnsan. İnsan. Kurtadam. Kimse onlara gereğinden fazla ilgi göstermiyor gibi görünse de Sunny ölümsüz üçlüyü dikkatle izliyordu.

Ta ki boğuk bir erkek kahkahası dikkatini çekene kadar. Omurgasından aşağı sıcak bir ürperti yayıldı ve kaşlarını çattı.

Bu kadar sıradan bir şeye ne garip bir tepki. Evet, sesi seksi ve ateşliydi ama daha ateşlilerini de duymuştu. Kesinlikle!

Sunny barı taradı, iste! O adam. Yüzünü göremese de

aradığının o olduğunu biliyordu. Kalın siyah saçları vardı.

saçlar, geniş omuzlar ve eşsiz bir aura. Okuyamadığı bir aura.

Adam tekrar gülerek başını geriye attı ve kadının omurgasında yeni bir ürperti dalgası oluştu.

"Daisy," diye mırıldandı.

Solundaki kadın kulağına fısıldamak için eğildi. Sağındaki kadın elini sırtında gezdirdi.

Etli sandviğin içindeki et gibiydi.

Sonunda yer değiştirerek Sunny'ye profilini gösterdi. Kadın hırıltılı bir nefes çekti.

Bir kadın onun gibi bir yüzü asla unutmaz. Merhaba, William the Ever Randy, Lucifer'in kardeşi. Bluebell.

Sanki her özelliği bir katalogdan seçilmiş gibi özel olarak hazırlanmış görünüyordu. O yüzü, o saçları ve o gözleri alacağım. Kaslarını da unutmayalım. Kusursuz bronz bir teni, simsiyah saçları ve uzun, sivri kirpiklerle çerçevelemiş safir-elmas karışımı gözleri vardı. Geniş elmacık kemikleri, koyu kirli sakalla gölgelenmiş güçlü bir çeneye doğru sivriliyordu. Mükemmel bir burun, mükemmel dudaklar, mükemmel her şey -onun dışında dünyadaki herkes için.

"Ne oldu? Ne oldu?" Sage kolsuz ceketinin altında sakladığı hançere uzanmaya başlamıştı bile.

Öfke kıvılcımlandı, hızla alev aldı. "Bak." William'a işaret etti.

Ailesine karşı giriştikleri kan davasını duymuş ve onları durdurmaya mı gelmişti? Yoksa neden burada olsun ki? Ve neden onlara gizlice yaklaşmadı?

"Şeytandan söz edersen," dedi Sable, "ortaya çıkar."

Sunny araştırmasını yapmıştı. William'ın kötü şöhretli bir paralı asker ve evliliğin kutsallığını küçümseyen efsanevi bir kadın avcısı olduğunu biliyordu. Birkaç yıl önce bir tanrı kralın öldürülmesine yardım etmişti. Daha yakın bir zamanda, bir gece kulübünde sarhoş olmuş ve bağırmıştı, "Kendimi bir zevkperest olarak görüyorum. Sadece organik kedi yerim." Kedi. Sadece, onun aptal, büyülü filtreyi aşmak için yapması gerektiği gibi kedi kelimesini kullanmamıştı.

"Söylentiler doğruysa," dedi, "her gece yeni bir kadınla yatıyor, ateşli bir öfkesi var, bazen gülmek için arkadaşlarını yaralıyor ve düşmanlarını olabildiğince acı çektirerek öldürmekten hoşlanıyor." Hayran olunacak çok şey var. Küçümsenecek çok şey var.

"Bu durumda, bence vurulacaklar listemizi yeniden düzenlemeli ve fırsatımız varken önce kraliyet ailesini ortadan kaldırmalıyız."

"Anlaştık. Öyle ya da böyle, Ebedi Randy William bugün ölecek." İntikam benim olacak! "Sorun var. Aurasını okuyamıyorum. Sen okuyabiliyor musun?"

"Ben... yapamam," dedi Sable ve kaşlarını çatı.

Daisy! "Tonlarca araştırma yapmama rağmen, gerçek kökenini veya türünü öğrenemedim, bu yüzden hangi güçlü yönlerine karşı korunacağımı veya hangi zayıflıklarından yararlanacağımı bilmiyorum."

"Neyse, önemli değil. Öğreneceğiz." Sable alt dudağını çiğnedi. "Yine de çok güzel, değil mi?"

"Öyle." Hayal edilemeyecek kadar güzel. Ve bu itiraf canını sıkıyordu. Sunny karnındaki çarpıntıyı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. "Masum kadınları yatağına çekmeye hazır bir karabasan gibi görünüyor." O bir karabasan mıydı?

Kibir ve duygusallık ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı.

Kalbi küt küt atarken bakışlarını adamın geri kalanında gezdirdi. Mmm, mmm, mmm. Daha önce hiç bu kadar mükemmel bir ham, sert seksapel örneği görmüş müydü? Böylesine lezzetli, büyük bir kas kütlesi? Siyah bir gömlek şişkin pazularını sarıyor, siyah deriler güçlü kalçalarına yapışıyordu. Ayaklarında savaş botları vardı.

Adam biraz daha kımıldayınca gömleğindeki yazıyı gördü. Pantolonumdaki Şifreyi Kontrol Et yazıyordu. Adam her iki kadına da birer kolunu doladığında, kadın adamın bileklerindeki metal kelepçeleri ve parmaklarındaki çivili yüzükleri fark etti. Daha doğrusu parmaklarındaki silahları. Ama ne olmuş yani? Onun da bir silah yüzüğü vardı: Pirinçten ateşlenen mermileri olan küçük bir silah.

Başını geriye attı ve üçüncü kez güldü. Öfke ateşi büyüyerek bir cehenneme dönüştü. "Korkunç şeylerden

sonra o ve

Kardeşi halkımıza, masum insanlara bunu yaptı, sefaleti hak ediyor."

"Anlaştık."

Karaca otu kadar seksi hareketlerle bir bardak viskiyi dudaklarına götürdü.

Sunny bir inilti yutarak dikkatini masadaki kadınlara çevirdi. Üç kişiydiler ve onun her sözünü bekliyorlardı. İçlerinden ikisini tanıdı. Ekran adları Jaybird ve Cash'ti ve kendisi gibi kriptanalisttiler.

Jaybird onun bakışlarını oraya çekmek için dudaklarına dokundu. Cash öne doğru eğilerek zengin göğüs dekoltesini sergiledi.

"Dostum. Flört sanatını çok iyi biliyorlar ve ben de imzalarını almak istiyorum." Hem Korku Şovu Sunny hem de Güller ve Gökkuşaağı Sunny flört etme konusunda berbattı.

Bardağını masanın üzerine koydu ve Sable'ı bir saksı bitkisinin yanındaki gölgeli bir noktaya götürdü, böylece saldırılarını planlayabileceklerdi.

"-evet, dostum, doğru," diyordu masanın yanındaki adam bir grup arkadaşına. "Bilgeyi tekmeledim-" Duraklama. "Bilge." Kaşlarını çatı. "Neden bilge diyemiyorum?"

Arkadaşları sanki alay ediyormuş gibi kahkahalarla güldüler. Hatta biri göğüs kafesine dirsek attı.

Hay Allah. Sunny ve Sable'ın büyü filtreleri, onların yanında kimsenin küfür etmesini engelledi. Diğer taraftan, büyüleri insanların yalan konuşmasını da engelliyordu.

İyiyle birlikte kötüyü de kabul etmek lazım.

"Bunu nasıl oynayalım?" Sunny ağzına bir çiçek yaprağı attı ve-oh, karaca otu! Bunca zamandır yaprak ve taç yaprak yiyordu, saksı bitkisi neredeyse çıplaktı. Kötü Sunny! Atıştıрма zamanı değildi. Kalan yaprakları bıraktı ve parmaklarındaki kirin tozunu aldı.

Her neyse.

"Bence sıcak girmeliyiz. Gerçek bir pusu. Geldiğimizi görmeyecektir, çünkü kim ya da ne olduğumuzu bilmiyor. En azından bildiğinden şüpheliyim. Bilseydi, Hades de burada olurdu.

Son duyduğumda, kral bizim gibi yaratıkları Lucifer'e karşı sihrimizi kullanmaları için işe almayı umuyordu."

"Haklısın. Ayrıca, onu öldürmeye kararlı olduğumuzu nereden öğrenmiş olabilir? Yeraltı dünyasının kraliyet aileleri hakkında sorguladığımız herkesi öldürür, hakkımızdaki haberlerin ve görevimizin asla yayılmamasını sağlarız."

Sable alt dudağını tekrar çiğnedi. "Sanırım şimdi tek soru şu: Onu nasıl pusuya düşüreceğiz?"

Bekleyip William'ın onlara yaklaşmasını mı ummalıydılar? Ya gelmezse? Gülümseyerek onu yanlarına mı çekmeliydiler? O bunu kabul etmeyebilirdi. Şu anki randevuları süslü elbiseler giyiyordu; Sunny ve Sable her zamanki gibi süssüz tişörtler ve kot pantolonlar giymişlerdi, mükemmel bir uyum ve burada olduğumuzu unutturan bir kıyafet.

İçlerinden biri mesafeyi kapatıp hamle yapmalı mı? Ona asılmak, gol atacağına inandırmak ve sonra onu otel odalarına götürmek gibi mi?

Evet. Bu. Teması garantiledi.

Bu fikri Sable'a açıkladığında kalbi hızla çarpmaya başladı. "Mükemmel. Kura çekelim," dedi Sable. "Daha kısa olan kız ona yaklaşmak zorunda. Şanslı kız, kısa olanın ve içeri girer girmez onu vurur."

Sunny homurdandı. "Çizmene gerek yok. Angarya işleri ben yaparım. Flört edemem ama sadece kişiliğimle bile bir erkeğin aklını başından alabilirim." Beklenti damarlarında köpürdü. "Sadece... odaya girdiğinde onu öldürme. Önce onu sorgulayalım. Sonunda Lucifer'in bölgesinin koordinatlarını öğrenebiliriz."

"Tamamdır! Oraya gidip zihin çorbası numaranı yapmadan önce, görünüşünde küçük bir değişiklik yapman gerekiyor. Bu arada, bana bunu nasıl yaptığını öğretmeni istiyorum. Kıskançlıktan ağzım köpürüyor." Sable, Sunny'nin saç örgüsünü çözdü ve parmaklarıyla uzun dalgaları taradı.

Sunny saçlarını kestirmek için neler vermezdi. Ama kafasını kazıtsa bile, masmavi kalın kütle birkaç saat içinde yeniden uzayacaktı.

Sable memnun bir şekilde başını salladı. "Pekâlâ, hazırsın. Karşı konulamaz ve tüm bu saçmalıklar. Sadece hatırla. En büyük zayıflığın etkileyici yüzün. Gerçek duygularını saklamakta zorlanıyorsun."

"On-dört." Sunny çenesini çıkarıp omuzlarını dikleştirdi. "İşte bir şey yok."

"Bunu sen halledersin." Sable lobiye gitmeden önce kışını sıvazladı. Tüm türleri gibi o da sessizce yürüyordu, ayak sesleri duyulmuyordu.

Ben hallederim. Ben hallederim. Sunny gölgelerden çıktı... ve insanlar ona doğru baktıkça bir gerginlik dalgasına kapıldı. Ya buna sahip değilse? Ter avuçlarını ıslattı.

Hayır, hayır. Her şeyi yapabilirim.

"-Bilgisayar gibi," diyordu masalardan birinde oturan bir adam. Tanıdık bir sesi vardı. "Ben ciddiym. Sadece bir bakışıyla bir kodu kırabilir. Herhangi bir kodu. Buna tanık olmak çok edici. O-olamaz! Tam orada!" Konuşmacı onu işaret etti ve el salladı. "Sunny! Sunny Lane. Merhaba. Ben Harry. Ben Harry. Harry Shorts. Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Daha fazla insan ona doğru baktı. William da dahil. Bakışları karşılaştı. Birden sanki levyeyle vurulmuş gibi hissetti. Nefesi kesildi ve kekeleyerek adım attı.

Yüzünü inceledi, dikkati her bir özelliğin üzerindeydi. Yüz hatları sıcaklıkla karardı.

Cazibenin sıcaklığı mı? Dudaklarını yaladı, gerginliği yeni bir boyut kazanmış, ensesinde boncuk boncuk terler oluşmuştu.

Kaşlarını çattı. Bir hedefi seksi bulmak mı? Öyle olsun. Her neyse. Birinden etkilenmek ve hatta belki biraz tahrik olmak? Hayır! Kabul edilemez. Ya adam bir tür şehvet tozu yayıyordu -evet, evet, hepsi onun hatasıydı- ya da çiftleşme mevsimi hormonlarını erkenden mahvetmişti. Ya da ikisi birden!

Sonra arkasını dönüp onu kovdu ve Sunny kayarak masasına giden yolun yarısında durdu. Sage! Onu istemiyor muydu? Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Kızgınlık, Sage'in

gerginlik. Kalbi sakinleşti ve kanı soğudu, beynindeki sinapslar yeniden ateşlendi.

Alet aşağı iniyor. Kararlılıkla bir kez daha ileriye doğru süzüldü. Adamın masasına ulaştığında durdu, onun gelişini fark etmesini bekliyordu. Adam fark etmedi.

Çenesini oynattı ve gözleri büyüdü. Oh, vay canına. O da büyü kullanıyordu. Çok fazla büyü. Kadim, karanlık ve güçlü. Etrafındaki hava onunla titreşiyor, tenini karıncalandırıyordu.

Kadınlar da onu görmezden geldi, William'a o kadar dalmışlardı ki başkalarını umursamıyorlardı.

Sonunda William hafifçe kasıldı ve o da gülümsemek için kendini zor tuttu. Son dakika haberi! Onunla ilgili farkındalığı en ufak bir şekilde azalmamıştı; sadece bunu bilmesini istemiyordu.

Çok kötü, çok üzücü. Derin nefes al, ver. Hata! Kokusu... Gözlerini kapadı ve ağızı sulanarak tadını çıkardı. Kokusu, içine kokain katılmış melek yiyeceği pastası gibiydi.

Sakin. Sakin. Kaba bir kurt değiştirici gibi davranmaya gerek yok.

Sunny orada değilmiş gibi davranarak Jaybird ve Cash'e, "-en iyi düşüncem çıplak," diyordu. "Sen mi?"

Yeter! "Selam. Merhaba. Hey," dedi Sunny, parmak eklemlerini masaya vurarak. şimdiden üflüyorum.

İlk başta sadece kadınlar onun varlığını kabul etti. Ama William konuşmaya ve viskisini yudumlamaya devam etti ve onu tamamen unuttular.

Masaya tekrar vurdu.

Sonunda başını ona doğru eğdi, kendinden emin bir edayla. Sanki gişe rekorları kıran bir filmin prömiyerini yapıyormuş gibi bunu gerçek bir olay haline getirdi. Neden bu kadar zahmete girsin ki? İşte bu yüzden. Yakından bakınca gözleri daha da gösterişliydi; tahrikle parlıyor, buz gibi bir öfkeyle ışıldıyor ve çelik gibi bir kararlılıkla parlıyordu.

Elektrik akımları sinir uçlarına çarptı ve neredeyse inliyordu. Zevkin ipuçlarını görmezden gel. İlerlemeye devam et.

En iyi gülümsemesini takındı ve el salladı. El sallamak mı? Ciddi misin? Kendine gel, Sun. Onun ailesinin seninkine ne yaptığını hatırla.

Kadın ellerini yumruk haline getirirken, adam onu yavaşça gözden geçirdi, en alttan başlayıp yukarı doğru ilerleyerek onu yaktı. Uyluklarının tepesine ulaştığında, ürperti ve sıcaklık onu tüketti.

Hayır, hayır. Tepki vermeyeceğim. O ve çiftleşme mevsimi beni etkilemeyecek.

Bakışları daha da sıcaklaşarak yukarıya doğru ilerlemeye devam etti.

Yapıştırılmış gülümsemesine ulaştı ve sırtan bir sırtış ortaya çıkardı. Ama... ama... neden?

"Sana nasıl hizmet edebilirim, evcil hayvan?" diye sordu, yavaş ve kasıtlı bir şekilde.

Kelimeleri bir okşayış gibi hissetti. Bekle. Evcil hayvan mı? Evcil hayvan! Kendi türüne böyle bir hakaret! "Hiç hayal etmediğin şekillerde, yakışıklı," diye cevap verdi, ses tonunu yumuşatmaya dikkat ederek. Önce Jaybird'e, sonra da Cash'e baktı. Gitmeleri gerekiyordu. Vahşi ve saldırgan yanının gözlerini kamaştırmasına izin vererek, "Kaybolun," diye bağırdı.

William'ın sırtan sırtışı bir kez daha ortaya çıktı.

Jaybird öfkeli bir ifadeyle ona baktı. "Onu gönderecek misin?"

"Hayır," dedi basitçe.

"Tamam. O tamamen senin. Biz gidelim." Öfkeyle ayağa kalktı. Durakladı. Onun kendisini durdurmasını mı bekliyordu? Adam sessiz kaldığında, kadın fırladı gitti. Cash ve diğer kadın da onu takip etti.

Umarım Willy-boy'u manipüle etmek de o kadar kolaydır. "Merhaba." Ugh. Yine mi bu? "Ben Sunny. Beni tahrik eden şeyler nezaket ve sorumluluktur. Yirmi bir yaşında görünüyorum ama daha yaşlıyım. Söz veriyorum!" Neredeyse on bin yaşında.

Bir anlık entrika, orada ve gitti. "Ben William. Aşıklar bana Külot Eritici der. Diğer herkes bana Ever Randy der. Benim tahrik edicilerim yaşıyor ve nefes alıyor. Yirmi bir yaşından da büyüğüm."

Mmm. Sesi... duyulabilir seks gibi. Eğer kadınlar "seks

kedisi" ise, bu adam "seks panteri "ydi. Miyav.

Ne yapıyorsun, ona hayranlık mı duyuyorsun? Kendine onun birçok suçunu hatırlattı. Uzun zaman önce, Lucifer ve iblis sürüsü onun köyüne girmişti. Halkına tecavüz etmiş, yağmalamış ve tamamen katletmişlerdi. Erkekleri, kadınları ve çocukları. Ailesini. Arkadaşlarını.

Bazen gözlerini kapattığında hâlâ onların çığlıklarını duyuyordu.

Bildiği tek ev yerle bir edilmişti ve hayatının tüm kapsamı değişmişti.

Sunny dahil altı kişi kurtulmuştu. Kimse William'ı gördüğünü hatırlamıyordu, sadece Lucifer hatırlıyordu ama Willy de işin içinde olmalıydı. Yoksa Lucifer neden "William için" diye ağlasın ki?

Belki de baskını Ever Randy planlamıştı. Belki de bir maskenin arkasına saklanmıştı. Her iki durumda da Sunny her şeyini kaybetmişti. Diğer kurtulanları bile. Kökenlerini gizleme şanslarını arttırmak için ayrılmaya ve sadece gerektiğinde ulaşmaya karar verdiler.

O ve Sable şu anda sadece Sunny yardım istediği için birlikteydi.

Parmakları yüzünün önünde şakladı ve onu şimdiki zamana geri çekti.

Farkına vardı: Kafasının içinde kaybolmuştu. Ölmek mi istiyordu? Sunny yüzündeki gülümsemeyi yeniden tazeledi. "Hiç Randy, hmm? Sana kısaca ER diyen var mı?"

"Sadece ölmek istiyorlarsa," diye cevap verdi, ses tonu kuruydu. Sesi kuru olmasına rağmen gerginlikle titriyordu. Kızın yakınlığı onu tedirgin mi ediyordu?

"Yani hem sevimli hem de vahşi. İyi iş, Sunny." Rolünü oynayarak omzunu sıvazladı. "Şarküterideki en iyi bifteği seçtim."

Tek kaşını kaldırdı. "Yani ben senin için bir et parçası mıyım?" "Evet, domuz pirzolası. Evet, domuz pirzolası.

Ama kendimi savunmak için söylüyorum, ben sadece Çünkü ben haklıyım." Eğildi ve adamın yanağını okşadı, ona tokat atma isteğini görmezden gelmek neredeyse imkânsızdı. "Bir uyarı etiketiyle birlikte gelmelisin. Ya da göz küresi prezervatifleri."

"Neden? Gözlerini yuvalarımın içine sokmayı mı planlıyorsun?" "Belki mi?"

"Üzgünüm ama sanırım pas geçeceğim." Kollarını kavuşturdu, tişörtü lezzetli bir şekilde esnemiş kaslarının üzerinde gerilmişti. "Hayır, ne var biliyor musun? Bugün kendimi cesur hissediyorum. Hadi deneyelim. Her şeyi bir kez denemek lazım, değil mi?"

İçinden bir kahkaha koptu. Ne karaca otu! Bir karanlıklar prensi onu eğlendiremezdi. "Arkadaşlarını gönderdiğim için üzgün değilim. Bir şey istediğimde, onun peşinden giderim." Gerçek!

Bakışlarını bir kez daha onun üzerinde gezdirdi. "Ve beni istediğine karar verdin?"

Ses tonunda... bir miktar kesinlik ve belirsizlik sezdiğini düşündü. Ne tuhaf. "Seni baştan çıkarmayı planlamak için tam beş dakika harcadım. Bu normalden altı dakika daha uzun."

"Yani benden sadece yirmi dört saat geridesin," diye cevap verdi, onun berbat matematiğini görmezden gelerek.

Şaka mı yaptı yoksa gerçekleri mi söyledi? Konferansa onu bulmak için katıldığını mı itiraf etti?

Yani. Yanılmış olma ihtimalim var. Onun kim olduğunu bilme ya da şüphelenme ve onu durdurmaya gelme ihtimali.

Öfke yeniden alevlendi. Yakında yatışacaktı.

Şimdilik, başka bir gülümsemeyi zorladı. Pislik henüz onu kendisine katılmaya davet etmemiş ya da onunla birlikte gitme arzusunu dile getirmemişti. Zoru mu oynuyordu? Ona harekete geçmesi için bir bahane vermek üzere şakalaşmalarını bir sonraki seviyeye taşımanın zamanı gelmişti. "Eğer sen bir pizza malzemesi olsaydın, hamburger ve jalapeno olurdun, çünkü sen birinci sınıf biftek ve acısın. Ben jambon ve ananas olurdum çünkü tuzlu ve tatlıyım." Hayır. Sanki bir Facebook sınavına giriyormuşuz gibi bizi açıkça pizza malzemeleriyle kıyaslamamın imkanı yok.

Tamam, yani sadece flörtte berbat değildi. Berbattı, nokta. Ama bir dakika! Sanki kız onu gerçekten eğlendirmiş gibi sırıtarak değil, içten bir gülümsemeyle gülümsedi. Bu

görüntü karnını titretti.

Sadece bir saniye sonra, sanki kadın ona yumruk atmış gibi sarsıldı ve gülümsemesi kayboldu. İçkisinden arta kalanları geri fırlattı, hareketleri güçlü, saldırgan ve baştan çıkarıcıydı. Titremesi daha da kötüleşti. Bana ne yapıyor?

Bardağı kapatırken yüz hatlarını boş bir maske kapladı. "Gidebilirsiniz." Ses tonunu da değiştirmişti. "Sıra sana geldiğinde sonra konuşuruz."

Ne sırası? Sorgulama mı? Belki de her kadın şifre kırıcının ailesini avlayan kişi olduğundan şüpheleniyordu. Ve onu terk mi edecekti? Çok zor. Artık onun muhteşem kokusunu içine çektiğine, sesinin okşayıcılığını ve bakışlarının ölümcül baştan çıkarıcılığını deneyimlediğine göre, onun bir an önce ölmesini istiyordu. Sandığımdan daha tehlikeli.

Bekleme arzusunu geçersiz kılmanın bir yolu olmalıydı. Oh! Oh! "Sen kaybedersin, bebeğim. Çok azgınım." Hayatına son verecek kadar azgın! "Muhtemelen ölüyorum ve beni sadece orgazm kurtaracak. Seni birkaç saatliğine odama davet etmeyi planlamıştım... bilirsin işte... düşünüp taşınmak için." Bir parmağını göğüslerinin arasında gezdirdi ve mırıldandı, "En iyi çıplak düşündüğünü söylediğini duydum."

Gözbebekleri büyümüş, soluk mavinin üzerine taşmıştı. Cinsel özlemin bir işareti. Ama talebini geçersiz kılmadı.

Daisy! Oynayacak son bir kozu vardı. Eğer adam onu yine de reddederse, saklanacak, sonra da onu otel odasına kadar takip edecekti. "Peki, gideceğim. Neyse ki menüdeki tek et parçası sen değilsin. Gecenin geri kalanının tadını çıkar. Biliyorum, eğleneceğim." Ona bir öpücük verdi ve dönerek en iyi özelliğini ortaya çıkardı: yuvarlak bir aster. Argh! Yuvarlak bir kış.

Frezya! Aptal sihirli filtre. Yuvarlak bir poposu vardı, tamam mı?

Nefesini içine çekti. "Ya da birkaç dakika kal," diye mırıldandı.

Rahatlama, serin ve yatıştırıcı bir şekilde üzerine çöktü. Umduğu gibi, zekâsının başarısız olduğu yerde poposu başarılı olmuştu. Bir adım daha yaklaştı.

Sunny onun karşısındaki sandalyeye otururken titreme nöbetleri geçiriyordu. Adam, dalgın bir şekilde bardağının kenarında parmağını gezdirerek, niyetli ve yoğun bir şekilde onu izledi.

Farkındalığın karıncalanmasını görmezden gel. İhtiyacın çıtırtısını görmezden gel.

Arzunun cızırtısını görmezden gelin.

Gözlerini ondan ayırmadan bir kolunu kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. Bir garson koşarak geldi ve ona taze bir bardak viski ikram etti. Bir tanesini saniyeler içinde bitirdi.

Sunny dirseklerini masanın üzerine koydu. "Peki. Ne yapmalıyız-"

Bardağı masaya çarparak onu susturdu. Sonra ayağa kalktı ve yardım elini uzattı. "Gecenin eğlencesini çoktan seçtim ve planlarımı asla yeniden düzenlemem. Öte yandan, ben verici biriyim, son derece cömertim ve hayatın pamuk ipliğine bağlı. Bu yüzden, bunu senin için yapacağım. Sana orgazm yaşatacağım." Parmaklarını ona doğru salladı. "Gel. Odama gidelim."

"Hayır, odama gidelim," diye ısrar etti, bu kez gerçek bir gülümsemeyle. Başardı! Onu kazanmıştı!

Tekrar sarsıldı ama aynı zamanda sert bir şekilde başını salladı. "Pekâlâ. Odana gideceğiz ve geceyi sağ salim geçirmeni sağlayacağım."

"Devam et. Bana Seksi de. Herkes öyle der."

William "süper azgın" baştan çıkarıcısını otel lobisine doğru götürdü, onun tatlı, topraksı kokusu onu arzunun bıçak sırtında tutuyordu. Vanilyaya batırılmış ve üzerine şehvet serpilmiş taze kesilmiş çiçeklerden oluşan bir buket gibi.

Dışarıdan, hiç umursamadan rahat bir güven yayıyordu. İçten içe, tahrik olduğu kadar kızgınlıkla da köpürüyordu. Beş dakika öncesine kadar Sunday "Sunny" Lane, potansiyel şifre kırıcılar/hayat arkadaşları listesinde sondan ikinci sırada yer alıyordu. Onu gördüğü anda tüm vücudu tepki vermiş, kasları düğümlenmiş ve kanı ısınmıştı. Onu iki numaraya taşımıştı. Kâğıt üzerinde, karmaşık şifreler konusunda daha deneyimli başka bir kadın vardı. Sonra Sunny ona gülümsedi, gerçekten gülümsedi ve o da onu bir numaraya aldı. Başka hiç kimse herhangi bir fiziksel tepki vermemişti.

Eğer şifre kırıcısı gerçekten de hayat arkadaşı olarak ikiye katlandıysa, vücudu ona tepki vermeye devam edecekti. Sunny'ye.

O benim eşim mi? Güzelliği, zekâsı, alaycı bir mizah anlayışı ve ona binlerce farklı şekilde meydan okuyan bıkkın bir havası vardı. William iyi bir meydan okumayı severdi.

Ama onun da kendisini arzuladığını düşünmüyordu. Kadınlar ona her zaman asılırdı elbette, ama bu küçük baştan çıkarıcı sadece biraz arzu yansıtmıştı. Çoğunlukla saf, su katılmamış bir öfke yaymıştı. Neden? Onunla yatmış ve unutmuş muydu?

Sebepler ne olursa olsun, bu gece onunla seks yapmayı planlamasına imkân yoktu. Bu da ne demek oluyordu? Ona saldırmayı mı planlıyordu?

Hayatta kalma içgüdüleri haykırıyordu: Bir tehdidi, herhangi bir tehdidi yok edin.

Böylesine zarif bir ambalaja sahip olsa bile. Sağduyu, "Henüz hiçbir şey yapma." diye bağıırıyordu. Eğer kız onun şifre kırıcısı ve hayat arkadaşıysa, öyle ya da böyle öğrenecekti.

Harekete geçmeden önce on dört günü vardı. On dört gün. İki hafta. Zamanın bir parçası, orada ve gitti.

Sonra, eğer o kadınsa, öldü.

Bu düşünce onu durdurdu. Bunu yapabilir miydi? "Bir sorun mu var?" diye sordu, muhtemelen saklamaya çalışıyordu kızgınlığı ve başarısızlığı.

Kızın öfkesini yatıştırmayı umarak büyük silahını çıkardı: cazibe. Bir kez daha ilerlerken, "Adının yazılışını S-U-N-D-A-Y'den S-U-N-D-A-E'ye değiştirmeyi hiç düşündün mü?" diye sordu.

Başı yana savruldu, bakışları onunkine yakınlaştı ve daraldı, öfkesi tüm gücüyle alevlendi. Şu anda, umursamasını sağlayamıyordu. Kadının hareketleri, tüm zarafeti ve erotizmiyle. Bacaklarda seks.

Karşılaştırılamayacak kadar güzel.

Ancak, femme fatale rolünü hatırladığında, neşeli bir gülümseme takındı ve bir kahkahayı yutmak zorunda kaldı.

"Adımın yazılışını nereden biliyorsun?" diye sordu, flörtöz bir tavırla kirpiklerini kırıştırarak. "Sen benim adımı nereden biliyorsun? Sana sadece takma adımı söyledim."

"Belki de buraya seninle tanışmak için geldim." Gömleğine yapıştırılmış isim etiketinin üzerinde bir parmağının ucunu gezdirdi. "Ya da belki bunu okudum."

"Ah. Doğru." Nefes alırken kirpiklerini kırıştırmayı bıraktı. "Beni bir dondurma külahı gibi yalamakla ilgilendiğin için mi bana 'sundae' demek istiyorsun?"

Sesi taze bal kadar sıcak ve zengin bir şekilde üzerine akıyordu. Gerçi taze bal ona hiçbir zaman katıksız seksi hatırlatmamıştı.

Sunny ile seks. Kasları daha güçlü bir şekilde düğümlendi ve şaftı saniyeler içinde sertleşti. "Odana gider gitmez sana yapmak istediğim her şeyi anlatacağım."

Tüyleri ürpererek vücudunu onunkine değdirdi ve damarlarında bir ısı dalgası yarattı. Üst dudağında boncuk boncuk terler oluştu. Bu bir ilkti. Sinirlenerek elini ağzına götürdü ve dikkatini önüne çekti. Şaşkınlık içinde, zihni başka bir şey düşünmeyi reddetti ve hemen onun görüntüsünü çağrıştırdı.

Kısa boyluydu, ona göre en fazla beş-sekiz yaşındaydı. Yalanabilir kahverengi teni, canlı kehribar gözleri ve masmavi dalgalarından oluşan şelalesiyle tam bir cep roketiydi. Yüz hatları onu büyüleyen bir bebek inceliğine sahipti. Bir tutam çil burnunu süslüyordu. Çiller. Onun için yeni bir olmazsa olmaz. Ve vücudu... kahretsin! Bu kadının vücudu. İnce kemikli ama dolgun göğüsleri ve geniş kalçalarıyla muhteşem bir kıvrıma sahipti.

Onu istiyorum. Şimdi istiyorum. Diren!

Lobiye girdiklerinde, daha parlak ışık barın gölgelerini kovaladı, kadın perçemlerini yana itti ve adam alnının ortasında çeyrek boyutlu bir halka oluşturan soluk yara dokusunu fark etti.

Kaşlarını çattı. Birincisi, ona bir daha ne zaman bakmıştı? İkincisi, böylesine mükemmel yuvarlatılmış bir yaraya ne sebep olmuştu? Üçüncüsü, kan çanağına dönmüş gözlerinin altındaki ette neden silik, yarım ay şeklinde morluklar vardı? Yorgunluk belirtileri olabilir mi?

"Dik dik bakıyorsun," diye tersledi, sonra sahte bir gülümseme daha yapıştırdı. "Lütfen devam edin."

Bir kahkahayı susturmak için dilini ısırıldı. "Bunu planlamıştım, tatlım, ama izin verdiğin için teşekkürler." Dürüst olmak gerekirse, ilk bakışta onun güzelliğini fark etmemişti. Ya da ikinci. Hatta üçüncüsünde bile. Ama ondaki bir şey bakışlarını tekrar tekrar üzerine çekmiş, her yeni bakış onu daha da büyülemişti. Bir dakikadan kısa bir süre içinde sade, güzel, zarif ve tamamen büyüleyici bir hale gelmişti. Gerçekten olağanüstü bir başarı. Büyülü bir başarı mı? Belki de bir tür cazibe takıyordu?

Hayır, o bir cadı değildi. Farklı bir enerjileri vardı. Onun bir tür şekil değiştiren olabileceğini düşündü. Ama hangi tür?

En iyi bilinen kurt mu? Yoksa ejderhalar, selkiler ya da sirenler gibi daha nadir türlerden biri mi? Hayır, bir deniz yaratığı ya da ateş püskürten gibi kokmuyordu.

Yeter! Sadece bir detay önemliydi: O benim şifre kırıcım mı?

Eğer değilse, onu bu kıyafetlerle baştan çıkarabilirdi. Öfkesine rağmen onu baştan çıkarabilir miydi?

Beklenti doğrudan kafasına girmiş, onu sarhoş etmişti. Meydan okuma kabul edildi.

Asansörlere ulaştıklarında Sunny'yi dört kişilik bir ailenin arkasında durması için yönlendirdi. İki baba ve iki genç kız. Sunny fikrini değiştirip kaçmaya karar vermesin diye bir kolunu onun beline doladı ve elini kalçasına koydu.

Memnuniyetle, kız ona karşı eridi. Ne kadar mükemmel bir uyum. Onu sorgulamak şu kadar kolay olurdu-

Hayır. Çok erken kutlandı. Kaskatı kesildi ve doğruldu, gerginliği yüzünden fıskırıyordu.

Genç kızlar Sunny'yi fark etti ve ağzı açık kaldı.

"Saçların çok güzel," dedi abla, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Şimdiye kadar gördüklerimin en güzeli!" diye seslendi genç olan.

"Teşekkür ederim." Işıl ışıl parlayan Sunny saçlarını kabarttı. "Ne kadar yumuşak olduğunu hissetmek ister misin?"

Hep bir ağızdan, "Evet, evet, evet!" diye bağıldılar.

Sunny eğilip kızların parmaklarını masmavi saçlarının arasından geçirmesine izin verdiğinde, babalar hoşgörülü sırtışlar takındı.

William'ın göğsü gerildi. Bunun rolünün bir parçası olduğunu düşünmüyordu.

Listesini süsleyen her kadın için zihinsel bir dosya oluşturmıştı; Sunny'ninkine yeni bir ayrıntı ekledi. ~~Sade.~~ ~~Güzel.~~

~~Çok güzel.~~ ~~Muhteşem.~~ Enfes. Tahrik olmuş ama buna karşı koyuyor. Esprili. Kendine güvenen. Biraz olgunlaşmamış. Çocuklara karşı nazik.

Onun hakkında ne düşünüyordu? Şüphesiz onun da zarif olduğunu. Ayrıca esprili ve kendinden emin. Muhtemelen

şasırtıcı bir şekilde

Olgun gibi. Başkalarının çocuklarına karşı kesinlikle kayıtsız. Yani, çoğu insanın. Arkadaşları Maddox ve Ashlyn'in ikizleri vardı - Urban ve Ever - ve William bu küçük pislikleri hayattan daha çok seviyordu.

Çocuk sahibi olacaksın, tamam. Bir spor takımı kurmaya yetecek kadar.

Kaşlarını çattı ve başını sallayarak Keeley'nin tahminini boşa çıkarmak için elinden geleni yaptı. Hayatında farklı bir yol seçecekti, çok teşekkür ederim.

Ding. Asansörün kapıları açıldı ve dört kişilik aile içeri girdi. William Sunny'yi hafifçe dürterek arabanın arkasına doğru itti.

Küçük kızlar, bir düğmeye basmak için can atarak sayı panelinin başında durdular.

"On yedinci kat lütfen," dedi onlara.

Oh, oh, oh. O da neydi öyle? Sesinde bir gerginlik mi sezmişti?

Araba yükselmeye başladığında sarsıldı. William, herhangi biri sinsi bir saldırıya kalkışmasın diye arabadaki herkesten haberdar olmaya devam etti. Bazı ölümsüzler çocuklar da dahil olmak üzere herhangi birine ya da herhangi bir şeye dönüşebilme gücüne sahipti.

Üçüncü katta kızlar vedalaşarak dışarı çıktılar. Kapılar kapandı, William ve Sunny içeride kaldı. Tek başlarına. Kızın inanılmaz kokusu havayı kaplamış, başını döndürüyordu. Tüm o tatlılık toprakla birleşmişti. Derisi gerildi, kanı erimiş lavdan bir nehre dönüştü.

Döndü ve kendini durduramayarak onunla yüzleşti. İhtiyacı vardı... istiyordu... Kahretsin, bilmiyordu!

Neden bilmiyordu ki?

Azı dişlerini gıcırdattı. Beynini kırdığına göre onun hayat arkadaşı olmalıydı. Öyle mi? Eğer öyleyse, onun şifre kırıcsıydı ve kılıcıyla düşecek bir sonraki kurbandı.

Öldürmeyi planladığım bir kadınla yatmamalıyım, değil mi?

Hayır. Sorun değil. Ahlaki pusula William'ın taşımaktan hoşlandığı bir şey değildi; ayak bağı oluyorlardı. Sunny hakkında yanılıyor da olabilirdi. Aradığı kişi o olmayabilirdi.

Öyleyse neden onu korumak için ilkel bir dürtü kabanyor? Kendisine önemli bir gerçeği hatırlatmak zorundaydı. Onu koruyup kendimi tehlikeye atabilirim ya da onu tehlikeye atıp kendimi koruyabilirim.

Kendimi seçiyorum. Her zaman.

İçinde gürleyen hırıltılarla ona, "Eğer parfüm sürüyorsan, asla bırakma," dedi. Lanet olsun! Ona şişeyi atmasını söylemek istemişti.

Ona doğru döndü, yanakları gül renginin hoş bir tonundaydı. Tutku ateşi mi? Hırıltılar daha da yükseldi.

"Parfüm kullanmıyorum," diye mırıldandı.

Oh, evet. Tutku ateşi. Daha sert, daha hızlı nefes aldıkça etraflarındaki hava yoğunlaştı. İkisi de başka tarafa bakmadı.

Bir adım daha yaklaştı.

O da bir adım daha yaklaştı.

Bir sonraki nefes alışında meme uçları adamın gömleğine sürtündü. Lezzetli bir sürtünme. Bir iniltiyi bastırmak için mücadele etti, şaftı zonkluyordu.

Potansiyel bir tehdit karşısında odağınızı kaybetmeyin.

Doğru. Onu öpecek, aklındaki öfkeyi silecek kadar dikkatini dağıtacak ve silahının yüzüğündeki mermileri çıkaracaktı. Sonra onu sorgulayacaktı. Cevapları hoşuna giderse, yatakta birkaç saat geçirebilirlerdi. Beğenmezse...

Hala yatakta birkaç saat geçirebilirler.

Mükemmel bir plan. Kusur yok.

Şimdi onu duvara yasladı. Nefesi kesilmişti ama itiraz etmedi. Kollarını başının üzerinde tuttu. Hâlâ itiraz etmiyordu. Cesaretini toplayarak bir bacağını onunkinin arasına soktu ve iki bacağının açık kalmasını sağladı.

Bir sonraki iniltisini durdurmak mümkün değildi.

"Asansör ön sevişmesi mi yaşayacağım?" diye sorarken gözlerinde yeşil, mavi ve pembe benekler belirdi.

"Öylesin. Bu benim uzmanlık alanım." Neydi o, lanet olsun? Bakışlarını onun üzerinde tutarak, ereksiyonunu onun kalbine doğru bastırdı... "Mütevazılıkta çok iyisin."

"Hayır, değilim. Onlarda harikayım."

Adamın hoşuna gidecek şekilde kalçalarını öne doğru savurarak onunla buluştu.

Oh, kahretsin! Zevk onu ele geçirdi. Nefes nefese kalmaya başladı.

İç sallama. Konsantre ol! Ne yapmayı planlamıştı? Oh, evet. Mümkün olduğunca gizlice, silah yüzüğündeki mermileri çıkardı.

"Diğer kızlar pompanı gerçekten doldurmuş olmalı," dedi nefes nefese.

"Hangi diğer kızlar?" diye sordu göz kırparak.

Ağzının kenarları gerçek bir eğlenceyle seğirdi. "Bu işte çok ama çok iyisin."

"Bu mu?"

"Flört."

William bakışlarını kızın göğüslerine indirdi ve meme uçlarının onun için incileşmesini izledi. Bir hataydı. Ona tekrar sürtünmekten kendini alıkoyamadı. Tekrar. "Yakında küçük meme uçlarını öpücüklere boğacağım. Nasıl da acıyor olmalılar."

Bir iniltiyle parmaklarını adamın bileklerini bağlayan elinin etrafına doladı. Tırnaklarını adamın etine geçirdi ve adam bir farkındalıkla sarsıldı. Ona ulaşıyorum ve henüz onu öpmedim bile.

Erkeksi gurur, şehvetinin ateşine çıra atıyordu.

Ne halt ediyorsun sen? Amacını mı unutuyorsun? Başını salladı; hem onun için hem de kendisi için bir olumsuzlamaydı bu. "Yanılıyorsun, Sundae."

Gözleri kamaşmış, adeta büyülenmiş gibi, "Yanlış mı?" diye nefes aldı.

"Benimle ve flört etmekle ilgili. Bu konuda iyi değilim. Ben harikayım." Onun dudaklarına baktı. Gerçekten baktı.

"Seni uyarmalıyım.

Yatakta gerçekten kötüyüm. Bir hafta boyunca mavi taşaklarını dondurmak gibi kötü."

Genellikle bir kadının nabzını dünya çapında bir yolculuğa çıkaran hoşgörölü bir sırıtma çiçek açtı. "Yatakta kötü diye bir şey yoktur, tatlım. Benimle olmaz."

Yanaklarındaki güller soldu ve gözlerindeki parıltı söndü, öfkesi bir anda geri döndü. "Sen yattın

Yeterince kadın var mı?" diye sordu aldatıcı ve tatlı bir ses tonuyla. "Kaç tane oldu o zaman? Devam edin. Tahmin et."

İstediği zaman son derece dürüst olan William, "Sayıları hesaplanamaz," derdi. Tanıdığı tüm ölümsüzlerden daha fazla sevgilisi olmuştu. Bu gerçek onu ne suçluyor ne de utandırıyordu. Gurur da duymuyordu. Olan olmuştu ve o da yapacağını yapmıştı.

Aklının bir köşesinde, geçtikleri katların çetelesini tutuyordu. Birkaç saniye içinde on altıya ulaşacaklardı. Ondan birkaç saniye sonra da on yediye. Daha fazla zamana ihtiyacım var.

Sunny'den uzaklaşmadan on altıya basmak için uzandı, hedeflerine ulaşmadan önce bir kez durmalarını sağlayarak ona bir dakika kadar kazandırdı.

Asansör durdu ve kapılar açıldı. Orada kimse beklemedi.

Başını eğdi ve dudaklarının Sunny'ninkilerin üzerinde gezinmesine izin verdi. "Çeteleye bir tane daha ekleyeyim mi?"

Cevabını beklemek... onu içine çekmek... şimdiden kokusuna bağımlı olmak?

Daha güçlü bir ürperti onu sarstı. "Evet," diye fısıldadı sonunda. Adam hiç vakit kaybetmeden dudaklarını onunkilere bir kez bastırdı, iki kez, sonra da tamamen, dilini kızın ağzına soktu. Hay sikeyim! Ambrosia'dan daha tatlı. Tadı güç ve huzur gibiydi, adamın en sevdiği iki şey.

Bağımlı mı? Evet, bağımlıyım. Şu anda soru yok ve sıfır pişmanlık. Daha fazlasını istiyorum. İhtiyacım var.

Alacak. Umutsuz bir iniltiyle öpücüğü derinleştirdi.

Hayır, hayır, hayır. Derinleşme olmayacaktı. Onunla olmaz, henüz değil. Kiminle ve neyle uğraştığımı öğrenene kadar mesafeli kalmalıyım.

Burada ve şimdi çok şey almak için biraz vereceğim.

Ama... yalan söylememiş ya da abartmamıştı. Kötü öpüşüyordu. En kötüsü. Dilini çok sert emdi.

dişlerini onunkilere geçirdi ve hassas noktaları ısırarak kan akıttı.

Biraz şoka girmiş bir halde başını kaldırıp ona baktı. Şehvetli kızarıklığın geri döndüğünü görmeyi bekliyordu. Ya da ona şaka yaptığını gösteren bir gülümseme. Hiçbir şey görmedi. Hiçbir duygu belirtisi yoktu. Önceki öfkesi bile yoktu.

Yeteneğimi mi kaybediyorum?

"Neden durdun?" diye sordu nefes nefese kalmadan. "Bu işte sen de benim kadar kötüsün, yani birbirimiz için mükemmeliz."

O... ne? "Bu işte fena değilim ve bunu kanıtlayacağım," diye bağırdı. Geri çekildi.

William onu binlerce yıllık fahişelik hayatında edindiği tüm beceriyle öptü, tutkusunu doğrudan musluktan besledi. Kadın da onu öptü ama dikkati dağılmış gibi kaskatı ve tahta gibi duruyordu.

Yine de, o hissetti... Hayır, imkansız. Ama belki de? Damarlarında şimşekler çaktı, bu sadece öfkelenildiğinde yaşadığı bir şeydi. Burada, şimdi, öfkesi körfezde kalmıştı. Peki buna ne sebep olmuştu? Sunny mi? Hayat arkadaşı olduğu için mi?

Dehşetin buz gibi parmakları omurgasından aşağı süzüldü.

Sonra bir mucize gerçekleşti. Ona karşı yumuşadı, dilinin üzerindeki emişi hafifletti. Isırmayı bıraktı ve yalamaya başladı. Saniyeler içinde keskin bir arzu onu sarstı. Sanki onu sonsuza dek arzulayacakmış gibi hissetti ve bu sadece korkusunu artırdı.

Ding. Asansör kapıları on yedinci katta açıldı.

Lanet olsun! İşler tam da iyi gitmeye başlamıştı. Durması gerektiği gerçeği... Şimdi öfkesi alevlendi, göğsünde yeni bir hırıltı gümbürdedi. Başını kaldırdı, "Hangi oda?" diye homurdandı. Başladıkları işi bitirecekler, sonra da sohbetlerine geri döneceklerdi.

"Sağdaki sonuncu," dedi ona, öncekinden daha soluk soluğaydı.

William parmaklarını birbirine geçirerek onu koridora çıkardı ve hızlı adımlarla gidecekleri yere doğru ilerledi. Kız odaya girdi, adımlarında heyecanlı bir sıçrayışla ilk giren o oldu.

Ya onu istiyordu ya da kapının ardında ne bekliyorsa onu tecrübe etmesini istiyordu. Her şeye hazırlıklı bir şekilde onun peşinden içeri girdi ve hızlı bir görsel tarama yaptı. Küçük bir oda. Bej duvarlar. Genel sanat eserleri. Kral boy yatak, pelüş beyaz yorgan. Silah yok. Sıcaklık dışında. Termostatu Cehennemden Daha Sıcak'a ayarlamıştı.

Alnında boncuk boncuk ter vardı, içi hızla kaynıyordu. Harika. Güzel bir William yahnisi.

Arkasında, çıkış yumuşak bir tıkırtıyla kapandı.

Sunny döndü, ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. "Ama ben... O... Anlamıyorum." "Neyi anlamıyorsun?"

"O burada değil. Neden burada değil?"

"O mu?" Sunny gerçek amacını şimdi mi açıklayacaktı yoksa-

Döndü, kolunu kaldırdı, elini yumruk yaptı, silahın halkasını adamın yüzüne doğrulttu. Tamam. "Şimdi," oldu. "Pekala," dedi. "Bunu kendim yapacağım."

Yaşadığı yüzyıllar boyunca hiçbir kadın öpüştükten sonra ona silah çekmemişti. Onu becerdikten sonra, evet. Bir ya da belki bir düzine kez olmuştu. Saymayı unutmuştu, tamam mı? Görünüşe göre, berbat bir hastaya yaklaşım tarzı vardı. Birçok kadın yardım almasını önermişti. Başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü önemsemeye başlar başlamaz da yardım alacaktı.

"Kim olduğunu biliyorum," diye tersledi Sunny. "Karanlık William, aynı zamanda Ever Randy ve Panty Melter olarak da bilinir. Hades'in oğlu ve Lucifer'in kardeşi. Sen bir pisliksin! Sen ve kardeşin yüzyıllar boyunca kaç köyü yağmaladınız? Söyle bana! Ve yalan söyleme. Bileceğim."

"Pislik" deyince irkildi. Küçük kaltak. Ama önemli değil. Patlamasıyla onun gururunu yatıştırmış, cazibesine, öfkesine ve hakaretlerine karşı direncini açıklamıştı. Geçmişte yaptığına inandığı bir şey yüzünden onu cezalandırmak için zihinsel bir savaş başlatmış, onun güvenini sarsmaya ve kendini sorgulamasını sağlamaya çalışmıştı.

Ne yazık ki onun için William zihinsel savaşta mükemmeldi. Her zaman o kazanırdı. "Kaç köy yağmaladım? Tekrar söylüyorum, sayıları hesaplanamaz." Yan tarafa doğru eğildi, omzunu duvara dayadı. Rahat bir duruş. "Neden? Seninkini yağmaladım mı?"

"Evet! Hayır! Argh! Belki de. Mythstica Diyarı'nda yaşadım." Sonunda. Bilgi. "Efsaneler Diyarı'nı hiç ziyaret etmedim.

Mythstica." Ejderhalar, minotorlar ve kudretli Pegasus gibi birçok efsane ve mit yaratığının yaşadığı yer.

"Kardeşinin Mythstica'daki bir köye saldırı planlamasına hiç yardım ettin mi?" diye sordu.

"Hayır." Lucifer'ın diğer saldırıları planlamasına yardım etmiş miydi? Evet. Birçok kez. Birçok kez. Sonrasında hepsinden pişman olmuştu.

"Ama... ama... Bana yalan söylüyorsun. Yalan söylüyor olmalısın. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama başka bir açıklaması yok. O yüzden bana bunu neden yaptığını söyle - bu sefer gerçeği söyle! Yoksa seni o güzel suratından vuracağım."

Kirli sakallı yanaklarını okşadı. "Sence ben güzel miyim?" Kadın çığlık atınca, adam yoluna devam etmeye karar verdi. "Beni neyle vuracaksın, hmm?" Sırıtmamaya çalışarak ve başarısız olarak cebinden mermileri çıkardı.

Kadın onu şok etti. Yüz hatlarını aydınlatan bir sırıtış, göğsünün yeniden gerilmesine neden oldu. "Özgürlüğüne düşkün olduğumu düşünüyorsun," dedi, sırıtışı onunkine rakipti. "Ama acınası öpüşme bahanemiz sırasında her hareketini izledim ve mermileri çıkardığın anda anladım. Senin için çok kötü, ben çoktan yeniden doldurdum."

"Frezya-ed?" William onun kabadayılığından isteksizce etkilendi ama aynı zamanda öfkeleni. Onu tehdit etmeye cüret mi etmişti, karanlıklar prensini? Daha iyi öğrenecekti. "Vur beni o zaman." Mermiler sadece can sıkıcı bir şeydi. Sinekler gibi. "Yoksa beni zarar veremeyecek kadar çekici mi buluyorsun?" Bunu ne kadar ileri götürebilirdi?

Eğer gerçekten de aradığı kişi oysa, bunu bilmesi gerekiyordu. "Eminim seni fena bulmayan kadınlar da vardır."

alay etti, o kadınları

Aptallar.

Hakaret yerini bulmuş, küçük hırıltı sesleri onu terk etmişti. Sanırım başkalarının fikirlerini sandığından daha fazla önemsiyordu.

"Ohhhh. Bu acıttı, ha?" Yumruğunu ona doğru sallayarak, "Sert davranmayı bırak ve konuşmaya başla. Benim halkım sana ve ailene ne yaptı?"

Gerçekten tetiği çekecek miydi? Bir an, "Asla olmaz" diye düşündü; sonra da, "Kesinlikle evet" dedi. "Senin halkın kim? Halkın ne?"

Onun sorularını duymazdan gelerek, "Neden yağmaladınız? herhangi bir köy?"

Bunun kolay bir cevabı vardı. "Geçmişte biri beni tehdit ettiğinde, başkalarının intikamını almasını engellemek için onu, tüm ailesini ve arkadaşlarını öldürürdüm." Bu itirafı utanmadan yaptı.

Güzel! Biraz da utançla.

"Sizi asla tehdit etmedik. Günlerimizi ihtiyacı olan herkese yardım ederek geçirdik."

"Son kez söylüyorum, Mythstica'daki hiçbir köyün yok edilmesini planlamadım ya da buna katılmadım." Ama Lucifer, William'ın yüzünü takarken bunu yapmış olabilir. Orospu çocuğu! Eski kardeşi yaptığı kötülükler için başkalarını suçlamaktan zevk alıyordu. "Beni orada gördün mü?"

"Şey. I..." Başını eğdi. "Hayır," diye homurdandı. "Ben yapmadım. Onlar yapmadı."

Kafa karışıklığı düşüncelerini bulandırdı, kaşları birbirine yaklaştı. "Peki neden yalan söylediğimi varsayıyorsunuz? Neden benim sorumlu olduğumu varsayıyorsunuz?"

"Kardeşinin savaş çılgılığı. William için!"

İçinde elektriklenmiş öfke bobinleri açıldı. Onu öldüreceğim. "Bana birçok şey için komplo kurdu. Ondan benim için cinayet işlemesini hiç istemedim. Her zaman kendi cinayetlerimi kendim hallettim."

"O zaman neden onu öldürmedin?"

Deniyorum! Başarısızlığını dile getirmek yerine göz kapaklarını kapattı. Bana bak... Gardını indir... "Eğer benimkini vuracaksan-ne diyordun ona? Oh, evet. Güzel yüzümü. Ne söylersem söyleyeyim ateş edeceksen, seninle bilgi paylaşmaya hiç niyetim yok."

Şimdiye kadar gördüğü en hınzır, en şeytani gülümsemeyle gülümsedi ve bir şekilde onun ölmüş kalbini yeniden hayata döndürdü. "Teşvik mi istiyorsun?" diye mırıldandı. "Al sana teşvik. Bana bilmek istediğim şeyi söyle, ben de seni hızlı ve acısız bir şekilde öldüreyim. Söylemezsen, daha önce hiç deneyimlemediğin şekilde canını yakarım."

Başka bir tehdit. Diğerlerinin aksine, acıdan korkmuyordu. Onu gerçekten korkutan neydi? Şu anda çarpmakta olan kalbine her ne yaptıysa. "Tam olarak ne bilmek istiyorsun? Lucifer'in yeri?"

Başıyla kısa bir selam verdi. "Evet. Ama önce konferansa gelme nedeninizle başlayalım. Birini öldürmek için, evet, karanlık doğanızın gerektirdiği gibi?"

Aslına bakarsanız. "Büyülü kodlarla çalışabilen bir şifre kırıcı bulmak için buradayım. Eğer o kişi sensen, seni korumak için öldürürüm. İki hafta boyunca. Yani. Sana bir fotoğraf göstereceğim ve sen de bana sembolleri kelimelere çevirip çeviremeyeceğini söyleyeceksin."

Burun köprüsünün üzerinde bir kırılganlık oluştu. "Neden bu kadar spesifik bir zaman çizelgesi?" Sonra başını salladı ve ayağını yere vurdu. "Hayır! Yine yalan söylüyorsun. Bir şekilde. Fotoğraf muhtemelen zehirle dolu."

Dosyasına eklenecek bir madde daha. Hayır, iki madde. Kötü öpüşüyor ve çok şüpheli. Pas geçmek için iki neden. Peki neden her geçen saniye ondan daha çok etkileniyordu?

Lifemate.

Hayır, hayır. Emin olamıyorum.

"Pekâlâ. Yeni plan," diye homurdandı. "Sana bir ya da on iki orgazm yaşatacağım. Doyacaksın, rahatlayacaksın. Rahatlayınca da sağlıklı düşüneceksin. O zaman şimdiye kadar sahip olduğun en iyi sevgili olduğumu kabul edeceksin ve bu köy yağmalama işini yarı yetişkinler gibi

hallededeceğiz." Bir kadını orgazm etmekte hiç başarısız olmamıştı ve bugün de olmayacaktı.

"Teklifinizi düşünmeme izin verin... Düşünüyorum... Hayır. Numara yapmakla ilgilenmiyorum."

"Numara mı? Numara!" Ellerin yumruk yaptı. "Tanganı çoktan ıslattım, garanti."

Sırtışı geri döndü ve oh, ona şeytani sırtış kadar yakışmıştı. "Tanga mı? Lütfen. Sadece büyükanne külotu giydiğimi söylemekten gurur duyuyorum. Kimse için kışıma bir parça kumaş sokmuyorum ve dantel kaşındırıyor. Pamuğu ve kapaticılığı seviyorum."

Bu büyükanne külotu saçmalığıyla beni nasıl köpürtüyor? "Bugün senin şanslı günün. Sana William 101'de hızlandırılmış bir ders vereceğim. Beni tanıyacaksın ve her zaman doğruyu söylediğimi anlayacaksın, çünkü kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil." Bir şekilde bu kadına ulaşacaktı... ve bu süreçte onu dokunuşu için çaresiz bırakacaktı. Çünkü öncelikler. "Her türlü oyunu severim. Video. Zekâ. Tahta. Yatak odası. Sıfır sırtmak ve kıkırdamak için düşmanlarım kadar dostlarımı da bıçakladım ve hiçbir düşmanımı canlı bırakmadım."

"Yeter!" Silahın halkasını bir kez daha salladı. Bu kez alnındaki dairesel yara izi yumuşak beyaz bir ışıkla parladı. Büyüleyiciydi. Bu ışığı çok çok uzun zaman önce bir kez gördüğünü sanmıştı. Ama nerede görmüştü? Ve ne anlama geliyordu? Düşün! "Bu ayrıntıların seni vurmaya daha az meyilli olmamı sağlayacağını varsayıyorsun, çünkü seni bir hedefe karşı yaşayan bir varlık olarak göreceğim. Ama seni asla pislikten başka bir şey olarak görmeyeceğim."

Tekrar irkildi. "Vur beni o zaman," diye tekrarladı. "Vur!" Eğer o benim hayat arkadaşım, ben de onun hayat arkadaşım. Erkeğine zarar veremez. Çok az ölümsüz yapabilir. Ben bir istisnayım elbette.

"Bunu yapacağım. Yapmayacağımı sanma." Şeytani gülümsemesi geri döndü ve silahı adamın gövdesine doğru indirdi. "Hâlâ vurulmaya hevesli misin?"

Gözlerini devirirken gizliden gizliye onun ruhunu alkışladı. "Sanki daha önce erkeklik organımdan vurulmamışım gibi." Onu kızdırmayı umarak, "Ah. Değişimi anlıyorum. Sen bir

Kötü atış, bu yüzden daha büyük bir hedefe ihtiyacın var. Benimkini seçmene şaşmamalı."

"İyi bir noktaya değindin," dedi namluyu adamın yüzüne doğrultarak. "Egonuzdan daha büyük bir şey yok."

Korkmadan bir adım daha yaklaştı. "Benim zamanım değerli ve sen bunu boşa harcıyorsun. Ya beni vur ya da silahını bırak."

F-bombası onu meraktan nefessiz bıraktı...? "Benim yanımda küfür edebilirsin. Küfür ve yalan."

"Bebeğim, bütün edepsiz kelimeleri biliyorum." Onu şimdi silahsızlandırmalı mıydı yoksa beklemeye devam mı etmeliydi? Normal sesleri -havalandırma deliği, damlayan bir faset, yukarıdaki ayak sesleri- duymazdan gelerek kalp atışlarını dinledi. Çok sert, çok hızlı atıyordu. Soğukkanlı bir katilin kalp atışları değildi.

Bekle.

Kızın sarhoş edici kokusu adamın başını döndürdüğünde karar iyice pekişti. Bunun yerine onu öpecek, ona kendisini nasıl düzgün öpeceğini öğretecek ve o da silahını kendi başına indirecekti. Sonra da onu doruğa ulaşmak için yalvartacaktı. Düşmanlığı için özür diledikten sonra, belki de -belki de!

Heyecan alevlendi. Bu kadını alacağım.

"Bana söyleyecek başka bir şeyin yok mu?" diye sordu, kelimeleri kırparak.

"Kıyafetlerini çıkar, sana bilmek istediğin her şeyi anlatayım."

Üzerine garip bir sakinlik çöktü, nişan alması sabitlendi. Düz bir sesle ona şöyle dedi: "Seni uyardım ve konuşman için bir şans verdim. Şimdi öleceksin."

Şok olmuştu, bir adım geri çekildi. Bu kadın herkesi vurabilirdi... ve bu hoşuna gitmişti. Ondandır hoşlanıyordu.

Onu istiyor muydu? Hayır. İhtiyacı vardı. Arzu onu pençesine almıştı ve bunu görmezden gelmek, daha sonra uğraşmak üzere bir kenara itmek mümkün değildi. Açlık duyuyordu. Kudurmuştu.

Onu yatağa götür. Gerisini sonra hallederiz. İşte bu! Kusursuz bir plan daha.

Baştan çıkarmaya hazır, en hoşgörölü gülümsemesini ortaya çıkardı. Sonra. Tam o saniye. Büyüsünün imzası da değışti, tatlı ve masumdan karanlık ve tehditkâr oldu.

Bu kadını başından beri yanlış tanımişti, değil mi?

"Sunny," diye başladı.

"Güle güle, William." Boom!

Acı güzel yüzünde patladı ve hızla geri kalanına yayıldı. Dünyası karardı. Dizleri büküldü ve yere yığıldı, ağır bir gümbürtüyle yere çakıldı.

Orada yatarken, şok kemiklerinin içinde yankılandı. Yapmıştı; seksi küçük sürtük tetiği gerçekten çekmişti.

Onun hayat arkadaşı olamazdı, bu da onun şifre kırıcısı olmadığı anlamına geliyordu. Bu da ona ne isterse yapabileceği anlamına geliyordu. Ama...

Bundan sonra ne yapacağını bilmek istiyordu.

William ona duyduğu öfkeyi bir an için bir kenara bıraktı ve ölü taklidi yaptı. En azından şimdi her şey anlamlıydı. Onun tuhaf şekil değıştiren büyüü. Bazen tatlı, bazen şeytani kişiliği. Uyuşturucu sesi. Tatlı, topraksı kokusu. Yaprak yeme eğilimi. Evet, onu barda yaprak yerken yakalamıştı. Frezya kelimesini müstehcen bir kelimeye dönüştürme çabası. Gerçeği yalandan ayırma yeteneği. Alnındaki küçük yuvarlak ışık.

William az önce bir tek boynuzlu at değıştirici bulmuştu.

Bu iyi bir dönüş değildi. Efsanenin tek boynuzlu atları: Tüm ülkeye mutluluk saçarken beni izleyin. Gerçekliğin tek boynuzlu atları: Seni öldüreceğim ve kanınla dans edeceğim.

Tanrıları öldürme gücüne sahipti.

Sonuçta o benim hayat arkadaşım olabilir. Sadece onu, onun onu istediği kadar istemiyordu.

Kahretsin. Kahretsin! Şimdi ne yapacağım ben?

"Bu gece benim bebeğim ol. Yarın, yok ol."

Sunny soğukkanlı ve sakin tavrını korumak için mücadeleye etti ama panik ve histeri ona karşı koydu. Pek çok şey yanlış gitmişti. İlk olarak, William'ı öptüğünde arzusu harekete geçmişti. Gerçek bir arzu. Kontrol edilemez ve vahşi. Vücutları, sonunda bulunan iki kayıp yapboz parçası gibi mükemmel bir şekilde uyuşmuştu. Tadı uyuştururken, güzel kokusu ısıtmış ve hınzır dokunuşu heyecanlandırmıştı. Ancak, hafızasında ilk kez damarlarında bir ateş alevlenmiş olsa da, düşünceleri bir kova buzlu su gibi hareket etmişti. Karanlıklar prensi. Ailelerin yok edicisi.

Düşünceleri, durum ya da erkek ne olursa olsun, arzularının alevlerini her zaman söndürüyordu. İkili doğası çok güçlüydü, güven sorunları çok derinlere işlemişti ve içinde sürekli bir çekişmeye neden oluyordu. Yıllar geçtikçe, her fırsatta bir pusu beklemeyi öğrenmiş, bu da rahatlama yeteneğini kırmıştı. Yine de o kısa an için kendini William'da kaybetmişti.

Sonra boş bir otel odasına girmiş ve Sable'dan hiçbir iz bulamamıştı. Diğer tek boynuzlu at Sunny'yi yanıltmış mıydı? Yoksa bir kaçak avcı ya da koleksiyoncu mu onu yakalamıştı? Korku onu ele geçirmişti.

Sonra Sunny, köyünün katledilmesinde William'ın parmağı olduğuna dair şüpheler duymaya başlamıştı. Onun suçlamasına çok şaşırılmış ve kardeşine kızmış görünüyordu.

Sonunda tedbiri elden bırakmamış ve adamın suratına sihirli bir mermi sıkmıştı. Tanrıları öldürmek için tasarlanmış bir mermi.

Artık kan ve beyin parçaları duvarlara ve yere sıçramış, metalik bir ölüm kokusu havayı kirletmişti.

Farkına vardı. Az önce Randy William'ı öldürmüştü. Korku Gösterisi Sunny iyi bir iş çıkardığı için sevindi. Güller ve Gökkuşakları Sunny yas tuttu. Bir can almıştı. Ya William gerçeği söyleseydi? Ya masum bir adamı öldürseydi?

Yarı gülüyor, yarı hıçkırıyordu. Cinayete verilen yaygın bir tepki ve onun ikili doğasının bir kanıtı.

Neşelen, düğün çiçeği. Lucifer aileni öldürdü, sen de onun bir üyesini öldürdün. Sen doğru olanı yaptın. Yine de gözyaşları gözlerini yaktı ve görüşünü bulanıklaştırdı.

Tamam, belki de henüz vazgeçmezdi.

"Neden beni kızdırmak zorundaydın ki?" diye fısıldadı William'a. Burnunu çekerek banyoya gitti ve orada Sable'la birlikte getirdikleri malzemeleri topladı: plastik muşambalar, havlular ve battaniyeler. Başlamak için. Ayrıca oda spreyleri, çamaşır suyu ve diğer temizlik ürünleriyle dolu bir kovası vardı. Cesedin yanına çömelip tekrar hıçkırmamaya çalışarak, kanı emmesi için havluları cesedin etrafına yerleştirdi.

Sonra plastiği onun üzerine örttü. Son olarak da battaniyeleri.

Cesetten kurtulması, odayı temizlemesi ve Sable'ı bulması gerektiği halde William'ın yanında oyalandı. "Beni cevaplardan çok sorularla baş başa bıraktın. Tür olarak neydin? Nasıl oldu da büyüme hiçbir tepki göstermeden müstehcen bir şey söyleyebildin? Sadece bir tür doğaüstü filtreyi aşabilir. Fae. Ama senin Fae olmana imkan yok." Her Fae dört elemente bağlı bir auraya sahipti. "Peki neden sihirle kodlanmış bir kitabın var?"

Öldüğü için bir sırrını paylaşmaya karar verdi. "Benim de şifreli bir kitabım var. Listelerden oluşan bir günlük. Bana haksızlık eden herkesi, öldürdüğüm herkesi, cinsel fantezilerimi, ölmeden önce yapmayı umduğum her şeyi ve en iyi hayatımı yaşamak için hayat hilelerini kaydettim."

Bekle. Göğsü hafifçe kalkmış mıydı?

Kalp çarpıntısı-umutla mı? Dehşetle mi? İkisi birden mi? İki parmağını boğazına bastırıp nabzını yokladı. Hayır. Hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok. Omuzları çöktü.

Odaklan. Birkaç tane yalıtımlı, su geçirmez çanta getirmişti, kurbanlarını içine doldurup uygun bir zamanda arabasına götürmeyi planlıyordu. Ama ceset parçalama iki kişilik bir işti. En başta konferans için Sable'a ulaşmasının nedeni de buydu.

Başka yolu yoktu; William üzerinde çalışmadan önce Sable'ı bulması gerekiyordu.

Yarı yarıya polislerin koridorda toplanıp silah sesinin kaynağı hakkında konukları sorgulamasını bekleyen Sunny, kapıyı açarken titriyordu. Şok edici! Yakınlarda tek bir kişi bile yoktu. Elbette silah sesi 44'lük kadar gürültülü değildi, bu yüzden sesi duyan herkes patlamanın bir TV dizisinden geldiğini düşünebilirdi.

Başı dik, çalkalanan midesine rağmen (umarım) sakın bir ifadeyle Rahatsız Etmeyin tabelasını kapı koluna sabitledi ve dışarı çıktı. Kilidi iki kez kontrol ettikten sonra koridorda ilerledi. Ben sadece normal bir kızım, dünyadaki en şehvetli erkeği öldüren bir şekil değiştiren değilim.

Boş bir asansöre girdiğinde, bir yalnızlık hissi onu sardı. Elbette, etrafı yüzlerce insanla çevriliyken bile her gün her saniye kendini yalnız hissediyordu. Ama...

Burada dururken, William'ın kokusunun kalıcı bir ipucunu algıladığını düşündü, öpücüğünün anısının yüzeye çıkmasına neden oldu ve izolasyon hissini gölgede bıraktı. Titremeleri yeniden başladı. Adam yoğun erkekliğinin her zerresini ona odaklamıştı. Kalçasını bacaklarının arasına sokup onu bir karnaval gezintisine çıkardığında, mavi, mavi gözleri cızırtılı bir tahrikle parlamıştı.

Daha önce olduğu gibi kanı ısındı ve karnı titredi.

Ne yapıyorsun? Dur! Dur! Neden asla keşfedemeyeceği duygularla kendine işkence etsin ki? Ne William'la, ne de başkasıyla. Güven sorunları buna izin vermiyordu. Çok fazla varlık onun boynuzunu çalmayı umuyordu, mistik güç için bir kanal ve sifon. Yani sihirli bir değnek.

Asansörün kapıları kapandı ve hiçbir düğmeye basmadığını fark etti. Aramaya en alttan başlayıp yukarı doğru ilerlemeyi düşünerek birinci katı seçti.

Bir itiş kakış. Bir sürüş. Sonra bir ding sesi. Asansörün kapıları açıldı ve Sunny ayaklarının taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde dışarı fırladı, mahvolduğu yerden kaçmaya can atıyordu. Lobide, barda aceleyle ilerledi, bakışları sürekli oradan oraya savruluyordu. Kongreye gelmeden önce otelin bir haritasını incelemiş ve her çıkışı ve olası kaçış yolunu ezberlemişti. Her birini kontrol edecekti. Sable kovalandıysa Sunny için bir uyarı bırakmış olmalıydı. Kesinlikle!

Uzaktan bir adam onun adını haykırdı. Adam koşarak yanına geldi ve kız inledi. Harry, daha önce yeteneklerini göstermesini isteyen kişi.

Daha fazla dikkat çekmemek için olduğu yerde durdu ve onu beklemeye başladı. Adam birkaç adım ötede durdu, dudakları dişlek, şapşal bir sırıtışla geriye çekilmişti. Koyu kahverengi saçları, koyu renk gözleri ve bronz teniyle yakışıklıydı.

"Merhaba," dedi ve ekledi: "Ürkütücü falan değilim, söz veriyorum."

Bu sözler içindeki yalan makinesini harekete geçirdi, omurgasında bir titreşim hızlandı. Tamam, evet, kendini kesinlikle bir sürüngen olarak görüyordu. Silahı yeniden doldurmadığı için elini cebine sokup orada saklı hançerin kabzasını kavradı.

Devam etti, "Ben Anomaly. Hayır, özür dilerim. Bu benim ekran adım. Hatırlar mısın bilmem ama ben Harry Shorts'um. Senin Sunny Lane olduğunu biliyorum ve şu anda tamamen yıldızlara vurulmuş durumdayım. Sen benim kahramanımsın ve sana bir içki ısmarlamak isterim."

"Hayır, teşekkür ederim." Kadın adamın etrafından dolaşmaya çalıştı ama adam da onunla birlikte hareket ederek yolunu kesti. "Meşgulüm."

"Sadece bir içki." Avuçlarını birbirine bastırarak bir çan kulesi oluşturdu. "Lütfen. İyi vakit geçirmenizi sağlayacağım."

Çok hevesliydi. Kaçak avcı olabilir miydi? İnsandı, evet ve onun şüpheliler listesinde değildi ama birlikte durdukları süre uzadıkça aurası daha kırmızımsı gri bir hal alıyor, kalbinden kötülük dalları dökülüyordu.

Kötü şeyler yapmaktan hoşlanan kötü bir adamdı.

Kendini koruma içgüdüğü onu hemen, şimdi, şimdi dışarı çıkarmasını gerektiriyordu. Sunny şimdilik direndi. Yarın onu gölgeleyecekti ve belki o da kendini suçlayacaktı. Ama şimdi, burada? Kıymetli zaman akıp gidiyordu.

"Arkadaşımı gördün mü?" diye sordu, yüzünde herhangi bir duygu belirtisi olup olmadığına bakarak. "Kadın. Bir metre boyunda. Siyah.

Muhteşem."

"Hayır, üzgünüm. O içki hakkında..."

Duygularında ya da aurasında bir değişiklik yok. Sable'ı görmemişti. "Hayır, teşekkür ederim," diye tekrarladı, sonra sola dönmüş gibi yaptı ve sağa dönerek uzaklaştı.

Harry ipucunu anladı ve onun peşinden gitme zahmetine girmeyerek hayatını kurtardı.

Gardını alıp bölgeyi taradı. Sable'dan iz yoktu.

İlk sekiz, on, on yedi katta da Sable'dan iz yok.

Dehşet boğazına sarıldı ve onu sıktı. Odasına vardığında terden sıırıslam olmuştu. Şükürler olsun ki hâlâ polis yoktu.

Şimdi titreyerek içeri girdi ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. Gül kokusu onu karşıladı. Güller mi? Sable çiçeklerle mi dönmüştü acaba? Kokladığı şeyin kokusunu aldığından emin olmak için derin derin içine çekti. Evet. Güller. Güller. Merakla öne doğru atıldı ve-

Çiçek yok. Ve ceset de yok. Kalbi ve midesi yer değiştirdi, başı döndü. William ve kan gölü gitmişti. O -ya da onu götüren ve odayı temizleyen her kimse- aynanın üzerine bir not bırakmıştı. Hâlâ kan damlıyordu.

Ne. Ne. Hellebore? Okudukça titremesi daha da arttı, Yanılmışsın. Eğer pizza malzemesi olsaydım, double pizza olurum.

tütsülenmiş sosis siparişı. Yakında görüşürüz, Duna. Çok yakında.

Duna, "küçük karanlık olan" anlamına mı geliyordu? Gözlerini kocaman açarak odayı taradı ama William'dan hiçbir iz bulamadı. Eğer yaşıyor olsaydı...

Hayır, hayır. O ölmüştü. Ölmek zorundaydı. Kimse sihirli mermiden kurtulamazdı. Ama...

Eğer ölmediyse, intikam için geri dönecekti.

Yutkundu. Hazır olması gerekiyordu.

"Kader bir srtktr, ama cesurları sever. Eğer bir kapıyı kapatırsa, onu tekmeleyin."

Ertesi sabah William bir otelin balo salonunun dışında duruyordu. Oğullarından biri solunda, Hades'in en yeni evlatlığı ise sağında duruyordu. William fke, tatmin ve beklentinin kışkırtıcı bir karışımıyla titrerken, ikili kayıtsız kaldı.

Sunny balo salonuna on dakika yirmi dokuz...otuz...otuz bir saniye önce "Voynich El Yazması" adlı atölye çalışmasına katılmak üzere girmişti: zlmesi ok Zor mu, Yoksa Bir Aldatmaca mı?" şimdi onu avından ayıran sadece bir çift kapı vardı.

Kaderin cilvesi. Dünyadaki tüm şifreler arasında William, Voynich elyazmasının kendi kitabına en çok benzediğini düşünüyordu. İki yüz kırk altı dana derisi sayfa, bilinmeyen bir yazıyla yazılmıştı. Yazar yirmi sekiz karakterlik bir alfabe kullanmıştı ve noktalama işareti yoktu. Atölyenin adından da anlaşılaçağı üzere, şifre henüz zlememişti.

Boynundaki kemikleri patlatarak arkadaşlarına "İşinizi hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

"Evet. Hades sağ olsun, şimdi bunlardan düzinelerce yaptım. Süreci ezberledim." Pandora ellerini birbirine sürttü, biraz neşeliydi. "Bu basit bir kap ve git. Bu kadar gevezelik yeter, tamam mı? Hadi bitirelim şu işi."

Çok sabırsız, yeni kız kardeşi. Siyah saçlı, soluk tenli bir güzel ve evet, kötü şöhretli efsanenin arkasındaki kadın. Yunanlıların eski kralı Zeus'un bir zamanlar gizemli bir kutuyu korumasını emrettiği kadın. Rivayete göre

efsanesi, merakı onu onu açmaya itmiş ve dünyanın tüm kötülüklerini ya da şeytanlarını serbest bırakmıştı.

Gerçek şu ki, on dört kişi daha onun askeri başarısını kıskanmıştı. On üç erkek ve bir kadın. Pandora'nın özel görevine layık olmadığını kanıtlamak umuduyla kutuyu çalıp açtılar. Ceza olarak, her biri iblislerden birini bedenlerinde barındırmaya zorlandı.

Ele geçirilmelerinden birkaç dakika sonra, yeni ele geçirilmiş bir savaşçı Pandora'yı öldürmüştü. Sonra, geçen yıl, Hades onu ölümden geri getirdi - diriltmek onun uzmanlık alanıydı.

O on dört asker William'ın en yakın arkadaşları olmuştu. Elbette saygısız pisliklerdi ama onlar onun saygısız pislikleriydi. Onlara hayatı pahasına güvenmişti.

Green, William'ın oğlu, kıyametin atlısı oldu. En azından dörtlü bir gruptan biri. Green bir ölüm elçisiydi. Siyah saçları, koyu teni ve uçurum gibi gözleri vardı; sırasıyla poker, puro ve kadınları severdi. Sadece kardeşlerine ve William'a sadık olan Green'in başka hiç kimseye tahammülü yoktu.

William'ın diğer oğulları Red ve Black de aynı durumdaydı. Şu anda onun için casusluk yapıyorlardı. Tek kızı Beyaz birkaç yıl önce öldürülmüştü, onun kaybı kalbinde bir diken, ruhunda ise kızgın bir demir parçasıydı.

Ellerini yumruk yaptı. Bir gün onu geri alacağım. Geleneksel yollarla değil. Hayır, oh, hayır. Çocuklarının annesi yoktu. William hepsini kendi başına yapmıştı. Tam olarak kendi başına değil. Büyü yardım etmişti.

Özümsediği ilk büyü, ruhundaki intikam, ağgözlülük, kıskançlık ve kötülükle çiftleşmişti. Aylar sonra gözeneklerinden siyah bir sis sızdığına, dört yetişkin ortasında durana kadar bunu bilmiyordu.

"Ya sen?" diye sordu Green'e. "Sen ne yapmayacaksın?"

Oğlu gözlerini devirdi. "Bizi öldürmeye çalışsalar bile katılımcıları öldürmeyeceğim."

"Ve?" William sordu.

Pandora bir iç çekti. "Mavi saçlı olana dokunmayacağız. O senin, sadece senin ve eğer ona dokunmaya cüret edersek, boğazımıza metal bir kanca sokar ve organlarımızı çıkarırsın."

"Aynen öyle." Sunny kaçtıktan sonra otel odasını büyüyle temizlemiş, ona kanla bir mesaj yazmış ve Cehennem'deki evine giden bir portal açmıştı. Görmek için de büyü yapmak zorunda kalmıştı, gözleri kurşunla parçalanmış, burnu, ağzı ve beyninin bir kısmı da yok olmuştu. Güzel günlerdi. İntikam onun için eğlenceli olacaktı.

Başlamak için sabırsız ve istekli bir şekilde el salladı ve odanın etrafına büyümlü bir bariyer yerleştirerek dışarıdaki hiç kimsenin içeride olanları duymamasını sağladı.

"Hadi gidelim," dedi. "Şu işi bitirelim."

İçgüdü fısıldadı: "Eğer bu odadan sensiz çıkarsa, onu bir daha asla göremezsin. Sabırsızlık kabardı.

Arkadaşları harekete geçmeyince "Şimdi," diye ısrar etti.

Pandora onu tersledi. "Bir dakikaya ihtiyacım var. Ever Randy olarak bilinen bir adamın, yüzünü püre haline getiren bir kadın için neden çılgına döndüğünü düşünüyorum."

Green bir sırtıttı; hiç şüphesiz soğukkanlı babasını böyle... çırpınırken görmek hoşuna gidiyordu. Hem de bir dişi için.

William, "Boş vaktinde düşün," diye tersledi. Sunny'yi görmeye hazırdı, çift kapıyı tekmeleyerek açtı ve sinsice balo salonuna girdi. Arkadaşları iki yanında duruyordu.

Konuşmacılar derme çatma bir kürsünün üzerinde oturuyordu; bir konuşmanın ortasında sessizleştiler. Kıyafetler hışırdadı ve sandalyeler kaydı, her bir çift göz ona doğru kaydı. Nefes sesleri yankılandı. İnanılmaz derecede vahşi savaş lordu ve onun vasat yardımcıları ne kadar korkunç bir görüntü oluşturuyor olmalılar.

William bir elinde sıradan bir bıçak tutuyordu. Diğer elinde ise kavisli bir bıçağa sahip özel bir hançer ve ona karşı kaynaşmış bir silahın namlusu vardı.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" diye sordu konuşmacılardan biri. William onunla dün gece tanışmıştı. Adı Cash'ti ve Sunny ile karşılaşmadan önce listesinde bir numaraydı.

"Birileri yardım edebilir, evet," dedi. "Geri kalanınız ikincil hasarsınız. En azından şimdilik. Dediğimi, dediğim zaman yapın ve bir noktada çekip gideceksiniz. Ya da zar atın ve bana itaatsizlik edin. Bakalım ne olacak." Sunny, Sunny, Sunny neredeydi? Bakışlarını yüzler denizinde gezdirdi. İşte oradaydı, mısır gevreği kutusunun dibindeki ödöl.

Gözleri buluştuğunda kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı. Sürpriz, Sürpriz. Şehvet onu yumrukladı, nefesi kesildi. Vücudundaki her kas gerildi, kanı kaynama noktasına geldi. Kadın yemek için yeterince iyi görünüyordu.

Devam et. Bir ısırik al. Karşılık olarak çene çatlatan bir esneme kazan.

Hayır! Kabul edilemez. O insanlar arasında bir tanrıydı. Görünüşte uyarılmamış Sunny Lane de dahil olmak üzere herkesi istediği zaman boşaltabilirdi. Ve o-

Dokunmazdı. Ona kesinlikle bir daha dokunmayacaktı. Onu korumaya yönelik o ilkel dürtü yeniden, ama daha güçlü bir şekilde ortaya çıkmıştı. Teşvik değil, yok edilmesi gereken büyük bir rahatsızlık.

Ama bakışlarını ondan ayıramıyordu. Bugün tenini belli belirsiz ama fark edilir bir parıltı aydınlatıyordu. Başka biri olsa bunun bir şişeden geldiğini düşünürdü. William değil. O artık daha iyi biliyordu. Tek boynuzlu ata dönüşenler güçlü duygularla ışıldarlardı. Bir tür kamufraj. Yürüyen bir parıltı bombasının dünyadaki en güçlü ve sinsi türlerden biri olduğundan kim şüphelenirdi ki?

Narin bir omzunun üzerinden masmavi kalın bir örgü sarkıyordu. Bu örgü göğsünün üzerinden sarkıyordu ve pembe el yapımı kaşmir kazak orada şekilleniyordu. Özensiz iplik işçiliği, altındaki sade atlete bir anlık bir bakış sağladı.

Giysiyi kendisi örmüştü, değil mi?

Lanet olsun! Cinayete bulaşmış, külotlu çorap giyen bir örgü ustasını arzulamayı reddetti, kesinlikle reddetti! Ve

yine de, o kazağı söküp almak için her şeyimi verirdim.

dişlerimle külotu çıkarıp altındaki kıvrımlarla ziyafet çekiyorum.

Tek makyajı? Aşk tanrısının yayı dudaklarına sürülmüş bir parlatıcı. Aletinin etrafına sarılmasını istediği dudaklar. Neyi? Gerçek gerçektir. Çiğ, pis bir seks arzuluyordu. Suratına yediği kurşun yüzünden dün gece yaşayamadığı türden bir seks.

Yeni bir öfke dozu bekledi. Hala bekliyor.

En çok da istememesi gereken ve sahip olmasına izin veremeyeceği tek kadının dayanılmaz farkındalığını hissediyordu.

"Gerçekten hayatta kalmışsın," diye soluk soluğa bağırdı. "Hayal kırıklığına mı uğradın, Duna?"

"Evet!" Ayağa fırladığında yanaklarından renk süzülüyordu. "Hayatta kaldın. Hayatta kaldın ve nefes alıyorsun," diye mırıldandı. "Yaşıyorsun."

Bu hareket göğüslerini zıplattı, bu da nefes alışını hızlandırdı. Bir elini ağzına götürdü, sonra kızın geri kalanına baktı. Bir hata yapmıştı. Bir gecede daha mı kıvrımlı olmuştu? Dar kot pantolonu dolgun bacaklarını sarıyor, ayaklarını köpek şeklindeki ev terlikleri süslüyordu. Seksi ve sevimli.

Alaycı bir hoşgörüyle dolu sesiyle sordu: "İstediğin iş için mi giyiniyorsun? İyi haberlerim var. İşe alındın! Harika bir ev hayvanı olacağına eminim."

"Ev hayvanı mı? Lütfen!" Ona doğru bir parmak salladı. "Kaldığımız yerden devam etmek için buradasın ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Öyleyse ne olmuş? İkimiz de biliyoruz ki büyükanne külotun çoktan sıırıslam oldu." Biliyorum...hayal. Anlambilim.

Gözleri küçücük yarıklara dönüştü. "Kibritinin fitilimi ateşlemediği gerçeğini kabullen ve ben suratına bir kurşun daha sıkmadan yoluna devam et."

"Oh, kibritim fitilini yakacak, tamam." Yakacak mı? "Ben pes eden biri değilim. Seninle işim bittiğinde, daha fazlası için bana yalvarıyor olacaksın." Kelimeleri hançer gibi

savurdu, elini sürmeme kararı paramparça olmuştu.

İki hafta. Birlikte iki haftaları vardı. Keeley'nin de dediği gibi, bu kadar kısıtlı bir süre içinde hayat arkadaşına aşık olmayacaktı. Bu nedenle, onu koruma dürtüsünden kurtulduğu sürece onu cinsel olarak şımartmayı göze alabilirdi. Ve şimdi fark etti ki onu şımartmalıydı. Ona, arzuladığı diğer tüm kadınlar gibi davranmalıydı: baştan çıkarılmış ve unutulmuş.

Seksin hiçbir anlamı yoktu. Kaşımak için bir kaşıntı.

Öldürmeyi planladığı bir kadınla yatmaya gelince... kadın onu öldürmeye çalıştığı için kendini suçlu hissetmeyecekti. Ama ona dokunmadan önce gerçeği itiraf edecekti. Böylece nihai karar -planlarına rağmen onu yatağına kabul etmek- ona ait olacaktı.

Evet diyecektir. Kimse uzun süre direnemez.

"Yalvaracağım tek bir şey var, o da senin yokluğun!" diye bağırdı.

Ya da değil.

Hırçın tarafının tekrar ortaya çıkması ne güzel. "Sana, herkese senin fitilini çoktan ateşlediğimi kanıtlayayım mı, duna?" Yakmış mıydı? Tekrar yapabilir miydi?

Yanaklarından daha fazla renk çekildi, onu solgun ve ağdalı bıraktı, bu ilkel içgüdülerin rahatsız edici bulduğu bir manzaraydı. Ağzını açtı, kapattı. Açtı, kapattı. Sadece boğulma sesleri çıkıyordu.

Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

"Devam et," dedi Sunny, blöfünü görerek. "Dene. İyi bir kahkaha işime yarayabilir."

Pandora kürsüye tırmanıp hoparlörlerin arkasında dururken ellerini ağzına götürerek sırtmasını bastırdı. Green kapıyı korumak için geriye çekildi, bir kas sütunuydu; sırtışını serbest bıraktı.

William dinleyicilerini nasıl unutmuştu? Şifre çözücüler çıldırmaya başlamış, kendi aralarında mırıldanarak kapılara bakıyorlardı.

"Dikkat, bayanlar ve genital erkekler. Bu odadaki herkesi kaçıyorum. Eğer direnirseniz... direnmeyin."

Protesto sesleri birbirini izledi. Bir adam ayağa kalktı ve kapiya doğru koştu.

William tek boynuzlu atına bir kez daha bakarak hançer silahı ve erkeğe nişan aldı. Tetiğe bir dokunuş. Biraz geri tepme. Hafif bir patlama. Gözlemciler inledi. Kurban homurdandı; gözlerinin arasında yepyeni bir delikle -bu sezonun en moda aksesuarı- yere düştü.

William'ın yaptığı vahşi bir hareket, evet. Acımasızca. İğrenç. Evet, onlar da. Hepsi gerekli.

Biri çığlık attı. Aslında birkaç kişi, Sunny hariç herkes dehşetle ona bakıyordu. Sunny cesede memnuniyetle baktı. Bir şok daha.

Dünyanın sunduğu iyi ve kötü her şeyi görmüş olmasına rağmen, kadın onu şaşırtmaya devam etti.

"Sessiz olun," diye bağırdı ve çığlıklar kesildi. Mükemmel. "Elimde şifreli bir kitap var. İçinizden biri şifreyi kıracak ya da hepiniz öleceksiniz." Hayat arkadaşını tam olarak belirlemenin tek yolu neydi? Kitap.

Ve çığlıkların yerini iniltieler aldı.

Neden şifre kırıcısını öldürmeyi planlamıştı? Ya iki haftalık zaman dilimi içinde laneti kırmayı başarır mı? Büyük sorunu çözülmüş olacaktı ve onu öldürmek için bir nedeni kalmayacaktı. O zaman tek boynuzlu ata istediği kadar çok ya da az sahip olabilir, böylece bu cazibeden kurtulabilirdi.

Evet! Evet! Onu o kadar çok istiyorum ki

taşaklarım ağrıyor. Ona ihtiyacım var. Hayır!

Hayır! Kimseye ihtiyacım yok. Ama istemek...

Oh, ona yapacağım kötü şeyler.

Öfke, heyecanı gasp edene kadar heyecan onu kontrol altına aldı. Beklentilerinizi yönetin. Başarısız olabilir.

Şanslarının yarı yarıya olduğunu düşündü. En iyisi için umut, en kötüsü için plan.

"Bu arada," diye devam etti, "benim esirlerim olacaksınız. Kurallar basit. Kaçmaya çalışırsanız cezalandırılırsınız. Taleplerime direnirseniz, arkadaşınıza yaptığımı sevdiklerinize de yaparım. Başka bir mahkûma zarar verirsiniz, ben de

sana daha da kötü zarar verebilirim. İstedığımı elde etmek için her çizgiyi aşarım. Anladın mı?"

Protestolar, hıçkırıklar ve çığlıklardan oluşan bir koro kulaklarına saldırdı, her yüz aşırı dehşeti yansıtıyordu - Sunny istisna olarak kaldı. Tatlı tek boynuzlu atı bu öfkenin daha fazlasını sergiledi.

Katil Tek Boynuzlu At Barbie'den bir ziyaret daha mı alacağım?

Göz ucuyla, hoparlörlerden birinin yere kaydığını ve arka kapıya doğru sürünmeye çalıştığını fark etti. Pandora da bunu fark etti ve sert bir hamle yaparak kadını tek bir yumrukla yere serdi.

Korku insanları aptala çevirir. William kollarını iki yana açtı, evrendeki son akıllı başında adamdı. "Uyarımı görmezden gelmek isteyen başka biri var mı? Yok mu? Mükemmel." Şimdi, bir geçit açmak için. Hades'in etine işlediği rünler sayesinde nefes almak kadar kolay bir işlemdi bu; Fibonacci dizisine göre ayarlanmış, yara izleri kadar ince bir şekilde kabartılmış, dönen altın desenler. Bu rünler vücudunu mistik bir kanala dönüştürmüştü.

Çoğu doğal olmayan büyü kullanıcısı, emdikleri her şeyi yakıp tüketir. Daha fazlasını elde etmek için büyülü birini öldürmek zorundaydılar. William aldıklarını sakladı... Ta ki çok fazla alıp dışarı atana ve atlılar yapana kadar.

Bir el hareketiyle odanın ortasında bir delik açmaya yetecek kadar büyü yaptı. Kıvılcımlar havada çatırdadı, büyüdü ve yayıldı, William'ın sarayına açılan yediye yedi metrelik bir kapı yarattı. Daha doğrusu, sarayın altındaki kapısız, ses geçirmez bir ranzaya.

Geçit açıldığında kalabalık neredeyse ayaklanıyordu.

Pandora baygın bolter'ı omzuna aldı ve "Önce bayanlar" dedi. William'a bir selam vererek insanı portaldan geçirdi ve kaldığı ranzalı odaya götürdü.

William diğerlerine, "Sessiz olun, sıraya girin ve yürüyün," diye emretti. Çoğu ağladı ve titredi ama hepsi itaat etti.

Sunny yine bir istisnaydı. Yerinde durdu ve meydan okuyan bir tavır sergiledi.

Bir an için bile olsa geri adım atmak istememesi onu çileden çıkarmakla tehdit ediyordu. Övgüyü hak ediyordu. Ve bir şaplak.

Oğlu ona yaklaştığında, ne yapmak niyetindeydi? William başını sallayarak, "Altın kural nedir, Greenie?" dedi. Oğlu bu lakaptan nefret ediyordu, bu yüzden elbette mümkün olduğunca sık kullanıyordu.

Green, Panda'nın kitabından bir sayfa aldı ve onu tersledi. "Onunla ilgili yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?" Başparmağını Sunny'ye doğru kaldırdı. "Vahşi görünüyor."

"O vahşi." William, balo salonunda kalan tek kişi olan tek boynuzlu atına odaklanmış bir halde oğlunu kapıdan içeri itti. Çok güzeldi. Çok güçlü.

Ben uysal, nazik kadınları tercih ederim, unuttun mu? O zaman neden kaynayan kanından buhar yükseliyor, zihnini bulandırıyor?

İçsel sarsıntı. "Bir öpücük daha mı istiyorsun, Duna? Yoksa neden doğrudan bir emre itaatsizlik edesin ki?"

Sırıttı. "Ne kadar uygun. Sen de öpücüklerini bir ceza olarak görüyorsun."

Kadının yaklaşan sesi onu sardı ve o da olmazsa olmazlarının değişmesi gerektiğine karar verdi. Uysal ve nazik olmayı unutun. Küstah ve bir porno yıldızının sesi artık listenin başındaydı. Sonra sözleri aklına geldi ve kaşlarını çattı, egosu bir darbe daha aldı. Küçük cadı.

"Misafiriniz olarak gideceğim," dedi, "tutsağınız olarak değil." "Sanki başka seçeneğin varmış gibi."

"Ölmek istediğin tepenin burası olduğuna emin misin? Misafir olarak ödüllendiririm. Bir tutsak olarak cezalandırırım."

Alaycı bir tonla, "Riske gireceğim," dedi.

"Pekâlâ." Heyecan ve öfke sözcüklerini nasıl kaplamıştı? "Duna senin için ne anlama geliyor?"

"Karanlığın uçurumu." Bu lakap William için bir hatırlatma işlevi görüyordu. Arkadaşları kadınlarını ışık saçan birer fener olarak görüyor olabilirdi ama o aynı şeyi yapamazdı. Eğer Sunny doğru kişi olduğunu kanıtlarsa, buna izin verirse onu yok edebilirdi. "Benim Küçük Boynuzlu Midillim'i mi

tercih ederdin?"

"Boynuzlu-" Bir elini kalbinin üzerinde çırparak geri çekildi.
"Benim ne olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum. Tıpkı senin benim ne olduğumu bildiğin gibi.
Bir amacı olan acımasız bir katil."

Şimdi dehşet yüz hatlarını karartmıştı. Bu manzara onu şaşırttı, beklenmedik bir sancı midesini parçaladı. En azından kızın neden bu kadar sert tepki verdiğini merak etmesine gerek yoktu. Dün gece ev ödevini yapmıştı. Zamanın başlangıcından beri tek boynuzlu atlar avlanmıştı. Kaçak avcılar boynuzlarını öğütmek ve burundan çekmek, sihirli bir değnek olarak kullanmak ya da satmak için çıkarırlardı. Koleksiyoncular tek boynuzlu atları ya öldürüp sergilemek için dolduruyor ya da canlı tutup kafese kapatıyorlardı.

Ölümsüz türlerin çoğu büyümlü yaratıklardan korkardı, çünkü doğalarının hangi tarafını alacağınızı asla bilemezsiniz. Sevgi dolu aziz ya da nefret edilen günahkâr. Tek boynuzlu atlar bazen neşe saçar, bazen de korku. Bazen yardım eder, bazen de pişmanlık duymadan öldürürlerdi. Lanet olsun ki William ikisinden de etkilenmemişti.

"Benden korkman için bir sebep yok Sunny." Henüz. "On dört gün boyunca senin koruyucun olacağım. Kaçak avcılar ve toplayıcılar görüldükleri yerde öldürülecek. Kapıma bir tabela falan asacağım."

Savunmacı bir tavır takınarak, "Neden bu kadar kısa bir zaman dilimi? On beşinci günde ne olacak?"

Anlayışlı kadın. "Bunu sonra konuşuruz." Seninle hangi yolda yürüyeceğime karar verdikten sonra, ama seks yapmadan önce.

Seks artık kesin bir sonuç mu? Fikrini birçok kez değiştirdi.

"Sihirli mermimden nasıl kurtulduğunu bilmiyorum," dedi, içinden tehditler fısıkıyordu. "Hamamböceği değiştirici değilsen tabii?"

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Ona saldırmak için bir bahanesi olsun diye bir saldırıyı teşvik etmeyi mi umuyordu, yoksa onu aşağılamanın kaçmasına yol açacağına mı inanıyordu?

"Penis değiştiriciyi kastediyorsan, evet. Ben buyum."
Olabildiğince kayıtsız bir şekilde, "Yani dn geceki
davranışların için özür dilemeyecek misin?" diye sordu.
Özür diliyormuş gibi bile yapmayacak mısın?

"Muhtemelen zr dilemeliyim," diye homurdandı.
"Yani, lmszler genellikle kaybettikleri vücut
parçalarının birebir kopyalarını yeniden üretirler ama
sen... yüzün... Benim hatam." Yüzünü buruşturmayı
abarttı.

Ateş gibi yanıyorum, lanet olsun.
"İnsanlar kazalar ya da pişmanlıklar için özür dilerler," dedi.

"Seni vurmak istedim, bu yüzden pişman değilim." l
şifre kırıcıyı işaret etti. "Harry'den özür dilemeyi düşünüyor
musun?"

Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Profesör
Willy'nin sınıfına unutulmaz bir ders vermesi gerekiyordu.
Harry gönüllü oldu."

"Peki Harry ile ne zaman konuştun?"

"Yüzümü yere çarptıktan sonra kendime geldim."
Sunny'nin odasına gizlice girip ona bir ders vermek niyetiyle
otele dönmüştü. William King'e asla bulaşma. Ama Harry
denen adamı barda bir kadının ikisine ilaç atarken
görmüştü. Tecavüz onun için istisnasız ve hızla intikamını
aldığı bir suçtu, bu yüzden hemen müdahale etmiş, kadını
kaçırmış ve tek başına odasına kilitlemişti. Harry'yi o anda
ldrmemek gerçek bir meydan okumaydı. Ama William
sonunda Harry'yi diğer şifre kırıcıların önünde
cezalandırmaya karar vermiş, onların idare edebileceği,
içine kapanık bir beyaz şövalye olmadığını kanıtlamıştı.
"Tişrt beni rahatsız etti."

"Glen yüzlerle kaplı tişrtten mi bahsediyorsun?"

"Ondan da mı nefret ediyorsun?" Pekala, bu kadar
şaka yeter. Tik tak.

William sinsice yaklaşarak, "Merak etme, Duna. Cezan
bütün gece dil kırbalamak olacak."

Entrika kehribar gözlerini aydınlattı ve bir kez daha baktı.
Fikri beğendi mi?

Taştan daha sert vurdu. Kahretsin! Bu onun da hoşuna gitti.
Kızın cevap vermesine fırsat vermeden, arzusunu daha da

kötüleştirerek, "Sana bir mesajım var. Dinliyor musun?"

Sunny kırılğan bir gülümseme takındı ve asil bir el salladı. "Bugün senin şanslı günün. Dinleme kulaklarımı takmayı unutmadım. Devam edin."

Ukala. Adam yaklaştıkça kadın daha hızlı nefes alıyor, göğüsleri inip kalkıyordu. Beni istiyor; sadece beni istemek istemiyor. Memnuniyet iliklerine kadar işlemiştir.

Sonunda bir fısıltı uzaklığında durdu. Onun çıldırtıcı derecede tatlı kokusunu içine çekti ve sıvı altın gibi parlayan gözlerini içti. Huşu onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti.

"Pekâlâ," diye söze girdi, biraz sinirli ve çokça beklentili. "Mesajı dinleyelim."

Evet. Gidelim. Alçak ve dumanlı bir sesle, "Beni öldürmeye çalıştın. Bu yüzden bana bir hayat borcun var ve ben de bunu tahsil edeceğim.

Şu andan itibaren, sen benim malımsın. Aldığın her nefes benim sana hediyem. Yani, evet. Bedenin ve ruhun bana ait."

Kız tükürürken, William'ın en karanlık içgüdüleri en aydınlık içgüdüleriyle savaşa girdi. Cezalandırmak. Sahip ol. Koru.

Yapacaktı. Hiçbir şey onu durduramazdı. Oh, bu kadına yapacağı şeyler...

"Alçakgönüllülüğüm benim en büyük özelliklerimden biridir."

Binlerce düşünce birbirine karışmış, Sunny'nin zihninde bir karmaşa bataklığı yaratmıştı. Sadece bir tanesi çözülmüş ve kristal berraklığında kalmıştı. William King gerçekten de onun fitilini ateşlemişti. Vücudu onunkini arzuluyor, açlık içini kemiriyordu.

Yüzyıllar önce Lucifer'e yardım etmiş miydi? Artık bilmiyordu.

Gerçekten şifreli bir kitaba sahipti ve bir çevirmene mi ihtiyacı vardı? Evet. Buna inanıyordu. Çalıştayı başında Jaybird ve Cash, "eşsiz bir kodun fotoğraflarını taşıyan ateşli bir et parçası" olan William hakkında durmadan konuşmuşlardı. Ama şifre kırıcıları neden sadece iki hafta korumuşlardı?

Çiftleşme mevsimiyle tam olarak aynı zaman dilimi.

İçgüdüleri harekete geçti. Bu işte bir bit yeniği vardı. Eğer kitabın şifresini çözmeye çok ihtiyacı varsa, neden ona başarması için gereken zamanı vermiyordu?

Bu soru ve daha binlerce nedenden ötürü, iki kısa hafta için bile olsa William'a hayatını emanet edemezdi. Neden güvensin ki? Adam onu karanlık bir uçurum olarak görüyordu. Onun büyüüne meydan okumuş ve kendi büyüünü kullanmıştı. Yenilikçi tişörtler giyen insanları öldürme eğilimini de unutmayalım.

"Seninle gelmiyorum, William," dedi. "Benim tanıdığım -Arkadaşım hala kayıp. Burada olmasını umuyordum. Ne yazık ki." Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırarak sustu. Çenesi titredi. Ağlamak üzere miyim?

Hayır, asla. Ve sırlarını bir erkekle, herhangi bir erkekle, özellikle de iç organlarını bağlayan biriyle paylaşmak için hiçbir neden yoktu.

düğümler halinde... ve onu bacaklarda şehvete dönüştürdü.

Sunny şimdiden yanıyor ve titriyordu, vücudu zevke aç kalmıştı. Ve kucaklaşmaya! Seks sonrası sarılmalar için neler vermezdi ki! Hiç kimseniz ve hiçbir şeyiniz olmadığında, en küçük bir şefkat bile zihninizdeki en büyük farkı yaratırdı. Ama kendini güvende hissetmediği sürece bir erkekten zevk alamazdı. Bu yüzden. Evet. Bir erkekten hiç zevk almamıştı. Ama istiyordu. Hem de çok.

"Onu bulması için en iyi iz sürücümü göndereceğim," diye söz verdi William. Yani başka bir tek boynuzlu atı daha paketleyip etiketleyebilecek miydi? "Hayır, teşekkürler." Sable kendi başının çaresine bakabilir. Korkup kaçtığına ve ortalık sakinleşene kadar saklanmayı planladığına şüphe yok.

Ayrıca Sable, Sunny olmadan binlerce yıl yaşamıştı. Birkaç hafta daha hayatta kalabilirdi, değil mi?

Daisy! Sunny bilmiyordu. William'ın yardımını kullanabilirdi. William... bugün canlı bir lolipop gibi giyinmişti. Pembe tişörtünün üzerinde Memeleri Kurtarın yazıyordu ve göğsünü ve pazularını geriye. Siyah deri pantolonu güçlü bacaklarını sarıyordu. Koyu renk saçları darmadağın ve çenesindeki bir gecelik sakal kırıklarıyla kalbini yerinden oynatmıştı.

"Bak. Bir yanım sana acı çektirdiğim için üzgün," dedi ve bunda ciddiydi. "Diğer parçam asla üzgün olmayacak." Evet. Bunu da kastetmişti. Çift huylu ve tüm o caz. "Beni sen kıskırttın ve ayrıca ailenle aramda yasal bir sorun var."

O sinir bozucu kaş kaldırma hareketini yaptı ve yavaşça onun etrafında döndü, adımları zarif ama yırtıcıydı. "Bunu benim istediğimi mi söylüyorsun?"

"Hayır. Bunun için yalvardığımı söylüyorum. Vur beni o zaman," diye alay etti onun hareketlerini takip ederek. Adamın hınzır kokusu burnunu doldururken ve nefis sıcaklığı onu sararken elektrik mavilerine baktı. Savunması çökmeye başladı.

Bütün gece dönüp durdu, Sable için endişelendi ve William'a odaklandı, kurşun yarısından kurtulduğu için mutluydu.

ve şok edici bir şekilde onun dönüşü için hevesliydi. İntikam yemini etmiş olsa bile.

Onu gördüğünde nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Artık biliyordu. Nefes nefese. Kalp çarpıntısı. Buruşmuş meme uçları. Ağrıyan çekirdek.

Onu gördüğünde nasıl tepki verdi?

Sunny bakışlarını adamın geniş göğsünde gezdirdi ve nefesi kesildi. Kocaman bir ereksiyon adamın fermuarını zorluyordu. Kadınsı bir güç akını onu sersemletti ve başını döndürdü. Adam onu karanlık bir uçurum olarak görüyor olabilirdi ama o da onu arzuluyordu.

"Sunny." Parmaklarını kızın yüzünün önünde şıklattı. "Aletim bir sanat eseri, biliyorum ama hayranlığınla mücadele etmeli ve elindeki konuya konsantre olmalısın."

Yanakları kızardı. "İnsanların sikini zihinsel olarak ölçmesini istemiyorsan -" bu özel durumda, bu özel erkekle bir çiçek kullanmak, kızarıklığı bin derece daha sıcak hale getirdi "- onu sergileme."

"Cockscomb?" Şehvetli bir kahkaha attı, yüz hatlarını karanlık bir alaycılıktan günahkâr bir melekliğe dönüştüren bir eğlence. "Henüz hiçbir şeyimi sergilemedim..."

Sunny'nin kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. O "henüz" umurunda bile değildi. Önemli olan sadece şimdi ve burasıydı.

"Muazzam uzunluğu ve devasa çevresi ile," dedi, "horoz ibiğim tam selamda gizlenemez."

Külotu neredeyse parçalanmıştı. "Erkekler! Hepiniz cinsel organlarınıza kafayı takmışsınız."

"Kadınlar! Hepiniz cinsel organıma kafayı takmışsınız."

Argh! Her şeye bir cevabı vardı, değil mi? Kaşlarını çatı. "Flaş haber. Bir penis seni özel yapmaz."

"Karşı görüş. Bu penis beni çok özel kılıyor."

Eğer bir tek boynuzlu ata dönüşüp boynuzunu ona saplasaydı, kimse onu suçlamazdı.

"Sadece meraktan soruyorum," dedi başını yana eğerek, "eğer bir araba olsaydın, ne tür bir araba olurdu?"

Daisy! Neden ona ilk buluşmalarını, pizza istediği zamanı hatırlatmak zorundaydı ki? Bu onu hoş ve normal gösteriyordu ve Daisy'nin buna karşı koyacak gücü yoktu. "Ben bir yemek kamyonu olurdum, çünkü siz ne sipariş ederseniz onu servis ederim. Peki ya sen? Dur. Tahmin edeyim. Sen bir Engerek olurdun, çünkü sen bir yılansın."

"Yanlış. Ben bir tank olurdum, çünkü önüme çıkan engelleri biçerdim."

Neden, neden, neden onun cevabını bu kadar seksi bulmuştu?

Nefes al, nefes ver. Geçide baktı. Parıltılı bir hava perdesi. Kaslı, kel adam önde ve ortada durmuş, onu izliyordu. Sunny, William'a saldırırsa harekete geçmeye hazır mıydı? Sert esmer, çılgına dönmüş şifre kırıcıları topladı.

Gitmek ya da kalmak için savaşmak konusunda karar vermeye henüz hazır olmadığından, "Arkadaşların kim?" diye sorarak durakladı.

"Kız kardeşim Pandora ve oğlum Green." Bu itirafın rahatlığı onu şaşırttı.

Bağlantı da öyle. William'ın bir oğlu mu vardı? İkisi birbirine hiç benzemiyordu. Yine de, benzer bulanık bir auraya sahiptiler. Aralarındaki fark, Green'in aurasında zümrüt ve siyah lekeler, yaşam ve ölümün garip bir karışımı olmasıydı.

"Hep bir kardeşim olsun istemişimdir," diye itiraf etti. Onu sevmek zorunda olan hazır bir arkadaş. Sorunlarından yakınmasını dinleyecek ve tavsiyelerde bulunacak biri. Şu anda Sunny'nin Sable'ı vardı. Ama. Konferanstan önce, tek boynuzlu atı yüz yetmiş beş yıldan fazla bir süredir görmemişti. Ondan önce de onu üç yüzyıl boyunca görmemişti.

Arkadaşlık eksikliği onu rahatsız ediyordu. Tekboynuzlar sürü halinde yaşayan yaratıklardı ve birlikte, ayrı olduklarından çok daha güçlüydüler. Sürü ne kadar büyük olursa, karanlık taraflarını kontrol etmek de o kadar kolay olurdu.

"Güneşli," dedi William, sonra sabırsızlıkla içini çekti. Gah! Yine kafasının içinde kaybolmuştu. Şımartılmak için tehlikeli bir alışkanlık. "Bu, geçide kendi isteğinizle girmek için son şansınız."

Yoksa ne yapardı? Onu itfaiyeci tarzında omzuna mı atacaktı? Titreme.

Geçide baktı... sonra William'a. Geçide. William. Kaçmak mı, kaçmamak mı? Belki de William'a kitabında yardım ederek ailesi hakkında daha fazla şey öğrenme, en büyük zayıflıklarını, saklandıkları yerleri ve korkularını keşfetme ve sonunda Lucifer'ı idam etme fırsatına sahip olacaktı. Ama yine de bir tutsak olacaktı.

Peki ya Sable? Diğer tek boynuzlu at gerçekten iyi miydi? "Benim ne olduğumu biliyorsun," dedi Sunny çenesini kaldırarak. "Ya boynuzumu çalmaya karar verirsen?" Onu durduracağım. Evet, ama ya onu sonsuza dek hapsederse? Ben kaçarım. Özgürlüğüne kavuşmak için savaşmak zorunda kalırsa, savaşırdı. Onu asla durduramaz.

"Boynuzunu kendine sakla, o zaman hiçbir sorunumuz olmaz," dedi, alaycı sesi gerçek bir diş öğütücüydü. "Sarayıma gel, kitabımın şifresini çöz, ben de sana Lucifer'in evine kadar eşlik edeyim. Onu öldürmek istiyorsun, değil mi?"

Nefesini içine çekti. En büyük arzusu! Ama William doğru mu söylemişti yoksa yalan mı? Onunlayken bunu bilemezdi. "Eğer kardeşinle gerçekten savaştıysan, sana iki iyilik yapacağım. Kitabının şifresini çözmek ve kardeşini öldürmek.

Bu benim için ne kadar adil?"

"Eski kardeşim. Eğer iki haftalık süre içinde laneti bozarsan, sana istediğin her şeyi veririm. Kesinlikle her şeyi." Kalbi yerinden fırladı. "Peki ya diğer şifre kırıcılar?"

Kitabınızın şifresini çözebilirim, zarar görmeden gitmelerine izin verecek misiniz?" "Evet, bırakacağım." Bu güvenceyi hiç tereddüt etmeden ve yüzde yüz güvenle verdi, sanki az önce bir

Kan yemini etmişti ve onun bunu kastettiğini düşündü, umdu. "Pekâlâ. Bana kitabın bir fotoğrafını göster."

Kıpırdamadan durdu, yüzündeki niyet ifadesi psikoz sınırındaydı. Sonra bir elini uzattı. Hafif bir titreme algıladı mı? Bir saniye sonra avucunun üzerinde bir fotoğraf belirdi.

Resmi kaldırdı ve inceledi. İki sararmış sayfası görünen

açık bir kitap. Kenarları yıpranmıştı ve

daha önce hiç görmediği garip sembollerle doluydu. Ama... kod kırılmamıştı.

Sunny için gerçekten bir ilkti ve kaşlarını çattı. Bir kodun, şifrenin ya da şifrelemenin karmaşıklığı ne olursa olsun, büyüü her zaman gerçeği ortaya çıkarırdı. Neden şimdi olmasın?

Belki de William'ın ihtiyacı olan kişi o değildi. Ve bu iyiydi. Her neyse. Öyleyse neden olan kişiyi yenmek istiyorum? "Elimde bir şey yok. Ya aradığın kişi ben değilim ya da orijinal sayfaları görmem gerek."

Ruh hali bir anda değişti; hayal kırıklığı, hüsrân ve öfkenin zehirli karışımı gözbebeklerinde çatırdıyordu. "Ya fotoğraflarla çalışacaksın ya da hiçbir şey."

"Oh. Tamam. Bu durumda, hiçbir şey yapmayacağım."

"Sana ne söylersem onu yapacaksın," diye bağırdı. Sesi duvarlarda yankılandığında yüzü kızardı. Sertçe nefes aldı, yavaşça verdi. Daha sakın bir şekilde, "Bunu deşifre edecek yeteneğin var mı, yok mu?" diye sordu.

Farkına vardı: Kod, her ne ise, onun için çok şey ifade etmiyordu, onun için her şey ifade ediyordu. "Belki. Muhtemelen," diye itiraf etti fotoğrafı cebine koyarken. "Orijinal sayfalar olmadan daha fazla zaman alır." Çok daha fazla.

"Teklifim değişmedi. Lucifer'in evine bir gezi karşılığında iki hafta. Başarılı olursanız, ödülünüzün adını siz koyabilirsiniz." Geçide doğru el salladı, bir şekilde bu hareketi silahından daha tehditkâr hale getirmişti.

"Teklifim de değişmedi. Anlaşmamıza rağmen, ben hala bir mahkum olacağım, bu yüzden seni cezalandıracağım."

Omuz silkti. Omuz silkti! Gazabımdan korkmuyor... henüz. Ama yapardı.

Kararını vermişti. Başı dik ve avuç içleri terleyerek, kendi iradesiyle ışıltılı havada yürüdü. Büyü tenini gıdıklıyordu, şimdiye kadar karşılaştığı en güçlü büyü.

Bir saniye önce bir otelin balo salonundaydı, bir saniye sonra ise bir yatakhane, yani askeri kışlada duruyordu. Bir sıra

Her düz beyaz duvarda ranzalar sıralanmıştı. Muhafazanın ortasında bir kanep ve masa yer alarak ortak bir toplantı alanı oluşturunuyordu. Arka tarafta lavabo, ocak ve kilitli buzdolabından oluşan küçük bir mutfak vardı. Hiçbir süsleme ya da renk yoktu. Kapı da yoktu. Görebildiği kadarıyla yoktu.

Diğer şifre çözücüler uzak bir köşede toplanmış, çoğu ağlıyor, geri kalanlar ise fısıldayarak teselli etmeye çalışıyor.

William Sunny'nin arkasından girdi. Tam bir memnuniyet ifadesiyle Sunny'nin yanına gitti. "Herkes silahsızlandırıldı mı?" diye sordu kardeşine.

"Evet," diye yanıtladı kız kardeşi. Alnı hoşnutsuzlukla kırıştı. "Bir avuç dolusu tırnak törpüsü ve cımbıza el koydum."

"Buradaki herkesi bir tırnak törpüsü ya da bir cımbızla öldürebilirim." Konuşurken, tıpkı asansörde yaptığı gibi Sunny'ye doğru döndü. Sıcak nefesi yüzünü okşuyor, sert, kaslı göğsü göğüslerine baskı yapıyordu. Gözleri manyetik ve hipnotize ediciydi, eğildi ve ağzını kulağına dayadı.

"Silahlarını kontrol etme zamanı, Duna."

Kalp atışları hızlandı, sinir uçları karıncalanmaya başladı. Sage! Onu nasıl bu kadar güçlü etkilemişti?

Başka nasıl olabilirdi ki? Adam baştan çıkarmanın ve ayartmanın timsaliydi ve kadının hiçbir savunması yoktu.

"Devam et," dedi, sesindeki titremeden nefret ederek. "Hırpalama ve mıncıklama işini bitir."

"Hırpalama ve pençeleme mi?" Gözünün altından bir kas sızdı. Bir elini kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Her temas noktası bir elektrik akımı yarattı ve kadın titredi.

Saç örgüsünü çözüp kalemleri çıkarırken bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı. Kafa derisi karıncalandı. Sonra, iri, nasırlı ellerini omuzlarında, kollarında ve yanlarında, sonra da bacaklarında gezdirdi. Karşılaştığı her silahı yere attı. Üç hançer, silah yüzüğü ve zehirle dolu bir madalyon. En güçlü silah olan madalyonu inceledi ama yalnız bıraktı. Aptal! Tüm bu süre boyunca kadın bocaladı.

tamamen savunmasız, çaresiz ve vahşi uyarılma arasında.

Sonunda, uyarılma kazandı. Tatlı frezya! Elleri üzerimde... çok iyi hissediyorum. Güven sorunları, ezilme sorunları. Sunny en son ne zaman bir dokunuştan zevk aldığını ya da daha fazlasını beklediğini hatırlayamıyordu.

Belki, sadece belki, onu tekrar öperse aklını oyunda tutabilirdi...

Hayır. Hayır. Kendini kaptırır kaptırmaz, keyif almaya başlar başlamaz paranoya devreye girdi ve kaskatı kesildi. Tek bir anlık dikkat dağınıklığı her şeye mal olabilirdi. "Acele et," diye bağırdı.

"Neden? Dokunuşumdan çok mu hoşlanıyorsun?" Adam onun belini sıktı. "Hoşlanıyorsun, değil mi? İnkâr etmeye çalışma. Gözbebeklerin şişmiş."

Çocukken öğrendiği bir şey. Gerçeği itiraf etmeden meramınızı anlatmak istediğinizde bağırın. "İnkâr et!"

Ne yazık ki, bunu yemedi. Neden yesin ki? Nefes almaya başlamıştı. "Tsk-tsk. Eğer gerçekten durmamı istiyorsan, William, sevgilim, o muhteşem ellerini ağrıyan bedenimden çekmeni istiyorum, demelisin."

Bu sözleri söyleyemedi, onun yerine dudaklarını birbirine bastırarak inatçı bir tavır takındı.

"Pekâlâ." Elini sallayarak bir büyü akışı başlattı. Etraflarında onları diğerlerinden koruyan bulanık bir perde belirdi.

Nefesi kesildi. Ne planlamıştı?

"Geri kalanını da kontrol etmeliyim." Bebek mavisini gözlerinde günahkâr bir parıltıyla onun arkasına geçti ve göğsünü sırtına bastırdı.

Adam ağrıyan göğüslerini avuçlamak için uzandığında kadının içinde titremeler başladı. Ona durmasını söyle. Yapmasını! Ama... bir kez daha ağzı itaat etmeyi reddetti. Daha fazlasını istiyorum.

"Dürüst ol," diye fısıldadı. "Duna'm tutkuyu arzuluyor. İhtiyacı var. Ona binilmesini istiyor."

Duna'sı mı? Bir daha titreme. Sakın buna cüret etme. "Yanlış," diye fısıldadı. "İyi binilmek istiyor."

"Ve ben sana zevk vermiyorum. Söyle. Hakaretler bitsin, ben de yoluma devam edeyim."

"Konuştun... doğru mu? Bu kadar vasıfsız mısın?"
Kelimeler ifadeden ziyade soru olarak ortaya çıktı ve yanakları kızardı. Yalan söylemeyi ne kadar çok istiyordu.

"Peki neden bana durmamı söylemedin?" diye homurdandı, sonra kulak memesini ısırđı. Kızın meme uçları avuçlarında sertleştiğinde, boğuk bir kıkırdama çıkardı. "İkimiz de nedenini biliyoruz. Bir parçan bu vasıfsız elleri seviyor."

Mmm. Evet. Bu bir mucize ve rahatsızlıktı. Bir sürpriz ve bir bilmece. Dünyadaki onca erkek varken, neden o? Sunny kocasını bile bu kadar içten arzulamamıştı. Aslında Blaze'i hiç arzulamamıştı. O, onun için seçilmişti.

Aklı geçmişe gitti... on altıncı yaş gününe, kralın en büyük oğlu Prens Blaze Lane'le evlendiğı güne. Blaze ve Sunny birlikte büyümüşlerdi ama hiçbir zaman gerçekten anlaşmamışlardı. Blaze bencildi, omurgadan ve özdenetimden yoksundu. Her iki tarafı da ona saygı duymuyordu. Yine de ailesi eşleşmeyi kabul etmişti, o da görevini yapmıştı. Eğer reddetseydi, soyundan gelen herkesle birlikte sürgün edilecekti. Yine de çoğunlukla evet demişti çünkü kaderinde yönetmek olduğunu hissetmiş, Prenses Sunny'nin bir gün Kraliçe Sunny olacağına yürekten inanmıştı.

Ne yazık ki, Lucifer sadece birkaç yıl sonra saldırdı. Kraliçe olma umutları yıkıldı. Prenseslik statüsü sona erdi. Kocası öldü.

Saldırı sırasında Sunny bir çukurda mahsur kalmıştı ve sadece kakofonik sesleri dinleyebiliyordu. Acı dolu çığlıklar. Neşeli kahkahalar. Önemsenmeyen merhamet yakarışları. Farklı silahların vızıltısı. Metal metale çarpıyor. Kırılan kemiklerin patlaması. Kan şırıltısı. Ölümün hırıltısı. Ve tabii ki Lucifer'in savaş çığlığı, "William için!"

O haftanın başlarında kral onu iki haftalık hücre hapsine mahkum etmişti. Suçu neydi? Kocasını toplum içinde utandırmak.

"-Bana dikkatini veriyor musun?" William siniri bir çan gibi çınlayarak tersledi.

"Hayır, değilim," diye itiraf etti gözlerini kırıştırtarak. İğrenç. Yine kafasının içinde kaybolmuştu. Bu hiç iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi. Dikkat çoğu zaman ölümle yaşam arasındaki farkı belirlerdi. "Bilmen gerekiyorsa, başka bir adamı düşünüyordum."

Göğsünün derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseldi. Asansörde, onu öpmeden hemen önce duyduğu hırıltının aynısıydı bu. Bu sefer kollarını indirdi, teması kesti ve geri adım attı.

Üstünlüğü ele mi geçirmişti? Bu onu rahatsız ediyor olmalıydı. Neden daha da kötüleştirmiyorsun? "Vücut boşluğu araması yapman gerekmez mi? Külotumun içinde hançer olabilir."

Hissedilir bir tehditle öfkeli bir of çekti ve elini sallayarak onları diğerlerinden ayıran perdeyi sildi. "Her birinizle özel olarak görüşmek için bir saat içinde geri döneceğim. Bana şifre çözme yeteneklerinizin boyutunu göstereceksiniz. Hazır olun." Ona bir bakış bile atmadan yeni bir geçit açtı.

Kız kardeşi ve oğlu içeri girdikten sonra o da onların peşinden gitti. Bu öfke neden? Tabii... Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi kıskançlığa mı yol açmıştı?

Hayır. Asla olmaz. Bir terlikten diğerine geçti. Ama umarım? Ne de olsa ona ceza sözü vermişti. Başlamak için daha iyi bir yol var mıydı?

"Gitmek istediğine emin misin?" Sunny sırtmamak için kendini zor tutarak seslendi. "Sen yokken ne yapacağım ya da kiminle yapacağım belli olmaz."

Sırtındaki kaslar düğümlendi, şişkinleşti ve bir kez daha onunla yüzleşti. Gözlerinde öfke kaynıyordu. "Ne istersen yap, kiminle istersen."

Bluebell! Görevden alınmasının bir önemi yok. Aslında, önemli değil.

"Nereye gidiyorsun?" diye homurdandı. "Neden bir saate ihtiyacın var?" Daha önce, kitabının şifresini çözmeye can atarak ağzı köpürmüştü. Şimdi gemiyi terk etmek için sabırsızlanıyor muydu?

Neden?

"Belki de yatağımda dönüşümü bekleyen güzel bir kadın vardır. Benimleyken başkalarını düşünmeyen biri."

Öfkesi direksiyonu ele geçirdi ve "Güzel! Pratik yapmak işine yarayabilir." Hiç şüphesiz bu isimsiz, yüzsüz kadın birkaç dakika içinde onun adını haykıracaktı. Sunny ellerini birleştirdi. Dur bakalım. Şimdi de kıskanıyor muyum?

Belki. Muhtemelen. Ama kıskandığı da kesindi. Artık buna şüphe yok. Bu konuda eşitlerdi.

Şimdi de sırtlamak mı istiyorum? Şey, evet. Daha önce hiç kimse onu kıskanmamıştı.

William'dan bir hırıltı daha yükseldi. Arkasında, hem Green hem de Pandora ona acıyan bir bakış attı.

"Ne?" diye tersledi onları.

En yeni portal, onlar cevap vermeye fırsat bulamadan kapandı. Ranzanın bulunduğu odada yoğun ve baskıcı bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Sonra herkes aynı anda konuştu. "Ne yapacağız?"

"O adam Harry'yi öldürdü. Onu vurarak öldürdü." "Bizi esir alanları ne kadar iyi tanıyorsun Sunny?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. Bir yatak seçmesi ve uyurken kimsenin ona yaklaşmamasını sağlamak için tuzaklar kurması gerekiyordu. Eğer uyursa.

Eğer onun hayatı için bir anlatıcı olsaydı, şöyle derlerdi: "Yapmayacak."

Bir sürü mücadele başladı. Bazı insanlar duvarlara vurarak gizli bir kapı aradı. Diğerleri bir tane yaratmaya çalıştı.

En alt ranzayı seçti ve düşünceleri dönüp dururken yatağa uzandı. William'ı Lucifer'a giden mistik bir Uber'den daha fazlası için kullansa ne olurdu? Kitabı çözerse her türlü nimeti vereceğini söylemişti, o halde neden listesindeki ölümsüzleri, tüm o kaçak avcılar ve koleksiyoncuları avlatıp öldürtmesin? Bu artık kaçmak yok demek. Artık saklanmak yok. Ne onun için, ne de diğer tek boynuzlu atlar için.

Kısa vadede William inanılmaz bir müttefik olabilir.

Heyecan tavan yaptı, ama bir anda çöktü. İsimler konusunda ona güvenmek zorundaydı; daha sonra kapısına kadar gelip pusu kurmasını teşvik edebileceği kadın ve erkekler.

Her şeye rağmen, bir şekilde ona güvenmek istiyordu. Bu konuda, sadece bu konuda. Ancak, bir şeyi yapmayı istemek her zaman yapmanız gerektiği anlamına gelmez.

Ee. Yapmalı mı?

Peki ya çiftleşme mevsiminin yaklaşmasına ne demeli? Korku ve heves ürpertileri omurgasından aşağı iniyordu. Aşırı şehvet devreye girdiğinde, ki girecekti, güven sorunlarının önemi kalmayacaktı. Seks, seks ve daha fazla seks için can atacaktı.

Yakınında biri varken. Ya nimetini William'ın hizmetlerini istemek için kullandıysa?

Çiftleşme mevsimini hiç bir sevgiliyle yaşamamıştı, Blaze'le bile. Hamilelik riskini göze almak istememişlerdi, bu yüzden Blaze bir başkasıyla yatarken o da kendini zincirlemişti.

William belki de hamileliği önlemek için büyü kullanabilir.

Şu anda başka bir kadınla yatakta mıydı?

Bir yırtılma sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve Sunny gözlerini kırpıştırarak kendine geldi. Pençeleri açılmış ve çarşafın içine gömülmüştü, çarşaf yer yer parçalanmıştı. Artık yapacak bir şey yoktu. Olan olmuştu.

Düşüncelerinin William'a dönmesine izin verdi.

Söylediklerinde ciddiydi. Ona kitabı konusunda yardım edecek ve işkence edecekti. Tek boynuzlu at işkencesi, onu mümkün olduğunca rahatsız etmeyi garantileyen küçük şeyleri içeriyordu. En sevmediği yemeği pişirmek ve onu yemeye zorlamak gibi.

Ya da en sevdiği kazağının yıkamada çekmesi. Başlamak için. Cezalar giderek sertleşti.

Ama iki haftası vardı. Sert cezalara bir an önce geçmesi gerekiyordu. William bir tek boynuzlu ata bulaşmamayı başka nasıl öğrenebilirdi ki?

Onu kilit altında tuttuğu sürece rahatlayamayacaktı.

Dudakları bir sırtışıla kıvrıldı. Bu benim için eğlenceli olacak!

Eğer onu serbest bırakırsa, ancak o zaman cezaları durduracaktı. Söz verdiği gibi iki haftanın sonunda onu bırakmayı reddederse, cezalar duracaktı.

Çünkü onu öldürürdü.

Sunny ürperdi, sırtışı soldu. En azından onu perişan etmek için ne yapması gerektiğini biliyordu...

"Bir keresinde Ölüm'e William'a yakın bir deneyim yaşatmıştım."

Başardı. William listesindeki tüm şifre kırıcıları ve koz olarak kullanmak üzere birkaç kişiyi daha başarıyla hapsedmişti. Sunny hariç herkesi sorguya çekmiş ve her şifre kırıcı ona, "Sunny Lane'le konuşmalısın.

Kimseyin yapamadığı şeyleri yapabilir." Bu da demek oluyor ki. İşte o.

Kitabın sayfasının şifresini çözmüş ve bu konuda yalan mı söylemişti? Bunun bir önemi var mıydı? Eğer onun şifre kırıcısıysa, aynı zamanda hayat arkadaşıydı ve iki hafta içinde ölmek zorundaydı. Eğer laneti bozmayı başaramazsa. Aynen planlandığı gibi.

Ya o ya da ben. Seç birini.

Ben.

Yine de ona duyduğu şehvet damarlarında alevlenmeye devam ediyordu. Sadece şehvet. Onu kollarına aldığı anları tekrar tekrar yaşıyordu. Sertleşmiş tepeleriyle göğüslerinin yemyeşil yumuşaklığı. Aşık bir aptal gibi neredeyse nasıl dizlerinin üzerine çöktüğünü.

Kahretsin, daha önce hiçbir kadına bu kadar çabuk ve bu kadar yoğun tepki vermemiş, onu takıntı haline getirmemiş ve sahiplenmemişti. Gillian'a bile. Onu istemişti ama ona ihtiyaç duymamıştı. Ayrı oldukları süre boyunca onu arzulamamıştı.

Sunny'ye de ihtiyacım yok, lanet olsun. Masasına bir yumruk indirdi, bir taraftan diğerine yayılan bir çatlak oluştu. Ama çatlak ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde yok oldu, sihirle onarıldı.

William onun üstünü ararken Sunny başka bir erkeği düşündüğünü itiraf ettiğinde, o piçin karnına bir hançer saplamak istemişti. Hatta diğer erkekleri, özgüveni düşük bir insan gibi bir kadından uzak durmaları konusunda

uyarmış ve

Sıfır güven. Bir ilk. Onlara, "Ona dokunursanız kemiklerinizdeki iliği yerim." demişti.

Onlara dokunur muydu?

Wham, wham. Masayı iki kez daha yumrukladı. Kadın William'ı, onun pek çok sevgilisini kızdırdığı ve eziyet ettiği gibi kızdırıyor ve eziyet ediyor, onu yarı deli ediyordu.

Kabul et, Panty Melter. Sunny doğru kişi.

İnleyerek koltuğuna geri yaslandı. Hayat arkadaşını bulmuş olabilirdi ama uzun süreli bir ilişkiyi aklına bir türlü sığdıramıyordu. Kraliyet ve çeşitlilik hayallerinden vazgeçip tek bir kadınla yuva kurup, evcilik oynayıp, çocuk büyütebilecek miydi? Ya daha iyi bir şeyi kaçırdıysa?

Kalbi hızla çarpıyordu. Tıpkı çocukken yaptığı gibi nefes almak için mücadele etti, duvarlar etrafını sarmış gibiydi.

"Kabız görünüyorsun. Güneş ışığını mı düşünüyorsun?"

Green ofisinin kapısında durdu, sesi William'ı paniğin ilk kıpırtılarından uzaklaştırdı. Çok ihtiyacı olan nefesi içine çekti. Sonra tekrar. Ve tekrar. Sonunda kalp atışları yavaşladı.

"Hayat arkadaşlarını düşünüyorum," diye cevap verdi, biraz belirsiz olmayı tercih ederek. "Ve onun adı Sunny. Pazar günü."

Oğlu ürperdi. "Hayat arkadaşı mı? Ne kadar da duyarlısın. Regl falan mı oldun?"

William, "Evet ama tamponum bitmiş. Çantanda fazladan var mı?"

Green ona kıs kıs güldü. "Üzgünüm ama yanıma aldığım tek şey bu silahlar." Pazularını esnetti.

William gözlerini devirdi. Dikkati güzel bir esmerin çerçeveli fotoğrafına takıldı. Bir parmağını onun tatlı yüzünde gezdirdi. Gillian on beş yaşındayken, yıllarca süren cinsel tacizden kaçmak için evden kaçmıştı. Ama sokaklarda da durumu daha iyi olmamıştı. Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak hırpalanmış, çaresizce bir koruyucuya ihtiyaç duymuştu.

On altı yaşındayken Lordların yanına taşınmıştı. O zamanlar, paramparça gözleri olan sessiz, küçük bir fareydi. Bir

William ona baktığında kendi istismarını yeniden yaşıadı; Gillian'a daha iyi bir hayat vermeyi arzuluyordu. Ve sonraki iki yıl boyunca, onun gülümsemesini ve kahkaha atmasını sağladı. Bazı geceler sabaha kadar video oyunları oynadılar. Çoğunlukla, onun bugününü ve geleceğini korumuş, hiçbir şey için kimseye ihtiyaç duymayacağından emin olmak için bir yatırım portföyü oluşturmuştu.

On sekizinci doğum günü yaklaşırken, William onu romantik bir şekilde sevdiğine, bir süre birlikte olacaklarına ve geçmişlerini geride bırakacaklarına gerçekten inanmıştı. Aynı zamanda başka kadınlarla da yatmaya devam etmişti, gözüne kestirdiği herkesle, Gillian'a hiçbir zaman gerçekten bağlanmamıştı. Çok geçmeden Gillian başka bir erkeğe, Kayıtsızlık İblisi tarafından ele geçirilmiş canavar bir krala bağlanmaya karar verdi. Amaranthia'lı Puck ona tapıyor ve başkalarını arzulamıyordu. William'ın bir zamanlar hayıflandığı ama şimdi kutladığı bir durumdu bu.

Gerçek şu ki, onda kendini görmüştü. Onu sevmek istemişti, tıpkı bir zamanlar birinin onu sevmesini istediği gibi.

"Harika. Yine kafanın içinde kaybolmuşsun." Green yine ona kıs kıs güldü. "Kendine gelmek isteyebilirsin. Büyükbaban seni görmeye geldi."

Büyükbaba mı? William güldü. "Hades'in Pop Pop'u tercih ettiğine eminim. Ona başka bir şey dersiniz öfkelenir."

Bakışlarını geniş ofisin üzerinde gezdirdi. Yerinde olmayan hiçbir şey yoktu.

Mükemmel. Şöminenin üzerinde William'ın krem şantili bikini giymiş, bir elinde maytap, diğerinde muz tutan bir portresi asılıydı. Gerçekten şık bir parça ve Anarşi'nin küçük tanrıçası ve aynı zamanda en eski arkadaşı olan Anya'dan bir hediye. Aslında, Ölüm'ün bekçisi ve Lordların eş lideri Lucien ile nişanlıydı.

Kitap rafları her duvarı süslüyor, kafatasları koleksiyonunun bir kısmını sergiliyordu - öldürdüğü erkekler, kadınlar ve yaratıklar. Ya da Claw'ın durumunda, onun adına öldürülmüş bir adamın kafatası. Gillian'ın tüm ailesini yatak odasında tutuyordu: üvey babası, iki üvey kardeşi ve hatta onu taciz konusunda yalan söylemekle suçlayan annesi. En

büyük zaferi,

nasıl? Lilith'in. Onu her gördüğünde göğsünün derinliklerinde bir tatmin duygusu uyanırdı.

Oğluna, "Onu içeri gönder." dedi.

"Neden kendimi içeri göndermiyorum?" Hades, Green'in yanından geçerken dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılmıştı. "Ayrıca, bana Pop Pop diyen ilk kişi kısa ve kıvrımlı bir bot alır."

William bir kahkaha attı. Lanet olsun, bu karmaşık ve gizemli adamı seviyordu. Hades onu demir yumrukla yetiştirmiş, hiçbir saygısızlığa müsamaha göstermemişti. William'ın "Pislik" kimliğinden sıyrılmasına yardım etmiş, en büyük zayıflıklarını söndürüp yok etmiş ve zorluklar ne olursa olsun her yerde, her zaman hayatta kalma becerisine sahip olmasını sağlamıştı. William kralın himayesinde gelişti; güvende, mutlu ve hayranlık uyandıran biriydi, bu çok az kişinin hayatında yaşayabileceği üçlü bir mucizeydi.

"Dikkatli ol," dedi Green Hades'e. "Sevgili babacığım ruh hali. Hayat arkadaşlarını düşünüyor."

Hades kaskatı kesildi, şüphesiz söz konusu eşin Gillian olduğunu varsayıyordu. O kızıdan hiç hoşlanmamıştı, William için bile. Ve şimdi nedenini anlıyorum.

"Riske girerim," diye cevap verdi kral, ses tonu kuruydu. İnce çizgili takım elbisesinin hatlarını düzelterek masanın karşısındaki koltuğa oturdu.

Bu kıyafeti tanıyorum. Hades her seferinde görünüşünü değiştirirdi. Onun için giysiler bir silah olarak ikiye katlanırdı. William onu smokinden siyah deriye, tığ işi iç çamaşırına ve dekoratif sakal boncuklarına kadar her şeyi giyerken görmüştü. Sadece dinleyicilerine bağlıydı. Takım elbiseyi sadece bir hukuk bürosunun ortağı gibi görünmek ve birilerini dolandırmak istediğinde giyiyordu.

Hades çenesini eğerek Green'i kovduğunda, Green tek kaşını kaldırarak William'a baktı. O da başıyla onayladı ve oğlu kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Dolandırılan ben mi olacağım? Eğer Hades tek boynuzlu atı duymuş ve onu bir silah olarak kullanmayı ummuşsa...

William parmaklarını sandalyesinin kollarına doladı, pençeleri deriyi kesiyordu. "Neler oluyor?" Sevd

ve Hades'e hayranlık duyuyordu, evet, ama erkeğin hatalarını da kabul ediyordu. Hades güce açtı, kararlılığında gayretliydi ve nihai oyununun dışındaki her şeye karşı kördü -Son oyunu ne olursa olsun. Hedeflerini nadiren birileriyle paylaşırdı.

"Savaş meselesini konuşmak için buradayım." Hades arkasına yaslandı, daha da rahatladı. "Bizi de sayarsak, yeraltı dünyasının dokuz kralı, iki prens, bir prenses, üç atlı, on üç Lord, küçük bir tanrıça, kâbusların koruyucusu, bir cehennem köpeği eğitmeni, bir gorgon ve ejderha değiştiricinin oğlu, Harpiller, Titanların kraliçesi, Fae kraliçesi, cennet ve cehennemi gören bir kahin ve bir Gönderilmiş Kişi var. Kızıl Kraliçe bile var. Durdurulamaz olmamız gerekirken, emrinde sadece iblis lejyonları olan bir pislik olan Lucifer'i etkisiz hale getirmeyi başaramadık." Bir elini yorgun yüzünde gezdirdi. "Eğer bu savaşı kaybedersek, yaşamayı hak etmeyiz."

Katılıyorum. Harpiller tek boynuzlu at değiştirenler kadar kana susamış ve güçlüydü. Gönderilmişler melek ordularına komuta eder ve iblisleri öldürürdü. Diğer herkesin hayal edebileceğinin ötesinde güçleri ve yetenekleri vardı. Bunu çantada keklik görmeliler.

William, "Onun iblislerinin sayısı bizden on kat daha fazla," diye belirtti.

"Fark etmez. Onu çoktan yenmiş olmalıydık."

Hades haksız değildi. "Farklı sonuçlar istiyorsak, farklı bir şeyler yapmamız gerekecek."

"Aynen öyle. Onun sayısını azaltarak bize daha büyük bir avantaj sağlayacak bir planım var."

"Ben de varım." Piç kurusu dünyanın en üretken tecavüzcüsüne dönüşmüştü. Cinsiyet, yaş ve tür hiç önemli değildi. Kimseyi güvende bırakmadan işkence ediyor ve öldürüyordu. Söylentilere göre hastalık kölelerini insanlara bulaştırmak için Cehennem'den gizlice çıkarmayı seviyordu. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"O konuya geleceğiz. Ama önce." Hades kaşlarını çattı ve gitti. "Bugün erken saatlerde, kod çözücü listeniz hakkında aynama danıştım."

Ayna. Birçok Geleceğin Tanrıçası Siobhan'ın içine hapsediği sihirli bir cam.

"Bize yardım etmesi için ona güvenebileceğimizden emin misin?" William sordu.

Tutsaklığı için Hades'i suçladı.

Tıpkı Sunny'nin kendininki için beni suçladığı gibi.

Tek boynuzlu at ne demişti? Misafir olarak, ödüllendiririm. Bir tutsak olarak, cezalandırırım.

Onu nasıl cezalandırmayı düşünüyordu?

"Hem evet hem hayır," dedi Hades. "Her iki durumda da Siobhan'ın bana ne gösterdiğini bilmen gerekiyor."

"Hangisi?"

"Elinde zehir şişesi tutan mavi saçlı bir kadın. Pandora'ya göre, tutsaklarınız arasında mavi saçlı bir kadın var."

Kaşları çatıldı. "Zehir tam olarak ne demek?" Sunny'nin onu zehirleyeceği mi? İyi şanslar. Madalyonuna çoktan el koymuştu. Şu anki yollarının zehirli olduğu mu? Çok kötü. Geri dönüşü olmayacaktı. Kaderinde onun elinden ölmek mi vardı? Tamam, evet, lanet göz önüne alındığında bu endişeleri artırdı.

Sesi çelik kadar sert olan Hades, "Mavi saçlı kadının öldürülmesini istiyorum, William. Bugün. Seni zehirlemeye fırsat bulamadan."

Dilinin ucuna bir inkâr geldi... kaçmadan önce acımasızca öldürdüğü bir inkâr. Birincisi, inkâr sadece Hades'in kararlılığını artırırdı ve ikincisi, Hades meseleyi kendi ellerine almaya karar verebilirdi. Birkaç sevdiği söz konusu olduğunda, "tehdidi öldürmek" onun her zamanki cevabıydı.

Kralın geri adım atmasını sağlayacak tek bir bildiri vardı. "Keeley, Sunny'ye iki hafta boyunca zarar verilmeyeceğini söylüyor, çünkü kız... benim hayat arkadaşım."

Hades, Keeley'nin içgörüsüne değer verdi. Daha dik otururken gözlerinde ilgi parılıyordu. "Keeley bana hayat arkadaşının

hepimizi yok edecek güce sahiptir."

Kralın Gillian'ın da öldürülmesini istemesine şaşmamalı.

Ve bu Sunny'nin onunla olan bağlantısına dair daha fazla kanıt ve onu çabucak öldürmek için başka bir neden değil miydi? William'ın çenesinde bir kas kasıldı. "Eğer bizi yok etme gücüne sahipse, Lucifer'ı da yok etme gücüne sahiptir ve bize yardım eder."

"Ama neden riske atalım ki?" Hades sandalyesinin kollarını sıkıca kavradı. William'ın güvenliği için bu kadar mı endişeleniyordu? "Yeminini tut. Bırak kızı öldüreyim... ve kitabını yakayım. Zaten eşler fazla abartılıyor."

"Hayır!" William böğürdü. Yanakları kızararak daha sakin bir şekilde tekrarladı: "Hayır. Önümüzdeki iki hafta boyunca hiç kimse, ama hiç kimse ona dokunmayacak, zarar vermeyecek, hatta bağırmayacak."

Hades bakışlarını kesti. "Yani bu Güneşli'nin lanetini bozacağını umuyorsun ve ne olacak? İkiniz sonsuza dek mutlu mu yaşayacaksınız?"

Hayır. Evet. Olabilir mi? "Sonsuza dek" hariç tabii. Ama öpücüğünden çok az zevk alan, kimseye güvenmeyen ve onu düzenli olarak aşağılayan bir kadınla ne tür (geçici) bir gelecek kurabilirdi?

Vahşi ve çılgın mı? Sorunlu mu? Tatmin edici mi? Deneyene kadar bilemezsiniz.

"Sana yardım etmeme yardım et, oğlum," dedi Hades. "Hayatını sona erdireceği tahmin edilen kadının peşinden romantik bir şekilde giden bir aptal olma. Kitabını yak. Lanetleri bilirim ve sende hiç lanet sezmedim."

"Bunu konuşmuştuk. Laneti hissedemezsin çünkü henüz harekete geçmedi. Önce aşık olmalıyım." Bir kalem kaldırdı ve masanın kenarına defalarca vurdu. "Kızı ve kitabı unut." Şimdilik. "Beni neden çocukken kurtardığını söyle." Herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda, herhangi bir konuşmayı kapatmayı garantileyen tek konu.

Bu isteği daha önce de yapmıştı ama sadece cevapsız kalmıştı: İstedim, o yüzden yaptım. Gerçek şu ki, Hades gizli bir amacı olmadan hiçbir şey yapmazdı. William'ın büyük hayranlık duyduğu bir gerçektir bu. Almayacaksan neden veresin ki?

Şimdi öfkeyle bakan Hades, parmaklarını kirli sakalının üzerinde gezdirdi. William'ı taklit ederek, "Bunu konuşmuştuk," dedi. "Bu konuyu tartışmayacağım. Nedenlerimi açıklamak gerçek bir lanetle sonuçlanabilir ve ölümüne yol açabilir."

Ama nasıl? Neden? William kalemi bıraktı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını başının arkasında kilitledi. "Pekâlâ. Axel adındaki Gönderilmiş Kişi'den uzak durmam için bana neden yemin ettirdiğini söyle." Kardeşim olduğundan şüphelendiğim kişi.

"Nedenini biliyorsun," diye tersledi kral. "Axel'le tanıştığın gün, bir parçan ölecek."

Çok kafa karıştırıcı! "Hangi parçam? Neden?"

Sessizlik hüküm sürüyordu. Hades'in dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı.

Hayal kırıklığı William'ın içinde fırtınalar koparıyordu. Bazen kardeşini tanıma arzusu onu boğuyor, ayrılıkları sanki bir parçası çoktan ölmüş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Gönderilmiş Olan'la konuşmayı arzuluyordu. Benzerler miydi? Yoksa zıtlar mıydı? Savaşçı da William'la konuşmayı çok istiyordu; bir yıldan uzun bir süredir William'ı arıyordu, hatta nerede olduğu konusunda Lordları bile sorgulamıştı. Ama hayatını Hades'e borçluydu. Her şeyini Hades'e borçluydu ve onu koşulsuz seviyordu. Babasını mutlu etmek için geçmişinden vazgeçmesi gerekiyorsa, geçmişinden vazgeçecekti. Bu kadar basit.

Hades temkinli bir ses tonuyla, "Axel hâlâ seni arıyor," dedi. "Ve ben de hâlâ ondan kaçıyorum," diye homurdandı.

"Aferin oğlum." Kral ayağa kalktı ve ceketinin hatlarını düzeltti. "Gitmeden önce son bir işimiz var."

Harika. Harika. Kraliyet el sallaması yaptı. "Duyalım bakalım."

"Ateşkesi görüşmek üzere Lucifer ile bir toplantı talep ettim. Yarın sabah, tam sekizde. Sen de katılacaksın."

"Ateşkes mi?" diye kükreyerek ayağa fırladı. Sandalye arkasından kayarak duvara çarptı.

"Merak etme oğlum. Gelecektir ama kabul etmeyecektir."

Tam da umduğum gibi."

William'ın zaten çok fazla işi olmasına rağmen, en soğuk gülümsemesini takındı. "Katılacağım. Bir bedel karşılığında. Tıpkı bana öğrettiğin gibi. Karşılığında bir şey istemeden hiçbir şey yapma."

Hades onu şaşırtarak gülümsedi. "Ne teklif edeceğimi biliyorum." Masanın üzerinde büyük, sivri bir kristal belirdi, içinde gökkuşağı renkleri vardı. "Bu bir Bilgi Küresi."

"Ne olduğunu biliyorum." Resimlerini görmüştü. Her biri farklı bir bilgi türünde uzmanlaşmış dört tane vardı. "Sadece senin bir tane edindiğini bilmiyordum."

Hades'in kara gözlerinde gurur parlıyordu. "Yeni satın aldım. Bu, herhangi biri veya bir şey hakkında soğuk, sert gerçekleri ortaya çıkarır. Mesela bir hayat arkadaşı. Ancak sorularınızı akıllıca seçmeniz konusunda sizi uyarıyorum. Sadece on soru hakkınız var."

William sırttı. On soruyla çok şey öğrenebilirdi. "Nasıl çalıştırabilirim?"

"Kolayca. Ona sadece bir soru sorun, o da cevap verecektir." Hades bir göz kırpmasıyla parladı ve bir düşünceden diğerine geçti.

William kristale baktı, bir kedi gibi titredi ve önce kendine iki...üç...dört parmak viski koymaya karar verdi. Bardağı bitirdiğinde sakinleşmişti. Sorularının bir listesini yaptı, sonra tekrar küreye odaklandı.

Sandalyesinin kollarını kavrayarak ilk soruyu sordu. "Lucifer tek boynuzlu at değiştirenleri neden katletti?"

Kristalin ucundan ışık vurdu, içinde bir görüntü şekillendi. Beyaz saçlı, altın tenli ve yarı saydam, ışıltılı kanatları olan küçük bir peri. Orada öylece duruyordu, duygudan yoksundu. "Güçlü bir kâhin Lucifer'e bir tek boynuzlu atın onu yenmende sana yardım edeceğini söyledi. Bu kehaneti boşa çıkarmak için çaresiz kalan Lucifer, var olan tüm tek boynuzlu atları öldürmek niyetiyle iblis lejyonlarını Mythstica Diyarı'na götürdü. Ancak çabalarında başarısız oldu. Hayatta kalan altı kişi vardı."

William aniden kuruyan dudaklarını yaladı. Açılacak çok şey vardı. Lucifer'in yenilgisiyle ilgili bir öngörü. Ama sadece Sunny'nin

Yardım mı?

Soğuk bir rahatlama dalgası üzerine çöktü. Onu öldüremem.

Bir soru gitti, dokuz soru kaldı. "Saldırı sırasında Sunday Lane neredeydi?"

"Bir çukurun dibinde kapana kısılmıştı." Peri'nin yerini savaş ve acı dolu yeni bir görüntü aldı. Korku ve acı çığlıkları yankılanırken, kızıl saçları birbirine karışmış, bir deri bir kemik kalmış bir kadın çamur ve pislik birikintisinin içinde yatıyor, kanlı ve kırık tırnaklarının ucundaki elleriyle çıkış yolunu kazmaya çalışıyordu.

Kız kımıldadığında, yüzünü gördü ve- "Siktir!" William sandalyesinden fırladı. Bir kez daha, onun Kalbi çarpıyor ve nefes nefese kalıyordu. Kızıl saçlı Sunny'ydi.

Biraz sakinleştğinde sandalyeye geri oturdu. Daha fazla bilgi. Şimdi.

İki soru gitti, sekiz soru kaldı.

Dişlerini sıkarak, "Tek boynuzlu atlar sadakat gösterebilir mi?" diye sordu. Sunny öyle mi? İkili doğasıyla kadın tek bir baharat değildi, baharat rafının tamamıydı.

Peri geri döndü ve ona, "Evet. Ama sadece sürülerindekilere sadıktırlar."

Üçü gitti. Elindeki listeyi savurdu, diğer sorular çoktan şekillenmeye başlamıştı. "Dışarıdan gelenler bir sürüye kabul edilir mi?"

"Bazen, evet."

Perinin daha fazlasını söylemesini bekledi. Söylemedi ve o da azı dişlerini gıcırdattı. Dördü gitti, sadece altı tane kaldı. "Bir tek boynuzlu atın en baskın kişilik özellikleri nelerdir?"

"Tek boynuzlu atlar kendilerini güvende hissettiklerinde oyunbaz olurlar. Korktuklarında ise saldırgandırlar. Her zaman son derece bölgesel ve özeldirler. Boynuzlarını korumak için törenler ve savaş dışında yer değiştirmeyi reddederler. Sevdiklerini ve evlerini savunmak için ölümüne savaşırlar. Çiftleşme mevsiminde son derece seksüeldirler ve bir eş için çaresizdirler."

Çiftleşme mevsimi mi? İki kelime ve yine de saniyeler içinde sertleşti. "Çiftleşme mevsimi ne zaman?"

"İki hafta içinde başlayacak ve iki hafta sonra bitecek."

İki hafta. Keeley'nin ona verdiği zaman dilimi. Bir küfür daha savurdu. Sunny "son derece seksi ve bir partner için çaresiz" olmaya yakındı ve onu o yumuşak dudakları öpmek, o gür göğüsleri yoğurmak ve parmaklarını, dillerini ve yaraklarını o tatlı küçük vücuda sokmak için şüphesiz öldürmek isteyen on altı erkekle birlikte bir ranzada bırakmıştı.

O gün bininci kez, öfke William'ın damarlarını kavurdu. Her nefes alışında hava ciğerlerini parçalıyordu. Sunny çok kısa -çok kısa- bir süre içinde kitabının şifresini çözmeyi başaramazsa, bir sevgiliye ihtiyacı olacaktı.

Kimi seçerdi?

Kristali yakaladı ve parçalarının dağılmasını izlemek için neredeyse bir duvara fırlatacaktı. Onun yerine yedinci sorusunu sordu.

Peri'nin tek boynuzlu atlar ve oyunbazlık hakkındaki sözlerini hatırlayarak ve Sunny'yi bu halde görmeye heveslenerek, "Bir tek boynuzlu atın kendini güvende hissetmesini nasıl sağlayabilirim?" diye sordu.

"Asla yalan söyleme. Asla hapsetme. Asla zarar verme."

Hiç hapsetmediniz mi? Çok geç. Onu nasıl güvende hissettirebilirdi hapisteyken?

Sormayacaktı. Geriye sadece üç soru kalmıştı. "Sunday Lane bir bakışta şifreyi nasıl çözebiliyor?"

"Sihir," dedi peri ona. "Sihir tek boynuzlu atları doğal yalan dedektörleri yapar - gerçeği görürler."

Büyüleyici.

Sadece iki soru kaldı. Sayılsınlar. "Sunny'nin büyüü neden beni etkilemiyor?"

Işık söndü, peri kayboldu. Kaşlarını çattı. Kristal bilmiyor muydu? Yoksa William hakkında soru sormak yasak mıydı?

Kaşlarını çattı. "Gerçekten lanetli miyim?" Hiçbir şey. "Lilith'in laneti hakkında bir şey biliyor musun?" Hiçbir şey. "Axel adında bir Gönderilmiş Kişi hakkında ne biliyorsun?" Yine bir şey yok. Şimdi kaşlarını çattı. "Tek boynuzlu at değiştirenler ve özellikle Sunday Lane hakkında başka ne biliyorsun?"

Yeni bir ışık parlaması, peri yeniden ortaya çıkıyor.
"Prenses Sunday'in savunmasını aşarsan sonsuza kadar bir arkadaşın olur."

Kaşları saç çizgisine doğru fırladı. Prenses Sunny mi? Bir kraliyet mensubu mu? Peri başka bir şey söylemeyince dudaklarını büzdü.

"Bu kadar mı? Bana onun hakkında söyleyeceğin ya da bildiğin tek şey bu mu?"

Yavaşça, biraz hınzırca, Chucky'nin gelini kadar sevimli bir şekilde sırttı. "Hayır. Daha fazlasını biliyorum. Ve evet, sana söyleyeceklerim bu kadar. Ve şimdi on sorunuz cevaplandı. Sana elveda diyorum, Karanlık William."

Ne! "Öyle demek istemedim-" Burnunun kenarını sıktı. Evrenin tüm bilgisini barındıran bir ışık huzmesiyle neden tartışındı ki? Diğer yandan manipölasyon... "Git o zaman. Dokuzuncu soruma verdiğin yanıt beni tatmin etmedi."

Başını yana doğru eğdi. "Hades sorduğun her şeyin ve benim nasıl yanıt verdiğimin bir raporunu istedi. Bunu bilerek gerçekten daha fazlasını öğrenmek istiyor musun?"

Bilmeliydim. Kızgınlık içini tırmaladı.

Yine de başını salladı. "Anlat bana." Zarar çoktan verilmişti.

"Prenses Sunday bir vejetaryen, çiçek yaprakları onun En sevdiği yemek... atıştırmalık... ve tatlı. Auraları görebiliyor. Onun için, tüm tek boynuzlu atlar için, renk-yağmur-eşittir hayat. İkili doğası sayesinde bir dakika gülebilir ve bir dakika sonra vahşice öldürebilir. İnatçı ve meraklıdır ve kolay kolay baştan çıkarılamaz."

William her bilgiyi özömsedi, meydan okuma duygusu giderek artıyordu. Kolay baştan çıkarılmıyor musun? Oyunu oynamaya hazırım koç.

"Bu," dedi peri, "tüm bildiğim bu." Işık bir kez daha solduğunda, kadın sonsuza dek ortadan kayboldu ve adam güvensiz, huysuz ve meraklı tek boynuzlu atının şu anda ne yaptığını merak etti. Bilmek zorundayım.

Bilgisayarının klavyesini kurcalayarak ranza odasının video görüntüsünü açtı. Sunny hariç herkes bir ranzanın etrafında toplanmıştı.

tek kişilik yatak, fısıldayan kaçış stratejileri. Nereye... nereye... oraya! Ama o ne halt ediyordu?

Yakınlaştırıyorum. Alt ranzanın kenarına oturmuş, yorganın üzerinden kumaş şeritleri koparıp birbirine örerken başını eğmişti.

Pencere yok ama yine de bir ip mi yapıyor?

Farkındalık boğazını yumrukladı. Hayır, ilmik yapıyor.

O zaman korkmuş ve saldırgan mı hissediyordu? Benim yüzümden mi? Hava yolları daralan William cep telefonunu aldı ve Pandora'yı arayarak, "Bana Sunny'yi getir. Green de bir buket gül getirsin. Ve bir sandviç. Ve cips. Ve diğer garnitürler." Ne o ne de tek boynuzlu at yemek yememişti, bu yüzden sohbet ederken birlikte yiyebilirlerdi.

Öyle ya da böyle Sunny ile anlaşacaklardı. Bugün.

"İsteddiğini, istediğin zaman al. Ben alıyorum."

"Yo. Sunny Lane. Sıra sende."

Sunny'nin yatak arkadaşları sessizliğe gömülürken, o da konuşmacıyı inceledi.

Pandora yeni bir portalın içinde duruyordu. Arkasında antika koltuklar ve yan sehpa, kristal bir avize ve deniz kabukları üzerinde uzanan çıplak kadınların yer aldığı ince detaylı bir duvar resmi bulunan geniş bir oturma odası vardı.

Ne kadar da mükemmel William. Duvar resmine birkaç erkek eklerseniz, Sunny'nin dekoratif tarzına da sahip olursunuz.

Diğer şifre çözücüler dönüp ona baktılar, hepsi de işaret ediyordu.

Gözlerini devirdi. Gün boyunca Pandora gelip gitmiş, insanları teker teker William'a götürmüştü. Sunny hariç herkese. Yaptığı ve söylediği her şey mahkûm arkadaşlarını dehşete düşürmüştü. Jaybird ve Cash bile artık ondan bir canavar olarak söz ediyordu.

Sunny zamanı bir cephanelik kurmak için kullanmıştı. Yatak çerçevelerinden söktüğü tahta parçalarını kullanarak birkaç sustalı yapmıştı bile. Şu anda da ucunda ilmik olan bir tuzak teli hazırlamıştı. Gece boyunca herhangi biri yatağına yaklaşırsa, onu asacaktı.

"William'la konuşma sırası bende mi?" Yaşayan en seksi adamla soru cevap yapmak kulağa hem korkunç hem de harika geliyordu ve hiçbir aktiviteyi bu kadar bekleyip bu kadar korkmamıştı.

"Öyle."

Sinirleri gerilen Sunny, derme çatma ipini bir yastığın altına soktu, yataktan fırladı ve sinsice oraya doğru yürüdü.

Pandora geçidin diğer tarafında kaldı. "Karaca otuna benziyorsun." Gözlerini kırptırdı. "Cehennem... sıkıcı."

Hellebore.

Adaçayı! Frezya! Argh! Neden küfür edemiyorum?"

Yani sihirli sansür William'ın kardeşinde işe yaradı ama William'ın kendisinde işe yaramadı. Neden?

Yalan söyleyemeyen Sunny, en iyi "kim? Ne? Ben mi?" taklidini yaptı ve omuz silkip portaldan geçti. Hah. Bu sefer karıncalanma yoktu. Yine nedenini merak etmek zorunda kaldı.

Kapı arkasından vınlayarak kapanırken derin bir nefes aldı. Ambrosia, viski, mum mumu ve... sebze notaları mı? Midesi guruldadı. Dün bir avuç yaprak ve yaprak yemişti. Bugün ne yemişti? Hiçbir şey.

"Saraya daha sonra aval aval bakabilirsin. Şu anda Willy büyük bir öfke içinde ve size hızlı bir şekilde teslim etmem için emir aldım." Pandora hiç vakit kaybetmeden geniş bir koridorda ilerledi.

Sunny peşinden gitti, duvarları süsleyen birçok portreyi fark edince kekeleyerek adım attı. Birinde William bir önlük giymiş ve gülümsüyordu, başka bir şey yoktu. Bir diğerinde ise penisinin etrafına tüylü bir boa sarmıştı.

Oh, tatlı sıcaklık. Resim gerçek boyutunda mı yoksa ölçekli mi? Çünkü bilge! Üçüncü bir resimde, pelüş bir deri koltuğa uzanmış, çıplak, En Karanlık Öpücük'ün bir kopyasını okuyordu. Etrafında, adında "En Karanlık" geçen başka kitaplar yığılmıştı.

İnsanlar bu görüntülere bakıp William'ın doğasındaki karanlığı hafife almalı ve gardlarını düşürmeli. Şüphesiz onun amacı bu. Kurnaz savaşçı. Etkileyici de. Ama zavallı piçin ilk cezası olarak ne yapmayı planladığına dair hiçbir fikri yoktu.

Sunny sırtıtmamak için kendini zor tuttu. Planı neydi? İşbirliğini kazanmak için onu sahte bir ilişkiye zorlamak. Sahte olduğunu bilmeyecekti. Küçük şeyler işte.

Pandora onun sanat eserleriyle meşgul olduğunu fark etti ve "Resimlerin uzmanı mısınız, yoksa William mı?" diye sordu.

Evet, buna cevap vermesine imkân yoktu. Onun yerine konuyu değiştirdi. "William belli bir kadın tipiyle çıkmayı mı tercih ediyor?" Ne kadar çok şey bilirse, işkenceyi onun ihtiyaçlarına, isteklerine, umutlarına ve hayallerine o kadar

iyi uyarlayabilirdi.

"William uzman o zaman," dedi Pandora, kara gözlerinde alaycı bir pırıltıyla. "Ve evet, onun bir tipi var. Buna nefes almak deniyor. O tam bir he-ho. Bir kadını delirtir delirmez ondan sıkılır."

Fındık mı? Ohhhh. Yükünü boşaltmak için kullanılan bir terim. Anladım. Bir köşeyi döndüler. "Hiç birine bağlandı mı?"

"Bunu bir kez düşündü," dedi Pandora. "Bir kız vardı. Gillian. Onu sevdiğini sanıyordu ama ayrıldılar, yani..." Omuz silkti.

Sunny ellerini yumruk yaptı; bu, William ne zaman bir sohbe hâkim olsa verdiği ortak bir tepkiydi. Karanlığın prensi mutluluğu hak etmiyordu. "Sevdiğini mi sanıyordun?"

"Bak. Sana kanlı detayları anlatmayacağım. Bu benim anlatacağım bir hikâye değil. Ama onunla ilgilendiğin çok açık ve bunu anlıyorum. Gözlerin var. O yüzden sana doğrudan söyleyeceğim. Eskiden sadece evli kadınlarla yatardı, çünkü asla bir bağlılık istemezlerdi. Ve Gillian'ı sevdiğini düşünmesine rağmen, yine de yatıyordu. Dürüst olmak gerekirse, aşık olmasına ve tüm aile olayını yapmasına izin vereceğinden şüpheliyim çünkü-ah! Çok fazla şey paylaştım. Ben asla çok fazla şey paylaşmam. Bunu neden yapayım ki? Benden daha fazlasını alamayacaksın."

Belki de Pandora da Sunny kadar umutsuzca bir kız arkadaş istiyordu? "Endişelenme. Yeterince duydum." Yumruklarını daha sıkı sıkı, William'ın evli kadınlarla yatmaya olan eski eğiliminden rahatsız olmuştu. Blaze gibi onun da evliliğin kutsallığına hiç saygısı yoktu. İncittiği insanlara karşı ne sadakati ne de saygısı vardı.

Onu cezalandırmak için başka bir neden, tek boynuzlu at adaleti uygulamak...

Konuşmanın yönünü değiştirerek, "Demek sen ve William kardeşsiniz, ha?" dedi.

"Hem evet hem hayır. İkimiz de Hades tarafından evlat edinildik."

Sunny kaskatı kesildi. Hades, yeraltı dünyasının dokuz kralından biri. Şeytanların komutanı. Ölümün vücut bulmuş hali. Lucifer'in de evlatlık babası. Derin nefes alıp verdi. "Eğer iblisler kötülüğün kara delikleriye, iyilikten eser

yoksa, ki öyleler, onlara liderlik edenler de öyle."

"Çok haklısın," dedi Pandora başını sallayarak. "Ama Cehennem kraliyet ailesine bu şekilde iltifat etmemelisin. Bu sadece onların aklını başından alır."

Komik. "William hakkında biraz araştırma yaptım ve bir noktada yeraltı dünyasını terk ettiğini, topraklarını ve ordularını bıraktığını biliyorum."

"Bilgilerinizin tarihi geçmiş. William yakın zamanda Cehennem'e geri taşındı. Yani, şu anda nerede olduğunuzu düşünüyoruz?"

Sunny kendi ayağına takıldı. William onu cehenneme mi götürmüştü? O... o... bluebell!

Pandora onu büyük bir masa, metal bir dosya dolabı ve viski gibi görünen bir şeyle dolu bir su soğutucusunun bulunduğu küçük bir ofise götürdü. William'dan iz yoktu.

"Bekle. Burada olduğunu ona bildirmeliyim." Pandora masanın arkasındaki sandalyeye oturdu ve sabit hattı açtı. Telefonu kulağına götürerek, "Erkek etinizi pantolonunuza geri sokun efendim. İçeri girmek üzereyiz." Adamın cevabını dinlerken yüz hatları alaycı bir ifadeye büründü. "Ona şaka yaptığımı söylemeyeceğim. Bildiğim kadarıyla içeride mastürbasyon yapıyorsun. Hiç senin gibi çabuk yatan birini çağırmamıştım-evet, evet, evet. Senin de canın cehenneme." Telefonu kapattı, sırttı ve kapıyı işaret etti. "Şurada. Keyfini çıkarın. Ya da eğlenmeyin. Evet, muhtemelen değil. Ruh halinden bahsetmiştim, değil mi?"

"Çabuk yat" dememiş miydi? Neden şarkı söylemek istiyorum ve Disney prensesi gibi dans etmek mi? Çok kolay. Azgın bir William daha idare edilebilir bir William'dı. Yönetilebilir bir William'a ihtiyacı vardı.

Birkaç saniye içinde, özel savaşlarının üçüncü raundu başlayacaktı. Ve onun cezası da.

Kalbi hızla çarpan Sunny ileriye doğru yürüdü. Yaklaştığı her adımda beklentisi daha da keskinleşiyordu. Kapıyı açıp eşikten geçerek ikinci ve daha geniş bir ofise girdiğinde çılgınca titriyordu.

William masanın arkasında oturuyordu, gerginliği yüzünden okunuyordu.

İnanılmaz kokusu ona çarptığında - seksin özü,

erkeksilik ve cinsel düşkünlük- hücreleri ani bir arzuyla alevlendi. Bir iniltiyi yuttu, g  sleri yeniden a rıyor, kalçalarının tepesi zonkluyordu.

Bakın! Şehvet tozu ve çiftleşme sezonu öncesi pus berbattı.

Kendini toparlamak için bir dakikaya ihtiya ı vardı, odaya baktı. Hayat ağacı desenli pelüş bir halıyla örtülü ahşap zemin. El oyması mobilyalar.  n nde bir sandalye, arkasında iki sandalye ve aralarında bir yan sehpa bulunan ıslak bir bar ve bir masa. İki kapı, ikisi de kapalı. Olası kaçış yolları ya da tuzaklar? Dışarıdaki manzarayı gizleyen gölgeli camlı bir pencere. Mermer şöminenin her iki yanında çıplak g  sl  bir denizkızı yer alıyordu. Kitap rafları her duvarda sıralanmıştı ve raflar güzelliklerle doluydu: oyuncak bebek elbisesi giymiş doldurulmuş bir sincap, çeşitli kafatasları ve sevimli siyah saçlı bir kız ile muhteşem bir sarışının çerçeveli fotoğrafları. Ailesinden başka üyeler mi? Eski sevgilileri mi?

Bu düşünceyi aklınızdan çıkarmayın; sadece saçma bir kıskançlık dalgasını daha hoş karŐııarsınız. Devam et.

"Lucifer'i öldürdükten sonra kafatasını ő minemin üzerinde sergileyece im." Sonunda dikkatini duvarda asılı duran, baltalar, kılıçlar ve hançerler arasına serpiştirilmiş portreye verdi. Bu resimde William tamamen çıplaktı.

Vay canına. Adamda geniŐlik, uzunluk ve ağırlık vardı.   l . Gerçek bir ko baŐı ve ihmal edilmiş vücudu bunun için a rıyordu. Özellikle onunkini değil. Sadece onun gibi biri. Kesinlikle!

Sesi mutlulukla çakıltaŐı gibiydi, "Ger e inin yanındayken neden bir resme bakasın ki?" dedi.

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Utançtan yanakları kızardı... g  sleri. Evet. UtanmıŐtı. Tahrik olmamıştı. Hayır. Sırayla onu utandırmanın zamanı gelmişti. "Sana doğru bakaca ım," dedi, sesinin nefessiz çıkmasından nefret ederek, "eğer şeyini çıkarırsan... Pandora buna ne diyordu? Oh, evet. Erkeklik organını çıkarırsan, boyunu posunu kanıtlarsın. Anladın mı? Kolan değerle kafiyele." Ya da onun itirazına karşı bir savunma geliŐtirdi inde ona doğru bakardı.

"Seni zavallı, tatlı sevgilim." Boğuk kıkırdaması bir striptizden daha seksiydi. "Bir görüş kazanmalısın."

Titre. Hayır, ürperti. Kesinlikle bir ürperti. Hâlâ portreye bakarak, "Sokakta böyle konuşulmuyor," dedi.

"Panda benim özel meselelerimi ağzından kaçırdı sanırım. Önemli değil. Fikrimi değiştirdim. Yaklaş, küçük sundae, sana ücretsiz özel bir gösteri yapacağım."

Lanet olsun ona! Çok kolay pes etmişti. Hoşuna gidecekse bu bir ceza değildi. "Hayır, teşekkürler. Muhtemelen daha sonra beni hırpalayıp pençeleyeceksin. İkimiz de biliyoruz ki sen her bahaneyi değerlendirmeyi seversin."

Onun dişlerini gıcırdattığını duyduğunu sandı ve başka bir sırtışı engellemek zorunda kaldı.

"Sana on inçlik çubuğumla dokunmazdım," diye homurdandı. Yalancı, yalancı. "Sanırım on metrelik sopayı kastediyorsun."

"Ne söylediysem onu söyledim. Ama emin olmak için ölçebiliriz."

Ve yanakları bin derece daha ısındı. Şimdiye kadar adam onun etrafında sözel daireler çizmişti. İşleri bir çentik yukarı taşımak zorunda kalacaktı. "Az önce ne dediğini duyduğumu bilmek ister misin?" Onu taklit ederek, "Eğer sana dokunamazsam, sevgili Sunny, bana dokunmanı sağlayacak yollar bulurum," dedi.

Tepki yok. "Olabilir. Gerçi iddia ettiğin kadar kötü öpüşüyorsun, o yüzden sensiz daha iyi olabilirim."

Alınmak için bir neden yoktu. Ne de olsa gerçek gerçektir. Ama... Alınmak! "Berbattım, evet, ama sen daha beter berbattın."

Bunu bir düşünün. Bir zincir ancak en zayıf halkası kadar güçlüdür."

Belirsiz bir bakışını gizledi - bir parça kırılmanlık

-Ama ona bir göz atmadan önce değil. Ne kadar şaşırtıcı. Belki onun da dünyanın geri kalanı gibi güvensizlikleri vardı?

Belki de

-

Hayır! Yumuşayamazdı. Karanlığın prensi. Cehennem kraliçesi. İblislerin lideri. Bu bıçağı biraz daha derine saplaması gerekiyordu. "Bir gün, ters haremim için bir grup erkek seçeceğim. İyi adamlar. Öpüşme pratiği yapacağım."

Gizlice ona bir kez daha baktı. Gözleri parlıyordu. Oh, oh,

oh. Bu da neydi böyle? Başka bir kıskançlık nöbeti mi? O zaman işkencesinin ilk kısmı başlamıştı. Yavaşça.

Adam onun her hareketini izlerken, kadın portreye doğru uzandı.

Az önce nefesi kesilmiş miydi?

Parmaklarını baldırının üzerinde gezdirdi... dizinin... Vücudunun hangi bölgesini okşamak istediğini merak ediyor muydu? Penisinin üzerindeki bölgeye ulaştığında durakladı. Adam sanki büyülenmiş gibi hareketsiz kaldı.

Sunny amacını unutmuş gibi davranarak kolunu yanına indirdi ve asla temas kurmadı. "Muhtemelen neden uğramaya karar verdiğimi merak ediyorsundur," dedi neşeyle.

Bir an için suratını astı. Gülme. "Yani efendin seni çağırdığı için mi uğramadın?"

"Çünkü senin için iki listem var," diye devam etti sanki o hiç konuşmamış gibi. "Bir talep listesi, bir de benim adıma bulup başlarını keseceğin kaçak avcılarının ve koleksiyoncularının listesi."

Ters ters baktı ve ayağa fırladı. Ne yaptığını fark ettiğinde gömleğinin kollarını düzeltti ve geri çekildi. Yine çakıllı bir sesle, "Talepte bulunmak için yeterince iyi bir konumda değilsin, duna" dedi.

Duna'dan sundae'ye, sonra tekrar duna'ya. Kararmaya başlayan ruh halinin bir kanıtı mı? "Haklısınız. Talepte bulunmak için en iyi konumda olan benim. Bana ihtiyacın var-"

"Ben mi? Sana mı ihtiyacım var?" Alay etti. "Henüz şifre çözme becerilerini kanıtlamadın."

"-ve tuvalet malzemelerine, kıyafetlere ve oyun yüklü dizüstü bilgisayarlara ihtiyacım var. Herkes için. Cimri de olmayın. İçinde çeşitli kitaplar olan e-okuyucular da alın. Romantik kitapları tercih ederim. Seksi olanları. Örgü şişleri ve iplik çok makbule geçer. Atıştırmalıklar da öyle. Eğer acıkırsam ya da sıkılırsam, kötü şeyler olur. Son olarak, özel odalara ihtiyacım var. Yatakhane kalmayacağım."

Çatırdayan sessizlik.

Mükemmel çevre görüşü sayesinde, William'ın kendisine kayıtsız bir ifadeyle baktığını biliyordu. Sahte hakkında konuşmak

Reklam. Dirseklerini masanın kenarına dayamıştı, parmakları birbirine kenetlenmişti. Vurdumduymaz mı? Pek sayılmaz.

Sonunda parmaklarının kilidini açtığında, titreyen elini ağzına götürdü. "Sana kendine ait bir oda sağlayacağım. İhtiyacın olan şeyleri alacağım ve kaçak avcılarla koleksiyoncuların icabına bakacağım. Başka bir şey var mı?"

Ne kadar tatlı. Çok mu tatlı? Evet! Pazarlık gücünün olmadığını söyledikten birkaç saniye sonra neden mağara? Tabii... "Benden ne kadar ödememi bekliyorsun?" diye sordu, sesi çöl kumlarından daha kuruydu. "Yeni odam seninkinin yanında olacak, değil mi? Rahatça ganimet aramak için mi?"

Daha fazla sessizlik. Bekledi, gergin ve... umutlu?

"İki haftalık zaman dilimi içinde kitabımın şifresini çözmeniz yeterli" diye homurdandı.

Sonunda savunmasını toparladı ve ona doğru döndü. Doğrudan ona baktı mı? Henüz bakmadı. Dürtü çok güçlüydü. Masaya odaklandı, masanın yüzeyi bir sürü yiyeceklerle doluydu. Bir kâse farklı renklerde gül yapraklarıyla dolup taşıyordu. Ağzı sulandı ve midesi çok daha yüksek bir sesle guruldadı.

Diğer şifre kırıcılardan hiçbiri, bırakın bütün bir öğünü, bir atıştırmalıktan bile söz etmemişti. Bu da sadece ve sadece Sunny için bir sürü zahmete girdiği anlamına geliyordu.

"Bu bizim ilk randevumuz mu?" diye sordu, onun bu fikre nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

Parmakları titredi. "Biriyle çıkmıyorum." Tam olarak inkâr sayılmaz... "Hiç mi?" "Hiç," diye onayladı.

Ama benimle çıkmak istiyorsun, değil mi Randy? Bu fikir nahoş değildi. Aslında, zihnini boğucu bir sisin kaplamasına neden oldu. Sonunda bakışlarını kaldırdı, çünkü dürtüsüne bir an daha karşı koyamadı. Daisy! O elektrikli mavilerin içinde su katılmamış şehvet alevlendi. Nefes nefese kalmaya başladı.

Her nasılsa, hatırladığından daha yakışıklıydı. Hayır, bir şekilde değil. Bilim. Biriyle ne kadar çok zaman geçirirseniz, onu o kadar çok tanırırsınız. Onları ne kadar çok tanırırsanız, sizin için o kadar az ya da çok çekici olurlar; kişilikleri de gözleri ve burunları kadar önemli bir özelliktir. William, en sevdiği yemeği sağlıyor... düpedüz seksi.

Titremeleri geri döndü ve onun farklılıklarını kataloglarken iki katına çıktı. Koyu renk saçları, sanki kendisi ya da bir sevgilisi tarafından bükülmüş gibi, diken diken olmuştu. O-

Domuz değiştiricinin oğlu! "Pandora yalan söyledi," diye hırladı Sunny. "Gerçekten yaptın. Biriyle yattın."

"Birçok kez," dedi hınzır bir sırıtışla.

Ofisi parça parça edecekti! Güçlü bir tek boynuzlu at esaret altında çürürken eğlenmeye hakkı yoktu.

"Sadece bugün değil," diye ekleyerek onun öfkesini yatıştırdı.

Bekle. Sanırım bana eziyet ediyor. Hâlâ. Birden kendini yüce gönüllü hissederek onun karşısındaki sandalyeye oturdu ve gül yapraklarıyla dolu kâseye baktı. Tatlı, tatlı yapraklar.

"Ye." Kaseyi ona doğru itti.

Şüpheleri uyandı ve geri çekildi. "Neden? Zehirlenmişler mi?"

"Seni bıçaklayacak cesaretim olmadığı için mi?"

Sesi kırılmış gibi geliyordu. Ve... onun gözlerinde bir hüznün parıltısı mı algılamıştı?

Oh, evet. Kesinlikle hüznün. Adam onunkine sesleniyor, sakinliğini yerle bir etmeye çalışıyordu. Ama William gibi kendinden emin ve başarılı bir savaş lordu neden üzgün olsun ki?

"Eğer yaprakları istemiyorsanız," dedi ve kaseye uzandı.

O daha temas etmeden kaptı. İlk başta yavaş yavaş yedi. Düzgünce. Eğitildiği şekilde. Ailesi onu doğar doğmaz Blaze'le nişanladığından beri bir kraliyet mensubu gibi yetiştirilmiş, yürümeye başlar başlamaz görgü kuralları kafasına kazınmıştı. Ama çok geçmeden, doymak bilmeyen açlık

iplerini çekti ve kalan yaprakları yıldırım hızıyla kürekledi.

Doymak şöyle dursun, boş kâseyi meyve dolu bir kâseyle değiştirdi. "Bu arada," dedi portakal, çilek ve ananas ısııkları arasında. "Sana yeni öfkelenim. Beni cehenneme getirdin. İblislerden nefret ediyorum ve burası onların merkezi."

Karanlık bir çekiciliğe sahip olan adam kaşlarını kaldırdı. "İblislerin gözetimim altındaki birine zarar vermesine izin vereceğimi düşünüyorsanız, aptalsınız demektir."

"Saf kötülüğü kontrol edebileceğini sanıyorsan, daha da büyük bir aptalsın demektir." Ona acıyan bir bakış attı. "Yıllar boyunca kaç tane tek boynuzlu at ile etkileşime girdin?"

"Sen ilksin."

Başını salladı. "Belli oluyor." Ama... "Ne olduğumu nereden biliyorsun?"

"Hades nadir silahlar, eserler ve evet, hatta varlıklar toplar. Onun olmazsa olmazları hakkında güncel bilgilere sahibim. Yüzyıllardır, tek boynuzlu bir at listenin başında yer alıyor."

Midesi bulandı. "Bizi incelemeyi mi yoksa öldürmeyi mi umuyor?" Başka bir deyişle, onun ölümünü ne kadar korkunç hale getirmesi gerekiyordu?

William'ın yüz hatları yumuşadı, gerçek bir şoktu bu. "Evlat edinmeyi ya da işe almayı umuyor."

İğrenç. "Pas!" Bir tutam saçıyla oynayarak, "Sen de onun koleksiyonlarından biri misin?" diye sordu.

Dilini bir kesici dişe değdirdi, gözlerinde alev alev yanan ham meydan okuma onu yaktı. Yanağındaki renk, teninin ne kadar sıcak olduğunu merak etmesine neden oldu ve yontulmuş çene çizgisinde bir kas sıçradı. "Ben onun oğluyum."

Biraz savunmacı, değil mi? "Peki sen ikisi birden olamaz mısın?" diye sordu, bu ham meydan okuma farklı yerlerinin karıncalanmasına neden oldu. Bir an için onun kucağına atlamak, kollarını ona dolamak ve... bir şeyler yapmak istedi. Arsız, vahşi şeyler. "Ne tür-"

"Yapma bunu," diye araya girdi, sesi sertti. "Benim ne tür bir varlık olduğumu sorma."

"Neden? Sen ne tür bir varlıksın?"

Kaşlarını çatı, sinirli bir erkeğin resmiydi.

Neden bu kadar gizlisiniz? "Tabii..." Nefes nefese kaldı.
"Bilmiyorsun, değil mi?"

Elindeki kalem mi? Onu ikiye ayırdı. "Kitabımın şifresini çözmek için buradasın. Hadi işe koyulalım."

İçini bir sızı kapladı. Kendi kökenini bilmiyordu.
Ne kadar korkunç. Kendini hiç buraya ait değilmiş gibi hissetti mi? O duyguyu bilirim. "Hâlâ öğle tatilindeyim," dedi yumuşak bir sesle. Bilgi güçtü ve onun hakkında öğrenecekleri henüz bitmemişti. "Senin hakkında konuşmayı tercih ederim."

Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Neden? Belki de, bir ihtimal... onu memnun etmiş olabilir miydi? "Madem ben iyiliksever bir tutsağım ve sen de bu kadar hoş bir tutsak oldun, sana bir lütufta bulunacağım. Yemeğini bitirmek ve bana istediğin her şeyi sormak için beş dakikan var, ben de cevaplayacağım."

Soyunmasını iste. Soyunmasını iste!

Sage! Çiftleşme mevsimi onu aptallaştırmıştı. "Şifreler kitabı senin için neden bu kadar önemli?" diye sordu.

"Yüzyıllar önce bir cadı sürtüğünü reddettim ve o da beni olabilecek en kötü şekilde lanetledi." Bir duraklama daha, neyi itiraf edeceğine ve neyi atlayacağına karar verirken zihnindeki çarklar açıkça dönüyordu. "Aşık olduğum gün, sevgimin nesnesinin beni öldürdüğü -öldürmeye çalıştığı- gündür."

İlginç. Parmağıyla alt dudağına dokunarak Pandora'nın daha önce yaptığı açıklamayı tekrarladı. Aşık olmasına asla izin vereceğini sanmıyorum, çünkü aşık olduğunda-öyle. Lanet onun sevgisinin etrafında dönüyordu. "Lanetli olduğuna emin misin? Belli ki kendine aşık olmuşsun ama yine de intihar etmemişsin."

"Emin misin?" Bu sözleri bir açıklama olarak söylediğine şüphe yoktu. Şimdi kaşlarını çatmıştı. "Cadiya göre, şifreyi çözerek laneti bozabilirim."

"Doğruyu söylediğinden emin misin? İntikamcı varlıklar, türleri ne olursa olsun, büyülü bir boşluk yaratmazlar.

Haince bir sebep olmadan. Ya laneti bozmak -" tırnak işareti kullandı "- size yarardan çok zarar getirirse?"

Oturduğu yerde kıpırdandı. "Peki ya laneti bozmaktan bu kadar korkmamı bekliyorsa, mutluluğumun anahtarı elimdeyken hiçbir şey yapmadan sefalet içinde yuvarlanırsam?"

Evet. Haklısın. "Cadı hâlâ hayatta mı?" Belki Sunny jilet gibi keskin bir boynuzu onun şahdamarına bastırırsa lanetini geçersiz kılabilirdi. Basit, kolay.

"Lilith yaşasaydı, her gün her dakika ona işkence edebilmem için yanıma zincirlenirdi." Her kelimedede zevk fişkırıyor, ona güzel yüzünün altında gizlenen şeytani yeraltı prensini bir anlığına gösteriyordu... ve karanlık tarafı buna bayılıyordu. "Kafasını kestim." Lucifer'in yardımıyla.

Lucifer. Nefret edin ondan!

Sunny bir çilek daha ısırды ve William ikinci bir kalemi ikiye böldü. Nabızı hızlandı. Neden bakışlarının kızın ağzına kaydığını fark etti. Belli ki konuşmanın izini kaybetmişti.

Onun dikkatini daha da dağıtabilir mi?

Kadınısı bir güçle çileği dudaklarının etrafında gezdirdi. Adam izledi, göz bebekleri genişledi ve teninde sıcaklığın dans etmesine neden oldu. Kendi kendine, ona eziyet etmek için suyu yaladığını söyledi ama aynı zamanda kendine de eziyet etti. Çok tatlı! Meyve suyunu onun vücuduna damlattığını ve her damlasını yaladığını hayal etti. Bir daha asla üzölmek için bir nedeni olmayacaktı.

Bir başka inilti daha onu terk ederek düşöncelerini paramparça etti. Güzel! Onun duygularıyla ilgilenmesine gerek yoktu.

"Beş dakikanız doldu," diye anons etti.

Nabızı titreyerek, "İkimize de bir iyilik yap ve geri sayım saatini sıfırla. Daha çok sorum var... ve daha çok çilek."

"Sıfırlamayacağım-"

"Yap, ben de seni öpeyim," diye ağzından kaçırdı, sözcükler onu zorlamadan çıkmıştı. Yanaklarında bir kızarıklık oluştu. Eğer onu reddederse...

"Geri sayım saatini şimdi sıfırlıyorum" diyerek sandalyesinde doğruldu.

"Willy'nin hayat hilesi #69. Her zaman bir balta kullanın. Bir hayatı her şeyden daha iyi keserler."

Öpücüğümü arzuluyor. Hatta bunun için acı bile çekebilir. William erkeksi bir memnuniyet gösterisiyle neredeyse göğsünü yumrukluyordu.

Ofise girdiğinden beri şehvet içinde kaynıyor, hakkını istiyordu. Çıplak bir Sunny masasının üzerine yayılmış, uzun bacaklarını açmıştı. Adam ziyafet çekecek ve kadın çığlık atarak boşalacaktı. İki kez.

Gurur, fanteziyi gerçeğe dönüştürmesini istiyordu. Gurur, sadece gurur.

Talep edildiği gibi yapmalı ve arzularını tatmin etmek için başka birini kullanmalıydı. Ne de olsa tek gecelik ilişkiler onun stres atma yöntemiydi. O sadece... Başka biriyle birlikte olma düşüncesi şu anda onu soğuk bırakıyordu.

Bir hayat arkadaşının gücü. Dilini ağzının çatısına bastırdı.

Her zaman mümkün olduğunca çok anı biriktirmek için çeşitliliğe ihtiyaç duyduğuna inanmıştı. Ama gelir gelmez kadınları unutmuştu. Bu nedenle, gerekçesinin hiçbir anlamı yoktu.

Ya tatmin olmak için çeşitliliğe ihtiyacı yoksa?

Ya sadece ona ihtiyacı varsa?

Neden onu öpüp öğrenmiyorsun? Lucifer'ın yenilgisiyle ilgili kehaneti sayesinde ölümü masadan kalktığına göre, William'ın ona açıklayacak hiçbir şeyi yoktu.

Ya ikinci öpüşmeleri de ilki kadar kötüyse? O zaman ne olacak?
Ya kız iyileşirse ve adam ona aşık olursa?

Ona hayır demek daha iyi. Ve söyleyecekti. Hayır. Hayır. Nyet. Her an o kelimeyi söyleyebilirdi.

Masasının karşısındaki sandalyeye tünemişti, kehribar rengi gözleri uyarılmışlığın parlak havuzlarıydı, göğsü hızla inip kalkıyor, göğüsleri tişörtünü zorluyordu.

Benim için mi tahrik oluyor? Öyle olmalı. Keskin duyuları onun kalp atışlarının telaşlı hızını yakaladı. Ve meme uçları... hâlâ tatlı küçük tepeler. Güzeller nasıl da acıyor olmalı.

Ona hayır mı diyeyim? Bu hayatta olmaz. Kaçınılmaz olanla neden savaşılmı? Arzu onu ayağa kaldırdı, sandalye arkasından yuvarlandı.

Başını kaldırarak masanın etrafında döndü. Ona doğrudan yaklaşmak yerine tam önünde durdu ve masanın kenarına yaslandı. Bir hamle yapmadan önce beklenmedik öpücük isteğini açıklamasına izin verdi. Tek bildiği, kadının sadece onu düğümlemeyi umduğuydu. Onu esaret altında tuttuğu için cezalandıracağına söz vermemiş miydi?

Görev tamamlandı, güzelim.

Adam kollarını kavuşturdu ve kadın gözleri kapalı bir şekilde bu hareketi izledi. Kokusu lezzetli bir tatlılıktan... Bu da ne böyle? Seks ve zevkin vücut bulmuş hali gibi kokuyor, her solumasını içsel bir okşamaya dönüştürüyordu.

Bir anda sertleşti, kanı ısındı. Elleri titredi, bağırsakları sıkıştı ve her yeri ağrıyordu... her yeri.

Sunny ne yaşadı?

"Öpücüklerimden zevk almadığını iddia ediyorsun," diye hatırlattı ona, egosu bir darbe daha almıştı. "Neden tekrarını istiyorsun?" Acaba ondan bir şey mi istiyordu?

Gözlerini hesaplı bir parıltı aydınlattı ve bir iniltiyi susturmak zorunda kaldı. Yine onun karanlık tarafıyla uğraşmak üzereydi.

"Sen ateşli ve güçlüsün, tüm doğru ekipmanlara sahipsin -" ereksiyonuna baktı ve kaşlarını oynattı "- ve benim sığ, sert bir beden kraliçesi olma ihtimalim çok yüksek."

"Öyle mi?" Boynunun arkasına masaj yaptı. Kadının tahmin yürütmesini sağlamak için, "Sığ, zor durumdaki

daha önce kraliçe boyutunda. Sanırım pas geçeceğim."

Tırnakları pençeye dönüştü, bu iyiye işaretti. "İyi. Çiftleşme mevsimi yaklaşıyor ve ben kontrolümü kaybediyorum. Başka bir deyişle... Azgınım. Herkes olur."

Boğazının arkasında bir kahkaha yaşadı ve öldü. Sunny, cinsel arzular tarafından tüketildi. İsyankâr bir ihtiyaçla titredi. Sonra sözlerinin geri kalanı kaydedildi. Herkes olur.

Dişlerini gıcırdatarak, "Hiç orgazm oldun mu, Duna?" diye sordu.

"Oh, evet. Tek başıma uçarken inanılmaz bir aşığım. Şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi."

Ona uzanmamak için masasının kenarını sıkıca kavradı. "Hiç başka biriyle orgazm oldun mu?"

"Ben...evet...hayır...belki?"

Hareketsiz kaldı, nefes almaya bile cesaret edemedi. "Kafandaki karışıklığı gidermeme izin ver, Sundae. Hayır, yapmadın." Ama seni ortak zevkle tanıştıracacağım. Sana bunu sevmeyi öğreteceğim. Beni, başkasını değil. "Öpüştüğümüzde nasıl hissettiğini anlat bana?"

Bir anlık tereddütten sonra itiraf etti: "Dikkatim dağılmış, stresli ve güvensiz hissediyordum. Kabul ediyorum, her gün her dakika kendimi güvensiz hissediyorum."

"Bu kadar mı?" Uyarılma belirtisi yok mu?

Cevap vermedi, bu da yeterli bir cevaptı.

Adam sırtıttı, kadın da doğuştan gelen kokusunu yoğunlaştırarak onu uyuşturdu. Ama sırtması uzun sürmedi. Bu kızı memnun etmek için önce onun güvenini kazanması gerekiyordu. Bunu yapmanın tek yolu? Zaman. Sahip olmadığı zaman.

Sunny alt dudağını dişlerinin arasında gezdirdi ve arkasında bir nem lekesi bıraktı. Adamın kucaklamak istediği bir parlaklık. Teni kızardı ve ne kadar sıcak olduğunu merak etti.

Belki de güvenini kazanmadan onu memnun edebilirdi. Tek yapması gereken onun odağını korkudan başka bir şeye çevirmektir. Eğer onu öfkeyle köpürtürse, savunmasını aşarak tutkusunu gizleyebilirdi. Teoride.

Denemeye değer. "Bunu tekrar deneyeceğiz," dedi ona. "Ne de olsa ben senin efendimim ve bana uygun şekilde karşılık vermeyi öğrenmelisin."

Gözleri kısıldı. Umut verici bir başlangıç.

"Sevgili dondurmam," diye devam etti. "Burası teşekkür edeceğin kısım."

Daha da daralıyor. "Benim efendim yok, seni kendini beğenmiş pislik."

Ding, ding, ding. Öfke. Küçük bir tutku kaçakçılığı zamanı.

Tiradı şiddetlendi. "Hellebore'da hiçbir şekilde teşekkür etmeyeceğim-"

William kolunu uzattı, kadının ensesini kavradı ve onu vücudunun sert çizgisine doğru çekti. Kızın dudakları şaşkın bir solukla aralandı ve William kızın ağzını kendi ağzıyla kapıp dilini kızın dişlerinin arasından geçirdi.

İlk başta, öpücüğünü eskisi gibi pasif bir şekilde kabul etti. Sonra gömleğinin eteklerini kavradı, can havliyle tutundu ve dilini kendi diliyle kovalayarak aktif bir şekilde katıldı.

Nabızı hızlandı. Onu bir emme ve bir ısırıkla ödüllendirdi. Kızdan ağlamaklı inilti döküldü. Çok tatlıydı. O dolgun, karşı konulmaz dudaklar... çok mükemmel. Her santimi benim.

"Kollarını omuzlarıma dola," diye emretti. Kadın hiç tereddüt etmeden itaat etti ve adam bir elini saçlarına soktu, sonra diğer eliyle kışını kavrayıp ereksiyonunu göbeğine sürttü.

Mutluluk! Hiç bu kadar iyi bir şey yaşamış mıydı? Daha fazlasını istiyordu. Onu etrafında döndürdü ve masanın üzerine kaldırdı, sonra kalçalarıyla bacaklarını daha da ayırdı.

Ereksiyonunu bir kez daha kızın göbeğine bastırduğında, kızdan düzensiz bir inilti yükseldi. Karşı koyamadığı bir siren şarkısı.

Beni çıldırtıyor.

Hayır, hayır. Odaklan. Onun zevk almasını sağlamalıydı. Yaladı, emdi, kemirdi, başını o tarafa eğdi, bu tarafa eğdi, tam da çoğu dişinin sevdiği gibi ama... Sunny pasif kabullenişe geri döndü.

Lanet olsun! Ne halt olmuştu ki? Bu sefer neyi yanlış yapmıştı?

Başını kaldırdı, öpüşmeyi sonlandırdı ve alnını onunkine bastırdı. Nabızı yavaşlamadı.

"Neden durdun?" diye sordu ve kızın hafifçe nefes nefese kaldığını fark etmekten memnun oldu. "Öncekinden biraz daha iyiydin."

Biraz mı? Birazcık! Çenesini çalıştırdı. Bana yem atıyor, başka bir şey değil. "Öpücük hoşuna gitti. Bir süreliğine. Ne değişti?"

"Gerçekten mi? Değişmişsin."

Kızın çenesini sıkarak bakışlarını kendi bakışlarına doğru kaldırmaya zorladı.

Gözlerinde belirsizlik ve hüznün parlıyordu, hesaplamanın ısıltısı kaybolmuştu. Savunması çökmüş, ona gerçek Sunny'yi bir an için göstermişti. Bu onu analiz edemeyeceği kadar derin bir düzeyde etkiledi.

Sonunda ona "Anlamıyorum" dedi.

"İlk başta, canlı bir tel gibiydin. Ama öpüştükçe daha da kopuklaştın, sanki herkesi aynı şekilde öpmeye programlanmış bir robot gibiydin. Herhangi biri olabilirdim ve umursamazdın, bu da yatırım yapmadığın anlamına geliyordu. Bu da benim zevkimi, hatta kendi zevkini bile önemsemediğin, sadece sonucu önemsendiğin anlamına geliyordu.

Bu da beni öpme nedeninin gerçek bir arzuyla ilgisi olmadığı anlamına geliyordu. Bu da göz açıp kapayıncaya kadar benim yatağımdan başkasınıninkine geçebileceğin anlamına geliyordu. Bu da demek oluyor ki-"

"Yeter," diye tersledi. "Demek istediğini anladım." Ve ne kadar keskin bir noktaydı, egosu zaten paramparçaydı.

William her nasılsa ellerini onun ipeksi saçlarından ve mükemmel kıkından çekip bir adım geri atacak gücü buldu. Yatağa attığı onca kadın arasında ilk şikâyet eden ve etkilemeyi umduğu tek kadın Sunny'ydi.

Yeterince iyi değil. Asla yeterince iyi değil.

Kalbinin hemen üzerindeki noktayı ovuşturdu. Hangi karanlıklar prensi kadını tatmin edemezdi ki?

"Neden bu kadar çok kadınla yatıyorsun?" diye sordu, yumuşak, çok yumuşak.

"Başka neden olsun ki?" diye takıldı, sanki umurunda değilmiş gibi hafif bir ses tonuyla. Kendisini hiç olmadığı kadar çıldırtan kadınla temasa, herhangi bir temasa ihtiyaç duyarak saçından bir tutamı parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Memnun oldum."

"Hiç sanmıyorum." Başını sallayarak kilidi adamın parmaklarından kurtardı. "Bence bundan daha fazlası var."

"Yok," dedi, sesi düzdü. "Yeraltı dünyasının genç bir prensiyken, şaşırtıcı bir aydınlanma yaşadım. Eğer bir kadın tarafından arzulanmak beni heyecanlandırıyorsa, birçok kadın tarafından arzulanmak ne kadar şaşırtıcı olurdu?"

"Ya da eşini arıyordun..."

"Değildim." Belki de öyleydim? Eşlerin insanı tamamlaması gerekirdi, her zaman hissetmeyi arzuladığı bir şeydi bu. Ya kendi eşini aramış ama bunu kendine bile itiraf etmekten korkmuşsa?

Sadece olasılık. Sersemletici.

Bunu biriyle konuşması gerekiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde o kişinin Sunny olmasını istiyordu. Hızlı ve zeki olduğunu, sezgilerinin şaşırtıcı derecede doğru olduğunu kanıtlamıştı. Ama bakışlarını ona diktiğinde, gözlerindeki o hesaplı parıltı geri geldi ve anladı. Artık ondan alacağım tek şey bela.

Onu kovdu mu? Hayır.

Çenesini çıkarıp süzülerek yaklaştı, daha da yaklaştı. Bir fısıltı uzaklığında durduğunda, yüzüne dokunmak için uzandı.

Bileğini yakalayarak onu durdurdu. Sonra bir öksürükle heyecan titremesini maskeleyerek zorunda kaldı. Onun için ne planlamıştı?

Tatlı bir gülümseme çiçek açtı. Çok tatlı. Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Kendini hırpalama, bebeğim. Demek sandığın kadar seksi değilsin. Ne olmuş yani? Pratik yapmaya devam edeceğiz. Birlikte. Sadece sen ve ben."

Onun bir tür oyun oynadığını biliyordu ama yine de, Pratik, evet, diye düşündü. Sen ve ben.

Kaşlarını çatarak onu serbest bıraktı ve masanın arkasına geçerek pelüş deri koltuğa oturdu. Ona bir yığın fotoğraf verecek ve yoluna gönderecekti.

Her an olabilir.

Yapması gereken şeyler vardı. Kendi oyun planını hazırlamak gibi. Onun cazibesine direnmesine yardım edecek bir şey. Onu isteyebilirdi, evet. Ona aşık olabilirdi, hayır.

Herhangi biri. İkincisi.

"Dün cinsel fantezilerinizin kaydını tuttuğunuzu söylemişsiniz. Bana onlardan bahset." Kahretsin! Söylemeyi planladığı şeyin yakınından bile geçmiyordu. Yine de soruyu geri aldı mı? Tabii ki hayır.

Hâlâ kirpiklerini kırıştırarak, "Bana ne sıklıkta seviştiğini ve sevişirken ne düşündüğünü söylersen sana mutlu bir şekilde anlatırım. Losyonu kullan, iksiri al, tamam mı?"

Onu utandırmayı mı umuyordu? Yakında öğrenecekti. Onu hiçbir şey utandırmazdı. "Ete vurmak, sızıntı yapmak deyimini tercih ederim. Son sekiz bin yılın ortalamasını alırsanız, on yıllık perhiz de dahil, sanırım günde iki kez."

Gözleri parladı. "Ciddi misin? Küçük bir kaçamak yapmadan geçen koca bir on yıl mı? Ama sen çok... sensin."

Omuz silk. "Lucifer ve ben yepyeni düşmanlar olduğumuzda yüzlü yaşlarımın başındaydım, hâlâ bir delikanlıydım. Hades bana perhizin gücümü artıracığını ve kan davasını kazanmama yardımcı olacağını söyledi. On yıl sonra, şehvetten aklımı kaçırdığımda, beni kandırdığını itiraf etti." Eğlenceli zamanlar. William elini sallayarak ona, "Sıra sende. Hadi bir cinsel fantezi dinleyelim."

Bir an düşündü. Gözleri hayallere daldı, kafasının içinde her türlü uyarı zilini çaldırarak, "Güçlü, muhteşem bir adam hayal ediyorum. Giyinik ama uzun süre değil. Soyunuyor. Ben izliyorum."

William'ın ağzı kurudu. Uyarı zilleri mi? Unutulmuştu. "Ve sonra?"

Saf, cinsel bir şehvetle mırıldandı, neredeyse adamın aklını başından alıyordu. "Beni de soyuyor ve... bir sürü çamaşır yıkıyor, kirli kıyafetlerimizi yıkıyor. Oh, evet. Oh, bebeğim."

William kıs kıs güldü, onun zekâsı karşısında gerçekten eğlenmişti. Bu da onu sinirlendirmişti! Sorduğu sorudan başarıyla kaçarken, ondan bir cevap almıştı ve bu çok seksiydi.

Kesinlikle bir oyun planına ihtiyacım var. Ona bir yığın fotoğraf uzattı. "Bunların üzerinden geç. Herhangi bir mesaj bulursanız hemen benimle temasa geçin."

"Elbette. Ama sizinle nasıl iletişime geçeceğim?"

Cep telefonları kurşunlar, hançerler ve ateş tarafından tahrip edilme eğiliminde olduğundan, her zaman ön ödemeli yazıcılar satın alıyor veya çalışıyordu. Sunny'yle 7/24 bağlantı kurmak istediğinden, masasının üst çekmecesini karıştırıp, her türlü ortamda çalışmasını emrettiği telefonu buldu.

Telefonu ona doğru fırlatarak, "Numaramı adres defterinde bulacaksın. Şifre şu
_."

"Dur tahmin edeyim. Altmış dokuz, altmış dokuz mu?"

"Lütfen. Ben o kadar çocuk değilim. Şifre e-m- k-c-u-f, boşluk yok. Unuttuysan diye söylüyorum, tersten sik beni."

Bir ayağından diğerine geçerken inanılmaz gözlerinin kenarlarında eğlence kırışıklıkları belirdi. "Benim yanımda nasıl küfürlü konuşabiliyorsun? Başka kimse yapamaz."

"Yaşım ve deneyimim, belki." Bir omzunu kaldırdı. "Tanrılarını öldürdüm. Çoğu insanın hayal bile edemeyeceği güçler kazandım ve kaybettim."

"Ya da... türünüz?"

Sert bir şekilde başını salladı. Soyu hakkında hiçbir fikri yoktu. O da Axel gibi düşmüş bir Gönderilmiş Kişi miydi? Belki de bir tür melezdmi?

Axel ailesini hatırlıyor muydu?

Özlem William'ın göğsünü sıktı. Görmezden gel. Bir seçim yapmak zorundaydı. Axel'le konuşacak ya da Hades'in kehanetine inanacaktı; eğer Axel'le karşılaşırca bir parçası ölecekti.

Kardeşim. Hades'e inanmayı seçmişti ve sonuçlarına katlanacaktı. Ne kadar kötü olursa olsun.

"Kırpiklerin gerçekten çok uzun," diye azından kaçırdı Sunny. İlginç bir geişti. Ama yuvarlanabilirdi. Arkasına yaslandı,

"Gözlerim safir gibi parlar. Bir tank gibi yapıyıym ve bir aygır gibi asılıyım."

şimdi kaşlarını kırıştırdı, açıkça kafası karışmıştı. "Ne yaptığınızı anlamıyorum."

Bu ikimizi de yapar. "Benim hakkımda sevdiğin şeylerin bir listesini yapmıştın, değil mi? Ben de katkıda bulundum."

ınlayan bir kahkaha bıraktı onu, sesi melodikti. Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve bu sesli okşayışın tadını çıkardı. "Gnlğmde listeler tutuyorum."

şaftı fermuarının altında sarsıldı. "Hatırlıyorum. Cinsel fantezilerinin bir listesini tutuyorsun." Ve kahretsin, onun peşinde havlayarak dolaşan aşık bir köpek yavrusuna dönüşmeden önce, onun cazibesine karşı daha güçlü savunmalara ihtiyaı vardı. Byye ihtiyaı vardı.

Nefesini içine çekti, bir oyun planı şekilleniyordu. Elbette, ne kadar çok büyüye sahip olursa, duygularıyla o kadar çok etkileşime girecek ve başka bir "ocuk" "doğurma" olasılığını artıracaktı. Hayatının en acı verici deneyimi. Elden bir şey gelmezdi ama. Tek boynuzlu ata karşı artan hayranlığıyla mücadele etmek için her şeyi yapardı.

Daha fazla büyü elde etmek için tek yapması gereken şey iblisleri ldrmekti. Gerisini rnleri halledecek, onların ölümsüzlüğünü emecek ve büyüye dönüştürecek. Tıpkı ağaçların karbondioksiti oksijene dönüştürmesi gibi.

şak, şak, şak. Göz kırptı.

Sunny ağırlılığını tek bir avuç içine verdi ve parmaklarını yüzünün önünde şıklatarak ona doğru eğildi.

Bir küfür savurdu. Yine kafasının içinde kaybolmuştu. lmek istiyor muyum?

"Hangi düşünceler seni benim muhteşem varlığımdan uzaklaştırıyor?" diye sordu, hesaplanmış parıltısı parlayarak.

Temkinli bir şekilde ona, "Fark etmez. Sen benim şifre çözücüsün." Ve hayat arkadaşı. "Terapistim değil."

"Ohhh. Şimdi listeme ekleyeceğim bir fantezi var." Bir kez daha kirpiklerini kırıştırdı. "Seks terapisti ve hasta. Sadece doğru partneri seçmem gerekiyor."

O hesaplı parıltı... o vuruşan kirpikler... Şimdi anlıyordu. Onu kızdırmak istiyordu. Bu gerçekten de cezasının bir parçasıydı.

Onun hatası.

Cinsel ilişkiler diyarında kral oydu. Benim alanım, benim kurallarım. "Bu senaryoda ben ne yapacağım?" diye sordu en boğuk ses tonuyla. "İzleyecek miyim yoksa not mu alacağım?"

Yutkundu, tüyleri diken diken oldu. "Not almak mı? Sanki! Sen hiç-"

"Haklısın," diye araya girdi. "Yüzüm bacaklarının arasındayken nasıl not alabilirim ki?"

Önce ona göz kırptı. Sonra çenesini düşürdü. Sonra düpedüz güldü ve adamın içinde sıcak, karanlık ve sahiplenici bir şey uyandırdı. Onu yakalamaktan ve güzel kıcını sandalyesine çekmekten zorlukla kaçındı.

Kışkırttığı doyumsuz canavarın farkında olmadan fotoğrafları göğsüne bastırdı ve "Gitmem için hazır olduğumu biliyorum. Ve gideceğim de. Bana kendinle ilgili üç gerçeği söyler söylemez. Ve sakın reddetme. Tek bildiğin, seni bırakıp kaçmaya karar verip vermediğim."

Onun ruhuna hayranlık duyuyordu. "Seçme şansın olduğumu mu sanıyorsun?" "Beni zorlayabileceğini mi sanıyorsun?"

Nix. Onun ruhuna ağıt yaktı. "Pekâlâ. Sıfır kaçma girişimi karşılığında üç gerçek. Bir-"

"Kötü öpüşüyorsun. Biliyorum. Demek istediğim, bana bir şeyler söyle. henüz öğrenmedim."

Beni cezalandırmaya devam ediyor. Not aldım. "Kötü öpüşen biri değilim, lanet olsun." Burnunun kenarını sıktı ve sabırlı olması için dua etti. Telefonu çaldı, bir mesaj geldiğini işaret ediyordu. İçinde

çaresizce bir ertelemeye ihtiyaç duydu ve aceleyle cihaza uzandı.

"Bu senin baban mı? Eminim babandır. Kıymetli küçük oğlu için hep hayalini kurduğu türden bir kız olduğumu mu düşünüyorsun? Ona, çoklu kişilik bozukluğunun paranormal versiyonuna sahip paranoyak bir tek boynuzlu at olan bana aşık olduğunu mu söyleyeceksin? Yerinizde olsam, belki de bu şekilde başlamazdım. Beni göstermek için eve getirdiğinde çok heyecanlanmasını istiyoruz."

William dişlerini sıktı. "Birinci gerçek. Babamdan, arkadaşşımdan bir mesaj almadım." Ekranı okudu.

Lucien, Anya'nın Erkek Oyuncağı: Kırmızı kod. Gönderilmişler Fox'un ölmesini istiyor. Kabul, haklı sebepleri var. 10 masum Savaşçıyı öldürdü. (Galen bu konuda öfkeli ve KENDİSİNİ ortadan kaldırılmak için hedef haline getiriyor.) Yardım etmek için yapabileceğin bir şey var mı?

Galen de Lucien gibi bir Lord'du, sadece Galen iki şeytan taşıyordu. Kıskançlık ve Sahte Umut. Galen'in sağ kolu olan Fox, Kapı Bekçileri olarak bilinen ve her an her yere geçit açabilen bir türden geliyordu. Bunun da ötesinde, Güvensizlik iblisi taşıyordu. İkisi de müttefikti. Hades ikisinden de faydalanmayı umuyordu, özellikle de Fox'tan. Ama önce William'ın onun hayatını kurtarması gerekecek gibi görünüyordu.

Ayrıca, müttefik müttefiktir ve Gönderilmişlerin bunu hatırlatmaya ihtiyacı vardı. William'ın halkına bulaşırsan acı çekersin.

O da mesaj attı: Ben halledeceğim.

Sonra da muhatap olduğu tek Gönderilmiş Kişi olan Zacharel'e mesaj attı.

En güçlülerinden biri.

"Lucien kim?" Sunny sordu. "Anya, Fox, Galen ve Zacharel kim?"

"Fark etmez." Bir öfke kıvılcımını bastırdı -kendisine. Çünkü ona söylemek istiyordu, tavsiyesini almak istiyordu. "Ekranı nasıl okudun? Tek boynuzlu at büyü mü?"

"Belki de. Ya da belki arkanızdaki ayna."

Telefonunu kenara koydu. Neredeydim? Oh, evet. Kendisi hakkında gerçekler. "İki, sayamayacağın kadar çok kez işkence ve hapisten kurtuldum. Ve üç, bana ihanet eden herkesi öldürürüm, her zaman, istisnasız. Sadakate zevkten çok daha fazla değer veririm."

Ona yarı gülümsedi. "Kurnaz prens. Beni uyarmak için gerçeklerinizi kullandınız."

Anlayışlı bir kadın. Ve şimdi kesinlikle o oyun planını yapması gerekiyordu. Sabit hattaki arama düğmesine dokunmak için uzandı, ancak Pandora'nın tüm bu süre boyunca dinlediğini fark etti. Burnunun kenarını çimdikledi. Kız kardeşler berbattı. "Külot-evet, bu senin yeni takma adın. Bunu kabullen. Bana bir iyilik yap ve Sunny'ye yeni kamarasına kadar eşlik et. Oraya vardığında, bir malzeme listesi hazırlayacak." Tek boynuzlu ata bir defter ve kalem fırlattı. "Ona ne isterse al."

"Şikâyet etmeden," diye söze girdi Sunny.

"Şikâyet etmeden," diye ekledi, gülümsemek istiyordu. Hayır, kaşlarını çattı. Kesinlikle kaşlarını çattı.

"Peki nerede kalacak, hmm?" Pandora, sesi hoparlörden taşarak sordu.

Başka neresi olabilir? "Ahırda."

"Benim için şehvetin yeri ve zamanı var.
Her zaman ve her yerde."

Sunny yeni evinde sinsice dolaşıyor, unutulmuş bir mekânın küflü ve tozlu kokusunu içine çekiyordu. Ranzadan daha büyük olan ve açık bir kat planına sahip olan bu alanın kat kat bir tavanı, üç penceresi ve hepsi boş olan bir sıra ahırı vardı. Arka tarafta bir yatak odası, banyo, çamaşırhane ve mini mutfaktan oluşan yaşam alanları vardı. Toz tavşanlarını saymazsa, burada hiçbir hayvan yaşamıyordu.

Yine de yapması gereken bazı temizlik işleri vardı. Ve yapması gereken tuzaklar.

İzinsiz kimsenin girmemesini sağlamak için onları çevreye yerleştirmişti. Ama... Sanırım burayı seveceğim. Çok uzun zamandır, çok uzun zamandır, bir köhne motelden diğerine geçerek kaçıyordu. Artık tüneyebilirdi.

Pandora bir portalda duruyordu; köşeli hatları, yatak odası gözleri ve sıkı vücuduyla bir güç ve güzellik timsaliydi. Cephaneliğindeki silahlar cazibesini daha da artırıyordu. Sırtında iki kısa kılıç ve belinde iki yarı otomatik kılıf vardı. Her uyluğuna bir hançer sabitlenmişti ve ayrıca savaş botlarının yanlarına da yerleştirilmişti.

Birini çalmak mı, çalmamak mı?

Hayır. Buna gerek yoktu. Sunny boynunda dünyanın en iyi silahını taşıyordu. Madalyon.

"Bil diye söylüyorum," dedi Pandora, "William artık benim ailem. Çok uzun zamandır yokluğunu çektiğim bir şey. Eğer ona zarar verirsen, ben de sana zarar veririm, ama daha kötüsünü."

Köşesinde bu kadar sadık birinin olması. Kıskançlık çiçek açtı. "William yüzüne yediği sihirli bir ölüm kurşunundan kurtuldu.

Sizi temin ederim, ben ne verirsem onu alır." Ama onu gerçekten öldürmek için ne gerekiyordu? En iyisi bunu bir an önce öğrenmesiydi. Onu öldürmek istediği için değil. İstemiyordu. Şu anda istemiyordu. Ama ona sırtını dönebilecek bir karanlıklar prensi olduğu için. Hazır olması gerekiyordu.

Sunny defteri, kalemi ve bir yığın fotoğrafı yatağın kenarına bıraktı, sonra cep telefonunu cebine soktu. William kamera rulosuna önceden birkaç fotoğraf yüklemiş olsaydı hiç şaşırmasdı.

Mesaj atarken "sen" yerine "sen "i kullanır mıydı? Ya da belki orası yerine onlarınki? Dostum. O yaptı, ve o da seksi masadan kaldırdı çünkü öncelikler!

Seks... William'la... Şiddetle karşı çıkmaktan, hevesle istemeye mi? Daha önce onu bir öpücükle kızdırmayı düşünmüştü ama sonunda kendini kızdırmıştı. Zevk, güven sorunlarını yakıp kavurmuştu. Bir an için.

Sonsuza dek tekrarlayacağı bir an.

Sonra o robot şeyini yapmış ve her şeyi mahvetmişti. Yine de onu tekrar öpmek istedi, dudaklarının yumuşaklığının, tadının çöküşünün ve her dokunuşundaki inkar edilemez gücün tadını çıkarmak istedi. Daha sonra onunla konuşmak istedi. Adam kaba ve hoyrat olabilirdi ama espri anlayışı eşsizdi. Ve... ve... her şeyi ve hiçbir şeyi, yalnızlığı ve arkadaşlığı istiyordu.

"Önemli olan tek şeyin fiziksel olarak hayatta kalmak olduğunu mu sanıyorsun?" Pandora tsk-tsk yaptı. "Bu çok üzücü."

Evet. Biraz öyleydi. Omuzları çöktü. Ama kendini savunmak gerekirse, William'ın zihinsel ve duygusal sağlığı onun için önemli olmamalıydı. Tutsak/tutuklu, hatırladın mı?

Öyleyse gözlerinde gördüğüm hüznü neden unutamıyorum?

"Onunla konuşmanızı duydum," diye itiraf etti Pandora.

"Senin ne olduğunu biliyorum ve etkilendim. Sadece William için özel olduğunu düşünme. O asla durulmayacak."

"Vay be. Yuva kurmak istediğimi kim söyledi?" Ben! Ben! Ben! Ben istiyorum!

Yeraltı dünyasının bir prensi Sunny için asla erkek arkadaş malzemesi olmasa da, harika bir... erkek arkadaş

malzemesi olabilir mi?

Artık William'ın köyünün yok edilmesinde Lucifer'e yardım ettiğine inanmıyordu. Ve ona bakışı...

Sanki çoktan yatağa girmişlerdi, çıplaktılar, uzuvları iç içe geçmişti. Nabızı hızlandı, düşünceleri bulanıklaşmaya başladı.

Pandora içini çekti. "Bu bakışı biliyorum. Az önce kendine bir kadın ereksiyonu yarattın."

Yaptım, değil mi?

"Haydi," dedi diğer kadın, onu yanına çağırarak. "William'ı unut ve bana listeni ver."

William'ı unutmak mı? Unutabileceğimi sanmıyorum.

Sunny yatağa döndü ve alışveriş listesini hazırladı; William'a bahsettiği her şeyi, ayrıca bedenleri olan giysileri, rahat iç çamaşırlarını (tanga yok!), tuvalet malzemelerini, oyunları ve diğer birkaç ihtiyacı ekledi. Son olarak, istisnasız sahip olması gerekenleri ekledi: kitabı da dahil olmak üzere otel odasında bıraktığı her şey. Listelerinin olduğu kitap.

Tam sözünü bitirdiği sırada yeni cep telefonu çaldı. Biraz hevesli ve çokça beklentili bir şekilde ekranı okumak için acele etti.

Usta W: Küçük orkinosum beni özledi mi?

Bir saniye sonra ikinci bir mesaj geldi.

Duna. Aptal otomatik düzeltme.

Efendi W? Dudaklarında bir sırıtiş belirdi. Bu adam...ah, bu adam. Bir yanı onu özlüyordu.

Öpücükler ve seksle oyalanmak yok artık. Şifreyi çözmeye başla. William'ın korumasının sona ermesine ve çiftleşme mevsiminin başlamasına sadece on üç gün kalmıştı. Midesi çalkalandı.

Neden zaman sınırlaması vardı? Hâlâ bilmiyordu.

Kız cevap yazmaya fırsat bulamadan Pandora ellerini çırpı ve "Çabuk, çabuk" diye bağırdı.

Telefonu yatağın üzerine fırlattı, daha sonra özel olarak cevap vermeyi planlıyordu, sonra mesafeyi geçerek

Liste. "Eşyaların sayısı ya da yapılan masraflar hakkında yorum yapmadan önce, yapmayın. William safkan bir at satın aldı ve tahmin edebileceğiniz gibi bakımım pahalı." Kendi şakasına kıs kıs güldü. Tek boynuzlu at mizahı hiç eskimezdi.

"İç çamaşırları William'ı baştan çıkarmak için, değil mi?" Pandora listeden Sunny'ye bakarak sordu.

Omuz silktili. Aslında iç çamaşırları William'a eziyet etmek içindi. William'ı rahatsız etmekten vazgeçmemişti ve vazgeçmeyecekti, ta ki William bir tutsak değil de bir konuk olana kadar.

"Ben de onaylıyorum." Siyah saçlı kadın göz kırptı ve geriye doğru adım attı. Geçit kapanırken, "Kısa süre sonra döneceğim," dedi.

Bekle. Ahırın kapısını kilitlemeyi düşünen oldu mu?

Sunny bu olasılığa hayret ederek düğmeyi kontrol etti. Direnç yoktu. O... Olamazdı... Tek bir itmeyle giriş kapısı açıldı. Aptalca ama sırtarak eşğin ötesine adım attı. Sıcak hava onu sarmıştı ama umurunda değildi. İsterse kaçabilirdi.

Sırtışı genişledi. Bir adım daha ve bir adım daha. Yapmalı mı yapmamalı mı-

Sunny bir tür görünmez bariyere çarptı ve geri sıçradı. Hiçbir şeye takılmadı ve kışının üzerine çakıldı, ciğerlerinden hava fışkırdı ve gözlerinin önünde yıldızlar yanıp söndü.

Toprağa bir yumruk indirdi. Onun işkencesini ikiye katlayacağım!

Oflayıp puflayarak ayağa kalktı ve kollarını açarak ileri doğru yürüdü. Bariyere ulaştığında, ona büyüyle vurdu... ama bariyer yerinde kaldı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde bakışlarını manzaraya dikti. Bir dizi tepe ve vadi onu karşıladı, her tarafta rastgele yangınlar vardı. Rüzgâr uğulduyor, küller kar taneleri gibi düşüyordu. Bir avuç ağaç vardı ama hepsi de cılız ve kocaman siyah dikenlerinden motor yağı mı damlıyordu?

İblisler etrafta dolaşıyordu. Bazılarının boynuzları vardı. Diğerlerinin pulları, kanatları ya da kuyrukları vardı. Hepsinin silahları vardı.

Düşman! Şiddet dolu tarafı eğildi, süper kahraman tarzında savaşıma ve öldürmeye hazırdı. Şeytanlar ahıra girebilir miydi? Gireler miydi? Eğer William'ın ordusunun bir parçasıysa, ona zarar vermezdi.

-Hayır. Doğru değil. William'a sadık olsun ya da olmasın, iblisler ölmek zorundaydı. Kötülük kötülüktü ve şeytanlara güvenilemezdi. Tuzaklar kuracaktı, daha önce planladığı gibi istenmeyen ziyaretçileri caydırmak için değil, öldürmek için.

Şu anda, tüm sürü aşırı odaklanmış durumda... Sunny nefesini içine çekti. İki kısa kılıcı ustalıkla savuran William, onların safları arasında ilerledi.

Kaslı kollarının üzerinde altın rünler dallanıp budaklanıyor, derisinin yüzeyinin hemen altında şimşekler çakıyordu.

İblisleri birbiri ardına yere sererken, kesinlikle çok acımasızdı. Vahşiydi. Muhteşemdi. Çok güzel bir ayartma. Çok ölümcül ve yine de beni çok dikkatli bir şekilde ele aldı.

Vücudu onun varlığında her zaman olduğu gibi tepki verdi. Isınıyor ve nemleniyor, sert ve güçlü bir sekse hazırlanıyordu. Sonra ahır çevreleyen bariyeri hatırladı.

Kaşlarını çatarak seslendi: "Bana aldırma Willy. Burada değilmişim gibi davran, ben seni izlerken bir tanesini ovmayı düşün."

O kadar hızlı dönüyordu ki kırbaç geçirecekti, elektrik mavileri heyecanla parlıyordu. Dikkatinin dağılması ona pahalıya patladı, tıpkı kadının umduğu gibi. Arkasından sinsice yaklaşan iblisi takip edemedi, bu da kafasının arkasına gelecek bir darbeyi karşılayamayacağı anlamına geliyordu.

Ahh! "Alacağın bu!"

Çabucak doğruldu ve Benim. Vay canına. Sırtından devasa simsiyah duman kanatları fırladı. Kadının çenesi gevşedi. Derisinin altındaki şimşek kanatlarına yayılmış, her bir uzantının içinde bir fırtına kopmuştu. İnanılmazdı.

Etrafında iblisler devrildi. Ölmüşler miydi yoksa bilinçlerini mi kaybetmişlerdi? Her iki durumda da, William ona yaklaştığı anda kafalarını kaybettiler.

"Sarsıntınızın tadını çıkarın, müdür bey. Önümüzdeki

günlerde bu senin en güzel anın olacak," diye fısıldadı
Sunny, geri çekilerek

ahıra girip çift kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Zihni dönüp dururken volta attı. Balo salonunda, onun tek boynuzlu at gücüyle boy ölçüşemeyeceğini düşünmüştü. Ya şimdi? Eşimle karşılaşmış olabilirim.

Eğer onun boynuzu için bir oyun oynamaya karar verirse... Kimi kandırıyorum ki? Yapardı. Onun kökenini keşfeden tek boynuzlu olmayan herkes ona göz dikmişti.

Sunny'nin kol ve bacaklarına soğuk yayıldı. Eğer boynuzunu çalmayı başarırsa, her şeyini kaybedecekti. Boynuz olmadan büyü de olmazdı. Gücü yoktu. Biçim değiştiremezdi. Auraları okuyamayacak ve sıradan vatandaşları çöp insanlardan, ölümlüleri ölümsüzlerden ya da gerçeği yalandan ayırt edemeyecekti.

Söz verdiği gibi onun kitabı üzerinde çalışacak, bir yandan da onun cezalarını çekmeye devam edecek, barınağından ve iâşesinden yararlanacak, parasını harcayacak ve savaş alanındaki becerisini kullanarak peşindeki koleksiyoncuların ve kaçak avcılarının sayısını azaltacaktı. Yine de Lucifer'in kapısına kadar eşlik etmesi gerekiyordu.

Ama. Bu yeni gelişmeyle birlikte, onun güvenini kazanması ve kitabını ele geçirmesi de gerekiyordu. Dikkatli olmalı ve onun bir şekilde güvenini kazanıp her şeyi mahvetmediğinden emin olmak için önlemler almalıydı. Güvendiği birine asla eziyet edemez, ihanet edemez ve ondan kaçamazdı.

İki hafta içinde, gerekirse kitabı teminat olarak kullanacaktı. Beni serbest bırak ya da kıymetlinin yanışını izle.

"Beni durdurmaya çalış. Hodri meydan."

Sunny'nin hâlâ onu izleyip izlemediğini merak eden William, iblis üstüne iblis bıçaklayıp kafasını keserken hareketlerini abarttı. Onun yeteneklerini fark etmesini, kendisine ait olanı koruyabileceğini ve koruyacağını bilmesini istiyordu. Böylece kendini güvende hissedecekti. Tabii ki.

Cesetlerden yükselen siyah duman, onun parlayan rünlerine karıştı. İçine güç doldu, kasları dolgunlaştı ve boyutları iki katına çıktı.

Metodik bir şekilde, acımasızca savaştı. İblisler aylardır evin etrafında dolanıyordu - bir zamanlar Hades'in kır evi, şimdi William'ın karargâhı. Lucifer için casusluk yapmışlar, duvarlara sürekli penis resimleri çizmişler, ahır tahrir etmişler ve büyümeyi başaran tüm yeşilliklere işemişlerdi.

Hepsini öldüreceğim.

Bir iblis William'ın yan tarafını pençeledi; deri yarıldı, kan aktı ve acı alevlendi. Bir hırıltıyla suçlunun boğazına uzandı. Dişler ve sivri dişler onu kemirirken, erkeğin gırtlığını yakaladı ve akciğer parçalarıyla birlikte söküp çıkardı.

Hafif bir ısıklık dikkatini çekti. Tanıdığı bir sestti. Birisi ona bir kılıç fırlatmıştı. William karanlık bir yeminle eğildi. Silah başının üzerinden uçtu ve kendini tekrar mücadelenin içine attı.

Son rakibini de alt ettiğinde, avlusu ceset ve ceset parçalarıyla dolmuştu. Ahır kapıları mı?

Bakışları sağ tarafa kaydı. Kapalı. Kapalıydılar, Sunny içeride mühürlenmişti. Bir yemin daha onu terk etti. Onunla konuşmayı umuyordu... ve belki de belki de onunla konuşmayı umuyordu.

Ona yaltaklanıp yaralarını sarmak. Ne? Biraz yaltaklanmayı hak ediyordu.

En azından kızın kaçacağından ve onu kaybedeceğinden endişelenmesine gerek yoktu. O ve diğer şifre kırıcılar geçitten ilk kez geçtiklerinde, hepsini mistik bir izleyiciyle etiketlemişti. Şu andan itibaren, tek boynuzlu atını sadece bir düşünceyle bulabilirdi.

Yol boyunca cesetlerin üzerinde tepinerek eve döndü. Çizmelerinin altında kemikler çıtırdıyor ve kan sıçırıyordu. Ön kapılar otomatik olarak açıldı, ev onun istediği şeyi, istediği zaman yapmaya zorlandı. Kükürt, kükürt ve ölüm kokusu azaldı, kavurucu rüzgâr dindi.

Pandora, Sunny ve diğer mahkûmlar için alışverişe çıkmıştı ve Green de Lucifer'ın kayıp gelini Evelina'yı bulma görevini tamamlamak üzere kardeşlerine katılmıştı. Evelina düğünden hemen sonra kaçmış ve bir daha kendisinden haber alınamamıştı.

William'ın yalnız olması gerekirken, antresinde biri duruyordu.

Kanlı ellerini yumruk yaparak durdu. Koyu renk saçlı bir Gönderilmiş Kişi uzak duvara bakıyordu, sırtı William'a dönüktü. Zacharel olmalıydı, Tilki'yi tartışmak için gelmişti. Mor süslemeli beyaz bir cüppe giymişti ve altın kanatlarını yanlarına sıkıştırmıştı.

Som altın kanatlar = yedi Elit askerden biri.

"Merhaba, Zacharel. Bu zevki neye borçluyum?"
Yalanların tadı Gönderilmişler için iğrençti. Bu yüzden, arada sırada -ya da her zaman- William erkeğe sırtlamak ve kıkırdamak için yalan söylerdi.

Z, William'ın sesine hiçbir şekilde tepki vermedi. Yani William içeri girdiği anda anlamıştı. Yavaşça döndü...

Dehşet William'a yumruk attı. Bir aparkat ve ardından bir şok yumruğu. Bir şaşkınlık yumruğu. Sevinç tekmesi. Bir önsezi dirseği. Bir sevinç okşaması. Bir üzüntü yumruğu. Bir yumruk daha. Korku. Yumruk. Umut. Ne de olsa misafiri Zacharel değil, Axel'di.

"Sonunda karşılaştık, Karanlık William."

Bakışları kilitlendi, her duygu keskinleşti. Çok geçmeden William içinin kan ağladığını hissetti. Ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu.

Hades'in uyarısı kafasının içinde son sesle çalıyordu. Axel'le tanıştığın gün, bir parçan ölecek.

Sıkılmış dişlerinin arasından hırıltılı bir hava çıktı. Bugün hangi parçasının ölmesi gerekiyordu?

Axel'i göndermeli. Ya da gitmeli. Evet, gitmeli. Gitmek. Arkana bakmadan çekip git. Şimdi, şimdi, şimdi, lanet olsun. Hades için. Hades için. Hades bunu beklerdi, haklı olarak. William mümkün olan her fırsatta Axel'den uzak durmaya yemin etmişti. Ama...

Hasar çoktan verilmişti, ayakları olduğu yerde sabitlenmişti. Hiçbir parçası kardeşini terk etmek istemiyordu. Ağzındaki nem kurudu ve boğazında büyüyen yumruyu yuttu. Kaç gece bu anın hayalini kurmuştu? Kaç kez neler olabileceğini merak etmişti?

"Tekinsiz değil mi?" Axel kirli sakallarıyla kararmış çenesini sıvazladı. "Sana gelmiş geçmiş en güzel adam olduğunu söyleyen oldu mu, yoksa sadece bana mı öyle geliyor?"

Aralarındaki benzerlik gerçekten de olağanüstüydü. Aynı koyu renk saçlara, aynı elektrik mavisine ve mükemmel buruna sahiptiler.

Aynı... her şey. Kalbi hızla çarparak, "Neden buradasın Axel?" diye sordu.

"Neden burada olduğumu sanıyorsunuz? Yoksa güzelliği ve beyinleri?"

Tamam. Yarı yarıya iyi bir yanık. Ama lanet olsun! Bu adama hayran olmak istemiyordu. Sadece onunla daha fazla zaman geçirmek isterdi ki bunu kesinlikle yapamazdı, tanıdığı tek babayı yatıştırmak istiyorsa bunu yapamazdı.

"Belli ki aynı söylentileri duymuşuz. Birbirimize benziyoruz ve kardeş olabiliriz. Benimle tanışmak istemişsin. O zaman. Ne düşünüyorsun?" William kollarını uzattı ve bir dönüş yaptı, çizmelerinin altında kıpkırmızı baloncuklar patladı. Saçlarından bir parça iblis ciğeri yere düştü. "Umduğun her şey miyim yoksa daha fazlası mı?"

Axel duygularını donuk bir ifadenin ardına sakladı. "Beni hiç arayıp sormayan kardeşimi merak edecek kadar önemsemişimi mi sanıyorsun?"

Çok daha iyi bir yanık. Isırıklı bir tane. "Şunu tekrar deneyeyim. Fox yüzünden mi buradasın?"

"Evet, öyleyim." Yan masadaki tozları siliyormuş gibi yapan Axel, "Bildiğiniz ya da bilmediğiniz üzere, kısa bir süre önce Elitliğe terfi ettim" diye ekledi.

Yakında ben de bir terfi alacağım. Kral William. Daha iyi bir isim olamazdı. "Neden bana hatırlatıyorsun? Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"

Axel'in yanakları kızardı. Bunu evet olarak kabul ediyorum. "Fox'un davasında yargıçlardan biri olarak görev yaptım. Hemen idam edilecek."

William dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Ah. Anlıyorum. Gönderilmiş Olan'ın yolu olan bağışlamaya karşı, iblisin yolu olan misillemeyi seçtin."

Şimdi Axel kaşlarını çatı.

Eğer Gönderilmişler Fox'u yakalarsa, çılgın atarak ölecekti. Hiç kimse Axel'in tayfası kadar öfke saçamazdı. William bunca yıl Axel'den uzak durmuş, hatta çoğu zaman onu aklına bile getirmemiş olabilirdi ama onun kahramanlıklarıyla ilgili hikâyeler de biriktirmişti. "Onun celladı olarak kimi atadın?"

"Son Gerçek Dehşet Bjorn."

İyi değil. Hem de hiç iyi değil. Bjorn'un akli pek yerinde değildi, zihni her an patlamaya hazır kara mayınlarıyla doluydu. Uzun zaman önce iblisler en yakın iki arkadaşıyla birlikte onu da yakalamış, hapsetmiş ve işkence etmişti. Yüzyıllar sonra, bir tür gölge kraliçe onunla mistik bir bağ kurmuş ve yaşam gücünü yavaş yavaş tüketmişti. Onu idare etmek zor olacaktı.

"Fox'un idamının bir savaş ilanı olacağını bilmelisiniz." William şu anda ikinci bir savaşa girmeyi göze alamasa da, bir müttefike karşı yapılan bu saygısızlığı görmezden gelemezdi. Bunu yapmak sayısız düşmanın istilasına davetiye çıkarmak olurdu.

Axel soğuk bir gülümseme sundu. "Bjorn'un gülmekten titreyeceğinden eminim." Elini sallayarak konuyu kapattı. "İkinci iş emrime gelince. Gönderilmişlerin orduları Cehennem'e hareket edecek. Lucifer'e karşı savaşınıza katılmaya karar verdik. Artık gerçekten kazanabilirsiniz."

Axel'in yanında savaşmak... ona yakın olmak... birlikte plan yapmak ve entrikalar çevirmek...

William protesto etmeliydi. Dünyası tersine dönmüş ve ters yüz olmuştu. Daha da kötüsü, Hades üzülecekti. Ama ya Hades ve Axel'i hayatına alabilseydi?

Umut ve endişe çarpıştı. Axel'le tanıştığın gün, bir parçan ölecek.

Hangi kısmı, lanet olsun? Ve neden? "Axel," diye başladı.

"Hayır," diye tersledi Axel. "Ne söyleyeceksen söyleme. Haberlerimi ilettim. İşimiz bitti." Bir saniye sonra, yanıp sönererek gözden kayboldu. Sürpriz oldu. Gönderilmişlerin çoğu parlama yeteneğine sahip değildi.

William bir nefes verdi ve göğsünün ortasını ovuşturdu. Hiç bu kadar çığ hissetmiş miydi? Kafası bu kadar karışık ve emin değil miydi? Bu kadar muhtaç ama aynı zamanda savunmacı? William içinde hâlâ eskiden olduğu o kırık dökük küçük çocuğun parçalarını taşıyordu.

Çift huylu tek boynuzlu atının her zaman böyle hissedip hissetmediğini merak etti. İki farklı yöne çekiliyordu.

O daha iyisini hak ediyor.

Cep telefonunu avuçlayıp Hades'e bir mesaj yazarken, sayısız savaş ve çarpışma sırasında sabit kalan eli titriyordu. Herhangi bir hasarı azaltmak için mümkün olduğunca çabuk itiraf etmek daha iyiydi.

Axel ile tanıştım. Bir kazaydı ama oldu. Bütün parçalarımın hayatta kaldığını bilmek seni mutlu edecektir.

Bu sırada içindeki küçük çocuk ağlıyordu: "Kızma. Beni sevmekten vazgeçme."

Hades'in yanıtı bir saniye sonra geldi, cep telefonu titriyordu. Sevgili babacığım: O zaman çoktan başladı. Titremeleri kötüleştı. Peki bu tam olarak nedir?

Sevgili babacığım: İlişkimizin ölümü.

"Ben günaha girmem. Ben ayartıcıyım."

William ahırın kapısını iterek açtı. İçeri girdiğinde, sabah güneşi iri bedenini çerçeveleyerek bir hale etkisi yarattı. Sunny'nin kalbi çılgın bir ritim tutturdu. Başı dik, omuzları geride, baktığı her şeyin efendisiydi. Güçlü. Güzeldi. Ve saf baştan çıkarıcı...

Kan, üç parçalı takımını ıslatmış. Neden bu kadar şık giyinmişti? Ve onun tuzaklarından birine mi rastlamıştı? Büyü kullanarak ahırın dış duvarları boyunca görünmez kazıklar oluşturmıştı.

"Benim küçük tatlı ton balığım nerede?" diye bağırdı. "Bana hiç mesaj atmadın."

Yatağa uzanmış, kitabın fotoğraflarını bilmem kaçınıcı kez inceliyordu, şifre hâlâ tam bir muammaydı. Bu onun için bir ilkti. Bütün gece boyunca dönüp durmuş, girdapları ve noktaları tekrar tekrar gözden geçirmiş, giderek şiddetlenen cinsel ağrıyı görmezden gelmek için elinden geleni yapmıştı. Çiftleşme mevsimine bir gün daha yaklaşmıştı.

"Yani yeni güne bir şikâyetle mi başlıyoruz? Ne harika," diye homurdanarak ayağa kalktı. Adamın er ya da geç geleceğini bildiğinden, duş almış ve ciddi göğüs altlarını ortaya çıkaran yarım bir tişört ve seksi, zorba olmayan bir külot giymişti. Omuzlarından ayak bileklerine kadar, dikenli sarmaşıklar, çiy lekeli yapraklar ve açan güllerden oluşan inanılmaz detaylı dövmeleri vardı.

Bir sonraki işkence turu başlasın. Bakabilirsin ama dokunamazsın.

William onu gördü ve olduğu yerde durdu. Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi, irisleri alev alev yanıyordu. Şaftı sertleşti

Saniyeler içinde pantolonunun fermuarını açtı ve sırtmamaya çalıştı.

Bir tutam saç parmağının etrafında döndürerek, "Bir sorun mu var, tatlı prens?" diye sordu.

Sanki kadın ona yumruk atmış gibi sarsıldı, sonra bir elini ağzına götürdü. "Evet, bir sorun var. Bana yalan söyledin."

Ne! "Sana ya da başkasına asla yalan söylemedim. Söyleyemem."

"Oh, gerçekten mi? Bana geriatrik şıklık vaat edilmişti ama ben evde kalan rahat bir anne oldum."

İçinden boğuk bir kahkaha döküldü. Bu adamın tepkilerini hiç tahmin edebilecek miydi? O, çözemediği bir gizem ve istememesi gereken bir afrodizyaktı. Ama onu istiyordu. Adam içini acıtıyor, iç termostatını beyaza çeviriyor ve içini kıpır kıpır ediyordu.

Amacınızı hatırlayın. Doğru. Aceleyle ayılarak ona, "Senin için bir listem var. Peşimdeki kaçak avcılarının ve koleksiyoncularının isimleri. Peşimden gelirlerse onları öldüreceğini söylemiştin ama neden bekleyesin ki? Kellelerini şimdi istiyorum."

"Listeyi görelim."

Fotoğrafları bıraktı ve uygun sayfayı kaldırdı ama mesafeyi henüz kapatmadı. Derin nefes al, ver. Güzel, bu iyi. Ağrı, sıcaklık ve zonklama hafifledi.

Ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Bakışları onun her hareketini takip ederken, kalçalarını şehvetle yuvarladı. Uygun flört becerilerinden yoksun olabilirdi ama kinetik enerji konusunda mükemmeldi. Kâğıdı uzattı.

Gözünün altında bir kas sıçradı. "Listedeki herkesi ölü kabul edin."

"Bana kafalarını getirdiğinizde onları ölmüş sayacağım."

Yüz hatları yumuşayarak, "Çiftleşme mevsimi yüzünden mi endişelisin?" diye sordu.

Kıpırdamadan durdu. "Çiftleşme mevsimini nereden biliyorsun?"

Ve kas tekrar zıplamaya başladı. "Önemli değil. Ben-"
Dudaklarını birbirine bastırdı. "Yapacaksın-"

Yine dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. "Bunu sonra tartışırız," diye tekrarladı.

Görüşünü kırmızı noktalar belirledi. Benden ne saklıyor? "Geçen sefer de bana sonra demiştin. Şimdi daha sonra."

Ahır tarayarak, "Gördüğüm kadarıyla yeniden dekore etmişsiniz," dedi.

Bir konu değişikliği. Buna izin verdi, müktesebatının görüntüsü onu sakinleştirdi. "Aldım, evet." Pandora listesindeki her şeyi ve daha fazlasını almıştı. Noel ışıkları tavandan parıldıyor, bir yıldız yanılısaması yaratıyordu. Saksı bitkileri ve meyve ağaçları boldu, bir zamanlar tozlu olan alan şimdi limondan şeftaliye kadar her şeyle çiçek ve meyve kokuyordu.

Günlüğü masanın üzerinde duruyordu ve denemeyi umduğu cinsel pozisyonların yer aldığı bir pasaja açılmıştı. Başka bir işkence. Tek yapması gereken göz atmaktı... "Bilgin olsun, ahıra istediğin zaman girebilirsin ama giyinik olacağıma söz veremem. Ya da mastürbasyon yapmayacağıma." Yakında, dürtüler inkar edilemez olacaktı...

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Sonra kaşlarını çattı. "Bu sabah Lucifer ile bir toplantım var. Ama önce kitapla ilgili ilerlemenizi kontrol etmek istiyorum."

En büyük düşmanının adını duymak tüylerini diken diken etti. "Beni de yanında götür."

"Hayır ve bir daha sormaya cesaret etme," diye ekledi kadın tam da bunu yapmak için ağzını açtığı anda.

İyi! İki hafta içinde bluebell'i görecektir ve öldürecekti. "Eğer onun kanına bulanmış olarak dönmezsen, büyük hayal kırıklığına uğrayacağım."

William gözlerini daha hızlı kırıştırdı. "Onunla dövüşmeyi planladığımı sana düşündüren nedir?"

Sakin ol. "Seninle tanışmıştım."

Bir an ondan bir tepki gelmeden geçti. Sonra tam teşekküllü bir gülümseme yayıldı, tüm yüzünü aydınlattı ve tüm

ağrı, ısınma ve zonklama tekrar başladı. Daha da kötüsü. Meme uçları gerildi ve kalçaları titredi, arzu külotunu ıslattı.

"Kitabınız," diye homurdandı, şimdi onun iyi ruh halini bozmaya daha hazırdı. "Tek bir kelimesini bile tercüme edemedim."

Beklendiği gibi, gülümsemesi bir anda kayboldu. "O zaman neden sana ayrıcalıklı muamele yapıyorum?"

"Çünkü onu tercüme edebilecek tek kişi benim. Ama bunu yapmak için kitabın aslını görmem gerekiyor," diye açıkladı. "Ona dokunmak ve büyüsunü hissetmek istiyorum."

"Hayır." Öfke ve hayal kırıklığı büyük dalgalar halinde içinden taşıyordu. "Bu asla olmayacak. Fotoğraflarla çalışın ya da hiç çalışmayın."

Tam bir alfa olmuştu. Kararını vermişti ve Sunny'nin hizaya gelmesini bekliyordu. Fark edemediği şey neydi? O da bir alfaydı. "Sorun değil. Vedalaşalım ve yollarımızı ayıralım, çünkü işine yarayamam."

"Biz ayrılmayız," diye hırladı.

Dört kelime. Tek başlarına hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Birlikte, Randy William tarafından söylendiğinde, onun dünyasını sarstılar.

"Sen bir şifre çözücüsün," diye hırladı sonra. "İşini yap."

Oh, küstahlık! "Size iki büyük iyilik yapan ateşli bir şifre çözücüyle baş başa kaldığınız için çok üzgünüm ama başarısızlık benim hatam değil. Senin suçun. İstedığimi yaparsan istediğini alırsın."

Oflayıp pufladı, gerginliği yüzünden okunuyordu. Sonunda homurdandı, "Bunu düşüneceğim. Eğer yapabilirsem. Birlikteyken seksten başka bir şey düşünmek zor oluyor."

Son sözleri öfkesini yatıştırırsa da, cezalarına devam etmesi gerektiğini biliyordu. Tatlı bir sesle, "O zaman neden ikimiz için de düşünme işini ben yapmıyorum?" dedi.

Bu küçük söz onu çileden çıkardı. "Çok fazla varsayımda bulunuyorsun, kadın!" Derisinin yüzeyinin altında şimşekler çaktı ve duman omuzlarının üzerinden yukarı doğru kıvrıldı.

Daha önce hiçbir erkek böylesine vahşi bir saldırganlık sergilemiş miydi?

Korkmuş olmaktan çok uzak bir şekilde, "Ya da belki de yeterince küstah değilimdir? Neden beni kapalı bir odaya

götürüp kitabınızı çalışırken yanımda kalmıyorsunuz?"
Bakın nasıl

Uyumlu olabilirim, savaşçı. "Eğer ona zarar vermeye çalışırsam, beni bıçaklayabilirsin."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Dünyadaki en paranoyak insan sensin ama yine de savunmasız boğazına bir bıçak dayamama izin verecek kadar bana güveniyor musun?"

Hayır. Ona asla güvenmezdi. Ama umutsuz zamanlar ve hepsi bu. İstisnalar yapılmalıydı. Yalan söyleyemediği için basitçe, "Bunu yapmana izin vereceğim, evet." dedi.

Nefesini yavaşça bırakmasına bakılırsa, kadının itirafı onu memnun etmişti. "Kitabım konusunda sana güveneceğim... eğer sen de tek boynuzlu at formun konusunda bana güvenirsen."

Ne! Bu nasıl bir zekice manipölasyon? Kendi numaralarımı bana karşı kullanıyor, pis bluebell. "Sadece hayır değil, karaca çiçeği, hayır." Vurgulamak için başını salladı. Tek boynuzlu at formunu, çıplak bedeninden daha özel ve kişisel bir şeyi ortaya çıkarmak... "Hayır," diye tekrarladı.

"O zaman size kitabı göstermeyeceğim," dedi, ses tonu kararlı ve değişmezdi. "Toplantım sona erdiğinde geri döneceğim. O zamana kadar ahırda kalacaksın. Anladın mı? Mistik bir sınır, iblislerin ve diğer varlıkların girememesini sağlar. Görünmez dikenleriniz de yardımcı oluyor," diye ekledi kuru bir sesle, bir elini böğrüne bastırırken. Ah, evet. Onun tuzaklarına takılmıştı. "Bir kaçak avcı seni buraya kadar takip etti. Onunla dövüştüğümde bir çiviyle çivilendim. Kafası şimdi ön bahçemdeki bir direğin tepesinde duruyor. Eğer engellerimden kaçıp çıkarsan, iblisler ve diğer kaçak avcılar peşine düşecektir." Çizmeli topuğunun üzerinde döndü ve kapılara doğru yürüdü. "Acil bir durum olursa bana mesaj atın."

Gittiğini görmekten nefret ediyorum, aster-argh'ını izlemeyi seviyorum! Göt.

Kıçını seyretmeye bayılıyorum. "Oh, William, sevgilim," diye seslendi, onun işkencesini bir sonraki seviyeye taşımaya karar vermişti. "Gitmeden önce konuşmamız gereken iki konu daha var."

Durdu ve sertleşti ama ona doğru bakmadı. Bu iyiye işaretti. Aslında durmuş olması bile iyiye işaretti. Adamın

omzundaki kaslar gerginlikten şişene kadar o anın sessizlik içinde uzamasına izin verdi.

"Dinliyorum," diye söze başladı.

İşin ilk kısmı yeterince kolaydı. "Eğer başka kaçak avcılar gelirse-"

"Yapamayacaklar. Her birinin izini sürmek için en iyi askerlerimi göndereceğim. Gün sonuna kadar ölmezlerse şok olacağım."

Mükemmel. Şimdi, daha etkili olan ikinci işe sıra gelmişti. İşkencesi yeni boyutlara ulaşmak üzereydi. "Artık birlikte olmaya karar verdim. Sen ve ben. Biz erkek ve kız arkadaşız. Tamamen bağlıyız. Yeraltı dünyasının 'o' çifti olacağız, hepsi bu. Kitabının şifresinin çözülmesini istiyorsan yani."

Şimdi arkasına dönmüştü, gözleri kocaman açılmış, gözbebekleri büyümüştü. Yanakları kızarmıştı. "Karar verdin mi?"

"Evet. Anlaştık."

"Bakalım seni doğru anlamış mıyım?" dedi, kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından geçirerek. Gülme. "Tek kız arkadaşım olarak benim vasıfsız sevişmelerime sonsuza kadar katlanmayı mı planlıyorsun?"

"Evet ve başkalarıyla pratik yapmayacaksınız. Hile kabul edilemez."

"Ben... Sen... Ben bir ilişkiyi kabul etmedim, hele ki özel bir ilişkiyi hiç!" diye bağırdı. "Biz bir çift değiliz Sunny."

Yap. Yapma. Gül. "Ama sevgilim. Bu ilişkide akıllı olan benim, unuttun mu?" Sanki onun adına utanmış gibi yüzünü buruşturdu "Tabii ki önce harika bir çift olacağımızı fark ettim. Bu senin zavallı, tatlı beyninin eninde sonunda oraya ulaşmayacağı anlamına gelmez. Sadece kendine bu kadar yüklenme, tamam mı? Şu andan itibaren bu benim işim."

Dudakları dişlerinin arasından çekildi, yüz ifadesi saf bir tehditti. "Vermek istediğimden fazlasını isteyen ilk kadın sen değilsin. Bekâr kalmayı tercih ederim."

Ona bir öpücük kondurdu. "Dürüst ol. Düğünümüzde gül mü yoksa orkide mi tercih edersin?"

Adam bir erkek edasıyla başını eğdi ve kadının boğazında düğümlenen kahkaha neredeyse kaçacaktı. "Sen

bir adama senin olduğunu söyleyip ondan itaat etmesini bekleyemezsin. Kabul etmesi gerekir."

"Emin misin? Çünkü bu kulağa aptalca geliyor." "Eminim," diye homurdandı, ona ters ters bakarak. "Ama... sen benimsin," diye ısrar etti.

Adam dik dik baktıkça bakışları sahiplenmeyle daha da cızırdıyor, Sunny'nin nefes almasını zorlaştırıyordu. İçinde bir basınç oluşmuş, derisi kemiklerinin üzerine çok sıkı yapışmıştı. İhtiyaç ve istek çarpışıyor, sakinliğini bozuyordu.

"W-William," diye mırıldandı.

Aurası her saniye daha da koyulaşıyor, ona erimiş lavı hatırlatıyordu. Sonra onun arkasından baktı ve kaşlarını çattı. Neden bu kadar

-

Başka bir varlık hissetti ve etrafına bakındı. Kızıl tenli, siyah saçlı ve ekstra büyük kasları olan devasa bir adam belirdi. Korkunç bir şekilde yakışıklıydı.

William, "Sunny, kendini koru," dedi. "Rathbone, arkanı dön."

Adam -Rathbone- hiç arkasını dönmedi. Sunny de olduğu yerde kaldı. Diğer adamın gözlerinin dolmasına izin verirse William nasıl tepki verirdi?

Ateşle oynarsan yanarsın.

Güzel! Yanmak istiyordu. Yara izi kalacaktı ve hatırlayacaktı: asla karanlığın prensini arzulama.

William inatçı kadınlar ve saygısız krallar hakkında mırıldanarak dolaba doğru yürüdü, bir bornoz aldı ve Sunny'nin yanına döndü. Giysiyi omuzlarına örttü, kıvrımlarını etkili bir şekilde gizledi ve Sunny bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. İyi! Nasıl hissettiğini biliyordu - mutluydu- ve kendinden nefret ediyordu.

William, "Burada ne arıyorsun, Rathbone?" diye tersledi.

"Babandan bir mesaj getirdim." Rathbone Sunny'yi tepeden tırnağa inceledi. Yavaşça. Çiftleşme mevsimi bu kadar yakinken titreme ve sıcaklık bekliyordu, ama papatya! Hiçbir şey hissetmedi. Sadece William onu etkiledi.

Neden, neden, neden?

"Mesaj," dedi William ve içini çekti.

"İki dakika geç kaldınız. Kulübe git. Bu arada, bu akşam yemeğe gelmenizi rica ediyor." Rathbone'un karanlık bakışları Sunny'ye döndü. "Misafir getirmekte özgürsün."

Erkeğin ses tonuna bakılırsa, istekler emir anlamına geliyordu. "Merhaba." Sunny el salladı. "Ben Sunny. William'ın kız arkadaşıyım.

Kendimizi adadık, değil mi kucaklaştık?"

Yeni gelen adam yanlış duymuş gibi başını salladı ve dikkatini tekrar William'a verdi. "Kız arkadaşın mı?"

Yine bir inkâr bekliyordu. Bunun yerine, "Bağlıyım," diye homurdandı, sonra da tanıştırma faslını bitirerek onu şaşkınlık içinde bıraktı. "Sunny, bu Rathbone. Dokuz Cehennem kralından biri."

"Adınızı duymuştum," dedi, birdenbire dehşete kapılmıştı. "Sen orijinal şekil değiştirensin, her şeye dönüşebiliyorsun. Sen yeraltı kralı olana kadar en büyük hayranın bendim." Demir yumrukla yönettiğini, kendisine ihanet eden herkesi idam ettiğini, asla ikinci bir şans vermediğini ve bir keresinde kendi kardeşinin derisini canlı canlı yüzdüğünü duymuştu. Gece kadar siyah aurasının da desteklediği söylentiler vardı ama yine de onun "kötülüğü yok etmeli" içgüdülerini harekete geçirmemişti. "Sonra gittin ve Lucifer'i krallıktan prensliğe indirmeye yardım ederek kendini tamamen affettirdin."

Her yeraltı kralının özel güçleri olan bir tacı vardı. O olmadan, kraliyet masasındaki yerlerini kaybederlerdi. Araştırmalarından, Rathbone'un şekil değiştirme yeteneğini Hades'in tacı geri almasına yardım etmek için kullandığını biliyordu.

"Senden bir şeyi dönüştürmeni istesem çok mu ileri gitmiş olurum?"

- "Rathbone bir göz kırpmasıyla diğeri arasında William'a dönüştü. Güldü ve alkışladı. "Tekrar yap, tekrar yap!"

William orta parmağıyla erkeğe bir öpücük kondurdu.

"Üstünü değiştirsen iyi olur, bones. Hayatımda hiç kimseden bu kadar etkilenmemiştim ve sana atlamak üzereyim."

Rathbone göz kırparak eski yüzüne döndü. "Hades'e toplantıya gittiğini söyleyeceğim ve sen de

Akşam yemeğinde ona katılmaktan mutluluk duyarım.
Düğün planlarının ortasında olduğunu söylemeli miyim?"
Sırttı ve gözden kayboldu.

William şeytani bir hırıltı çıkardı ve Sunny kıkırdamasını engellemek için elini ağzına götürdü.

Ona bir parmak salladı, tek kelime etmeden ağzını açıp kapadı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve ahırdan çıktı, asla arkasına bakmadı.

Sonunda kahkahasını serbest bıraktı, ancak kısa sürede bir iniltiyle sona erdi, çiftleşme mevsimi William'a olan çekiciliğini uzun süre unutmamasına asla izin vermedi.

Sırada ne var, sırada ne var?

"Binlerce kişiyi öldürdüm, bu sayı gelecek katliamla kıyaslanamaz bile."

Sen benimsin.

Sunny'nin sözleri William'ın kafasının içinde yankılanmaya devam ediyor, onun görüntüsü hafızasına kazınıyordu. Mavi dalgaların oluşturduğu o şelale... göğüslerinin alt kabarıklığını görünür kılan yarım tişört... o kaya gibi sert meme uçları... o ince yapı ve diliyle izini sürmeyi arzuladığı gül dövmeleleriyle dolu kusursuz kahverengi ten... külot gibi görünen o küçük kumaş parçası... o mükemmel bacaklar.

Kadının vücudu inanılmazdı, dişiliğin ve ışıltılı tek boynuzlu at iyiliğinin bir başyapıtıydı. Ona bir kez baktı ve kanı doğruca kasıklarına aktı. O zamandan beri de orada kalmıştı.

Onun varlığında her şey daha da artıyordu. Mesafesini koruması gerekiyordu ama kadın onu bir mıknatısın metali çektiği gibi çekiyordu.

İblislerden aldığı büyü mü? Yardımcı olmamıştı. Varlığının her zerresiyle Sunny'yi arzuluyordu. O da onu arzuluyordu. Dünyadaki en zarif yaratık onu erkek arkadaş olarak görüyordu. Onu. Çocukluğuna dair hiçbir anısı olmayan ve çok fazla tecavüz ve işkence anısı olan bir erkek. Kendine ait gerçek bir krallığı olmayan bir cehennem prensi. Gerçek, hakiki aşkı hiç tatmamış lanetli bir savaş lordu.

Dur bakalım. Değeri mi sorguluyorum? Kaşlarını çattı. Çünkü evet. Evet, sorguluyordu. Geçmiş Sunny'yi iğrendirir miydi? William'ı iğrendirdiği kesin.

Ona söylemeyeceğim. Asla. İki hafta içinde kitabın şifresini çözemezse, gerek kalmayacaktı. Çiftleşme mevsimi başlardı,

ve ne olursa olsun onu isterdi.

"Lanet olsun!" Bir duvarı yumrukladı. Deri yarıldı ve kemik çatladı. Acı parmak eklemlerine vurdu ve bileğinde birikti. Onun kendisini hormonlar, feromonlar ya da çiftleşme mevsimi vücuduna her ne yapıyorsa onun yüzünden istemesini istemiyordu. Onu, dönüştüğü adam yüzünden istemesini istiyordu.

En ateşli rüya ve en kötü kabus, Keeley? Tam üstüne bastın.

Sunny ona yaşadığını hissettiriyordu. Bazen ona kendini bile hatırlatıyordu. Oh, kahretsin. Hatırlatıyordu. Onun kadın benzeriydi. Kadınsı bir William. En iyinin en iyisi. Kendinden emin ama kırılgan, yalnız ama sosyaldi. Bazen titiz ve her zaman saygısız. Kararlı ve esprili. Zeki ve muhteşem. Vahşi bir yolculuğa ihtiyacı olan vahşi bir yaratık. Bir meydan okuma. Coşkulu. İstedğini talep etti ve daha azını kabul etmedi.

William ona büyük hayranlık duyuyor ve onu umutsuzca, delicesine istiyordu. Onu boşaltmak bir saplantı haline gelmişti. Başardığında nasıl tepki verecekti? O nasıl tepki verecekti?

Ahıra dönme dürtüsü bastırdı, hem de çok bastırdı. Sunny'ye geri dönmek için yarışmayacağım. Dönmeyeceğim. Ne şimdi, ne de sonra. Toplantıdan sonra, beklendiği gibi kaçak avcılarının ve toplayıcılarının öldüğünden emin olacaktı.

William öfkeyle Downfall olarak bilinen gece kulübüne gitti. Kulübün sahipleri -Bjorn, Thane ve Xerxes- Hades'in Lucifer'le buluşması için tüm binayı kiralamasına izin vererek o gün için müşterilere kapatmışlardı.

Tehdit havada çatırdıyor, ensesinde vızıldıyordu. Duvarları kaplayan siyah kadife, farklı ahlaksız cinsel eylemlerde bulunan farklı mitolojik yaratıkların portrelerinden oluşan bir galeri için mükemmel bir çerçeve oluşturuyordu. Dört sandalyeli yüzlerce küçük yuvarlak masa vardı. Özenle hazırlanmış avizelerden altın rengi ışık huzmeleri yayılıyordu.

Bjorn odanın diğer tarafında duruyordu. William'ın bakışlarıyla karşılaştı ve başını sallayarak tek kelime

etmeden gelişini onayladı. Kahverengi saçları vardı, gözleri

Bazen karanlık, bazen aydınlık görünen bir gökkuşağı ve sedef ten. Kanatları som altındandı.

Axel gibi Bjorn ve ortakları da kısa süre önce terfi almıştı. Eski Elitlerin çoğu göksel bir patlamada öldüğünde, Savaşçılardan Elit 7'nin bir parçası haline gelmişlerdi.

Thane kıvrıkcık sarı saçları, kusursuz bronz teni ve hınzır mavi gözleriyle bir meleğe benzerken, Xerxes beyaz saçları, yaralı beyaz teni ve neon kırmızısı gözleriyle bir şeytana benziyordu.

Hades, Pandora, Lucien -Yeraltı Dünyası Lordları'nın hükümdarı- ve Anya ile birlikte oradaydı. Uzak köşede başka bir Gönderilmiş Kişi duruyordu. Axel.

Bir anda, özlem William'ı boğmakla tehdit etti. Mesafeyi kapat. Sesini duy. Kokusunu içine çek. Hades neden Axel'in kalmasına izin vermişti? Yoksa erkeği gitmeye zorlamaya çalışmış ama Axel reddetmiş miydi?

İki erkeği de tanımak...evet. İşte bu.

Kardeşine bakarken Axel'in yüz hatları da özlemle karardı; ta ki Axel yüz ifadesini her zamanki gülümsemesine dönüştürene kadar. Bu sırtışı iyi bilirim. Sahip olamadığım bir şeyi her istediğimde o sırtışı takınmışımdır.

William Hades'e baktı. Kahretsin! Babası kesik gözlerle onu izliyordu, hiç şüphesiz onun Gönderilmişler'e iltica etmesini, kan bağı olan bir akrabasıyla birlikte olmak için kendisini yetiştiren erkeği terk etmesini bekliyordu.

İkisini de hayatımda istiyorum. Şimdilik Hades'e doğru ilerledi. Axel kaskatı kesildi, belli ki gücenmişti.

Lanet olsun! William durakladı. Kendini şiddetli bir halat çekme oyunundaki yıpranmış bir ip gibi hissediyordu.

Axel onu evde pusuya düşürmeden önce William kardeşini hayatından uzak tutabileceğine inanıyordu, sorun yoktu. Keeley'e de söylediği gibi, hiç sahip olmadığın bir şeyi özleyemezsin. Ama o zamandan beri ne olabileceğinin tadına bakmıştı ve sadece daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını.

Ancak, ona kendisini ve sevdiklerini korumayı öğreten adamın endişelerini göz ardı edemezdi. Değil

özel olarak konuşma fırsatı bulana kadar. William Axel'e bir kez daha başıyla selam verdikten sonra masalara doğru yürüdü ve Hades ile Anya'nın arasına oturdu.

Kardeşi ellerini yumruk yaparken Hades sessiz ve hareketsiz kaldı. William'ın göğsü sıkıştı. Birine zarar vermeden diğerine yardım edemezdi. Bir hata mı yapmıştı? Bunun yerine Axel'e destek olmalı, zaten zarar görmüş bir ilişkiyi onarmaya yardım etmeli miydi?

"Ee, senin veletler nerede, ha?" Sırılan Anya onun omzuna çarptı. Var olan en güzel kadınlardan biriydi; solgun saçları, mükemmel altın rengi teni ve ışıltılı mavi gözleri vardı. "Gökkuşağı Tugayı'nı görebileceğimi umuyordum."

"Benim için bir görevdeler." Evelina'nın saklanabileceği bir yer hakkında bir söylenti duymuşlardı.

William onu Lucifer'ın hayatını mahvetmek için kullanmak için sabırsızlanıyordu. "Bira?" diye seslendi dışı bir vampir. "Şarap mı? Ben mi?"

Ah. İçki dağıtan üç garsondan biri. Vampir, William'ın siparişini almak için yaklaştı ve ona yiyebildiği kadar ye büfesindeki son kaburga dilimiymiş gibi baktı.

Cazip bile değil.

Lanet olsun Sunny Lane'e! Bana ne yaptı böyle? William kadını yoluna gönderdi.

"Ahırınızda yaşayan bir kadın şifre kırıcı hakkında duyduklarım nedir?" Anya dikkat dağıtmak için mükemmel bir fırsat sunarak sordu.

"Bir ranzada birçok şifre kırıcı var, bazıları kadın, bazıları erkek." Sunny hakkında hiçbir şey söyleme. Anya onunla tanışmak için ısrar edecekti. Birlikte, onun az da olsa koruduğu akıl sağlığını yok edeceklerdi.

"Demek kendine bir Panty Melter haremi kurdun. Ne hoş!"

Gözlerini devirerek, "Kapa çenenini ve gelecek toplantıya konsantre ol," dedi.

"Ohhh. Cariyelerinize penisinizi vajinalarına sokmadan hemen önce söylediğiniz şey bu mu?"

Arkasına yaslanarak bakışlarını diğer tarafındaki adama, siyah saçlı, koyu tenli ve yüzünde kendi açtığı yara izleri olan Lucien'e çevirdi. Ayrıca çift renkliydi

Biri mavi, diğeri kahverengi. Mavi olan ruhlar dünyasını görürken, kahverengi olan doğal dünyayı görüyordu.

"Bana bir iyilik yap ve kadını idare et," dedi William. "Artık penislerden ve vajinalardan bahsetmek yok." Yoksa Sunny'ye geri dönmek zorunda kalabilirdim.

Artık onu düşünmek de yok!

Anya kaşlarını oynattı. "Buraya gelmeden hemen önce benimle ilgilendi."

Lucien bir zamanlar kırılmış kalbini kazanmak için büyük mücadele vermiş olan eşine hayranlıkla bakarken sırtıtmakla savaşıyor gibiydi. Kurallara uyan bir erkeğin Anarşi'nin küçük tanrıçasıyla nişanlanmış olması William'ın aklını başından almıştı. Anya kendi kuralları dışında hiçbir kurala uymuyor, hatta onları da canı istediğinde çiğniyordu.

Başlangıçta ikisini birbirine çeken neydi? William'ı Sunny'ye çeken aynı zor bağlantı mı?

Sunny geçmişte ne tür erkeklerle çıkmıştı?

Omuzlarındaki kaslar esnedi, birine, herhangi birine saldırma dürtüsü güçlendi. Tek boynuzlu atı düşünmüyordum, hatırladın mı?

Lucien zevkle, "Eve gider gitmez onunla tekrar ilgileneceğim. Sana söz veriyorum."

"Peki Lucifer'ın gelmesini ne kadar beklemeyi planlıyoruz?" Pandora masanın diğer tarafından talepte bulundu. Parmak eklemlerini patlattı. "Gelmeyi kabul etmemin tek bir nedeni var. Bana cinayet ve kargaşa vaat edildi, oturup onları beklemek değil."

"Cinayet ve kargaşayı daha sonra yaşayacaksınız," dedi Hades, ses tonu hoşgörölüydü. "Hepimiz söz verdik. Bugün sohbet edeceğiz, başka bir şey değil. Lucifer'in onuru olmasa da, biz varmışız gibi davranacağız."

Honor Shmoner. William fırsat çıktığında saldırmak gerektiğine inanırdı. Zafer için her şeyi yapardı. Bazı saldırılar dünyadaki en tehlikeli silah olan kelimelerle kazanılabilirdi. Dil yaratabilirdi...ve yok edebilirdi. Bir savaşta

William da kendi zekâsını ustalıkla kullanıyordu. Ama Lucifer da öyle.

Varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyorum. Ondan daha bencil ya da daha açgözlü kimse yoktu. Daha iğrenç kimse yoktu.

Lucifer bir zamanlar göklerdeki en sevilen ve en güçlü melekti. Genç bir delikanlıken, yaratıcısı olan En Yüce Olan'a tapardı... ta ki gökleri yönetme arzusu onu tüketene kadar. Kralına karşı bir oyun oynadığında, kaybetti ve düştü. Hades onu yanına aldı. Şimdi Lucifer daha fazla güç için açlık çekiyordu. Hatalarını tekrarlıyor, yeraltı dünyasında üvey babasının yerini almayı umuyordu, böylece tüm iblisleri cennete götürebilecek ve En Yüce Olan'ı bir kez daha tahttan indirmek için savaşabilecekti.

Asla bu kadar aptal olmayayım.

Yaklaşık elli metre ötede, hiçlikten çatırdayan bir kor kıvılcım çıkardı. Bu kor büyüdü, atmosferi yakarak bir geçit oluşturdu.

Lucifer gelmişti.

William'ın nefreti büyüdü, onu sardı. Bir tür zırh. Kırmızı noktalar görüş alanına sızdı.

Sandalyeler geriye savruldu, Ever Randy hariç herkes ayaktaıdı. Nefret ve beklenti havayı kötücül bir kombinasyonla renklendiriyordu.

Geçit yolun geri kalanını da açtı ve Lucifer adımını atarak gece kulübüne girdi.

Piç kurusu hakkında hiçbir şey değişmemiştir. Aynı kıvırcık sarı saçlara, altın rengi tene ve gök mavisi gözlere sahipti ve yumuşak beyaz tüylerden yapılmış aynı melek cübbesini giyiyordu.

Lucifer, William'ın öfkesini kabartan rahat bir sırıtış sundu. "Merhaba hanımlar. Geciktiğim için özür dilerim ama beni beklemeye gönüllü olmanız beni çok mutlu etti."

William ayağa kalkmadan önce birinin ambrosia katkılı viskisinden bir yudum içti. Boynundaki kemikleri patlattı ve erkeğe bakmadan önce saygısız bir gülümseme yaptırdı.

Lucifer fark etmedi. Hades'i izlemekle, tepkisini ölçmekle meşguldü.

Hades öne doğru bir adım attığında William omzunu kavrayarak onu durdurdu. Ben hallederim.

Yeraltı dünyasının en güçlü kralı başkalarının, hatta oğlunun bile emirlerine itaat eden biri değildi. Yine de William'a belli belirsiz bir baş selamı verdi.

William aradaki mesafeyi geçti ve Lucifer da aynısını yaptı. Ortada buluştular, etrafları bir masa ve sandalye deniziyle çevriliydi. William'ın ilk fark ettiği neydi? Kardeşinin gözlerindeki açık bir kıskançlık titreşimi. Bir gülümsemeyle savaştı. Baba ve oğul arasındaki etkileşim kara koyunu rahatsız etmiş olmalıydı.

En rahat ses tonunu kullanarak, "Özrünüz kabul edildi. Beni çok seven babamla geçirdiğim her anın tadını çıkarıyorum." Gördünüz mü? Kelimeler silahtı ve az önce Lucifer'in kalbine bir bıçak saplamıştı.

Eski ağabeyi yüzündeki tüm duyguları silmek için acele etmeden önce kaşlarını çattı. William'la birlikte Hades'ten öğrendikleri bir beceriydi bu. "Çok sevindim," diye cevap verdi Lucifer, sesi ipek kaplı bir hançer gibiydi. "Ben olsam dikkatli olurum. Senden sakladığı sırrın büyüklüğüne bakılırsa, sana zamanından daha fazlasını borçlu."

Ve kendisi de karnına bir hançer yemişti. Tepki yok. Seni üzme için yalan söylüyor.

William Lucifer'i daha dikkatle inceledi, sevgi ve pişmanlığın uçucu bir karışımı sinir uçlarını yakıp yıkıyordu. Belki pişmanlık bile?

Bu üçlü duygu, yüzyıllardır süregelen nefretin altında gömülü kalmıştı. Nefret su yüzüne çıktığından beri, diğer her şey de su yüzüne çıkmıştı.

Kardeşi onun düşüncelerini okuyormuş gibi -Lucifer'in sahip olmadığı bir yetenek-, "Benden neden bu kadar nefret ediyorsun, hmm?" dedi.

"Oh, sebepleri saymama izin verin." Büyük Aldatıcı ve Yok Edici olarak bilinen Lucifer, kötülüğün kişileşmiş haliydi. Dokunduğu her şeye zarar verirdi ve kurtarılamazdı. Kurbanlarının çektiği dehşet...

Öfke her hücresinde kaynıyordu. Hiçbir şey belli etme. Sakin davran... şimdilik.

"Lilith'in lanetini yayınlamasından sadece birkaç yıl sonra, bir acı beni derin bir uykudan uyandırdı," dedi William rahat bir ses tonuyla. "Gözlerimi açtığımda seni yatağının kenarında, elinde kanlı bir hançerle, ikinci darbeyi indirmek üzereyken buldum."

Hades onların savaşını öğrendiğinde William'ın tarafını tutmuştu. Lucifer kendini küçümsenmiş hissetti ve taşındı. Kral ve evlat edindiği ilk oğlu için sonun başlangıcı.

Lucifer el sallayarak onun iddiasını reddetti. "Bazı insanlar uykularında yürür ve konuşur. Ben cinayet işliyorum. Benim suçum değil."

Ah, revizyonist tarih. Yapılanlar için kendini rahatlatmanın çok insani bir yolu. "Biliyorsun," dedi William, hâlâ o rahat ses tonuyla. "Beni görmek istiyorsan, ayrıntılı bir buluşma ayarlamana gerek yoktu. Çaresizliğin belli oluyor."

Lucifer'ın yanaklarına bir parça kırmızı bulaşmış, değerli gururu incinmişti. William-2. Lucifer-1. "Beni görmen için sana bir bahane verdim." Kaşlarını çattı ve ekledi, "Buraya seninle tartışmaya gelmedim."

"Bunu biliyorum. Nasıl Süper Kötü Olunur rehberinizdeki tek oyun olan bizi tehdit etmeye geldiniz. Bu arada, eleştirimini internette yayınlayacağım." William, Sunny'nin rehber kitabından bir sayfa aldı ve yüzünü buruşturmuş gibi yaptı. "Bir yıldız."

"Kitabınıza verdiğim puanla aynı. Bu arada, lanetini kırarak bir kriptanalist bulduğunu duydum." Lucifer sevinçten neredeyse köpürecekti.

Tepki yok. Sakin. Sabit. "Sahip olduğum şey umut, senin hissetmek için aptal olacağın bir şey." Yıllarca uzun vadeli hedeflerini bir sır olarak saklamış, itiraf etmek için mükemmel anı beklemişti. O mükemmel an şimdi geldi. "Tacını bulacağım ve krallığını ele geçireceğim Lucy. Ordularına hükmedeceğim, cinsel tutsak olarak tuttuğun herkesi özgür bırakacağım ve en değerli varlığın olan gururunu senden alacağım. Bu gece

Gelecek yıllarda adınız bir şaka, ibretlik bir hikaye ve lanet olarak anılacak."

Lucifer jilet gibi keskin dişlerini gösterdi. "Hades'in zulmüne karşı savaşırken aynı tarafta olmalıyız."

"Sanki seninle çalışacakmışım gibi. Başkalarının sevdiği her şeyi alıyor, öldürüyor ve yok ediyorsun."

"Belki de değişmiş bir adamımdır. Her iki durumda da, kazanan takıma katılmak için bu senin ilk ve son şansın. Benimkine," dedi Lucifer, kendini beğenmiş sırıtışı geri dönmüştü. Kazanacağına gerçekten inanıyordu. Başkalarını olduğu kadar kendini de kandırıyordu. "Birlikte Hades'in krallığını ve gururunu elinden alabiliriz."

"Tek başına yapamayacağından mı korkuyorsun?"

Sırıtışı düştü. Şişirilmiş gururuna bir çentik daha atılmıştı. Lucifer yavaş ve ölçülü bir şekilde William, cüppesinin eteği küllü zemine sürtünüyordu. William bunu yapmasına izin verdi, onunla birlikte dönmeye zahmet etmedi. Hareketsiz kalarak çok net bir mesaj iletmişti: Lucifer zahmete girecek kadar büyük bir tehdit değildi.

Bir çentik daha. Belki de piç kurusu konuşmanın sonunda kan kaybından ölürdü.

"Hades'in parmağı altında olmaktan memnun musun?" Lucifer sordu. "Kendi adamın olmaktansa onun intikam eli olmak mı? Zavallı William. Ne istersem, ne zaman istersem yaparım. Ve yakında Cehennem'deki tüm kralların tacını çalmak isteyeceğim. Kimse beni durduramaz. Kimse beni yenemez."

Lucifer'in daha önce kanıtladığı gibi, iğnelemelere tepki vermek sadece zayıflığı ortaya çıkarırdı. İğnelemeleri görmezden gelerek, "Devam et. Beni küçümsemeye devam et." Elimde bir koz var. Davama yardım edeceği tahmin edilen bir tek boynuzlu at. Gerçi...

Sunny'nin Lucifer'la kafa kafaya gelmesini mi istiyordu?

Gözlerindeki kırmızı sis geri geldi. "Şimdiye kadar," diye homurdandı, "savaşlarımızı bir tür ön sevişme olarak ele aldım. Ama artık seni ciddiye almanın zamanı geldi. Keyfini çıkar. Ya da keyfini çıkarma. Seçim senin."

Şimdi, eski ağabeyinin en nefret ettiği şeyi yapacaktı,

ekip gidecekti. Özünde: Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun.

William Lucifer'a bir öpücük verdi, döndü ve diğerlerine katıldı.

Lucifer nötr bir ifade takındı ama yumruklarını bırakmadı.

Çok anlamlı. "Elimde çok ama çok istediğin bir şey varken beni kışkırtmaya devam ediyorsun. Gördüğün gibi, cadı seni lanetledikten kısa bir süre sonra Lleth Diyarı'na geri döndüm. Onu aldım ve bir yere kilitledim. Eğer kitabına sahip olamasaydım, bir sonraki en iyi şeye sahip olurdum."

William gülererek bir kolunu Hades'in omuzlarına doladı.

"Öyle mi? Peki ya benim onun kafasını koparma anılarım?"

"Ben senin yanıdaydım ve sen sadece benim görmeni istediğim şeyi gördün." Göz açıp kapayınca kadar Lucifer'in görüntüsü değişti. Uzun boylu ve kas yığınınından söğüt gibi Lilith'e dönüştü. "Bir yanılsama, başka bir şey değil. Bir masumu öldürdün ve bir masumun kafatasını koleksiyonunda saklıyorsun."

William yutkundu, şüpheleri kabarmıştı. Hayır, hayır.

Düzenbaz en iyi yaptığı şeyi yapıyordu. Yalan söylüyordu.

Lucifer eski haline döndü ve William merak etti: Ya o... değilse?

Kalbi hızlandı ve zihni çalkalandı. Cadı yaşıyor muydu?

Lanetini yok edebilir miydi, yoksa daha da kötüleştirebilir miydi?

Lucifer sırtarak geriye doğru yürüdü. Hâlâ açık olan kapıdan içeri süzüldü. Bakışlarını grubun geri kalanı üzerinde gezdirirken, sırtışı kırılmanlaştı. Çünkü onlarda onda olmayan ne vardı? Arkadaşları.

"Gitmeden önce son bir şey daha," dedi Hades yavaşça sırtarak. "Seni ve savaş kitabındaki her oyunu biliyorum. Az önce gösterdiğin oyunu ödünç aldım."

Kafalar çok karışık.

"Ah?" Lucifer esneme numarası yaptı. "Anlat bakalım."

Hades'in sırtışı daha da büyüdü. "Prensliğini terk ettiğin anda Kral Rathbone senin suretine büründü. Şimdiye kadar ordunun yarısını yok ettiğine eminim. Bu konuda iyidir."

William erkeğin sırtını sıvazladı. O benim babam.

Lucifer'in rengi soldu. "İstediği kadar iblis öldürebilir. Beni asla durduramayacak." Dikkatini William'a geri verdi. "Sen de durduramayacaksın. Lilith senin ve Axel için bir hediye hazırlamama yardım ediyor. Yakında bekle ve gözyaşlarını da." Portal kapandı ve piç kurusu gözden kayboldu.

Hades grubun önüne doğru ilerledi. "Yeraltı dünyası savaşları yüzyıllar sürer, ama genellikle gecikir. Burada bir saldırı, orada bir saldırı, görünüşte barış dönemleriyle serpiştirilmiş. Lucifer'in yüzüne düşen ölümcül öfke ifadesine bakılırsa, saldırılar yeniden başlamak üzere. Hazır olun."

Ben hazırım, tamam.

Ding, ding, ding. Bir sonraki savaş başlasın.

"Benim iki aşkım var: Hançerim ve aletim. Biri sert ve hızlı öldürür, diğeri ise hançerim."

Sunny yatakta kıvranırken dudaklarından bir inilti döküldü. Nefes al. Nefes ver. Güzel, bu iyiydi. İçeri... dışarı. Dışarı. Çiftleşme sezonu başlamamıştı, resmi olarak değil ama sezon öncesi alıştırma turları kesinlikle başlamıştı. Ani cinsel uyarılma nöbetleri, sadece bir erkeğin salgılamasıyla doyuma ulaşıyordu. Kendini boşaltmaya çalışmak durumu daha da kötüleştiriyordu. Uzun zamandır uyumamış olması da durumu dayanılmaz hale getiriyordu.

Yorgun düştü, sinirli oldu. Sinirli bir şekilde Sable'ın kayboluşundan yakındı. Sable'ın kayboluşuyla ilgili düşünceler dikkatini dağıtmak için can atmasına neden oldu. Dikkatini dağıtmak istemesi William'ı arzulamasına neden oldu. William'ı arzulamak, inmek istemesine neden oldu ama yapamadı. Bak! Daha da kötüsü.

Onun öpücüklerine ve dokunuşuna ihtiyacı vardı. Çıplak vücudu onunkine yaslanmıştı. Bacakları onun beline sarılmış ya da sırtına dökülmüştü. Adamın devasa aletinin içine girip çıkmasını.

Bir inilti daha çıktı, bu seferki düzensizdi.

Sonunda, şükürler olsun ki, sakinleşti. Yedi arabanın karıştığı bir kazadan kurtulmuş gibi hissederek masaya doğru yürüdü. William'a kızarak listeler günlüğünü açtı. Özellikle de cinsel pozisyonlar listesini. Her pozisyona bir isim ekledi: Rathbone, Green, Galen, tekrar Rathbone, Lucien ve Fox.

William'ı can evinden vuracak bir şey. Onun arkadaşlarını arzuladığını düşünmesine izin ver.

Günlüğü masanın üzerinde açık bıraktı. Yakında Hades'le akşam yemeği için dönecekti...

Heyecanla duş aldı, cildini nemlendirdi ve tırnaklarını siyaha boyadı. Saçlarını gevşek ve serbest bırakarak seksi iç çamaşırları ve fırfırlı mavi bir elbise giydi, ardından ısıltılı dudak parlaticısı sürdü. Bugünün işkencesi?

William'a sahip olamayacağı şeylerle alay ediyordu.

Kıyafetinin onu etkilemekle hiçbir ilgisi yoktu. Yoktu. Hiçbir ilgisi yoktu.

Bonus: Kızın güzelliği, sabahtan akşama kadar fotoğraflara bakmasına rağmen kitabındaki tek bir sembolün şifresini çözebilmiş olması gerçeğini unutturabilirdi.

Bir zehir şişesi görmüştü ve hâlâ ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Oh, tahmin edebilirdi. William'ın sevgilisinin onu öldürmek için kullanacağı yöntemi belki de? Ama William gibi bir ölümsüzü kim nasıl zehirleyebilirdi ki? Sinekkapan vajinasıyla mı?

Sunny boynuzla avlanmayı tercih ederdi. Ya kendi boynuzuyla ya da düşmüş tek boynuzlu atlardan aldığı boynuzlarla. Çok az ölümsüz boynuz yarasından kurtulacak güce sahipti. William iyileşir miydi?

Sanki düşünceleri onu Beetlejuice tarzında çağırmış gibi, ahırın kapılarını iterek açtı ve içeri girdi. Tıpkı daha önce olduğu gibi, çalımlı ve vahşiydi, incelediği her şeyin efendisiydi. Gözleri parlıyordu... neydi bu? Cinsel hayal kırıklığı mı?

Öyle olmalı. Ona bir kez baktı ve yeniden tutku ateşiyile yandı. Alnında boncuk boncuk terler belirdi, kalbi kaburgalarını zıplatmaya çalışıyordu.

Bir erkeğe hiç böyle tepki vermemişti. Gerçek şu ki, onu esir alanla birlikte olmaya devam ediyordu.

İki seçeneği vardı. Karşı koymaya devam etmek ya da sonunda teslim olup onunla yatacak kadar ona güvenmek.

Onun farklı yönleri savaşa girdi.

Savaş onunla!

Onunla yat!

Dövüşün!

Uyu!

Ahh! İkili doğamı hor gör.

Yine de Güller ve Gökkuşakları Sunny'yi şıfıntı olduğu için suçlayamazdı. William takım elbisesini çıkarmış, siyah bir tişört ve ona uygun bir deri giymişti. İyi görünüyordu. Gerçekten çok iyi. Ağız sulandıracak kadar iyi. Şimdi onda bir vahşilik vardı, karşı konulmaz bulduğu keskin bir kenar ve yoğunluk, ama aynı zamanda biraz rahatsız edici. Toplantı sırasında kötü bir şey mi olmuştu?

"Köyünüzün yok edilmesinde Lucifer'e yardım ettiğimi düşündüğünüzde beni öldürmeye çalıştınız," diye başladı ahırı tarayarak, "ve özgürlüğünüzü onun kapısına kadar eşlik etmekle takas ettiniz. Bu da bana senin yıllar boyunca onun müttefiklerini öldüren suikastçılardan biri olduğunu düşündürüyor."

İnkâr etmeye çalışmadı. "Evet. Ne olmuş yani?"

"Kimi öldürdüğünüzü ve öğrendiğiniz her şeyi bilmek istiyorum. Hiçbir detayı atlama. Ve sakın hayır deme. Bana borçlusun. Listenizdeki kaçak avcılarının ve koleksiyoncularının yüzde 95'i şu anda ölü. Geri kalanlar da yakında ölecek."

Yüzde doksan beş mi? Bu kadar çabuk mu? İnanılmaz! İnanılmazdı. Yine mi seni esir alana hayranlık duyuyorsun? Kes şunu. Gözetmenlik yapman gereken bir ceza var. "Önce bana iltifat etmen gerekmez mi?" Bana bak, William... Beni arzula...

Onu fark edince durdu ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Gömleği biraz yukarı sıyrılıp çıplak tenini ortaya çıkarınca kızın ağzının suyu aktı. "İkimize de bir iyilik yap ve seni her gördüğümde daha da güzelleşmeyi bırak."

Az önce ona iltifat etmiş, karşılığında hiçbir şey beklemeden övgüler sunmuştu ve kadın şaşkınlıkla sarsıldı. Belki de günün işkencesini sona erdirecekti. "Yani beğendin mi?"

"Sevdim." Adamın hırıltılı sesi kadının omurgasından aşağı ürperti gönderdi. "Arzuluyorum."

Yanakları ısındı. "Lucifer'in müttefikleriyle yaşadığım her şeyi sana anlatacağım, söz veriyorum ama önce sana ne yaptığımı göstermek istiyorum."

"Göster bana-" Dişlerinin arasından hava emdi. "Şifreyi mi kırdın?" Uzun adımları mesafeyi tüketti. Durdu.

Tam önünde, erkeksi kokusu burnuna doluyor ve başını buğulandırıyor.

Sinir uçları hassaslaştı ve nabız noktaları titredi, Sunny bir iniltiyi susturmak için dilini ısırdı. "Tek bir sembolün şifresini çözdüm ama ne anlama geldiğinden emin değilim." Kalçalarını sallamayı abartarak, çünkü neden olmasın, fotoğrafları bıraktığı yatağa doğru yürüdü ve belli bir sayfayı kaldırdı.

Onu takip etti, çizimine baktı, sonra da Sunny'nin kendisine.

Çizim. Güneşli. Şok geçirmiş gibi görünerek, "Bu Sen. Artık hiç şüphe yok."

"Ben mi?" Kaşları birbirine çarparak önce sola, sonra sağa baktı ve göğsünü işaret etti. "Benim, ne? Şifre çözücün mü?"

"Evet," diye tısladı, sonra acı veren bir düşünceyi kovar gibi başını salladı. "Bir şişe zehir gördün."

Yaşadığı şokla birlikte şaşkınlığı da derinleşmişti ama yine de anlamamıştı. "O zaman zehrin ne anlama geldiğini biliyor musun? Bariz olanın dışında yani."

"Henüz değil, ama yapacağım." Kararlılık kaslarını sertleştirdi. "Ama bir an için zehri unutamam. Lucifer hakkındaki bilgilere ihtiyacım var. Öğrendiğin her şey."

"Acelen ne?"

"Beni lanetleyen cadıyı hapsettiğini iddia ediyor." Ellerini hançerlerinin kabzalarına dayadı, içinden öfke fısıkırıyordu. "Bunun doğru olup olmadığını, müttefiklerinden herhangi birinin Lleth Kraliçesi Lilith'ten bahsedip bahsetmediğini bilmek istiyorum. Herhangi bir tutsaktan bahsedip bahsetmediklerini bilmek istiyorum."

Bekle. "Eğer Lilith yaşıyorsa, rafını kimin kafatası süslüyor?" "Bilmiyorum," diye tersledi. "Belki onun, belki de değil."

Lucifer bilinen bir yalancıdır, bu yüzden emin olana kadar emin olamam." Parmak eklemlerini patlattı, şüphesiz kardeşinin suratını dağıtabileceği tüm yolları hayal ediyordu. "Buraya gelmeden önce çocuklarımla konuştum. İkisi şu anda bile gerçeği arıyor."

İki mi? Bir oğlu olduğunu biliyordu, tekil. Başkaları olduğunu bilmiyordu. "Kaç çocuğun var?"

"Üç oğlan. Benim de bir kızım vardı ama bir Fae sürtüğü onun kafasını kopardı." Şimdi parmakları hançer kabzalarının etrafında kıvrılmıştı. "Oğlanlar benim için casusluk yapıyor ve öldürüyor, tıpkı benim bir zamanlar Hades için casusluk yaptığım ve öldürdüğüm gibi."

Şaşkınlık onu birkaç adım geriye savurdu. "Anneleri farklı mı?"

Yanaklarına yayılan belli belirsiz pembe renk, kadının kafasını karıştırdı.

William kadın(lar)dan utanıyor muydu? Ama neden? Evinin her yerinde çıplak portreleri asılı olan bir adamdı bu.

"Resimde annem yok," diye mırıldandı. "Bilmeniz gereken tek şey bu."

Kadın çocukları terk mi etmişti, yoksa ölmüş müydü? Sunny cevaplar için bastırmayı o kadar çok istiyordu ki, bunu yapacaktı da. Daha sonra. Şu anda dizüstü bilgisayarını ve günlüğünü aldı, sonra William'ı mutfaktaki küçük masaya götürdü. "Sorguladığım her düşman hakkında ayrıntılı notlar tuttum."

Adam ona bir sandalye çekti ama kadın başını salladı ve oturmasını işaret etti. Adam kaşlarını çattı ama oturdu. Onun kokusundan kaçınmayı umarak tam karşısına tünedi. Olmadı. Daha iyi değil. Her nefes alışında hormonları vahşileşiyor ve sadece onun üzerine atlamak istiyordu. Adamın ona karşı çok centilmence davranması da işe yaramamıştı.

"Üç generali, üç yüzden fazla askeri, en iyi suikastçılarından sekizini ve metreslerinden dördünü yakaladım," diye yazmaya başladı, parmakları dizüstü bilgisayarın klavyesinin üzerinde uçuşuyordu. Doğru dosyaları bulduktan sonra dizüstü bilgisayarını William'a doğru kaydırды. "İşte itiraf ettikleri her şey."

Kırılmış bir hızla sayfaları karıştırırken tırnakları abanoz pençelere dönüştü ve alnında bir damar şişti.

Sesi kızgınlıkla sertleşerek, "Lilith'ten bahsetmek yok," diye tersledi. Yumruğunu masaya vurdu, tahta çatırdadı.

Başını yana doğru eğdi. "Lucifer'la neden ayrıldınız?"

Dilini inci gibi beyaz dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Bu soruyu cevaplamak için geçmişe ihtiyacınız var."

"Mükemmel. İyi bir geçmiş hikayesine bayılırım."

Bir nefes çekti. "Hades'in beni cehennem gibi bir diyardan kurtarmasına yardım ettiği gün tanıştık. Yalnızdım, travma geçirmiştım ve çaresizdim. Lucifer benden büyük, güçlü ve bir süreliğine de olsa nazikti. Ama her gün gizli kara büyü ayinleri, tecavüzler ve hayvan kurbanları hakkında yeni söylentiler duyuyordum." Her kelimesinden acılık damlıyordu. "Yine de onun masumiyet iddialarına inanmayı seçtim."

"Beni kurtar "dan sonra neden durakladı? Aslında ne söylemeyi planlamıştı? Ve nasıl travma geçirmişti? Küçük William hangi dehşete katlanmak zorunda kalmıştı?

Sempati duygusu kabardı. "Devam et."

"Daha sonra, ben uyurken beni kurban etmeye kalkıştı. Bu affedemeyeceğim bir ihanetti."

"Üzgünüm William. Yıkılmış olmalısın."

Rahatsız olduğu her halinden belli olan yakasını çekti ve konuşmayı sorgulamalara geri döndürdü. "Notlarında Lucifer'ın istediği bir objeden bahsediyorsun. Bir madalyon. Ne işe yaradığını biliyor musun?"

Oh, evet. Yine de en iyi ve en kötü detayları anlatmasına imkan yoktu. Bunun yerine, temel bilgilerle yetinecekti. Lucifer ve ekibinin bildiği şeyler. "Yuvarlak ve yassı, yaklaşık yarım dolar büyüklüğünde ve kabaca iki inç kalınlığında. Bu bir silah." Çaba göstermesi gerekti ama gömleğinin altında saklı madalyonu okşamak için uzanmaktan kendini alıkoydu. Lucifer'in avladığı madalyon bu değildi ama benzerdi. Elbette diğeri de ona aitti. Bluebell'in istediği her şeyi elde etmişti. "Bir mızrak merkezden büyür."

"Bundan daha fazlası olmalı." William el yazısıyla aldığı notları okumak için kitaba uzandı, ama o listelerini görmesini istemiyormuş gibi yaparak kitabı elinden bıraktı.

"Haklısın. Bu normal bir mızrak değil. En sığ kesik bile rakibinizi birkaç saniyeliğine felç edebilir ve size kafasını koparmak için yeterli zamanı verir." Diğer şeylerin yanı sıra. "Mızrakla ilgili detaylar günlüğümde yok."

"Sadece listeleriniz."

"Aynen öyle. Eminim kitabın size neden yasak olduğunu anlıyorsunuzdur."

Adamın ilgisi aşikârdı ve kadın ürperdi.

Göz kapakları ağırlaştı ve yarıya indi, "Benim hakkımda ne yazmışsın?" diye sordu.

Dilinden mükemmel bir yanıt döküldü. "Kesinlikle hiçbir şey." Gerçek! Denemeyi umduğu cinsel pozisyonlar listesinde arkadaşlarından bahsetmişti ama William'ın kendisinden hiç bahsetmemiştir.

"Hiçbir şey mi?" diye kükredi ve günlüğe, onu yakmayı hayal ediyormuş gibi baktı.

"Aynen öyle." Kadın bileğinin bir hareketiyle kitabı kapattığında, adam hırladı. Hırladı! Gülmeyin. Günlüğü bir kenara bırakarak, "Eğer bu iyiliğime karşılık vermek ve Lucifer hakkında bildiğin her şeyi bana anlatmak istersen, buna karşı çıkmam." dedi.

Kitaba ters ters bakmaya devam etse de ona şöyle dedi: "O bir şekil değiştirici, şahsen ya da fotoğraflarda gördüğü herhangi birine dönüşebiliyor. Aslında, kimliklerimizi birbirimize kanıtlamak için bundan sonra bir kod sözcüğü kullanmalıyız."

"Gerek yok. Auraları görebiliyorum, bu yüzden binlerce kalabalığın içinden bir şekil değiştireni seçebilirim."

"Lucifer yer değiştirdiğinde bir kişinin aurasını alırsa ne olur?"

İyi noktaya değindin. İmkansız değildi. "Haklısın. Bir parolaya ihtiyacımız var. "Penisin çok tatlı!" nasıl olur?"

William uzun bir süre sessiz bir şekilde ona baktı. Sonra ayağını onun sandalyesinin altına soktu ve onu daha yakına çekti. "Yalan söyleyemediğine göre, penisimin sevimli olduğunu düşündüğünü varsayabiliriz."

Yine onun nefis kokusunu içine çekti. Vücudunun yaydığı sıcaklık... bakışlarının şaşırtıcı yoğunluğu... Yeni ürpertiler onu sarstı. Daha güçlü ürpertiler.

Onun başka bir şey söylemesini bekliyor gibiydi. Kız sessiz kalıp, eğilip onu öpmesi için dua etmekle meşgul olunca, "Madalyonun nerede olduğunu biliyor musun?" diye ekledi.

"İstiyorum." Söyle ona. Silahı kendisi için isteyeceğine şüphe yok. Kim istemez ki? Ona vermesini talep eder miydi? Muhtemelen. O zaman ona karşı koyabilirdi, sorun olmazdı. "Ben bir nevi... sahibiyim."

Nefes almayı bıraktı. "Onu istiyorum." Heyecandan teni kızarmıştı. "Fiyatını söyle."

Ne! Talep yok mu? Pazarlık yapmayı mı tercih ediyor?

Baştan çıkmıştı. Yüzyıllar boyunca altı madalyon bulmuştu. Birini takmış, diğerlerini saklamıştı. Bu şekilde, her ihtimale karşı yedekleri vardı. Doğru teşvik için, belki, belki de bir tanesini verebilirdi.

"Sana her şeyi veririm," diye eklemek için acele etti. "Makul ölçülerde."

Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyorum. Kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Nefes al, nefes ver. "Diğer şifre kırıcıları serbest bırakırsan madalyonu sana veririm."

Bir an düşündü, sonra sertçe başını salladı. "Tamamdır."

"Ve ben. Beni serbest bırak, William." Bir süre daha laneti kırmak ve o eskortu Lucifer'in kapısına zorla değil, isteyerek götürmek.

"Hayır!" diye kükredi.

Yüksek sesle haykırdığı o tek kelimeyle, öfkesi kırmızı çizgiyle tehdit etti.

"Diğerlerini serbest bırakacağım," diye daha makul bir ses tonuyla teklif etti, "ama seni değil."

Önceki iltifatını unut. Başka bir işkenceyi hak etmişti. "O zaman onları serbest bırakacak ve benimle birlikte ahıra taşınacaksın. Kıyafetlerini dolaba, banyo malzemelerini banyoya ve vücudunu yatağa koyacaksın. Her birini. Her gece. Gece. Yeraltı Dünyasının Gerçek Ev Kocalarını düşünün."

İfadesine bir parça panik sızdı ama yüz hatlarını hızla duygulardan arındırdı. Beden dilini bile düzeltti. "Bunu neden istiyorsun?"

"Belki de sen uyurken spermlerini çalmayı, kendimi yapay olarak suçlu göstermeyi ve seni uzun süreli bir ilişkide tuzağa düşürmek için bir bebek kullanmayı umuyorum. Kim bilebilir ki? Tabii... Zenginsin, değil mi? Bebeğimin babasının zengin olmasını isterim."

Sanki boynuzları çıkmış gibi ona baktı. "Zenginim, evet," dedi sonunda, hâlâ duygularını gizleyerek. "Çocuğunuzun babası olmamı istemenizin tek nedeni bu mu?"

"Sen de ateşlisin. En yakışıklı yarışmacı." "Diğer yarışmacılar kim?" Damarlarından biri Alına. "Onlar. Ölecekler. Ölecekler."

Kıskançlığı onun öfkesini yatıştırmaya yardımcı oldu. "Ne kadar tatlısın. Bana bak," dedi, onun en iyi taklidini yaparak. "Kadınım bakan herkesi öldürürüm."

Burun deliklerinden buhar kıvrıldı. "Boş ver." Ses tonunu yumuşatarak, "Eğer senin yanına taşınırsam, sundae, bana aşık olacaksın. Ve ben..." Başını iki yana salladı. "Tutunacaksın."

"Ben mi, sana yapışmak mı?" Ve öfkesi yeniden alevlendi. Bu yorumun bedelini ödeyecek. Kalbine sözlü bir hançer saplayacağım. Ama... ya haklıysa ve ben ona yapıştıysam? Hayır. Hayır! Hiç bu kadar yanılmamıştı. "Eğer içten içe ona sarılacağımı umuyorsan, önce YouTube'da birkaç öpüşme videosu izlemeni öneririm."

"Nasıl öpüşüleceğini biliyorum!" Büyük, kötü bir kurt gibi oflayıp pufladı. "Ama sen bana emir verdin ve ben-"

"Dur bakalım. Daha bitirmedim." Bıçak kemiğe dayandı. "Birbirimize bağlı olduğumuza göre, tek eşli kalmalısın yoksa buradan giderim."

Soluk alıp verirken ellerini sandalyenin kollarına vurdu ve yaklaştı... daha da yaklaştı... yüzüne doğru eğildi. "Pekâlâ," dedi onu şok ederek. "Bir anlaşman var, Sundae, ama her şey söylenip bittiğinde bundan mutlu olacağını sanmıyorum."

"Eğer benim bir kılıcım varsa ve senin de bir kılıcın varsa, o zaman benim iki kılıcım var demektir."

William masaya yeniden yerleşti, sert, hatta öfkeli bir ifadeyi korumaya çalışıyordu. Sunny üstünlüğü ele geçirdiğini sanıyordu. Oysa tam da onun umduğu şeyi yapmıştı. Bu sabah kaçak avcıyı öldürdükten sonra yanına taşınmak istemişti. Sunny'ye ne kadar yakın olursa, dışarıdaki tuzakları aşmayı başaran biri olursa onu o kadar iyi koruyabilirdi. Mesela belli bir cadı.

Lucifer bir yalancı. Lilith öldü. Kesinlikle.

Peki neden önsezi ensesine batıyordu?

Sonrası için bir gizem. Tek boynuzlu atıyla sözlü olarak savaşmadığı zamanlara. "Pazarlıkları" sırasında Sunny gizlediğinden daha fazlasını ortaya çıkarmıştı ve Sunny'nin onu bir oda arkadaşı istediği için değil, başka bir ceza olarak eve taşınmaya zorladığını anlamıştı. Bu onu kızdırmıştı.

Yanına taşınmamı istemesini mi istiyorum? Kimim ben?

Neden onun bir sonraki cezasını dört gözle bekliyordu? Ve o günlüğe ne yazmıştı? Buraya taşınır taşınmaz onun fantezilerini okuyacaktı. Onun evi, onun kuralları.

"Madem şartlarını kabul ettim, arzularını yerine getirmek için kendi arzularımı feda ettim," dedi, "bana madalyonun nerede olduğunu söyleyeceksin."

Alt dudağını çiğnedi, sanki pazarlıklarının koşulları konusunda gergindi. Çok geç. Geri almak yok.

Sonunda, fani dünyanın içine sıkışmış ve gizlenmiş bir diyarın koordinatlarını fısıldadı. Onun diyarı. Mythstica.

Merakla ayağa kalktı, kızın elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Onu hemen bırakmadı. Kız çok yakındı, çok yumuşaktı ve ona herkesten daha fazla zevk verebilirdi.

Sunny Lane onun hayat arkadaşıydı. Artık bundan şüphe edemezdi.

Kitabının küçük bir bölümünü çevirmiş, onun tek şifre kırıcsısı ve tek hayat arkadaşı olduğunu kanıtlamıştı. William hâlâ şaşkıındı.

Keeley'e hayat arkadaşını öldüreceğini ne kadar pervasızca söylediğini hatırladı. Daha sonra bu fikirden nasıl vazgeçtiğini. Şimdi de bu düşünceye nasıl öfkelenildiğini. Sunday Lane'e kimse zarar vermemişti. Hiç kimse. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. William bile.

Kahretsin. Kahretsin! Titreyerek ama bunu saklamaya çalışarak elini salladı ve bir büyü akımı başlattı. Korlar kıvılcımlanıp yayıldı ve atmosferde yediye yedi metrelik bir delik açtı.

İçinden, farklı renklerde çiçekler, beyaz ağaclar ve sayısız gökkuşağıyla dolu yosunlu, kayalık bir uçurumu gördü.

Sunny'nin kaçmaya karar verme ihtimaline karşı onu daha sıkı tuttu. "Ahırda kalacaksın," dedi ona.

"Ben olmadan madalyonu nasıl bulacaksın? Bu nedenle, burada kalmak isteyebilirsiniz. Gökkuşakları iblisleri güneş ışığının vampirleri yaktığı gibi yakar, bu yüzden muhtemelen bir karanlık prensini daha kötü yakacaktır."

"Ya da," diye devam etti, sanki o hiç konuşmamış gibi, "benim tarafımda kalacağına yemin edebilirsiniz."

Gökkuşaklarına gelince, William'ın bir kısmı yanacaktı, evet. Diğer kısımları yanmayacaktı. Büyük olasılıkla soyunda bir iblis vardı. Belki de Hades'in çocukken onu aramaya gitmesinin nedeni buydu? Eve döndüğünde Axel'e gökkuşaklarına nasıl tepki verdiğini soracaktı.

William hareketsiz kaldı. Bu doğru. Axel yeraltı dünyasına taşınmıştı. Tanışmışlar, etkileşime geçmişlerdi. Hades'in öngörüsü geçersizdi. William'ın hiçbir parçası ölmemişti; hiçbir parçası ölmeyecekti. Erkeğe olan aşkı her zamanki gibi güçlüydü.

Şimdi düşününce... ölüm tahminini en başta kim yapmıştı?

"Senin yanında kalacağıma yemin ederim," diye hırladı Sunny. "Tamam mı? Şimdi mutlu musun?"

Evet. Hem de çok. "Bu diyarı özleyor musun?" diye sordu. Ahıra orkide, toprak ve yağmur kokusu yayıldı -Sunny'nin kokusu, sadece bin derece yükseltilmiş. Anında sertleşti. Tekrar.

Onun yanında hiç sert değil miydi?

"Seviyorum." Gökkuşaklarına baktı, gözleri özlemle yumuşamıştı. "Sürüm rüzgârdan daha hızlı koşardı ve çayırlarda eğlenmeyi severdi. İhtiyacı olan insanlara yardım eder, hatta dileklerini yerine getirirdik."

Özlem de sözcüklerinin her birini kaplıyor, William'da huzursuzluk ve suçluluk duygusu yaratıyordu. Bir keresinde onu tek boynuzlu atların ve tutsaklığın işe yaramadığı konusunda uyarmıştı. Sanki herkes için işe yarıyormuş gibi. Ama şimdi daha iyi anladığını düşünüyordu. Tek boynuzlu atlar için özgürlük hayat demekti. Ama...

Gitmesine izin veremem. Sadece...yapamam. Henüz değil. Kod kırıcısını ya da hayat arkadaşını -kaderinde onu öldürmek olan kişiyi- kaybetme riskini göze alamazdı.

Laneti bozmak için Sunny'ye ihtiyacı vardı. O zaman onu her şekilde, dilediği kadar çok kez elde edebilirdi. Onunla çekinmeden konuşabilirdi, eğer ona sırtını dönerse çok fazla şey ifşa etmekten ve haçlı seferine yardım etmekten korkardı. Ve lanet olsun, onunla konuşmaktan zevk alıyordu. Onun zekâsını seviyor ve onu her şaşırttığında heyecanlanıyordu.

Kadın onu sürekli şaşırtıyordu.

Onu esir alan benimle her konuştuğunda heyecanlanıyor mu?

"Burada evlendim ve burayı yönetmeyi planladım-" diye devam etti.

"Evli misin?" William böğürdü. Saldırganlık uzuvlarını dağladı. Bir zamanlar evli kadınları tercih ederdi. Bam, bam, kocanıza geri dönün, hanımefendi. Ama artık değil. Sunny'nin boktan bir erkeğe bağlı olduğu düşüncesi. Hay sikeyim!

Hırlayarak Sunny'yi serbest bıraktı, bir sandalye kaptı ve ahırın diğer tarafına fırlattı. Sandalye duvara çarptı ve çarpmanın etkisiyle paramparça oldu.

Bu gece Sunny dul kalıyor. Kod kırıcısı, hayat arkadaşı ve geçici, birlikte yaşadığı kız arkadaşının sadakati bölünmezdi. Cehennem kralları adına, ben onun tek ve biriciği olacağım.

"Başka bir sandalye getireyim mi, yoksa öfke nöbetin bitti mi?" diye sordu.

"Getir. Bir tane daha. Sandalye."

Gözlerini devirdi. "Evliydim, evet, ama şimdi değilim. Blaze, Lucifer ile savaşta öldürülen tek boynuzlu at kralının oğluydu."

William ağır bir nefes aldı. Tamam. Pekâlâ. Cinayet işleme dürtüsü azaldı. Şimdi sadece o piçin mezarını kazmak ve cesedine tükürmek istiyordu. "Onu özleyor musun?"

"Biraz bile değil. Birbirimizi hiç sevmedik ve sadece görev için evlendik."

Sakinleşen William onun elini bir kez daha tuttu ve onu geçitten geçirdi. O madalyonu istiyordu.

İki gökkuşağının arasında yer alan bir uçurumun üzerine çıktılar. Çiçek kokulu rüzgâr, sanki diyarın kendisi onun bir an önce gitmesini istiyormuş gibi, onu neredeyse uçurumun kenarına fırlatıyordu. Ağaç dalları birbirine çarpıyor ve yapraklar güneş ışığının huzmelerinde parlıyordu. Yaşamı hissediyordu ama bu yaşamın hayvan mı, böcek mi yoksa tek boynuzlu at mı olduğunu bilmiyordu.

"Mmm." Gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken masmavi saçları Sunny'nin yüzüne savruldu. "Evim. Daha iyisi yok."

Büyülenmiş bir halde onu izledi.

Gözlerini açtığı anda, "Sana madalyonun koordinatlarını verdim, sadece diyarın değil," dedi. Eğilip bir gökkuşağının içine uzandı, sonra da tam tarif ettiği gibi küçük bir altın disk çıkardı.

Şimdi fark etti ki, tıpkı onun boynuna taktığı gibi. Bu ne-

Zihni kısa devre yaptı. Saçı. Saçı değişmişti. Gökkuşığına dokunmuştu ve mavi bukleleri neon pembesine dönüşmüştü. Gözleri de değişmişti. Bir zamanlar kehribar rengiydi, şimdi soluk ama canlı bir yeşil. Cildi daha fazla parlak kazanmıştı.

Muhteşem kadın. "Nasıl? Neden?"

"Tek boynuzlu atlar gökkuşağının özünü emer."

Bilgi Küresi bundan bahsetmemişti, bu özelliği büyüleyici buluyordu. Sunny daha narin, hatta zarif görünüyordu. Kırılğan. Kimse onun sert çekirdekli bir iblis avcısı olduğundan şüphelenmezdi.

Kadın elini uzatıp madalyonu verdiğinde, adam arzuyla titreyerek kabul etti. Bu pembe saçlı, yeşil gözlü cadalozun paramparça oluşunu izlemek istiyorum.

Odaklan! Yeni silahını incelerken, ışık ve kara büyü'nün karışımı tenini karıncalandırdı. Güçlü. Kadim. Lucifer'ın onu avlamasına şaşmamalı. Ve şimdi ona sahibim. William sırttı. Onu hayatıyla koruyacaktı.

İçgüdü alevlendi. Kaderimde bu madalyonu kullanmak var.

Anlamadığı ama anlayacağı bir içgüdü. Alaycı bir ses tonuyla, "Şimdi hem onun hem de onun madalyonlarına sahibiz," dedi.

Yanakları pembeleşti. "Demek benimkini fark ettin."

"Yaptım." Onunla ilgili her ayrıntıyı not etmişti. Yeni bağımlılığı. "Sadece neler yapabileceğini bilmiyordum."

"Seninki benimkinden farklı," dedi bir ayağından diğerine geçerek, "ama yine de aynı. Eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

Oldu ve olmadı. Ama bu ani sinir krizi neden?

Onu gülümsetmeyi umarak, "Eve gitmeden önce diyarı keşfetmek ister misin?" diye sordu.

Önce parladı. Sonra soldu. "Hayır. Ne kadar uzun kalırsam, ayrılmak o kadar zor olacak."

Bunu anlamıştı. Aklının bir köşesinde dönüş yolculuğunu planladı. Laneti kırıldıktan ve Lucifer öldükten sonra haftalarca kalabilirlerdi. Hatta aylarca. Ya da birlikte oldukları sürece.

Hala bir tane daha isteyeceğinizi düşünüyor musunuz?
Hayatında ilk kez bir kadından ne istediğinden emin olamayan William, Sunny'yi geçitten geçirdi. Kapıyı kapattı ve masaya doğru ilerleyerek sandalyeye oturdu.

Kız ona doğru yöneldiğinde, "Çalışmam gerekiyor ve sen dikkatimi çok fazla dağıtıyorsun. Beni rahat bırak."

Durdu ve orta parmağıyla ona bir öpücük gönderdi ama itiraz etmedi. Onun yerine kitabındaki fotoğraflarla meşgul oldu. Bir başka sürpriz. Onunla, yepyeni erkek arkadaşıyla vakit geçirmek istemiyor muydu?

İç sarsıntı. Ne önemi vardı ki? Masa lambasını yaktı ve başını madalyonun üzerine eğdi ama... Sunny'yi düşüncelerinden uzaklaştırmayı başaramadı. Onunla ilgili farkındalığı keskinleşti ve sonraki yarım saatini bir yandan ödülünü inceliyormuş gibi yaparken bir yandan da gizlice onu izleyerek, isteğini görmezden gelmesini dileyerek geçirdi.

Fotoğraflara yoğunlaştıkça kaşlarının arasındaki kırıışıklık daha da derinleşiyordu. Parmak ucuyla izini sürmeyi arzuladığı bir kırıışıklık.

Sabrı tükenince masaya bir yumruk indirdi. "Yeni bir şey öğrenmedim ve zamanım da tükendi. Artık gitmeliyim."

"Eğer büyük, güçlü erkek adam tatlı küçük kadına sorsaydı," dedi madalyonunu almak için yanından geçerken, "ona nasıl kullanılacağını gösterirdi. İzle." Madalyonu avucunun içine bastırdı ve parmaklarını belirli oluklara doğru kıvırdı.

Ortasından sert, siyah bir çıkıntı büyüdü. Tıpkı iddia ettiği gibi bir mızrak. Parmaklarını serbest bıraktığında, çıkıntı geri çekildi. Büyüleyici.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Taşınmak için bir çanta hazırlamalıyım. Gece yarısından önce dönerim." Böylece isteğinin parametrelerini karşılamış oldu.

"Hades'le akşam yemeğimiz ne olacak?" Eteği dizlerinin hemen üzerinde uçuşarak bir dönüş yaptı. O ipeksi pembe

Dalgalar serbestçe sallanıyordu ve telleri yumruklamak, yüzünü eğmek ve ağzını almak için her şeyini verebilirdi. Kollarını uzatarak, "Kıyafetlerim uygun mu yoksa değiştirmeli miyim?" diye sordu.

Buz mavisi kumaş onun kıvrımlarına uyum sağlıyor, onu dikizleme yarıklarıyla ete kemiğe bürünmüş bir fanteziye dönüştürüyordu. Arzu onun içinde kaynıyordu.

"Ben yalnız giderim," dedi ona. Birincisi, Hades'in ne konuşmak istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. İkincisi, kadın dikkatini dağıtmayı göze alamayacağı bir şeydi.

"Ah." Omuzları içeri doğru kıvrıldı. "Anlıyorum."

Çok kimsesizdi. İçini bir sızı kapladı. "Tam olarak ne görüyorsun, Duna?"

Sanki adam ona yumruk atmış gibi irkildi. Neden, lanet olsun? Sonra kadın en ufak bir eğlence belirtisi göstermeden gülümsedi ve adam irkildi. "Önemli değil." Onu başından savdı. "Git. Bensiz eğlen."

O kurnaz zihninden hangi düşünceler geçiyordu? Kalıp onu sorgulamanın cazibesi çok güçlüydü. Neredeyse karşı konulamayacak kadar güçlü.

Sonunda William yatak odasına bir geçit açtı. Kıyafetlerini değiştirecek, sonra da Hades'in evine gidecekti. Akşamı Sunny'nin tepkisi yüzünden acı çekerek geçirmeyecekti.

Kapıdan içeri girdi. Arkasına bile bakmadan -bunu sakın yapma- el salladı ve çıkışı kapattı. Suçluluk duygusu onu bütünüyle yutmaya çalıştı.

Sunny'yi düşünmeyeceğim. I-

Yatak odam hakkında ne düşünürdü? Bütün bir duvarı televizyon ekranı olarak kullanıyordu. Video oyunları ve kumandaları yere saçılmıştı. Islak barda ambrosia aromalı viskiler bulunuyordu. Komodin yerine, en sevdiği yiyeceklerle dolu bir mini buzdolabı vardı.

-Yüksek fruktozlu mısır şurubu içeren her şey. Evet, bir öğrenci birliğin sofistike paletine sahipti. Ne olmuş yani? Yatak bir kraldan daha büyük bir işçilik şaheseriydi,

Ama sürpriz, sürpriz Pandora ortasına uzanmış, bir dergiyi karıştırıyordu.

Hades'in evlat edinmesinin bir yan etkisi olarak bir sevgi dalgası kapladı içini. Dolaba doğru yürüdü ve "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. "Bana bir mesaj gönderdin ve burada buluşmamızı söyledin. Hatırlaman çok hoş."

Hiç mesaj göndermemiştii. "Başka bir deyişle, Hades senden benim refakatçim olmanı ve aile yemeğine katılan iyi bir çocuk olmamı sağlamamı bekliyor."

Sayfa çevirme. "Madem cevabı biliyordun, neden sordun?"

İki cehennem köpeği yavrusu yatağın altından başlarını çıkardı.

William geri sıçradı, hançerine uzanmaya başlamıştı bile. Zebaniler bir ölümsüzü birkaç saniye içinde paramparça edebilirdi. Ve bir cehennem tazısı bir hedefe kilitlendiğinde, hedefin ölümünden başka hiçbir şey onu avdan vazgeçiremezdi. "Panda?"

"Ah, evet," dedi başka bir sayfayı çevirerek. "Baden bir çift cehennem köpeği bıraktı. Hades'ten bir hediye."

Baden, Hades'in evlat edindiği oğullarından bir diğeri ve eskiden Güvensizlik iblisi tarafından ele geçirilmiş bir Yeraltı Dünyası Lordu. Söylediğini kasteden ve kastettiğini söyleyen onurlu bir erkekti. Karısı Katarina, Hades için cehennem köpeği sürüleri eğitirdi.

Kendi cehennem köpeklerim. Çift yatağın altına saklanırken William sırttı. İlk yavru beyaz-siyah kürklü, iki kafalı, iki çift kırmızı gözlü ve tek çatallı kuyruğu olan küçük bir şirindi. İkincisi ise kirden rengi belli olmayan kürkü, tek kafası, üç siyah gözü ve bir sürü yara izi olan daha iri bir dişiydi.

Sunny evcil hayvanlar hakkında ne düşünüyordu?

Cep telefonu cebinde titredi. Aceleyle ekranı kontrol etti, belki ona ihtiyacı vardır diye.

Gilly Gumdrops: Liam, senin için çok heyecanlıyım! Şifre çözücünü bulduğunu duydum. Şimdi bir adım daha yaklaştın.

lanetsiz 😊😊 😊

"Öyleyim." yazarken sırıttı. Bir kutlama video oyunu maratonuna ne dersiniz? Torin bir Lords of the Underworld iblis öldürme oyunu yarattı. Muhtemelen tahmin ettiğiniz gibi, Slick Willy karakteri yenilmez.

Gilly Gumdrops: Puck ve ben Slick Willy'yi yok etmeyi çok isteriz! Şu anda Sent Ones ile görüşmelere kilitlenmiş durumdayız.

Kardeşini hala kilit altında tutuyorlar ve biz onu geri istiyoruz. İşimiz biter bitmez ziyarete geleceğiz.

William onu görmek için sabırsızlanıyordu. O her zaman onun hayatını aydınlatırdı.

Sunny hakkında ne düşünürdü?

Puck'ın kardeşi Sin'e gelince, onu asla geri alamayacaklardı. En kötü kombinasyonun en kötüsü olan Paranoya ve Kayıtsızlık iblisleri tarafından ele geçirilmişti ve cenneti bombalayarak yüzlerce Gönderilmiş öldürmüştü. Sadece hapsedilmemişti; işkence de görüyordu.

William bu işe karışmak zorunda kalabilir.

İçini çekti, telefonu cebine koydu ve ahırda kalmak için bir gece çantası hazırlamaya başladı. "Hiç bütün bir geceyi bir sevgiliyle geçirdin mi?" diye sordu Pandora'ya.

"Hayır. İğrenç. İstediğimi alır ve çıkarım."

Aynen öyle! Bir kadınla yatmak, gerçekten yatmak için ona hayatı pahasına güvenmesi gerekirdi. Daha önce hiç kimseye hayatı pahasına güvenmemiştir, çok değer verdiği Gillian'a bile. Çok fazla arkadaşının "yem "e kurban gittiğini görmüştü. Öldürmek için baştan çıkaran erkekler ve kadınlar.

Sunny yem değildi ama kaderinde onu öldürmek vardı.

Onu yalnız, korumasız bırakamaz. Onun cazibesine karşı koyamaz.

Belki de gece saatlerini Lucifer'i öldürmenin ve Lilith'i ele geçirmenin yollarını planlamak için kullanacaktı. Eğer gerçekten yaşıyorsa.

Ya da çiftleşme mevsimine hazırlanmak için 7/24 seks yapardı. Çünkü evet, Sunny'ye o bakacaktı.

Bu düşünceyle arzu içini ve dışını kavurdu ve acı dolu bir nefesle tısladı. Onu istiyorum. Onu şimdi istiyorum. Tanıştıklarından beri bekârdı... ne? İki gün önce mi? Bu normalden iki gün daha uzundu. Ve lanet olsun, sanki onu iki yıldır tanıyormuş gibi gelmiyordu.

Arkadaşlık böyle mi işliyordu? Bir gün bir yıl gibi, bir yıl da bir gün gibi mi görünüyordu?

"Neden sevgili meselesini sordun?" Pandora sordu. "Hayır, biliyor musun? Boş ver. Kusmaya başlamadan önce konuyu değiştirelim. Ne olmuş yani? Lucifer'ı hepimizden daha iyi tanıyorsun." Bacaklarını ileri geri sallarken, ayak bileklerini çaprazlayarak bir sayfa daha çevirdi. "Gerçekten de cadıyı yüzyıllarca kilit altında tutup onu öldürme dürtüsüne karşı koyabilir mi?"

"Onu artık tanımıyorum. Onu hiç tanımadım." William çantasına birkaç gömlek ve bir kutu prezervatif doldurdu ve şöyle dedi: "O her zaman aldatan biri oldu, diğer insanların kıyafet değiştirdiği gibi kişilik değiştirdi. Ama gerçeği öyle ya da böyle öğreneceğim."

Lucifer'in sarayını doğrudan işgal etmek aptallık olur. Lucifer tuzak kurmakta ustaydı, böylece içeri giren kişi kurtarmayı umduğu kişiyi yanlışlıkla öldürmüştü oluyordu.

Panda başıyla onayladı. "Senin oğlanlar nerede?" "İkisi Lilith hakkındaki söylentilerin peşinde, biri de Evelina Maradelle için, Lucifer'in kayıp karısı." William onun hakkında birkaç şey hatırlıyordu: kekeleyerek konuşan, iyi kalpli, cadı bir ejderha şekil değiştiren. Düğünden kısa bir süre sonra kaçmış ve Lucifer'ı durdurulamaz bir öfkeye sürüklemişti.

William eski kardeşine sataşmak için sabırsızlanıyordu. Karın elimde. Onu geri istiyor musun? Çok kötü, çok üzücü.

En sevdiği video oyun sistemini, oyunlarını ve derinlemesine bakım yapan -tamamen erkeksi- saçlarını iterken kıs kıs güldü.

torbanın içine koyun.

Küçük cehennem köpekleri ortaya çıkmaya, sinsice yaklaşmaya ve bacağını koklamaya karar verdiler.

Onlarla dalga geçerek, "Burnunuzu kıcıma sokarsanız sorun yaşarız" dedi.

"Sanki! Ben asla-" Pandora sonunda dergiden başını kaldırdı, av köpeklerini fark etti ve "Boş ver," diye mırıldandı.

William yavruları sevmek için eğildi. Çamura bulanmış olan sanki bir darbe bekliyormuş gibi irkildi ve içinde keskin bir acıma duygusu belirdi. Baden ve Katarina onu cehennemin vahşi doğasında mı bulmuştu? Diğer tazı onun parmaklarını ısırdı. Başparmağının altından kan akarken, çift geri çekildi. Ondan mı korkmuşlardı?

"Bana bir tanıdığımı hatırlatıyorsun," dedi iki başlı bebeğe. "Sadece o diş yerine mermi kullanıyor. Onun adı Sunny, bu yüzden gökyüzü temasını devam ettirelim ve sana Dawn diyelim. Ve sen..." Kirli olana en nazik gülümsemesini verdi. "Sana Aurora diyeceğiz. Kuzey ışıkları kadar güzelsin, tatlım."

Aurora onu anlıyordu; anlamalıydı. Yumuşadı, hatta ona sürtündü.

Pandora dergiyi fırlattı. "Sunny'yi yemeğe getireceğini umuyordum. Rathbone'un frezyayı küfür olarak kullandığını hayal edebiliyor musun? Çok komik!"

William'ın dikkatini tahta üzerinde hafif bir pençe sesi çekti ve kaşlarını çatı. Sanki bir cehennem köpeği sürüsü gibiydi. Sonra kükürt, kükürt ve kötülük kokusu havayı kirletti, burun deliklerini yaktı ve iki hançeri avuçladı.

İblisler. Bir sürü. Sohbet etmeye gelmemişlerdi; kan için gelmişlerdi.

Pandora da tehdidi hissetti ve yastığın altına uzanarak bir minicrossbow ve kurbanlarını yakma gücüne sahip efsanevi bir hançer çıkardı.

Hançerleri bir bok yapmayacaktı. Madalyonu kullanmak mı? Hayır. Bir düşmana karşı denenmemiş bir silah kullanmazdı.

Cehennem sınırları içinde, aksi takdirde soyut olan iblisler komut üzerine maddeleşme ve maddesizleşme yeteneğine sahipti. Bir ruhla ancak başka bir ruh savaşılabildiği için - benzeri çağrılanlar gibi- William da zaman zaman cisimsizleşmek zorunda kalıyordu. Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti. Darbeler indiriyordu ama aynı zamanda enerjiyi daha hızlı tüketiyordu. Çok hızlı.

Dawn'ın neon kırmızısı gözleri korkuyla parlıyordu. Aurora vücudu titrerken başını eğik tuttu. Genellikle cehennem köpekleri büyük miktarda saldırganlık sergilerdi. Bu ikisinin korkması... Başlarına korkunç bir şey gelmiş olmalıydı. Katarina her kadın gibi onun için eriyceklerini düşünmüş olmalı.

Sunny hariç diğer tüm kadınlar.

"Yatağın altına dönün kızlar." Yatağın eteğini tutmak için adımlarını hızlandırdı. Yavrular itaat etmek için acele ettiler. "Sizi güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, yemin ederim."

Hançerlerini bıraktı, dolabına koştu ve iki orak aldı.

Bir düşman babamın evini işgal etti. Öfke kanını yakıtı dönüştürdü, gözeneklerinden en ufak bir duman sızmaya başladı bile. Dikkatli olmalıydı. Cehennemdeydiler; duman Pandora'ya iblisler kadar kolay zarar verebilirdi.

"Bu, Hades'in Lucifer'e saldırısının intikamı olmalı," dedi Pandora, William'ın yanına dalarak. Arka arkaya dövüşeceklerdi, böylece kimse arkalarından yaklaşılamayacaktı.

"O zaman kan istiyorlar. Bizimkini." Pıt pıt sesleri daha da yükseldi... daha da yükseldi... kısa sürede bir izdihama dönüştü. "Üç...iki..."

Sürü halinde duvarların arasından geçerek odayı kara bir duman bulutuyla doldurdular.

William öksürdü, gözlerinden ve burnundan kan sızıyordu. Temizlenecek zaman yoktu. İblisler etrafını sarmış, öldürmeye hazırdı.

"Bugün bir düşmanın yaşamasına izin verirsiniz, yarın onun eliyle ölmeyi bekleyin."

Pandora, William bir iblisi kesmek için beden değiştirip bir diğerini kesmek için yeniden bedenlenirken onun arkasında kaldı. Üzerinden ter boşanıyor, çılgınca yoğun bir adrenal dalgası gövdesini bir fırına dönüştürüyordu. Uzuvarları, cinsel organları, kanatları ve kuyrukları kesip doğradı. Gözlerini çıkardı ve omurgalarını kesti. Kafalar yere çarptı ve yuvarlandı, cızırdayan siyah kan her yöne sıçradı. Cesetler yere yığıldı, etrafına yığıldı, odayı eski bozuk paraların ve boşaltılmış bağırsakların keskin kokusuyla doldurdu.

Bir gürültü kakofonisi kulaklarına saldırdı. Homurtular ve inilti. Kan, safra ve sidik gibi sıvıların fokurdaması ve çalkalanması. Kırılan kemiklerin patlaması. Nefes nefese kalmanın düzensizliği.

Zebanilerden biri William'ın boynunu pençelemeyi başardı. Acı! İblis ona bir tür zehir enjekte etmiş olmalıydı; yaralar ısındı ve kısa sürede kaynadı.

Zehir... zehir şişesine mi benziyor?

Kahretsin! Isı beynine giden yolu yaktı. Saniyeler içinde, kafası kaynar yağ dolu bir fıçıya düşmüş gibi hissetti, acı onu ele geçirdi.

Yavaşlama. Dirseğini geri çekti, rakibinin kafasını koparmak üzereydi. Sonra dehşete kapılarak durakladı. İblis artık bir iblis değil, kanlı bir atlet ve şort giyen Gillian'dı.

William neredeyse diğerlerinden çok değer verdiği kızı öldürüyordu.

Panik düşüncelerini parçaladı. O nasıl... O yapamazdı... Bu...? "Gelmemeliydin. Git!" Neden iblisler ona saldırmıyordu? "Şimdi gitmelisin." Vahşi bir savaşçı olmuştu, evet, ama böyle bir savaşa hazır değildi.

"Seni bırakmayacağım," diye hırladı Pandora, vücudu onunkine karşı sarsılarak.

Neşeli kıs kıs gülüşler. İblisleri eğlendirmiş miydi? "Sen değil." Kız kardeşi arkadaşını görmedi mi?

Gillian gülümsedi ve tehlikeden habersiz, kasıla kasıla yaklaştı. Gillian ona yaklaştığı anda, Pandora'yla arasına girmek niyetiyle ön koluna yapıştı. Onu hayatım pahasına koruyacağım! Ancak derisi yumuşak ve esnek değil, pullar gibi kuru ve yamalıydı. Yeşil bir kuyruk bacaklarının arasından kıvrılarak arkasından çıktı.

Çivili ucu şeytani bir yılanın başını andırıyordu.

Ne oluyor be?

Oh, kahretsin. İblisler, Lucifer'in en sevdiği hayvanlar olan Hallucina sürüsüne aitti. Kurbanlarının zihinleriyle oynayarak canlı halüsinasyonlar görmelerine neden olan zehir sızdırıyorlardı.

William saldıramadan, sahte Gillian kuyruğunu yanağına çarptı. Derisi yarıldı ve başı yana savruldu. Yeni bir ısı ve acı patlaması.

Sunny birkaç adım ötede belirdi ve kalbi neredeyse duracaktı. Pembe saçları, zümrüt gözleri ve sınırsız duygusallığıyla Sunny. Mantıken, onun zihni tarafından yaratılmış bir halüsinasyon olduğunu biliyordu. Yine de paniğe kapıldı. Ya onu buraya kadar takip ederek parladıysa? Parlayabilir miydi? Düşün!

Cevap gerçekten önemli miydi? Onun hayatını riske atamazdı. "Olduğun yerde kal," diye bağırdı ona.

"Kimildama."

Her ihtimale karşı vuruş mesafesinin dışında kalacaktı ama başkalarının ona yaklaşmasına da izin vermeyecekti.

William orakları tutuşunu yeniden ayarlayarak bir elini serbest bıraktı.

Bir kükremeyle eğildi ve elindeki hançerlerden birini kaptı.

daha önce düşürdü ve fırlattı, Sunny'nin yanındaki iblisi çiviledi.

Kolları sürekli hareket halindeyken önce bir iblisi, sonra bir diğerini kesti. Sallıyor. Kesiyor. Saplıyor.

Orağın kavisli kenarını bir iblisin vücuduna her sapladığında, bıçağı maksimum hasar için bükte. Siyah kan damlaları derisine sıçradı, kabarcıklar kabardı.

"Bana yardım et," diye yalvardı Sunny. Dehşete kapılmış gibi kollarını ortasına doladı ve ona yaklaştı.

Keskin sancılar içini parçalasa da geri sıçradı ve istemeden de olsa bir iblisle çarpıştı. Daha fazla acı ve sıcaklık. Bir kanadın keskin kenarı pamuk ve eti yırttı, karnından aşağı kıpkırmızı bir akıntı süzüldü.

Whoosh. Sunny'nin gözlerinin arasındaki boşluğa bir ok saplandı. Dizleri büküldü ve yere yığıldı.

"Hayır!" Yere düşmeden önce onu yakalamak için atladı. Daha fazla acı ve sıcaklık, ama umurunda değildi. Ölmüştü. Ölmüştü.

Görüşü bulanıklaşırken, onun güzel yüzünü göğsüne yasladı. Boğazında bir savaş çılgılığı düğümlendi.

Bu o değil. O olamaz.

Lütfen, lütfen, bunun benim Sunny'im olmasına izin verme.

Başka bir iblis ona doğru fırladı. William bacağını bükerek tekmeledi. Çarptı. İblis onun çelik burunlu botuna çarptı ve geriye doğru tökezledi.

"Hades?" Pandora'nın nefesi kesildi. Kıpırdamadan durdu, yayını kaldırdı ama titriyordu.

Hades mi gelmişti? Nefesini kontrol etmekte zorlanan William omzunun üzerinden bir göz attı. Babasından iz yoktu ama... Hayır! Her iblis Sunny'nin yüzünü takıyordu.

Dehşet onu derinden sarstı, hayati organları buz kesti. O anda, savaşı yüzde yüz kaybetmiş gibi hissetti. Ya iblisler gerçek Sunny'yi içlerinde saklamışlarsa?

William şifre kırıcısının öldürölmesini göze alabilir miydi?
Benim kadınığ. Benim kadınığ! Onu hayatım pahasına koruyacağım. Ama hemen bir şeyler yapmalıydı, yoksa bu odada ölecekti.

Ölmek mi? Hayır! Hayır! Bugün değil, hiçbir zaman. Kararlılık kalbini taşa çevirdi. Bugün, o öldürdü. Onları. Hepsini. Hiç acımadan. "Zehir," diye bağırdı Pandora'nın yararına. Pandora yeraltı dünyasında çok kısa bir süre yaşamıştı ve henüz farklı iblis türlerini öğrenmemişti. "Halüsinasyonlara neden olur. Derisini hisset. Eğer sert ise, kim olursa olsun ölümcül bir darbe indir."

* * *

Bir işim çıktı ama bir saat içinde ahıra döneceğim. Hazır ol.

Neye hazır olmak? Sunny, William'ın mesajını üç saat önce almıştı. Bu "bir saat" ondan tek bir kelime bile duymadan gelip geçmişti.

Sahte erkek arkadaşımın sevgili babasıyla tanışacak ya da geç kalması için bir açıklama alacak kadar iyi değilim.

Acı ona battı ama endişe de vardı. O neredeydi? Ya kötü bir şey olduysa?

Bir mesaj gönderdi, güncelleme istedi ama... bir dakika daha geçti. Sonra beş. On. Otuz. Yanıt yok.

Hellebore! Papatya! Adaçayı! Frezya! Kötü bir şey olmuş olmalıydı. Ama ahırda kapana kısıldığı için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Duyguları arasında gidip geliyordu. Felç edici korkudan haklı öfkeye kadar her şey. Onu şimdi burada, yanında istiyordu. Ona sarılmak ve eğer yaralıysa yarasını sarmak istiyordu. Sonra da onu endişelendirdiği için boğazını yumruklamak istedi.

Dikkatini dağıtmak için çaresizce günlüğünü açtı ve cinsel pozisyonlar listesini yırttı. Sihir yepyeni bir sayfa sağladı, sadece boştu.

Bana kötü davrandığı için William'ı Cezalandırmanın Tüm Yolları başlıklı yeni bir liste yazdı.

-Çıplak bir şekilde duvara asılmış.

-Orgazm inkarı.

-Yatağa zincirlenmiş ve kırbaçlanmış.

"Bir tema seziyorum," diye mırıldandı. Uydurma cinsel pozisyonlardan oluşan ikinci bir liste oluşturdu. Bunları yeni icat ettiği için adamın duymuş olması mümkün değildi.

Umarım kendini tamamen yetersiz hisseder. Oku ve ağla, koca oğlan.

Yarım saat daha geçti ama William'dan hâlâ haber yoktu.

Neden hâlâ burada hiçbir şey yapmadan oturuyordu? O katil bir tek boynuzlu attı, zor durumdaki bir prenses değil. Beyaz atlı prensinin yardıma ihtiyacı varsa Sunny yardım ederdi. İntikam peşinde koşan süper kahraman bir kız arkadaş edindiğini hatırlatmaya ihtiyaç duyarsa, Sunny hatırlatırdı.

William'ın son ziyareti sırasında ondan aldığı bir çift hançeri kuşandı, sonra da fotoğraflarını sırt çantasına doldurdu. Çanta omuzlarına sabitlenmiş ve hançerler elindeyken ahırın kapılarını tekmeleyerek açtı. Görünmez engelin etrafından dolaşmanın bir yolu olmalıydı. Etrafından değilse, üstünden. Üstünden değilse, altından.

Kimse beni gösterişli bir ahıra kilitleyemez!

William'ın öldürdüğü iblis lejyonlarına rağmen, bölgede daha fazla iblis toplanmıştı bile. Yaptıkları şeyi bıraktılar, döndüler ve onunla yüzleştiler. Sayısız kırmızı göz ona bakarken, damarlarında sıcak ve aç bir öfke dolaştı. İblislerden nefret et! Kötülük yok edilmeli.

Savaş eğitmenleri tarafından öğretilen ilk derslerden biri: Asla kötü bir varlığı geride bırakma. Sadece sürünerek uzaklaşacak ve daha sonraki bir tarihte arkadaşlarıyla geri döneceklerdir.

İleriye doğru bir adım atarken kalbi güm güm atıyordu. Hadi yapalım şu işi. Her şeytani ortadan kaldıracak ve-

Nasırlı bir el pazusunu yakaladı, sıkıca kavradı, onu geriye doğru çekti ve etrafında döndürdü. William!

Sessizce sırt çantasını çıkarıp bıraktı, sonra da kapıları tekmeleyerek kapattı.

Gözleri kısılmıştı, hâlâ sessizdi, ileriye doğru yürüdü, onu tahtaya yasladı ve avuçlarını şakaklarına dayayarak onu hapsetti. Kalbi daha sert ve daha hızlı çarpıyor, ciğerlerindeki havayı çekip alıyordu. Ele geçirilmiş bir adama benziyordu, karanlık ve uğursuzdu, vücudunun her yerinde siyah çizgiler vardı. Kurumuş iblis kanı. O da kendi payına düşeni almıştı. Kuzguni saçları diken diken olmuş, yaralar ve çürüklerle dolu güzel yüzünü çerçeveliyordu. Kıyafetleri yırtılmıştı, sülfür ve ölüm kokusu yayılıyordu. Ama bu kokunun altında doğuştan gelen güzel kokusunun ipuçları gizliydi. Ağız sulandırıcı.

Sonunda dedi ki, "Güvenli kelime. Söyle bana. Şimdi." Ne ne? "Penisin tatlı mı?"

Rahatlama onun sert yanlarını yumuşattı. Ancak saniyeler içinde öfke rahatlamayı gölgede bıraktı ve "Hangi cehenneme gidiyordun?" diye hırladı.

Oookay. Bulanık aurasında kırmızı, yeşil ve paslı sarı lekeler parlıyordu. Duyguları onunkiler kadar değişken ve çalkantılıydı. Ama gözleri... gözleri acı kanayan iki açık yaraya dönüşmüştü.

"Anlat bana," diye mırıldandı.

Onun yokluğu düşüncesi onu bu kadar üzmüş müydü? "Bariyerini aşmanın bir yolunu bulmayı, iblisleri öldürmeyi, sonra da seni bulup kurtarmayı planlamıştım," diye itiraf etti usulca.

O şaşkınlıkla göz kırpma şeyini yaptı.

"Bir saat içinde burada olacağına dair mesaj atmıştın," diye hatırlattı ona. "O saat neredeyse beş saat önce geçti ve senden başka bir haber gelmedi. Yani ölümcül bir yara falan almış olsan iyi olur." Dışarıda bir yaralanma belirtisi aradı ama bulamadı. Tamam o zaman. Öfkesi geri döndü ve iki katına çıktı. "Sana ne oldu böyle? Mesajıma neden cevap vermedin?"

Bir şaşkınlık göz kırpması daha. "Tuzağa düşürüldüm." Çenesini patlattı. "Lucifer bir Hallucina iblis sürüsü gönderdi. Onların

Dişleri ve pençeleri halüsinojenik bir zehir üretiyor ve ben daha yeni iyileştim."

Şimdi öfkesi hedef değiştirdi. Onları öldüreceğim. Hepsini öldüreceğim! "Beni onlara götür. Şimdi."

"Yapamam. Onlar öldü. Benim elimle öldürüldüler." Tamam. Tamam. Ama şimdi daha da seksi oldu!

William dilini mükemmel beyaz dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Durumum hakkında soru sormak yok mu? Yaralarım yaltaklanmak yok mu?"

"Neden? İlgilenmen gereken saklı baykuşların mı var?"

"Evet," diye tısladı.

Sonunda, açgözlü ellerini onun yontulmuş vücudunun her santiminde gezdirmek için geçerli bir bahanesi vardı. Belki, sadece belki, bir süreliğine de olsa paranoyasını bir kenara bırakıp eğlenebilirdi. Hiç eğlenmiş miydi? İblisleri öldürmek dışında tabii ki.

Hayır. Şimdi eğlence zamanı değildi. Çocukken kral ona görevinin her şeyden önce geldiğini söylemeyi çok severdi. Ve şu anda Sunny'nin yerine getirmesi gereken bir görevi vardı. Öğretmesi gereken bir ders. William'ın onu bilgilendirmemek için iyi bir nedeni olabilirdi ama yine de onun gereksiz yere endişelenmesine neden olmuştu. Bunun bedelini ödeyecekti.

Hadi başlayalım.

"Kudretsiz aşk sefalettir."

Sunny, William'ın boğazına hızlı bir yumruk indirdi. "Bu beni endişelendirdiğin için." William yakalayamadığı nefesi için soluklanırken, kadın yumruğunu burnuna indirdi. Kıkırdak kırıldı ve burun deliklerinden kan damladı. "Bu da beni babanla tanıştırmaya utandığın için."

Parmak eklemleri titriyordu. Acayip sert bir kafası vardı.

Bir hırıltıyla onun yüzüne doğru yürüdü. Burnunun ucu onunkine değdi ve gözlerini kırptırdı. Nefes nefeseyken homurdandı: "Senden utanmıyorum, Sundae. Sadece babamın seni işe almaya çalışmasını istemiyorum. Senin adına reddetmek zorunda kalırım ve ilişkimiz zaten gergin."

Gerçekten mi? Onu koruyor muydu? Yumuşayarak ellerini onun göğsünde birleştirdi. Onu şaşırtan ve sevindiren şey, kalbinin avuç içinde hızla çarpmasıydı.

Ağır bir nefes aldı. "Seni incittiğim için özür dilerim."

Gördünüz mü! Küçük bir ceza, ve o öğrendi. Kız da öyle. Asla nedenlerini anladığımı varsayma. Her zaman sor.

"Neden duşa girmiyorsun?" dedi, şimdi kendini yüce gönüllü hissediyordu. "Daha sonra, ben-" Bir köpek havladı ve o da havlayarak ayağa fırladı. William'ın ötesine bir bakış. Yaratılmış en sevimli iki başlı, kırmızı gözlü köpek hâlâ açık olan kapıdan içeri koştu.

Sunny ona karşı yumuşak ve sıvı bir hale bürünmüştü, şimdiye kadarki en rüya gibi gözlerle ona bakıyordu. "Bana bir köpek yavrusu mu getirdin?" Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı, en nazik şeydi-

"Onun adı Dawn. Onu iblislerden kurtardım ve şimdi her hareketimi takip ediyor. Tipik bir dişi."

homurdandı. "İkinci bir tane daha vardı ama nerede olduğunu bilmiyorum-"

Dawn daha yüksek sesle havladı ve geçitten geçerek yatak odası gibi görünen bir yere yeniden girdi. Küçük tatlım onlara doğru döndü ve tekrar havladı.

"Sanırım bize bir şey söylemeye çalışıyor." Sunny, William onu durdurmaya fırsat bulamadan geçitten içeri daldı.

"Göster bana kızım. Neyin var?"

Dawn dolaba doğru ilerledi ve tekrar havladı. Sunny onun yanına çömeldi. Buruşuk bir paltonun altında hareket vardı. Paltoyu itti ve nefesi kesildi. İkinci köpek. Bu köpek bir görünüp bir kayboluyordu, kafasından kan fışkırıyordu. Zavallı, tatlı sevgilim parçalanmıştı. Boğazı kesilmişti ve her nefes almaya çalıştığında ciğerleri hırıldıyordu. Ölüm hırıltısı.

Büyü ile iyileştirilemeyecek kadar ileri gitmiş. "Ah, bebeğim. Acın için çok üzgünüm." Minik yavruyu kendine yaklaştıırken Sunny'nin gözlerinden yaşlar süzüldü.

William, yanaklarındaki renk donuklaşarak onun yanına koştu. Köpeği almaya çalıştı.

Sunny başını salladı. "Onu yakaladım."

"Adı Aurora," dedi sesi çatallaşarak. "Aurora." Sunny, gözyaşları içinde kıymetli bebeği taşıdı. ahıra götürdü ve yatağa yatırdı, sonra yanına uzandı. Çarşaf kan bulanacaktı. Ne olmuş yani? "Onu iyileştirebilir misin William? Lütfen! Her türlü bedeli öderim. Onu iyileştir ve taşınmana bile gerek kalmasın!"

"Üzgünüm, Sundae," diye mırıldandı, "ama yeterince güçlü bir büyü yok."

Bir hıçkırık yükseldi ama yutkundu. Köpeğe fısıldadı, "Yalnız değilsin bebeğim. Ben buradayım ve senin yanında kalacağım. En tatlı rüyaları görmen dileğiyle, sevgilim." Sonra elini Aurora'nın yüzünde salladı ve köpeği derin bir uykuya daldırmak için büyü yaptı.

Bu şekilde, organları iflas ettiğinde, sonsuza dek acı çekmeden ölecekti.

Şerefine, William da onun yanında kaldı. Diğer köpek Dawn ise bir köşeden onu izliyordu, kırmızı gözleri acı ve korku saçıyordu. Üçlü birlikte, uyuyan Aurora'nın küçük kalbi durana kadar ona miyavladılar.

O sırada Sunny'nin gözyaşları ciddileşti. Yine de o ve William yerlerinde kaldılar. Köpeği tanımıyordu ama bir bakışıyla aşık olmuştu. Tüm hayvanlara karşı böyleydi ve sonsuza kadar vejetaryen olmasının nedeni de buydu.

"Bunun sorumlusu kim?" diye sordu usulca. "Başka kim olabilir?"

"Lucifer." Onun adını iğrenç bir lanetmiş gibi tükürdü.

William uzandı ve parmaklarını Sunny'ninkilerle birleştirdi. "Ödeyecek. Yemin ederim."

Şimdi titreyerek, boştaki elini tazının en büyük yarasında gezdirdi ve parmak uçlarında kan topladı - gözlerinin altına sürdüğü kan. "Dışarıdaki iblisler eski kardeşine mi ait?"

William doğrulup başını salladı.

"O zaman ölürler. Bugün. Benim elimle." William onu hiç dövüşürken görmemişti. Beceri düzeyini bilmiyordu. Eğer onu durdurmaya çalışırsa-

"Pekâlâ," dedi ve onu serbest bıraktı. Ayağa kalktı. "Bunu birlikte yapacağız."

Şaşırmış olsa da kapıya doğru yürüdü. Bir ortakla savaşa gittiğinden beri yüzyıllar geçmişti. Birlikte nasıl çalışacaklardı?

William hemen onun yanına geldi. "Sen-"

"Bana bunu yapmak istediğimden emin olup olmadığımı sormayın. Eminim. Ben hazırım."

Etkilenmiş gibi başını salladı, sonra da kapıyı tekmeleyerek açtı. Güneş ışığı ahırın içine doldu ve-

"Daisy!"

İblisler gitmişti. Tek bir yaratık bile ortalıkta görünmüyordu.

Öfkesini kontrol edemeyerek çılgılık attı, döndü ve duvarı yumrukladı. Parmak eklemleri kırıldı ve derisi yarıldı, ama acı neredeyse hiç hissedilmedi.

William onu banyoya götürdü ve orada yaralarıyla nazikçe, şefkatle ilgilendi. Şaşırmasına rağmen, işi bittiğinde bandajı öptü.

Tek kelime etmeden Aurora'yı topladı ve öldürülen cehennem köpeğini dışarı taşıdı. Onun yokluğunda Sunny çarşafı değiştirdi, kanı temizlemek için duş aldı ve Dawn'ı okşayarak üzüntünün ağırlığından kurtulmaya çalıştı.

William geri döndü. Yalnızdı. Kir yüzünü çizmiş ve ellerini kaplamıştı. Onu gömmüştü, değil mi?

Ne kadar tatlı bir şey. Sunny kokladı kokladı ve masadaki sandalyeye oturdu.

Önünde parladı, çömeldi ve çenesinden tutarak başını yukarı kaldırdı. Gözleri buluştu ve içinden bir sıcaklık fırtınası geçti. Çok ciddi görünüyordu.

"Seni kitaba götürmeye karar verdim, Sundae."

Adamın sözleri kaydedildi ve kızın gözleri büyüdü.

"Gerçekten mi? Seni cezalandırmak için kıymetlini yok edeceğimden korkmuyor musun?"

"Bir yanıma öyle ama sana güvenecek kadar çaresizim. Beni pişman etme, Sundae."

"Yapmayacağım," diye fısıldadı Daisy ve bunda ciddiydi. Böyle tatlı kalırsa, kitabını ona karşı asla kullanamazdı, değil mi?

"Ahırdan çıkma," diye seslendi Dawn'a. Bir kapı açtı ve hafif bir tereddütten sonra Sunny'yi beyaz duvarları, eski bir ahşap masası ve pelüş bir koltuğu olan küçük, penceresiz bir odaya götürdü.

Masanın ortasında, içinde deri ciltli bir kitap bulunan bir vitrin duruyordu.

Tazı olduğu yerde kalmadı. Onları odaya kadar takip etti. William ona kaşlarını çattı ve Sunny sırttı.

"Kadınlar için karşı konulmaz olduğuna emin misin?" diye alay etti. "Sana meydan okumaya devam ediyoruz."

Ona attığı bakış... kavurucu sıcak, karanlık ve alaycı. "Gül bakalım, kıkırdama. Yakında bir gün, adımla avazın çıktığı kadar bağırmanı sağlayacağım."

Yutkundu. Şehvet korları kıvılcımlanıp alev aldı, vücuduna bir ateş yayıldı.

Sakinleşmeyi umarak derin bir nefes aldı. Bekle. Derin bir nefes daha. Hah. Havada hiç koku yoktu; William'ın güzel kokusunu bile alamıyordu. Gerçek bir rezalet.

"Burası neresi?" diye sordu. Dawn orayı burayı koklayarak araştırdı, belli ki eksiklikten de rahatsız olmuştu.

"Cehennemde büyülerimle yarattığım bir cep boyutu. Kokular filtrelenerek başkalarının kitabı takip etmesi engelleniyor. Arkadaşım Anya bu konuda şaka yapmayı sever..."

Sunny dinlemeye çalıştı, gerçekten dinledi -büyü, kokular, Anya, şaka- ama oda ona tek boynuzlu at ceza çukurunu hatırlattı. Küçük, izole edilmiş ve çıkış yolu olmayan bir yerdi. Zihnindeki bataklıktan korkunç anılar yükseldi. Yalnızlık. Çığlıklar. Kana bulanmış çamurun tadı ve hissi.

Sakin. Sabit.

"Bu da ne böyle? Panik mi?" William kafası karışmış bir halde sordu. Yine kızın çenesini sıktı ve başını eğerek onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Neden?"

Sakin yapma. Ona söyleme. Asla bir açığını ortaya çıkarma.

Yalnız Sunny böyle düşünüyordu. William'ı istiyorsa, ki istiyordu, ona karşı savunmasız olmasına izin vermemeliydi.

Bu ilişki sahte değil mi?

Evet. Hayır. Argh! Artık bilmiyordu. Eğer onun derin ve kalıcı üzüntüsünü hiç fark etmemiş olsaydı, eğer köpeğe karşı hiç bu kadar nazik olmasaydı... ama olmuştu ve şimdi buradaydılar. "Bu panik değil," dedi ona. "Bu huzursuzluk."

"Bir iblis lejyonu savaşı planlayan kadın... bir odadan mı korkuyor?"

"Hiç diri diri gömüldün mü William?" Sesi çatallaştı.
"Gömüldüm. Tek boynuzlu at kralının en sevdiği cezaydı.
Lucifer ve iblisleri kampımızı işgal ettiğinde onlarla
savaşamadım çünkü karanlık, nemli bir deliğe
hapsolmuştum." Çenesi titriyordu. "Ben çaresizce dinlerken
herkesi katlettiler. Çığlıklar... bir sürü çığlık.
İblisler gülerken çukura kıpkırmızı nehirler halinde kan aktı.
Sonra sessizlik oldu ve bu çok daha kötüydü."

Ensesinden tutup onu kendine çekti, sonra avucunu
sırtının alt kısmına yerleştirdi. "Özür dilerim, Sundae."

Ona bu şekilde sokulduğunda, tek istediği içine
gömülmekti. Yüzünü onun boynunun çukuruna yaslayarak,
parmaklarını onun ipeksi saçlarına gömdü ve sıcaklığını
içine çekti.

Bu. Pek çok insan bir sevgiliye hasretti ve şimdi bunun
nedenini biliyordu. Doğru kişi sizi rahatlatır, kabul eder ve
sizi inşa eder, asla yıkmaz.

Ama. William yapışanlardan nefret ederdi, Sunny de
öyle olmaktan. Parmaklarını kurtardı, doğruldu ve geri
adım atarak teması kesti. Pişmanlık onu bir anda vurdu.
Sıcaklık yok. Rahatlık yoktu. Sadece soğuk ve yalnızlık,
tam da William'dan önce sahip olduğu şey.

Belki de tutunmak o kadar da kötü değildi.

Gözlerindeki özlemle ona doğru ilerledi ve onu tekrar
kucklamaya zorladı. Vahşiliğine rağmen nazik bir
kucaklama.

Hayretle ona baktı. Bana mı yapıştı? Kimdi bu adam?

Parmak eklemlerini çene çizgisinde gezdirmeden önce
saçlarını parmaklarıyla taradı, her dokunuşu bir şefkat
ifşasıydı, sanki onu... el üstünde tutuyordu. "Neden
cezalandırıldın, Sundae?"

İlk defa kafasının içinde ona geçmişini kendine
saklamasını söyleyen bir ses yoktu. Belki de William şu anda
onu esir alan kişi değil, arkadaşındı. "Blaze'den boşanmak
istedim ama o reddetti, başka biriyle olmak istemesine ve
birlikte mutsuz olmamıza rağmen." Denedi

ama sözlerine acı sızmıştı. "Fikrini değiştirmeyi umarak ortalığı ayağa kaldırdım ama sadece gururunu incitmeyi ve babası kralı çileden çıkarmayı başardım."

William gerildi ama onun şakağını da öptü. "Özür dilerim."

Beklenmedik öpücük onu derinden sarsmıştı. Günlerinin geri kalanında tekrarlayacağını düşündüğü basit ama derin bir jest. Tamam, gününün nasıl geçtiğini sormadan, en sevdiği viskiyi getirmeden ve o gazete okurken ayaklarının dibine oturmadan önce onun kollarından kurtulmaya gerçekten ama gerçekten ihtiyacı vardı.

Bir kez daha geri adım attı. Adam gömleğindeki kan lekesini fark edene kadar ters ters baktı. Endişeyle parmağını lekenin üzerinde gezdirerek bir damlacık topladı.

"Sensin," diye fısıldadı. "Kanaman var."

Gömleğini yukarı doğru çekerek göğüs kafesindeki pençe izlerini ortaya çıkardı. "Bu yarayı daha önce iyileştirdim, bu da iblislerin infirmad'e de kullandığı anlamına geliyor. Siz panzehiri alana kadar yaranın tekrar tekrar geri gelmesine neden olan bir zehir." Elini sallayarak yaraları tekrar birleştirdi. "Ya da büyüyle etkisiz hale getirdim."

Onunla sohbet etmek istiyordu ama... o kaslar... her bir sırası bir öncekinden daha ateşli olan o sekiz karın kası... bolca dövme... sevimli göbeği... derisinin beline kadar uzanan siyah şekerleme izi.

Nefes nefese, bir parmağını döndürdü. "Arkanı dön." Onu görmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Her şeyini.

Gözleri parlayarak sırtıtmaya hazır görünüyordu. "Önce kıyafetlerimin geri kalanını çıkarayım mı?"

"Evet!"

Güldü ama pantolonunu çıkarmadan arkasını döndü. Sırtı. Vay canına! Orada bir hazine haritası dövmesi vardı ve kız aniden her santimini yalamak için bir dürtü duydu.

Lick. Evet. Tüyleri diken diken oldu ve damarlarından şampanya döküldü. Hayır. Odaklan! "Hadi işe koyulalım." Şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biri olan arkasını döndü ve

Vitrin, tedirginliğinin ortadan kalktığını görününce şaşırdı.

Büyü, karanlık ve sinsi bir şekilde tenini karıncalandırdı ve ürperdi. Ama yine de... Dokunmalı...

Sandalyeye yavaşça oturdu. Kitaba uzandığında, William bir kez daha yanına gelip bileğine yapıştı ve temas etmeden hemen önce onu durdurdu.

"Sayfaları yırtmayacağım," diye söz verdi, hayranlık duyduğu nesneden gözlerini ayıramıyordu. Çok güçlü.

"Sana hiç kimseye g venmediğim kadar güveniyorum. Bana ihanet etme Sunny."

"Beni esir aldığın sürece ihanet güçlü bir olasılık," diye itiraf etti. Onu ne zaman bırakacaktı? Elinin k ğıdın üzerinde olması gerekiyordu.

Dudaklarını büzdü ve mırıldandı, "Beni kana susamış bir savaş lordu olarak görmüyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum." Boşta kalan eliyle uzanıp adamın kirli sakallı yanağını okşadı. "En kana susamış. şimdi, kitap hakkında. Bir kızın çalışması gerek."

Bir duraklama. Adamın yüzünü inceleyen bakışlarının sıcaklığını hissetti.

Sonra i  çekti. "Bunu hak ediyorum, gerçekten hak ediyorum."

"Merak etme, bebeğim," diye mırıldandı. "Beni henüz hak etmiyorsun ama kişilik kusurlarını düzeltmeye devam edersen hak edeceksin." Kitap! Kitap! Kitap! Kitap! Kitap! Elini  ekiştirdi.

Sonunda onu serbest bıraktı. Başı dönerek yaptı; parmak uçlarını bir sayfanın dış kenarında gezdirdi ve zevkle inledi. Büyülü karıncalanmalar şiddetlenmişti.

"Eee?" diye mırıldandı.

Sembollerini inceledi ama... hiçbir şey tercüme edilmedi. Hmm. Dönen bir desenin izini sürdü, sonra bir başkasının, ama yine kodun hiçbir parçası kendini göstermedi. " z r dilerim. B y y  hissedebiliyorum, hissedebiliyorum. Garip bir şekilde büyüleyici ama aynı zamanda bana kendini açmakta ilgisiz."

Bir an kısa bir sessizlik içinde geçti. "Bunu   zersen sana istediğin her şeyi vereceğimi söylemiştim ve bunda ciddiye dim.

Zenginlik. Öldürülen insanların başka bir listesi. Yeterince orgazm

seni mutluluk komasına sokacağım. İşi bitirmek için yeri göğü inleteceğim, sundae."

Tam o anda, bunların hepsini ve daha fazlasını istedi. Dawn masanın altına yerleşip ayaklarının dibine uzanırken, "Sana karşı acımasızca dürüst olabilir miyim?" diye sordu.

Sunny'ye inanamayarak baktı. "Yani şimdiye kadar bana karşı nazik miydin?"

Evet! "İlk olarak, zaten beni orgazm edeceksin. Seks yapacağız ve bunu ikimiz de biliyoruz. İkincisi, beni orgazm etmene izin vererek sana bir iyilik daha yapıyorum. Bu da bana büyük bir borcun olacağı anlamına geliyor. Ama endişelenme. Bunu çözeceğim. Büyü zoru oynuyor olabilir ama benim kazanmamı istiyor." Bir sonraki önerisinin öfkeyle karşılanacağını bildiğinden alt dudağını çiğnedi. "Belki de kitabı ahıra geri götürmeliyiz, böylece onunla daha fazla zaman geçirebilirim." Bu semboller... çok hipnotik. Büyüleyici. Hiçbir şey onu bu gizemi çözmekten alıkoyamazdı. Hiçbir şey! "Lütfen."

"Burada kalacak." diye homurdanırken gözlerinin etrafındaki ince çizgiler gerildi.

"Değerli tek boynuzlu atını ahırda tutma konusunda endişelenmiyorsun," diye işaret etti, "öyleyse neden kitap için endişeleniyorsun? Bırakın da kendi hapishane-evimin rahatlığında çalışayım."

"Benim evim."

"Evimiz," diye düzeltti, doğasının iki tarafı da onu cezalandırmaya çalışmıyordu. "Bana güvenir ve çalışmama izin verirsen seni lanetinden kurtarabilirim William. Kabul ediyorum, kendimi tatmin etmek için bir sürü mola vermem gerekecek. Ve sen de beni izlemek zorunda kalacaksın. Başka nasıl öğreneceksin?" Şu anda cinsel dürtüler onu ne kadar sık ele geçiriyor olsa da, çiftleşme sezonunun resmi başlangıcından önce mümkün olduğunca çok tatmin depolaması gerekiyordu.

Kıpırdamadan durdu, gözlerinde binlerce duygu yanıp söndü, orada ve gitti. O bir saniye içinde kaç düşünce geçirdiğini merak etti. "Pekâlâ," dedi, belki de niyet ettiğinden daha sert bir sesle. "Kitabı alacağız

ahıra geri dönebilir. Ama aynı şart geçerli. Kitaba zarar vermeyeceksin. Ve, Sundae? Birlikteyken bir ihtiyacın olursa bana söyleyeceksin, ben de seninle ilgileneceğim - çünkü ikimiz de seks yapacağımızı biliyoruz. Geleceğim konusunda sana güveniyorum. Sen de bugünün için bana güveneceksin."

"Ama-"

"Bu benim anlaştımam. İster kabul et ister etme." Bir tutam saç kulağının arkasına attı, parmak eklemleri elmacık kemiğini sıyrarak ona eski okşayışını hatırlattı. Onun nezaketini. "Ve sakın feryat etme," diye ekledi. "Kadını inatçı, paranoyak, orgazmın ne olduğunu bilmeyen bir tek boynuzlu at olduğunda bir erkeğin yapması gerekeni yapması gerekir. Ki öyle de olabilir."

Ben onun kadını mıyım? Gerçekten mi?

Bu düşünce... onu memnun etti. Onu memnun etti. Bazı bilgiler konusunda ona güvenmişti ve o da kıymetlisini ona emanet ederek onu ödüllendirmişti. Şimdi birbirlerine vücutlarıyla güvenmek için planlar yapıyorlardı.

Her nasılsa, hayatının akışı son iki dakika içinde değişmişti. Heyecan vericiydi. Ve sinir bozucuydu. Ve harika, korkunç, şaşırtıcı, can sıkıcı, mükemmel ve kusurluydu.

Daisy! Gerçek ona çarptı, hem de çok sert çarptı. Onu uyarmıştı. Eğer taşınırsa, düşecekti. Ama o taşındı ve... Ona aşık oluyorum.

Şimdi ne yapacaktı?

"Gömlek yok, ayakkabı yok. Her şeyi çıkarın."

Bu kadın benim ölümüm olacak.

Bu düşünce aklına gelir gelmez, William'ın kafasının içinde inkâr çanları çalmaya başladı. Ölmeyecekti. Şimdi değil. Ne de sonra.

Hiçbir zaman.

İçgüdüleri her zaman yaşamasını gerektiriyordu. Ancak William'ın hayatta kalmak için en az ilki kadar zorlayıcı ikinci bir nedeni daha vardı.

Hades'in yanına ilk taşındığında, ölülerin ruhlarının istisnasız olarak yukarı ya da aşağı gittiğini öğrenmişti. Aşağı inenler, hayattaki konumları ne olursa olsun, bir yeraltı kralının kölesi oluyorlardı.

Genellikle yeni gelenler Lucien gibi bir Azrail aracılığıyla gelirdi. Bir Ölüm Bekçisi olarak Lucien, kendi bölgesinin sınırları içinde biri öldüğünde bunu hissederdi. Cesedin yanına gider, içinde hapsolmuş ruhu serbest bırakır ve ona sonsuza dek yaşayacağı evine kadar eşlik ederdi.

Her gün, Cehennem'in kralları, kraliçeleri, prensleri ve prensesleri yeni gelenleri toplamak için zebani konvoyları gönderiyordu. Hepsi adil bir oyundu. İlk gelen, ilk servis edilirdi. Kraliyet ailesi ruhların bir kısmını kendilerine saklar, geri kalanını satardı. Ancak, ister saklansın ister satılsın, ölüler her zaman kendi ilaçlarının tadına bakarlardı. Katiller tekrar tekrar öldürüldü. Tecavüzcüler defalarca tecavüze uğradı. Dayakçılar dayak yedi. Yalancılar dillerini, hırsızlar uzuvlarını kaybetti. Binlerce farklı nedenden ötürü kaçış mümkün değildi.

Eğer William ölür ve Lucifer'in bölgesine giderse.

Hareketleri keserek Sunny ve Dawn'ı kitap ve çantasıyla birlikte ahıra geri götürdü. Dawn güvenli yeri olan yatağın altına girdi.

Tek boynuzlu at ile ne yapacağını bilmiyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Onu ahırda bırakmalı ve laneti kırana kadar unutmalıydı. Her gün onu daha çok istiyordu. Her gün ona daha çok ihtiyacı vardı. Eğer biraz daha düşerse, laneti harekete geçirirse... eğer onu öldürmeye kalkarsa...

Ama ölmek üzere olan bir hayvanı ölüirken teselli eden bir kadını nasıl terk edebilirdi? Kir, kan ve pisliğe bulanmış bir hayvanı. Sunny'nin tanımadığı efsanevi bir yaratıktı ama yine de en yakın arkadaşını kaybetmiş gibi ağlamıştı.

Onunla ilgili her şey ona çekici geliyordu. Şefkati ve sadakati. Dürüstlüğü ve doğruluğu. Hatta öfkesi ve cezaları bile. Onu eğlendiriyor ve ona meydan okuyor, bedeni kadar zihnini de tahrik ediyordu.

Bakışlarını ahırın içinde gezdirdi ve Sunny'yi çıkışa yakın bir yerde buldu. Buraya ilk geldiğinde düşürdüğü çantayı aldı ve onu kapıda, kaçmaya hazır bir halde buldu.

Komik ama eskiden ona geçit açıp sihrini kullanırdı. Ama son zamanlarda flaş kullanmayı tercih ediyordu. Bu şekilde büyü kullanmıyordu ama ona daha hızlı ulaşıyordu... çünkü ona dönmek için her zaman acelesi vardı?

Daha sonra düşünülecek bir şey. Sunny, kızlara özgü bir görev olan bavulunu açarken, yeni arzular kabardı. İstemeyi hiç beklemediği şeyler. Sevgi dolu bir eş. Arkadaşlık. Ruhların birliği. Kopmaz bağlar. Ömür boyu süren hayranlık ve sevgi. Bir zamanlar kendini üstün gördüğü her şey. Yoksun olduğu ama elde etmekten korktuğu, elinden alınacağından çok emin olduğu her şey.

Sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi hissetti. Sanki sonunda, gerçekten yaşıyormuş gibi.

Eğer bu kadını yakında kollarıma almazsam.

Lanet ne olacak?

Daha sonra düşünülecek başka bir konu. Şimdi akli Sunny'de ve birbirlerine yapabilecekleri onca şeydeydi.

Eğer seks yapsalardı, duygusal bağları derinleşir miydi?
Ona daha hızlı mı aşık olacaktı? Daha sert mi?

Geçmişte, kendini daha iyi hissetmek için seksi kullanmıştı. Şimdi gerçeği çok net görüyordu. Sadece arzulanmak istiyordu. Çocukken yaşadığı travma düşünüldüğünde, bu anlaşılabilir bir durumdu. Ama bir hayat arkadaşıyla seks yapmak ne kadar farklı olabilirdi ki? Bilmek zorundayım!

Sunny video oyun sistemini televizyonun önüne koydu, sonra dolaba doğru yürüdü, kalçalarını döndürdü, şaftının şişmesine ve artan bir vahşetle ağrmasına neden oldu.

Kontrol! "Oynuyor musun?"

"Henüz değil, ama öğreneceğim ve kışına tekmeyi basacağım." Gömleklerinden birini elbisenin yanına astı. "Senden bir sürü surat asma bekliyorum."

Onu duymasına rağmen sözlerini anlamlandıramadı. Birbirlerine bastırılmış giysilerinin görüntüsü onu mest etmişti. Kokuları birbirine karışacak mıydı?

Sahiplenme duygusu onu boğuyordu ama aciliyet onu yönetiyordu. Kokuları başka bir şekilde karışabilirdi.

Ona sahip olmalıydı. "Güven sorunların," dedi, sesi gerilmişti. "Seni en son öptüğümde ne için endişelendin? Robot yöntemlerim dışında."

Onun derilerinden bir çift astı. "Bana zarar vermeye ya da boynuzumu, yaşam kaynağımı çalmaya çalışacağını. O olmadan büyümü, yer değiştirme yeteneğimi ve en iyi korunma kaynağımı kaybederim."

Yüzyıllar boyunca kaç varlık bu boynuz için oyun oynamıştı? "Yer değiştirmeyi reddettiğin için seninkine ulaşamıyorum. Sorun çözüldü."

Omuz silk. Tercümesi: Yanılıyorsun, ama sana gerçeği söyleyecek kadar güvenmiyorum. Henüz güvenmiyorum.

"Burada benimle çalış Sunny. Konuş benimle. Eninde sonunda bana tamamen güveneceksin. Neden şimdi olmasın? Bunu bana verdiğin çiftler günü yıldönümü hediyesi olarak düşün."

Özlem bakışlarını yumuşattı. "Pekâlâ. Sana küçük bir hikaye anlatacağım."

Bir nedenden ötürü, bağırsakları düğümlendi. Kız sözlerini bitirdiğinde öfkeden kuduracakmış gibi bir his vardı içinde.

"Boynuzlarımız güç kanallarıdır. Güç bir uyuşturucudur," diye açıkladı. "Özellikle iblisler için."

"Devam et."

"Bir zamanlar tek boynuzlu atlar, karanlık bir tarafı olmayan, tamamen tatlı ve aydınlıktı. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için yaşar, yabancılara yardım eder, acayip bir cin gibi dilekleri yerine getirir ve zenginliklerimizi fakirlerle paylaşırdık. Karşılığında ne aldık? Neredeyse yok oluş. Kaçak avcılar tuzaklar kurdu. Sıkıntı içindeki güzel bir kız. Kayıp bir çocuk. Bizi hapsettiklerinde, iblislere satmak için boynuzlarımızı çıkardılar ve bizi çaresiz bıraktılar. Sihirsiz. Sonra Lucifer ve iblisleri aracıyı ortadan kaldırmaya karar verdi."

Kızın ıstırabı bir mermi hızıyla onu delip geçti. Ve kızın işi bitmemişti.

"Köyümün katledilmesinden birkaç yüz yıl sonrasına." Bir çift deri daha astı ama bu, Lucifer'in gözlerindeki yaş pırıltısını görüp Lucifer'i öldürmek ve başını Sunny'nin ayaklarının dibine koymak için neredeyse uçup gitmeden önce olmadı. "Görüştüğüm adamı bir iblis ele geçirmiş. Omuzlarıma ve ayak bileklerime bıçaklar saplayıp beni yere mıhlayana kadar fark etmemiştim. Tekrar tekrar yer değiştirmemi istiyordu ve reddettiğimde el ya da ayak parmaklarımdan birini kesiyordu."

Görüşünü kırmızı noktalar kapladı, öfke kontrolünden geriye kalanları da parçaladı. "Onu öldüreceğim. Tek ihtiyacım olan bir isim." Aslında William, Bilgi Küresi'yle bir on soruluk seans daha yapmak için Hades'le pazarlık etseydi bir isme ihtiyacı olmayacaktı.

Sunny küçük, yumuşak bir gülümseme sundu. "O çoktan öldü. Ona yer değiştireceğimi ve boynuzumu isteyerek ona vereceğimi söyledim. Tekboynuzlar yalan söyleyemez, o yüzden bana inandı."

"Ama sen onu boynuzla cezalandırdın." Bir ifade, soru değil.

"Oh, evet. Yer değiştirdim ve boynuzumu boynuna doğru uzattım."

"Aferin kıızıma," diye övdü, onunla gurur duyuyordu. Ama öfkese yatışmaktan çok uzaktı. Değerli kitabını masanın üzerine koydu, sonra vitrini kontrol etti. Kilitliydi.

"Boynuzunu çalamayacağımdan emin olmak için büyü kullansak nasıl olur?"

Kadından şok dalgaları yükseldi. "Bunu yapar mıydın?"

Onun için, bir başkası için asla yapmayacağı pek çok şeyi yapabilirdi. "Bunu sana hediyeem olarak kabul et."

Heyecan derisinden kıvılcımlar saçıyordu. "Büyü nasıl çalışacak?"

"Aslında bir büyü değil, sözle ya da eylemle bozulamayan mistik bir yemin."

"Ben-bekle. Paranoyam alevleniyor." Heyecanı azaldı, teni donuklaştı. "Bu uzun bir oyun olabilir. Şimdi yemin et, sonra saldırı."

"Sözüm her türlü uzun hileyi boşa çıkaracaktır. Göreceksiniz." Parmağını ona doğru eğdi. "Buraya gel."

Sunny bir an tereddüt ettikten sonra yanına geldi.

"Her iki avucumuza da birer kesik atacağım. kanımızı karıştırın." En iyisi sürecin her adımını açıklamaktı, yoksa saldırabilirdi. Kimsenin daha acımasız bir sağ kroşesi yoktu. "Tamam mı?"

Bir duraklama. Sonra zümrüt rengi bakışlarını onun üzerinde sabit tutarak başını salladı ve "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi."

"Climax ve Bolt'un köşesinde bekliyor olacağım."

William boştaki eliyle bir hançer avuçladı. Sunny'nin titremeleri şiddetlendi ama kaçmadı. Bana her geçen gün daha fazla güveniyor ve ben onu kesmek üzere miyim?

Birini incitmekten asla çekinmezdi, özellikle de onun acısı bir şekilde kendisine yardım ediyorsa. Yine de Sunny'nin en ufak bir sızı yaşayacağı düşüncesi onu vahşi bir hayvan gibi hırlattı. Zaten çok fazla şeye katlanmıştı. Boktan bir evlilik, halkının kaybı ve yüzyıllar süren hücre hapsi.

Onunla yatmak mı istiyorsun? Her şeyden çok. O zaman. Başla. Kesiyorum.

O yaptı. Kesiği olabildiğince sığ bir şekilde yaptı ama kız bunu fark etmemiş gibiydi. Kıpırmızı damlalar fışkırırken bıçağı kendi avucuna doğru çekti ve parmaklarını birleştirerek kanlarının birbirine karışmasını sağladı.

Bir ayağından diğerine geçti. "Büyünün işe yaradığını nasıl anlayacağım?"

"Bileceksiniz. Hissedeceksin. Sadece bekle." Gözlerinin içine bakarak, "Beni öldürmeye çalışmadığın sürece, boynuzunu çalmayacağıma yemin ederim. Benim için çalması için birini tutmayacağım ya da bunu yapması için bir başkasına emir vermeyeceğim. Daha sonraki bir tarihte boynuzu elde etmek için plan yapmayacağım. Yeminimi kabul ediyor musun?"

Şaşkın bir baş sallama.

"Söyle," diye emretti.

Sertçe yutkundu. "Yemininizi kabul ediyorum."

Sonra. O an. Adamdan kıza doğru bir güç şimşeği çaktı ve kız nefesini tutarak geri çekildi. Çenesi gevşedi. "Haklısın. Hissediyorum," dedi dehşete kapılarak. "Boynuzumla gerçekten oynamayacaksın, oynayamayacaksın."

Onun korkularını hafiflettiğini bilmek... Bir goril gibi göğsüne vurmak istedi. Şimdi onun yaklaşımlarına ne kadar açık olacaktı? Öpücüklerinden hoşlanır mıydı?

Varlığının her zerresi bağırıyordu, Bul onu!

Evet. Onu dokunuşuyla, özüyle damgalayacaktı. Aramızdaki bağı keşfedecekti. Onu sert ve hızlı, sonra yavaş ve tatlı alırdım.

Hayır, hayır. Sert ve hızlı değil. Onun paranoyasını uyandırabilir. Onunla yavaş yavaş ilerleyecekti. O kadar yavaş ki, orgazm olmadan ölene kadar ikisine de acı çektirecekti.

Tahrik onu yakıp kavurdu. Bu vahşi istek olmadan nasıl var olmuştu ki?

Daha iyi bir soru: O olmadan nasıl var olabilir?

Onu yakalama, kıyafetlerini yırtma ve yatağa, yere - herhangi bir yere- fırlatma dürtüsü onu bombardımana tuttu.

Hayır. Henüz değil. Laneti kır, sonra kızı kazan.

İstemeye ve ihtiyaç duymaya karşı koyacak gücü olup olmadığını bilmiyordu ama deneyecekti. "Duş almalıyım," demeyi başardı biraz normal bir tonda, sanki içinde aç bir canavar yokmuş gibi. "Üzerimde hâlâ gömü kiri var."

"William," diye fısıldadı ona karşı titreyerek. "Bir ihtiyacım olduğunda sana haber vermemi söylemiştin."

Bu ağlamaklı ses tonu zaten parçalanmış olan kontrolünü yaktı. "Becerilmek istiyor musun Sunny?"

Nefesi kesildi. "İstiyorum."

"Benim tarafımdan." Başka bir ifade.

"Sadece benim tarafımdan." Yine de başını salladı. "Sadece sen." "Bugün."

"Bugün," dedi, inanılmaz kokusu onu sararken. "Şimdi."

Laneti bozana kadar beklemek artık bir seçenek olmaktan çıkmıştı. "Söz verdiğim gibi seninle ilgileneceğim ama önce duş almalıyım." Tek başına. Ona dokunmadan önce sakinleşmesi gerekiyordu. "Beni beklerken, neden en sevdiğin hobini yapmıyorsun?" Kötü fikir. Kötü! Bunu hayal etti ve neredeyse kendiliğinden boşalıyordu.

Kaşları çatıldı. "İblisleri öldürmekten mi bahsediyorsun?"

"Kendini parmaklamaktan bahsediyorum. Yap ama boşalma yoksa fanteziler listenden o şaplakları çıkarırız." Hiçbir şey onu daha hızlı duşa sokamazdı. "Bir sonraki orgazmın bana ait."

Göz kapakları ağırlaştı ve göz bebekleri büyüdü, zümrütle çevrili iki oniks daire. "Şaplak atmak listemde yoktu ama şimdi ekleyeceğim. Söyle bakalım. Seni pataklarken iç çamaşırının üzerinde kalmasını mı tercih edersin?"

Ha! Komik kız. "Hanımefendinin seçimi." Her zaman.

Sunny'nin yüzünde karşı konulmaz bulduğu şaşkın ve çılgın bir ifade vardı. Adil olan da buydu. Onu sersemletmiş ve çılgına çevirmişti. Biraz nefes nefese kalarak ona, "Sanırım bunun yerine kitabını çalışacağım ve bana söz verdiğin o uygulamalı beceri gösterisini bekleyeceğim," dedi.

Minx. "İyi karar."

"Lanetini kırıktan sonra beni Lucifer'in sarayına götürebilirsin. Onun icabına bakar ve senin için Lilith'i bulurum."

Sunny'nin Lucifer'la savaşacağı düşüncesi. Hayır. Sadece hayır. Böyle bir şey olmayacak. Eski kardeşini yenmenin başka bir yolunu bulacaktı. Ve şimdi çekip gitmezse, hiç de çekip gitmiş olmayacaktı.

Herhangi bir söz vermeden onu alnından öptü ve banyoya doğru yürüdü, derin nefes aldı, onun çıldırtıcı kokusu olmadan bir nefes almak için çaresizdi. Şansı yoktu. Başı döndü. Kadının özü ahırın her santimini kaplamıştı.

Dişlerini fırçalarken, onun tuvalet malzemelerinin kendisinininkilere karıştığını fark etti ve göğsü memnuniyetle kabardı. O güvende ve benim gözetimimde. Mekânın geri kalanında som altın armatürler ve altı kişilik mermer bir duş kabini bulunuyordu.

Genç bir prensken, bir seks partisi döneminden geçmişti. Ah, gençliğin yanlış maceraları.

Suyu açtı ve soyundu. Mermer tezgahın üzerine damlacıklar yağdı, bir buhar bulutu oluştu. Çıplak halde şelalenin altına girdi. Sıcak su onu sıırıslam etti, kanı ve kiri temizledi.

Acaba önce burada mı orgazm olsa diye düşündü. Boşaldıktan sonra kafasına kan hücum edecek ve 69 IQ'su çok ihtiyaç duyduğu desteği alacaktı. Umduğu gibi sakinleşecek ve onun güven sorunlarını gözden kaçırarak üzerine gitmeyecekti.

Başlangıçta tek boynuzlu atıyla tökezlemiş olabilirdi ama o zamandan beri bir anlayışa varmışlardı. Ona güvenmeyi kabul etmişti. Bir deneme. Bunu doğru yapmak zorundaydı. Ama şimdi gelmesi "robot" haline dönme ihtimalini artıracaktı ki bu daha da kötü bir gelişme olurdu.

Önce inmek yok, diye karar verdi. Gerginliği azaltmak yok. Bir şampiyonluk maçınız olduğunda, en iyi oyuncunuzu antrenman sırasında yormazsınız.

Sunny'ye kavuşmak için sabırsızlanan William bulaşık yıkamayı bitirdi. Beline bir havlu bağladı. Denenmemiş bir genç gibi titriyor muyum?

Buharlı bir pus eşliğinde banyodan çıktı. Saçlarının ucundan damlayan su damlacıkları göğsündeki çıkıntılardan aşağı akıyordu.

Sunny'yi hemen fark etti ve kalbi kaburgalarını yumruklayarak durdu. Hiç ders çalışmamıştı, bu çok açıktı. Onun ilk önerisini kabul etmişti. Yatağa uzanmış, kırmızı ipeklere bürünmüş, pembe saçları bir yastık yığınının üzerine yayılmış, boynunda altın madalyon.

Parmak uçlarını karnından aşağı kaydırıp (granny olmayan) külotuna doğru ilerlerken kalçalarını döndürdü. Ancak hedefine ulaşmadan önce elini geri çekti. "Frezya!"

Seksi küçük parça. Ağzını sildi ve açgözlü bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. Hiç bu kadar güzel bir vücut görmemişti. Yemyeşil göğüsleri, inci gibi sert meme uçlarıyla oynayan şeffaf bir kumaşla sarılmıştı. Gül dövmelelerinden oluşan görkemli bir tabloyla kaplı pırıltılı kahverengi teni ıslı ıslı parlıyordu. Göbeğini üç elmas çevreliyordu.

Onun hiçbir parçasına sahip çıkmayacağım.

Yavaşça.

İlerledi ve yatağın ayak ucunda durdu. Kalın bir sesle, "Neden bunu senin için ben bitirmiyorum?" diye sordu.

"Mmm. Evet," dedi nefesi kesilerek. "Bitir beni. Seninle bir şeyler denemeye hazırım. Arsız, vahşi şeyler..."

Ahlaksız. Vahşi. Evet. Savaşta, kanı ona yakıtı hatırlatmıştı. Ya şimdi? Kanı karanlık, güçlü bir şarap gibiydi. Kalbi, freni olmayan bir yük treni gibi hızla atıyordu.

Ellerini ikinci kez yuvarlayıp aşağı uzandığında, "Elini külotundan uzak tut, sundae. Ben senin işini yapmaya çalışmıyorum, sen de benimkini yapmaya çalışmamalısın."

"Anlaştık. Ama acele et! Seni uzun zamandır bekliyordum." Göğüslerini avuçladı, baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş haliydi. "Kendimi çok iyi hissediyorum ama daha iyi hissetmek istiyorum."

Acele mi edeyim? Bu sefer değil.

Bir büyü akımı serbest bıraktı ve yatağın üzerinde gül yaprakları belirdi, Sunny'yi çevreledi ve havayı kokulandırdı.

Kadın zevkle ciyaklayarak adamın çivi gibi sert shaftının zonklamasına neden oldu.

Kadın izlerken, adam havluyu bıraktı ve sinsice yaklaştı. Bir iniltiyle kalçalarını daha güçlü bir şekilde salladı. Muhteşem kadın.

Eğer dikkatli olmazsa, kız onun felaketi olabilirdi.

Ereksiyonunun tabanını yumruklayarak ve yukarı aşağı okşayarak ona, "Seni korkutan bir şey yaparsam, bana söyle ve durayım" dedi. Beni durdurma...

"William." Fısıltılı bir yalvarış. "Henüz sekse hazır mıyım bilmiyorum ama başka şeyler de yapabiliriz, olur mu?"

"Oh, evet." Çalkantılı bir arzuyla kıvranan adam bir dizini yatağın kenarına yerleştirdi, sonra diğerini. Elleriyle ayak bileklerini kelepçeledi ve onu aşağıya, yorganın altına çekti. Gül yaprakları kızın nemli tenine yapıştı.

Bir peri masalından fırlamış gibi, ve o benim. Sonsuza kadar benim. Dişlerini gıcırdattı. Düzeltme: Şimdilik benim.

Ayaklarını kalçalarının dışına dikerek bacaklarını açık tuttu. Külotu sıırıslıklam olmuştu.

Nefes nefese, "Öpücüklerimin en büyük hayranı olmadığını biliyorum. Bir sevgili ol ve biraz tahammül et, tamam mı?"

"Evet," diye söz verdi. "Bir sevgili olacağım."

Gürültülü bir iniltiyi susturarak onun üzerine eğildi ve dudaklarını nazikçe birbirine bastırdı. Onu buna alıştırmayı gerektğinden şüpheleniyordu ama kadın hevesle açtı. Dilini onun ağzının içinde gezdirdi, tadı kaydediliyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar tatlıydı. Kafasının içinde bir memnuniyet kükremesi duyuldu.

Kaybetmeye çok yakındım. Dikkatli olmalıydı. Ama içi yanıyordu. Her an alev almayı bekliyordu.

Onu yerinde tutmak için tırnaklarını sırtına geçirdi ve onu öptü. Tereddüt vardı. Pasif bir kabullenme yoktu. Vahşi bir coşku onu ele geçirmişti, sanki yırtıcılık dürtüsü kalan tüm direnci devre dışı bırakmıştı.

Daha önce onu tanıımıyordu, bu yüzden onun varlığında rahatlayamıyordu. Peki ya şimdi? Rahatlamak mı? Doğuştan gelen yeteneği aklını başından almıştı.

Onun zevkinden başka hiçbir şeyi umursamadan, külotunun dış kenarı boyunca bir parmağını gezdirmek için vücutlarının arasına uzandı. Kızdan bir nefes daha. Daha güçlü titremeler. Onu ısırdı, emdi, pençeledi ve kıvrandı.

"Bana ne yapıyorsun?" diye homurdandı. "Neler oluyor?"

Ben de aynı şeyi sorabilirdim. Başını kaldırdı, tüyleri diken diken olurken zevkten dört köşe oldu. Ateşli bir sırıtışla, "Zevk 101'e hoş geldin bebeğim. Ders başladı ve Profesör Climax uygulamalı bir ödev hazırladı. Çığlık atanlar ekstra kredi kazanacak."

"Çok fazla konuşma. Daha fazla öpüşme." Sesi her zamankinden daha boğuk, geveleyerek bir talep. Bu sırada, temas arayışıyla kalçalarını döndürmeye devam etti.

Eğer bu onun güvenini kazanmanın bir sonucuysa.

Onun tam güvenini istiyorum. Her şeyiyle.

Ağzını onunkinin üzerinde gezdirerek aşağı indi. Düşünmesine izin vermedi, sadece hissetti. Hiçbir şeyi geri çekmedi, dilinin sert darbelerle onunkine hükmetmesine izin verdi. Ateşli bir öpücüktü. Kirli. İğrençti ve her saniyesini seviyordu. Kızın küçük nefes alışları ve inlemeleri onun da hoşuna gittiğini gösteriyordu.

Sonra öpücük nükleer oldu.

Birbirlerini yiyip yuttular, birbirleri için nefes aldılar ama bu yeterli değildi. Öpüşmek ve dokunmak asla yeterli olmazdı. Sunny için değil. Onu bedenlen ve ruhen ele geçirene kadar mutlu olamayacaktı.

William elini kızın külotunun altına soktu ve bir parmağını kızın kaygan, ıslak sıcaklığına daldırarak ondan bir inilti çıkardı. Kendisinden de. Bir demirhaneden daha sıcak.

Başparmağıyla klitorisini okşarken, iç duvarları soktuğu parmağın etrafında sıkıştı ve onu daha derine göndermek için sırtını eğerek haykırdı.

"Seks! Seks istiyorum," diye bağırdı. "Lütfen."

Hayır. Bu sefer olmaz. Ona dokunmadan önce seks için yalvarana kadar onu almayacaktı. "Beni önemsemeye başladın, değil mi Sundae? En azından biraz." Ne yapıyorsun? Onun kendisini önemsemesini istemiyordu, henüz değil. Bu, yapışkanlık ve kıskançlık krizleri olasılığını artıracaktı.

-Yapışkanlığı, kıskançlık krizleri. Yine de, "Kabul et" demekten kendini alamadı.

"Hiçbir şey itiraf etmeyeceğim. Konuşmayı kes." Kadın adamın altında çırpındı, saç tutamları yastığın üzerinde dans etti. "Mutluluğumu mahvediyorsun."

"Öyleyse ben miyim?" Hareket etmeyi bıraktı ve kadının sıkı iç duvarları sanki onu içine hapsetmek istercesine tekrar parmağının etrafında kenetlendi. Alnında boncuk boncuk ter birikti ve şakaklarından aşağı süzüldü. "Seni düzgünce parmaklamamı istiyorsan, bana gerçeği söyleyeceksin. Söyle. "Seni önemsiyorum, William." de. Bunu neden zorluyorsun? Neden, neden?

"Önemsiyorum..." Tırnakları adamın omuzlarına gömülüyken, ona karşı dalgalanıyordu. "Zirveye ulaşmak. Bana bir orgazm yaşat,

ya da kendime bir tane vermemi izleyin."

Sinirle dişlerini gıcırdattı ama hareketsiz kalamadı, itişlerinin temposunu artırdı, parmağını bir kez daha onun içine sokup çıkararak seksi taklit etti. Kadının sıcak, sırılsıklam kılıfı kasıldı ve adam hırıltılı bir nefesle tısladı. Bir sonraki içe doğru kayışında, ikinci bir parmağını içine soktu. Kadın dardı. Çok sıkıydı. Boğucu.

Mükemmel.

En son seks yapmasının üzerinden yüzlerce yıl geçmiş olsa bile bundan şüphe duymazdı.

"William!" Çekingenliğini kaybetmişti. Adamın sırtını pençeledi, kalçalarını kaldırdı ve her dışa doğru kayışında parmaklarını kovaladı. "Her ne yapıyorsan, durma. Lütfen, durma. Çok iyi hissettiriyor, bebeğim."

Mmm, evet. Çok güzeldi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı, her şeyi istiyordu.

Doyamıyorum. Göğüslerine doğru ateşli bir yol yaladı ve boncuklu bir meme ucunu emdi. Öpücükle nemlendirilmiş areolası en sevdiği tatlı gibi karardı.

Bir parmak daha soktu, sonra bir tane daha, kadının cızırdayan göbeği daha büyük parmakları alacak şekilde geriliyordu. Onları içeri soktu, dışarı çıkardı. İçeri, dışarı. İçeri, dışarı.

"Dr. Willy'ye en gizli fantezilerinizi anlatın." Her nefes alışında göğsü kabarıyor, sesi hırıltılı çıkıyordu.

"Günlüğümü... okumalıydım." Zevk içinde kayboldu.

"Külotum. Çıkar onları. Lütfen!"

"Henüz değil, undae." Onları çıkardığı an, taşaklarına kadar içine girecekti.

Dönüp saçlarını çekiştirdikçe, ısıltılı teninde bir tutku ateşi parlıyordu. Büyülenen adam aşağıya doğru indi. Açık ve savunmasız kalmasını sağlamak için bacaklarından birini omzunun üzerinden geçirdikten sonra, başparmağıyla klitorisini daireler çizerek yavaşça yaklaştırırken göbeğini okşadı...

Yine ona doğru savruldu. Onun görüntüsü. Tatlılık. Sıcaklığı ve ıslaklığı. Sancı çekerken çıkardığı sesler. Daha fazlasını istemek. Arzu onu pençeledi, ama sadece

tutarsızca bağırdı, neredeyse zevkten aklını kaçıracaktı, göbeğinden aşağıya doğru öptü, iç uyluğuna sokuldu ve külotunun dış kenarını yaladı, onu orgazma daha da yaklaştırdı. Çok yakın, neredeyse orada...

Sonunda klitorisini dillemek için külotunu kenara itti ve kadınsı balının tadına baktı. Gözleri geri yuvarlandı. Uyuşturucu gibi.

Bir sonraki yalamayla sertleşti ve bir çığlıkla boşaldı. "Evet! Evet!"

Vücudu seks için yaratılmıştı. Onun için. Sert çığlıkları onu heyecanlandırdı; tadı onu sarhoş etti. Hâlâ daha fazlasını istiyor.

Parmaklarını kızın kılıfına geri götürdü ve dilini kızın klitorisine değdirdi. Kahretsin! Orgazm onu daha tatlı yapmıştı.

Bunu her gün istiyorum. Her gece.

"Beni boşalttın. Beni boşalttın ve umduğumdan çok daha iyiydi," diye mırıldandı, gözleri huşu içinde parlıyordu.

"Tekrar yap!"

Evet. William çılgınca klitorisini emdi, onu daha sert, daha hızlı parmakladı, onu ikinci kez hızla kenara itti. İç duvarları daha büyük bir güçle kasıldı, hayret etti. Bunu ben yaptım. Ben yaptım.

Zirveden inerken titremesi azaldı ve yatağa doğru sarktı ama boynunun dibindeki nabız atmaya devam etti. Zaferle kükremek istiyordu. Sonunda durgun bir memnuniyetle gerindi ve ağır bir nefes aldı.

Her şeyi büyülenmişçesine izledi, şaftı zonkluyordu. Dizlerinin üzerine çökerken ön sperm boncukları yarığı nemlendirdi.

"Bu inanılmazdı," diye nefes aldı. "Önümüzdeki bin saati her hissi inceleyerek geçirmek istiyorum."

Her soluk alışında göğsü sıyrılıyor, nefesleri hançer gibi saplanıyordu. "Oh, bunu tartışacağız." Onu memnun ettiği tüm yolları duyacaktı. Onun kendisine sahip olduğunu kabul edecekti. "Ama önce..."

Sunny onun bakışlarına karşılık verdi, ağzının kenarlarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Ama önce senin sıran."

"Arzu güçlü ama kararsız olabilir, özellikle de bir erkek çıldırdıktan sonra."

Güvenlik duygusunun yapabilecekleri inanılmaz.

Denklemden olası bir boynuz kesilmesini çıkardığınızda Sunny'nin William'a karşı hiçbir direnci kalmıyordu. Ona hayatının en yüce zevkini tattırmıştı ve vücudu kemiksiz, zihni tamamen huzurlu bir şekilde zevkten dört köşe olmuştu.

Artık hayatı gerçekten bu muydu? Gül yaprakları serpilmiş yataklar. Bir zamanlar sahte olan ama gerçek olma potansiyeli taşıyan, hınzır bir dili ve dünyayı sarsan bir dokunuşu olan bir erkek arkadaş. Mutluluk. Bağlantı, arkadaşlık, birliktelik. Heyecan.

Vazgeçmek mi? Asla!

Başka biriyle orgazm olması, hiç bilmediği bir coşku yaşaması, üstelik çiftleşme mevsiminin amansız dürtüsü olmadan... Bu çok büyük bir şeydi! Şimdi mi? Bağımlıyım.

Adam onu yeniden yaratmıştı. Tek boynuzlu at değiştiriciden seks tanrıçasına. Ne kaçırdığımı bilmiyordum.

Ama zevkle birlikte komplikasyonlar da geldi. Hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti. Bir erkeğe karşı hiç bu kadar şefkatli hissetmemişti. Ya da herhangi birine! İçgüdüleri William'a zarar vermeden ondan kaçmasını gerektiriyordu.

Anlaşılabilir. Doğumundan bu ana kadar sadece kendine güvenebilmişti. Aralarındaki bağ güçlendikçe, ki bunu yapmaya devam ederlerse güçlenecekti, William onun üzerinde güç kazanacaktı. Onu geliştirme ya da yıkma gücü. Eğer başka birine dönüşürse...

Yapmayacak! Parmaklarını onun içine gömdüğü sırada, onu önemseydiğini itiraf etmeye zorlamıştı. Ona değer verdiğini düşünmesine neden olan tamamen karakter dışı bir şeydi bu. Kalbi bu ihtimal karşısında hızla çarpıyordu.

Öyle miydi? Umut etmeye cesaret edemeyerek onun güzel yüzüne baktı. Kızarmış teni terden parlıyordu, dudakları öpüşmelerinden dolayı kırmızı ve kabarıktı. Ama gözleri... ağır ağır kapanıyordu, irisleri şok edici derecede vahşiydi. Derinliklerinde şaşırtıcı bir ihtiyaç, sıcaklık, açlık ve saldırganlık görüyordu.

Takıntı.

Huşu. Sanki ona hiç kimsenin sahip olmadığı bir şey vermişti. Ama neyi?

Hiçbir erkek ona bu şekilde bakmamıştı, hayatı hiç bu kadar umut dolu olmamıştı. Belki de beni önemsiyordur.

Yüz ifadesi kadar ürpertici bir sesle sordu: "Sundae'mi mutluluk komasına mı soktum? Yoksa Uyuyan Güzel rolünü mü oynuyoruz?"

Frezya! Bir insan nasıl aynı anda hem bu kadar lezzetli hem de tehditkar olabilir?

Ve daha bitirmemişti bile. "Tam burada bir öpücük daha ister misin?" Başparmağını kızın hassas klitorisine bastırarak kalçalarının sarsılmasını sağladı.

Sadece birkaç saniye önce doruğa ulaşmış olmasına rağmen -iki kez!- uyarılma yeniden yükseldi, vücudu başka bir cinsel saldırıya hazırlanıyordu.

"Bu fantezide Uyuyan Güzel olduğumu kim söyledi?" Sunny, kaçak avcılarını yakalamak için eğitim alırken öğrendiği bir dövüş hareketini kullanarak bacaklarını William'ın beline doladı, ayak bileklerini bağladı ve boynunun arkasını kavradı, sonra vücudunu kendi vücudunun altına aldı.

Yatağın üzerinde zıplarken gül yaprakları tenine yapıştı ve güldü. Ama eğlencesi uzun sürmedi, açlığı çok büyüktü.

İniltili bir iniltiyle ona sarıldı. Serin hava ağrıyan meme uçlarını öptü, bacaklarının arasında lezzetli bir sıcaklık birikti.

Dizlerini büktüğünde, vücudu onunkini kucakladı, sırlıklam külotunu aftına sürttü ve bir parmağın her iki meme ucunun etrafında gezdirdi. Küçük, kahverengi ve kaya gibi sertti. imek derisinin üzerinde çatallanıyor, yüzeyin hemen altında atırdıyordu.

Altında erkeksi zevklerin gerçek bir cmertliğı yatıyordu, devasa aftı aralarında titreşiyordu. Nereden başlamalı? Ne yapmalı?

Neden bir fantezi yaşamıyor ve hep denemek istediğı bir şeyi yapmıyordu?

"Yerleş, rahatına bak," dedi ona, çenesini ısırarak. "Senin için planlarım var."

Elini uzatıp onun çene çizgisini kavradı. "İyi bir plan yapıyorsun, değıl mi?"

"En iyisi... muhtemelen. Bunu birlikte ğreneceğiz."

Karnındaki kaslar esnedi. "Bunu daha önce hiç yapmadın mı?"

"Hiç kimseye yeterince gvenmedim." Bu eylemdeki deneyimsizliğı, genellikle yattığı uzmanlarla nasıl kıyaslanacaktı? Dehşet bir darbe girişiminde bulundu ama o bunu dizlerinden kesti.

Entrika ifadesini tüketti. Sesi bir kez daha çakıl taşı gibi, "Uyarayım güzelim. Bu bir Mack kamyonunda ehliyet sınavına girmeye eşdeğer olacak. Ama bunu sevmeni istiyorum, bu yüzden hayatımda bir kez olsun bir centilmen gibi davranacağım ve nezaketen çekeceğim." Daha düşük bir sesle, "Umarım hayatta kalırım." diye ekledi.

Bu da ne böyle! Birincisi, yeni sevgi sözcüğü beş yıldızlı bir eleştiri aldı. İkincisi. "İyi yaptığım bir iş için dlm elimden mi alacaksın?" Suratını astı.

O patentli "az önce dünyamı altüst ettin" göz kırpmalarından birini yaptı ve kadın onu memnun ettiğini biliyordu. "Beni ikna ettin." Ellerini başının arkasında kenetledi, bana hizmet edebilirsin, hizmeti kız. "Yemin ederim sana ödülünün her damlasını vereceğim. Çünkü ben bir vericiyim."

Şehvetin canlı bir örneğiydi. Onun için yanıp tutuşurken, elleri vücudunun birçok düzlemini ve çıkıntısını keşfederken, gövdesinden aşağı doğru öptü, yaladı ve ısırdı. Ne kadar güneye giderse, adam o kadar çok hırliyordu. Ellerinden biri saçlarına girerek telleri yumrukladı; diğeri arkasındaki yatak başlığını kavradı.

Sunny arzusunun nesnesine ulaştığında dudaklarını yaladı. Adam asılmıştı. Mack kamyonu mu? Mack uçağını dene.

Egosunun desteklenmeye ihtiyacı olmasa da, karşısındaki canavarı övmekten edemedi. "Bana istemediğim bir dickpic göndermek istersen, sakıncası olmaz," diye itiraf etti ve bir kıkırdama kazandı. "Ve evet, dickpix diyebilirim. Sihirli filtrem bunu saçmalık olarak görüyor."

Parmaklarını ereksiyonun dibine doladığında kıkırdaması bir iniltiye dönüştü. Ateş gibi sıcak, çelik gibi sert, ipek gibi yumuşak.

"Artık benimle alay edemeyeceksin," dedi ona sessizce, şiddetle. "Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Bana bakmaya geliyor olmalı.

Sunny başını eğdi, nefesi adamın tepesinde şişiyordu. Adam boğuk bir böğürtü çıkarırken, kız onun uzunluğunu derinlemesine emdi. O kadar derindi ki öğürme refleksi devreye girdi. Durdu mu? Asla! Tekrar ve tekrar yaptı. Her şeyi ağzına sığdıramadığı için elini de kullanmak zorunda kaldı, okşayarak ve emerek, emerek ve okşayarak, arzusunun sarhoş edici kanıtını tadarak.

Bir dizi karanlık küfür onu terk etti. Sonra hırladı: "Zevkimin içimde patlamasını istiyorsun, değil mi güzelim?"

"Henüz değil!" Bunun bitmesine hazır değildi. Hızını yavaşlattı ve emişini hafifletti. Yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı.

"Sundae." Sert ses tonu takma adını bir F-bombası haline getirdi. "Daha hızlı! Daha sert! Sana boşalacağım."

Uuuuuup. Dooooown. Bunun asla bitmesini istemiyorum. Bir kez daha yavaşladı, tutuşunu gevşetti. Bir kez daha lanetledi.

Bunu ben yaptım. Ben yaptım. Onu canlandırdım ve
çığına çevirdim.

Kadınsı güç doğrudan kafasına gitti ve onu

Birkaç dakika önce orgazm olmamış gibi hissedene kadar çıldırdı. Ağrıyordu. Arzuluyordu. Boştaki eliyle testislerini avuçladı; daha koyu bir lanet daha onu terk etti. Bu kez saçlarını bıraktı, ayağa fırladı ve ayak bileklerinden birini kavradı.

"Benim güzelim alay etmeyi sever mi? Çok iyi." Birkaç kez çekiştirdikten sonra kadının alt yarısını kendi üst yarısıyla yan yana getirdi, sonra külotunu kenara itti ve yavaşça, durgun bir şekilde kadının muhtaç göbeğiyle ziyafet çekti.

Adaçayı! Frezya! Zevk onun içinden geçti, enfes bir işkence. Dilini yavaşça klitorisine değdirdi ve Frezya inledi. Kalbi hızla çarpıyor ve kanı yanıyordu.

Aynı şeyi yaparsa adamın hızını artıracığını umarak, tıpkı onun istediği gibi ereksiyonunu daha hızlı ve daha sert emdi. Başka bir doruk noktası için her şeyi yapardı!

Daha

hızlı.

Daha

sert.

Yaptı! Onun hızına ayak uydurdu. Basınç artıyor, sinir uçları vızıldıyor, teni geriliyordu. Bir, iki parmağını içine sokup makasladığında-

Oh. Oh! Her an, o-

Üçüncü bir orgazm onu parçaladı ve Sunny, William'ın shaftının etrafında çığlık attı. Kadının iç duvarları kasılırken, o da leğen kemiğini kaldırarak kenara fırladı. Kasları gerildi, orgazmı birbiri ardına sıcak kırbaçlar halinde kadının boğazından aşağı fışkırdı.

Her damlasını mutlulukla yuttu.

Kalbi hâlâ hızla atarken, öncekinden daha titrek bir şekilde yatağa doğru sarktı. Daha memnun ve savunmasızdı da. Belki... belki de bu bir hataydı?

Neyse ki William'ın onu kucağına alıp yanına yatıracak kadar gücü vardı. Birkaç dakika boyunca bu şekilde yattılar, nefesleri sakinleşti.

"Bayıldın," dedi dişlek bir sırıtışla.

Hata olsun ya da olmasın, onun bu eğlenceli yönüne karşı koyamıyordu. "Ben yaptım. Mack kamyonu sürmeyi öğrenmek eğlenceli." Şok edici bir şekilde

Yeterince doymak, birbirimize tutunmak, nefeslerimizi paylaşmak, iletişim kurmak gibi bu kısım daha da önemliydi. Bu da kırılganlıkları daha korkutucu hale getiriyordu.

İlk kez bir erkeğe vücuduyla gerçekten güvenmiş ve kendini bırakmış, her bir hissi en ince ayrıntısına kadar yaşamıştı. Ya ona geleceği konusunda da güvenirse?

Belki, belki de değil. Bu ikisi için de yeniydi. Adamın ilk ilişkisi ve kadının bir başkasıyla ilk orgazmı. Bunu uzun vadede sürdürebilirler miydi?

Ona sarılmak isteyen ama bunu yapmaması gerektiğini bilen Sunny, hem onun için hem de kendisi için, gücünü bir nebze olsun toplar toplamaz yataktan çıktı. Ne de olsa yapması gereken bir iş vardı. Şimdi, her zamankinden daha fazla, onun lanetini kırmak istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Ve yapacaktı da. Hiçbir şey ve hiç kimse onu durduramazdı.

"Para yatırdıktan sonra bankanın etrafında dolanmam. Neden daha sonra bir kadının etrafında dolanayım ki?"

Willian sertleşti ve "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye havladı.

"Masaya." Erkeksi güzelliği onu yatağa geri çekmesin diye Sunny, duş sırasında düşürdüğü giysilerini almak için eğilirken sırtını ona dönmedi. "Kitabın üzerinde çalışma vakti geldi."

"Asla olmaz. Parladıktan sonra işimiz bitmedi." Arkasından parladı ve onu belinden kavradı, sonra da yatağına geri götürdü.

Onu hem nazikçe hem de nazik olmayan bir şekilde idare etti, madalyon aralarında zıplarken vücudunu onunkine uydurdu.

Sert bir ifade takınmaya çalıştı ama başarısız oldu, bir gülümseme çiçek açtı. Bu yüzden sert bir ton denedi. "Sonradan parlamakla ilgilendiğimi nereden çıkardın?" Hayır. Bir başarısızlık daha.

Bu erkekle birlikte olmak için binlerce suç işleyebilirdim. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

"Başlangıç olarak, ben bir tür dahiyim."

"Sayılır mı?" Kaşlarını çattı. "Bu benim neredeyse hamile olmam gibi bir şey."

Parmaklarını birleştirdi. El ele tutuşma, bir ilk daha! Boştaki eliyle madalyonun izini sürdürdü. "Benim süper gücüm bir kadına, herhangi bir kadına bakmak ve onun ne istediğini ve neye ihtiyacı olduğunu bilmektir."

"Dur tahmin edeyim. Cevap her zaman Panty Melter'dan bir yığın yardımdır." Sunny onun meme ucunu hafifçe çimdikleyerek tüm dikkatini ona verdiğinden emin oldu. "Şu anda ihtiyacım olan şey bu mu? Daha fazla mı?" Ya da hepiniz.

Vay be. Hepsi mi? Her şey gibi... sonsuza kadar mı? Yutkundu. William hiç bir kadına her şeyini verir miydi?

Önceden olsa, asla olmaz derdi. Şimdi mi? Belki de. Aralarında önemli bir şey değişmişti. Artık etkileşimlerinde bir rahatlık, daha derin bir samimiyet ve daha ateşli bir cızırtı vardı.

"Sundae'm zaten istediği şeyi aldı. Bir dil kırbacı." Kulak memesini dişlerinin arasında gezdirdi. "Benim sıram-"

"Yok artık! Sen de benim gibi sıranı savdın."

"Ve bilgi istiyorum," diye devam etti. "Neden bu madalyonu takıyorsun da diğerini takmıyorsun?"

Havayı bozacağı garanti olan bir konu. Vereceği herhangi bir detay, istemeden de olsa onun bilmesini istemediği ayrıntıları ortaya çıkarabilirdi. "Bu-" Hayır, yanlış kelime seçimi. "Annemden geldi." Daha iyi. "Diğeri vermedi."

Madalyonu biraz daha inceledikten sonra devam etti ve kadının göğsünü avuçladı. "Eğlenmek için ne yaparsın? Kötü varlıkları avlamak ve öldürmek dışında yani."

Nefes nefese bir inilti duyuldu. "Kötü varlıkları avlamak ve öldürmek için yeni yollar planlıyorum. Bazen yanımda Sable olur. O-" Sage! Tek boynuzlu at artık çantadan çıkmıştı. William'a gerisini de anlatabilirdi. "Lucifer köyümü yok ettiğinde, hayatta kalan altı kişi vardı. Diğer türlerle daha kolay kaynaşabileceğimizi düşünerek ayrıldık. Herhangi bir nedenle başka bir tek boynuzlu ata ihtiyacımız olursa, büyü bir SOS göndeririz. Konferanstan önce yaptığım bir şey. Sable cevap verdi ve bana eşlik etti. Otel odasında bizi bekliyor olması gerekiyordu. Ya bir kaçak avcı gördü ve kaçtı ya da yakalandı. Kendime onun sadece kaçtığını söylüyorum."

Bir an için düşündü. "Sanırım haklısın. Adamlarım kaçak avcıları ve toplayıcıları öldürdükten sonra esirleri serbest bıraktılar ama fotoğraflarını çekmeden önce değil. Her resmi inceledim ve tek boynuzlu at yoktu."

"Geriye kalan yüzde beş hâlâ bizde."

"Hayır. Yüzde beşin yarısını bulamadılar çünkü kaçak avcılar ve toplayıcılar çoktan ölmüştü. Kalan yüzde iki buçuğun da kafası kesildi. Gelişmeler bana mesajla bildirildi."

Dur bir saniye. Onu avlayan her ölümsüz şimdi ölüp gitmiş miydi? Öylece? Yüzyıllardır kaçıyordu ve William birkaç gün içinde sorunun icabına mı bakmıştı?

Sunny hayret etti. Bu adam... Sandığımdan daha da güçlü. "Diğer kriptanalistleri serbest bıraktınız mı?"

"Yaptım. Bu sabah erkenden, söz verdiğim gibi."

Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. "Başka ne bilmek istersin bebeğim?" Eğer birlikte kalacaklarsa -ne kadar süre, ne kadar süre- ona vücudundan daha fazlasıyla güvenmesi gerekiyordu. "Bu arada bilmiyorsan söyleyeyim, bu kısasa kısas bir durum. Sen bana ne sorarsan, ben de sana sorarım."

"Yeterince adil." Sıcak nefesi saçlarını okşayarak kafa derisini gıdıkladı. "Bana her şeyi anlat. Hiçbir ayrıntı çok küçük değil."

Onun hakkında her şeyi bilmek istemesi, dondurmasının üstündeki kirazdı. Gerçek ve anlamlı bir şey başlatmışlardı, değil mi?

"Tek boynuzlu at toplumu hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. "Pek bir şey değil." Parmaklarını kızın sırtında gezdirdi

Omurga, sinir uçları boyunca beyaz-sıcak zevk dalgaları gönderiyor. "Sürü halindeyken daha iyi olduğunu biliyorum."

"Bu doğru." Sürüsünü ne kadar da özlemişti. Yine de, William'ın kollarının rahatlığında uzanırken, kendini ilk kez... hiç olmadığı kadar ait hissediyordu. Baş döndürücü bir duygu. Asla kaybetmek istemediği bir duygu. "Sürüler şehirler gibidir, onlardan çok vardır. Sürüler ise o şehirlerin içindeki mahalleler gibidir. Ne kadar çok üyeleri varsa, büyüleri o kadar güçlüdür. Krallar başkanlar, prensler de valiler gibidir. Sürüler her yıl Değişim Festivali için bir araya gelir. Sürüler arası üremeyi önlemek için reşit olan dişiler takas edilirdi. Ben kralın en iyi savaş lordunun kızıydım, bu yüzden doğduğum gün kralın

Üç yaşındaki Prens Blaze. Evlendiğimizde on altı yaşındaydım. Neden bilmiyorum ama Blaze'in sürümünü kişisel haremi olarak kullanmayı bırakmasını bekledim. Ama yapmadı."

O konuştuğça William daha da geriliyordu ve bunun nedenini merak etmesine gerek yoktu. Bir zamanlar dünyayı kişisel haremi olarak kullanmış ve sayısız evliliğin yıkılmasına yardım etmişti. Ama o ve Blaze'in farklılıkları da vardı. William'ın öfkesi çok daha şiddetliydi ama doğası çok daha nazikti. Yalan söylemezdi. Onu güldürüyordu, Blaze'in hiç yapmadığı bir şeydi bu.

Kalbinin hemen üzerindeki noktayı öptü, sonra yanağını oraya yasladı. Adamın vücut ısısı yükselmiş, nefis bir sıcaklık onu sarmıştı.

Göz kapakları ağırlaşırken, göğüs kafesindeki dövmenin izini sürdürdü. İki küçük kılıç daha büyük bir kılıcı çevreliyordu. "Bu resim ne anlama geliyor?"

"Bu Hades'in mührü," diye açıkladı ve ardından kızın poposuna küçük bir tokat attı. "Uyumaya git, Sundae. Yolu yarılabilir bile."

"Hayır, ben-" Kocaman bir esneme onun inkârını sona erdirdi. İyi! Ama yakınlarda biriyle yatmayı reddediyordu, bu kişi William olsa bile. Ayrıca, hiç tuzak kurmamıştı. En önemlisi, konuşmalarına son vermeye hazır değildi. "Bana Gillian'dan bahset. Evet, adını biliyorum. Hayır, kimin söylediğini söylemeyeceğim."

Bir kez daha sertleşti. "Sana kimin söylediğini merak etmeme gerek yok. Ben biliyorum. Pandora. Ama senin hakkında konuşmamız bitmedi."

Cidden mi? "Bu tam bir penis hareketi," diye homurdandı ve adam güldü.

"Penis hareketi mi? Dickpix mi demek istiyorsun? Hayır, özür dilerim, yanlış söyledim. Sik mi demek istiyorsun?" dedi, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Evet," diye tısladı. Yanakları yandı, aşağılanması bir başka çene kırıcı esnemeyle bozuldu. Öyle ya da böyle, bugün onun hakkında bir şeyler öğrenecekti. "Başka bir kelime eklemeyen D kelimesini söyleyemiyorum." Ters alfa

Erkek daha önce çok güzel çalışmıştı. Şimdi neden olmasın?
"Eski sevgilinle ilgili konuşmayı ertelemek istiyorsan, sorun değil. Sen fikrini değiştirene kadar seks yapmayacağım."
Ona cinsel olarak eziyet etmek... orgazmı inkar etmek...
Beni de yaz!

Bu ahlaksız taraf nereden gelmişti?

Hoşuna gitmiş olmalı, çünkü mavi gözleri parlayarak gülümsedi. "Zaten seksi esirgiyorsun, şeker popo."

"O zaman öpüşme seanslarını durduracağım."

"Lütfen. Artık iyi malın tadına baktığına göre, günde üç kez üzerime atlayacaksın. En az! O yüzden devam et. Sevişme seanslarına ara vermeyi dene. Sana meydan okuyorum."

"Sana atlamam konusunda çok ama çok yanılıyorsun." Sayı muhtemelen beşe yakındı. Yine de. "Sen istedin, sen alacaksın. Şekerci dükkânım kapandı say."

Şarkı söyler gibi bir sesle, "Birileri çiftleşme mevsimini unutuyor," dedi.

Daisy. "Kızla ilgili soruma cevap verirsen, şekerci dükkanını ara sıra açabilirim. Bayramlarda mesela. Ve her gece yatmadan önce."

Adam bir nefes verdi ve kadın önce onun çok sert ve hızlı davrandığını ve adamın sadece kaçmak için strateji geliştirdiğini düşündü. Bunun yerine, "Gillian'ı sadece romantik olarak sevdiğimi sanıyordum. Öyle olsaydı, onu beklerdim. Ama lanetten korktum ve yatıp kalkmaya devam ettim. Bu bana bir hata yaptığımı ve kaderimizde hayat arkadaşısı değil arkadaş olmak olduğunu göstermeliydi. Ne yazık ki. Daha sonra, başka bir erkekle evlendiğinde, kalbimden ziyade gururum incindi. Kaçırdığım bir ipucu daha. Sonra onu öptüm ve aramızda bir kıvılcım olmadığını fark ettim."

Sunny parmak uçlarını onun göğüs kafesinde gezdirdiğinde kalbinin yerinden fırladığını hissetti ve heyecanlandı. "Aramızda kesinlikle bir kıvılcım var."

"Hayır, Sundae, bir cehennemimiz var."

Yapmalıyız. Eriyorum... Sonra aklına bir düşünce geldi ve birkaç nefes atladi. Ya onun hayat arkadaşı olsaydı?

Ya ona aşık olduysa?

Sonra kalbi yerinden fırladı. Lanete rağmen onun sevgisini mi istiyordu? Oh, bilge. Lanet. Bu yüzden Gillian'ı sevmesine izin vermemişti. Sunny'yi sevmesine de izin vermeyebilirdi. İzin vermeyebilir mi? Ha! Onu öldürebilecek biri varsa, o da Sunny ve boynuzuydu. Lanetten daha çok korkabilirdi.

Kelimeler ağzından dökülmeye başladı. "İçiniz rahat olsun. Lanetinin beni asla etkilemeyeceğinden yüzde elli-belki de yüzde altmış...yetmiş beş...doksan eminim."

Kalbi kızın eli karşısında daha da hızlandı. "Açıkla."

"Bazı ölümsüzler kurşun geçirmezdir. Ben lanet geçirmezim, çünkü boynuzlar kanal olduğu kadar sifondur da. Büyüler ve lanetler yapışmaz."

Yüz hatlarında farklı duygular oynaşıyordu. Umut. Şüphe.

Heyecan. Dehşet. "Laneti benden çekebilir misin?"

"Keşke, ama hayır. O kadar uzun zamandır senin bir parçan ki, sana bağlanmış. Onu çıkarmak seni öldürür, aynı şekilde

Bir şeytani çıkarmak, ele geçirilen kişiyi öldürür. Sonrasında bir tür ruhani yama yapmanız gerekir ve bu benim uzmanlık alanım değil."

Birbiri ardına umut ve hayal kırıklığı yayıyordu. İlki içini ısıttı ama ikincisi ısıyı kovdu ve onu soğukta bıraktı.

"Bana çocukluğundan bahset," dedi, merak ettiği kadar onun dikkatini dağıtmaya da kararlıydı.

Gerildi. "Çocukluğumu hatırlamıyorum."

Gerçekten mi? "Tek bir anın bile mi yok?"

"Bir tane var." Bir elini kızın dizinin altına koyarak bacağını kendi bacağının üzerine sardı ve sanki devam edebilmek için bir çapaya ihtiyacı varmış gibi kıza yapıştı. Ama bu doğru olamazdı. Doğru olabilir miydi? "Anıyı rüyalarımda görüyorum," diye devam etti, sesi o kadar bozuktu ki neredeyse tanınmaz haldeydi. "Gönderilmiş Kişi bana ve başka bir çocuğa bizi sevdiğini ama hiç doğmamış olmamız gerektiğini söylüyor. Arkasında yüzü olmayan bir adam beliriyor ve kalbine bir bıçak saplıyor. Sonra hafızası siliniyor."

"Oh, William. Çok özür dilerim." Bir çocuğa söylenecek ne korkunç bir şey. Ya da herhangi birine! "Bilgin olsun, doğduğun için çok mutluyum." Bunu kanıtlamak için ağzının bir köşesini öptü. Bir kez, iki kez.

Sevgili adam ona daha iyi erişim sağlamak için çenesini kaldırdı ve kadın onun alnına, şakaklarına, burnunun ucuna öpücükler kondurdu.

"Anıyı Hades'le paylaştım ve o da bana kadını ve çocuğu unutmamı söyledi." Konuştukça kelimeler daha kolay dökülüyor gibiydi. "Bundan bir daha asla bahsetmeyecektim, çünkü tüm duvarların kulakları vardı ve eğer biri çocukla olan bağlantımı keşfederse ya da onunla karşılaşsam, bir parçam ölecekti."

Yine de ona söylemişti. Benden sadece hoşlanmıyor. Beni önemsiyor. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim," dedi, daha hızlı eriyerek. "Anılarının geri kalanına ne oldu bebeğim?"

Kızgınlık gözlerini dondurdu. "Birinin onu sildiğine inanıyorum. Sadece nedenini bilmiyorum."

"Bir ölümsüzün zihnini silmenin çok az yolu vardır. Uzuvlar ve uzantılar gibi, anılar da yeniden oluşabilir. İstisnalar var mı? Evet, vardır. Ama sanırım anılarınız silinmek yerine büyüyle gizlenmiş ve eğer durum buysa, size yardımcı olabilirim. Olabilir. Muhtemelen. Sorun şu ki, sende bir lanet sezmiyorum." Kitaba ilk dokunduğunda karşılaştığı engeli hatırladı. Birkaç orgazmdan yeni çıkmıştı, zihni uzun zamandır ilk kez berraktı, cevap kristalleşti. Heyecanla ona, "Sanırım cadı büyüü nitelemesini eklemiş" dedi.

Kaşlarını çattı. "Açıkla."

"Sevdiğin kadın seni öldürecek, ama sadece sen ona aşık olduktan sonra, değil mi? Lilith lanetin senden değil, sadece kadından temizlenmesini sağladı." Tekrar esnedi, heyecanı güçlenen yorgunluğuyla eşleşmiyordu.

Göz kapakları gittikçe ağırlaştı. Dayanamayacak kadar ağırlaştı. "William," dedi, sesi uyuşturulmuş gibiydi. "Sanırım şu anda

Uykuya dalmak için... durduramıyorum. En son ne zaman uyuduğumu biliyor musun-" Dünya karardı ve Sunny artık hiçbir şey bilmiyordu.

"Komşularınızdan nefret edin."

William uyuyan Sunny'yi saatlerce kucağında tuttu, vücudu ilk kez tamamen doydu... hiç mi? Seks bile yapmadıkları düşünülürse, bu bir mucizeydi. Tek boynuzlu at gerçekten de bir tek boynuzlu attı. Türünün tek örneğiydi. Ve benim.

Pencereden sızan ay ışığı onun uykuyla yumuşamış yüz hatlarını altın rengine boyuyordu. Daha önce hiç bu kadar enfes bir manzara görmüş müydü? Kadında ne gerginlik ne de korku vardı.

Sertleşti, bir kez daha yapmaya hazırdı -ona karşı ne zaman hazır olmamıştı ki?

Tanıştıkları günü, onun ne kadar yorgun görüldüğünü hatırladı. Şimdiye kadar, güven sorunlarının onu geceleri uyutmadığını fark etmemişti.

En son ne zaman bu kadar derin, dünyaya karşı ölü gibi uyumuştum? Kendinden geçerken ses tonundaki merak... Yıllar, hatta belki de yüzyıllar olmalıydı.

Bir sızı onu ikiye bölmekle tehdit etti. Tek boynuzlu atıyla ne yapacaktı?

İlk kez, bir sonraki fethi hakkında hiçbir düşüncesi yoktu. Neden düşünsün ki? Sunny ile birlikteyken, onun bir partnerle yaşanacak zevki keşfetmesini izlerken kendini tamamen kaptırmıştı. Bir vahiyden bahsediyoruz!

Tek dezavantajı? Ona değer verdiğini asla kabul etmemişti. Bu eksiklik önemli olmamalıydı. Şu anda birbirlerini önemsememeleri daha iyiydi. Ama bu eksiklik onu rahatsız ediyordu! Onu daha iyi tanıyordu, bu yüzden umursamalıydı. Adil olan da buydu, çünkü onun kendisine değer vermesini sağlamıştı.

William bir elini yüzünde gezdirdi. Önemsliyordu. Bir şekilde çıkmayı kabul ettiği hayat arkadaşını önemsliyordu. Şu anda bile ona sarılmıştı ve durmak için kendini zorlayamıyordu.

Bir şekilde onun derisinin altına girmişti. Bu yüzden, onun da kendi yoluna girmesi gerekiyordu. Çünkü karma.

Kadın bir nefes verdi ve adam kendini memnuniyetle gülümserken yakaladı. Memnuniyet. Sarılırken.

Tehlikeli bir yolda ilerliyor. Lanet harekete geçip Sunny'yi etkilerse ne yapacaktı? Ne yapabilirdi ki? Düşüncesi bile midesini bulandırıyor. Onu bırakamazdı ve zaten sahip olduğu duyguları susturamazdı.

Belki de kitabı tamamen çözene kadar onu kilit altında tutsa?

Hayır, bu yüzden ondan nefret ederdi. Ceza olarak, ona yardım etmeyi reddedecekti. En azından ilk başta. Eğer kitabın şifresini çözmek özgürlüğünün tek anahtarıysa, çok geçmeden fikrini değiştirecektir. Ama lanet olsun, bu yola girmek istemiyordu. Suçluluk duygusu onu mahvedecekti. Bir gelecekleri olmazdı.

Bana bak. Bir ilişkiyi kurtarmak için ileriye planlıyorum.

Bunun gibi daha çok gece istiyordu. Sunny onu dillerken çözülüyordu. Sonra konuşmak. Sarılmak. Nefesleri ve anıları paylaşmak.

Kitabı deşifre etmenin yanı sıra onun anılarını da kurtarabilir miydi? Axel'i ve ailelerini hatırlamak... soylarını bilmek... neyi neden kaybettiklerini keşfetmek...

William istediği her şeye sahip olacaktı. Neredeyse. Hâlâ onuncu Cehennem tacını bulması gerekiyordu.

* * *

Farklı sesler ahırın içine sızdıkça kulakları seğiriyordu. Biri Sunny'yi uyandırırca, o kişi ölecekti.

William yatağın kenarına geçip derilerini giydi. Fermuarını çektikten sonra dışarı çıktı. İki Gönderilmiş, ahırın duvarına yaslanmış, Sunny'nin iki çivisinin arasına yerleşmiş, birbirlerine küçük bir cinsel kalp masajı yapıyordu.

William yumuşak ama tehditkâr bir sesle, "Gösteriden kesinlikle keyif alıyorum," dedi, "sesleriniz... kız arkadaşımı uyandırma potansiyeline sahip."

İkisi birbirinden ayrıldı, iri gözlerle ona bakıyorlardı.

William bu ikiliyle hiç tanışmamıştı, onlarla hiç çalışmamıştı ve savaş zekâları hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu onu terslemekten alıkoymadı, "Onu uyandırırsan ölürsün.

Haberi yay."

Cevap beklemedi, sadece ahıra doğru parladı. Derisini çıkardıktan, cebinden cep telefonunu çıkarıp sessize aldıktan sonra yorganın altına girdi, Sunny'nin vücut ısısı ve tatlı kokusu onu sarıyordu. Eve dönüş gibi.

Onu sonsuza dek yanında tutmayı hayal etti. Her sabah onun ışıltılı gülümsemesiyle uyanmayı. Her zaman boktan şeylerle çağrılmayı. Kötü ruh hallerinde onunla dalga geçmeyi. Mantıksız şeyler söylediğinde bocalamak. Tartışmak, pazarlık etmek. Şakalaşmak. İmalı sözlerle onu utandırmak. Yanında kalıp sorunları çözecek kadar önemsemek. Her gece sevişmek, vücudunu yeni cinsel zirvelere taşımak. Kulağa cennet gibi geliyordu. Hiç düşünmeye cesaret edemediği bir gelecek. Hâlâ da edemezdi. Henüz.

Lucifer'i yendikten ve onuncu tacı bulduktan sonra William yeraltı dünyasının kralı olacaktı. Bir kralın bir kraliçeye ihtiyacı vardı.

Sunny...kraliçem.

Bu fikir çok hoşuma gitti.

Tekboynuzlu bir şekil değiştiren, yeraltı dünyasının kralı için beklenmedik bir eşti, evet. Biri karanlık, biri aydınlıktı. Biri (biraz) iyi, diğeri (biraz) kötüydü. Ama ne kadar eğleneceklerdi.

Cep telefonu titreyerek düşüncelerini böldü. Sunny'yi rahatsız etmemeye dikkat ederek ekranı kontrol etti.

Canım babacığım: Akşam yemeği öncesi savaşı kaçırdığım için özür dilerim. Yarın gece dön. Axel hakkında konuşuruz. Bu

kızı da getir. Rathbone'un şaplak bankasının yeni yıldızı dediği kadınla tanışmak istiyorum.

Birincisi, Rathbone pisliğin tekiydi. İkincisi, William hâlâ Sunny'yi babasıyla tanıştırmaktan korkuyordu. Hades, Gillian'dan nefret etmişti. Çok zayıf, demişti. Sana göre değil, diye eklemişti. Sunny hakkında ne diyecekti?

O da mesaj attı. Orada olacağız. Şimdi, ikimize de bir iyilik yapın ve belinizi bağlayın. Bir duyuru yapacağım.

Bir yanıt gelene kadar birkaç dakika geçti.

William taşaklarını kontrol etti. Evet, hâlâ taşakları vardı. Çıldıрма ve babasının gerçeği görmesini sağlama zamanı gelmişti. Bir mesaj daha yazdı. Hazır mısınız? Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Axel'i tanımak bunu değiştirmeyecek.

İşte oldu. Tamamdır. Şimdi bekle-

Sevgili babacığım: Değişecek. Sen değişeceksin. Bundan hiç şüphem yok. Biz konuşana kadar onu arama. O zamana kadar, neyin daha önemli olduğunu düşün. Seni büyüten baban mı, yoksa seni unutan kardeşin mi?

William çenesini patlattı. Yani sevgili yaşlı babamdan aşk ilanı yok. Tamam o zaman. Elbette, bildiği kadarıyla Hades bu üç küçük kelimeyi hiç kimseye söylememişti.

Hayal kırıklığına uğramış olsa da, gözlerini bir sonraki işine çevirdi ve oğullarıyla bir grup mesajı açtı. "Sizin için gizli bir görevim daha var." diye yazdı. Vahşi doğada beş tane tek boynuzlu at değiştirici var. Birinin adı Sable. Onu bulun. Nedenini sorma, sadece yap.

Kara Saldırı: Neden?

Kırmızı Abed:

Nedenyyyyyy?

Yeşil Makine: NEDEN, PAPA, NEDEN??????

Tamam, çocukları da pislikti.

Yeşil Makine: Tek boynuzlu atların soyu tükenmedi mi?

Değiller. İnsani olarak mümkün olduğunca çabuk arayın. Evelina ya da Lilith'le ilgili bir ipucu var mı?

Kara Saldırı: Lucy'nin Evelina'yı arayan adamları var ve bir tanesinin Listeria'da görülmüş olabileceğinden bahsettiğini duydum. Bir saat içinde orada olacağım. Lilith'ten haber yok.

Lucy-Lucifer için nefret uyandırıcı bir sözcük. Listeria - adını bakteriden alan, zehirli atmosferi ve suçlu sakinleriyle bilinen bir cehennem diyarı.

Red Abed: Siyah'ın kulak misafiri olduğu askerle bir sorgunun ortasındayım. Eğer o bir şey biliyorsa, ben de bir şey öğreneceğim. Çok yakında.

Red metnine bir de video eklemiş. Videoda, bir metre boyundaki bir iblis bir askıya bağlanmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Zebaninin fildişi boynuzları ve çatallı bir kuyruğu vardı. Uzuvlarının her biri gevşekti, eklemleri yuvalarından çıkmıştı. Gri pullarından kan ve ter akıyordu. Gözleri çıkarılmış, geriye iki kanlı çukur kalmıştı.

İyi çalışmaya devam edin. Bu arada. Hades yarın akşam bir aile yemeği veriyor ve senin de orada olmanı istiyorum.

Babasının düştüğü hataya düşmek istemediğinden, "Bok gibisiniz ama sizi seviyorum," diye ekledi. Bunu yaptıktan sonra telefonu bir kenara bıraktı ve-

Bakışları Sunny'nin günlüğüne takıldı. Odanın diğer ucunda, masanın üzerinde duruyordu. Nabızı hızlandı. Fantezilerini yazmayı seviyordu. Onun için bir hata. Her kelimesini okumaya karar vermişti bile. Neden beklesin ki?

Güneş ışığı ay ışığının yerini alıp ahır aydınlatırken, William yataktan kayarak indi ve bir kez daha derilerini giydi

Yine. Sunny'nin yumuşak, sıcak, dünyayı değiştiren bedeninden ayrılmak bu kez daha zor oldu. Ama yaptı, ödöl şansı büyüktü. Sayfaları karıştırmak için masaya doğru ilerledi. Biri hariç her pasaj şifreli yazılmıştı -kendisi hakkında yazılmış olan pasaj. Ağzının kenarları kıvrıldı. Bunu okumamı istiyor. Ne gibi yeni işkenceler hazırlamıştı?

Kelimeleri taradı ve on beş cinsel pozisyondan oluşan bir liste keşfetti. Daha önce hiç duymadığı şeyler. Brezilyalı kovboy. Topsy-turvy curvy-swervey. Yılan pişiren çoban. Her pozisyonun yanında bir isim vardı. Lucien. Yeşil. Rathbone. Birlikte çalışmak istediğı adamlar mı?

Ne oluyor be?

Çok ileri gidiyor! William elinde kitapla yatağı doğru yürüdü. Yol boyunca Dawn'ın yatağın altından dışarı baktığını gördü. Kahretsin. Onun için bir şeyler hazırlaması gerekiyordu.

Bir köpek kapısı yapmak için yeterince uzun süre durakladı, sonra dışarıdaki bir bölümü duvarla çevirdi ve çim ekledi. İçeride bir yemek ve su kabı ile bir avuç dolusu çiğneme oyuncağı yarattı.

Şafak bir kafası içerken, diğerk kafası yerken oraya doğru fırladı.

Bunu yaptıktan sonra yatağı doğru yürüyüşünü tamamladı ve Sunny'yi sarsarak uyandırdı. "Sunday Lane, bana bunun ne olduğunu söyle yoksa kan dökülecek!"

Gözlerini kırıştırarak açtı ve ona yavaş, uykulu bir gülümseme armağan etti. "Sana da günaydın bebeğim." Gözleri açıldığında gülümsemesi soldu ve çenesi düştü. "Sabah oldu. Uyudum. Bütün bir gece uyudum."

İç çamaşırı giymiş görkemli vücudunu gererken pembe saç tutamları birbirine karıştı. Çarşaf kayarak gövdesinin büyük kısmını ortaya çıkardı. Serin hava pembe meme uçlarını sıkılaştırdı.

Başka tarafa bakmaya çalıştı. Baktı. Onun yerine baktı, şaftı sertleşti. Şok edici.

Kadın ona bakıp dudaklarını yaladığında, adam daha da sertleşti.

"Cevap ver bana," diye tersledi.

Hâlâ gerinerek, "Elbette. Eğer nazikçe sorarsan." dedi.

Gördün mü! Bana şimdiden bokumu söylüyorsun. Derin nefes al, ver. "Bu cinsel pozisyonlar nedir ve neden diğer erkeklerin isimlerini yazdın? Rathbone ile başlayalım. Ben ahlaki açıdan tehlikeliysem, o da ahlaki açıdan yozlaşmış. Bir sürü güzelle dolu bir haremi olduğunu biliyor muydun? En sevdiği cariyesini duvara bağladığı ve diğer sevgilisini yemek masasına bağlarken ona izlettiği, hala hayattayken onu kestiği ve organlarını ibislere servis ettiği gün oradaydım."

"Sen ne-" Bakışları günlüğe kayd. Kıs kıs güldü. "Beni Hades'in yemeğine götürmeyi reddederek bana bir pislik gibi davrandın, ben de seni cezalandırmaya karar verdim."

Şeytani baştan çıkarıcı. Rahatlamış bir halde günlüğü bir kenara bıraktı. "Bu durumda, beni baştan çıkarmana izin vereceğim. Bana tek boynuzlu at formunu gösterdikten sonra."

"Hayır ve hayır. Ama beni baştan çıkarman için sana izin veriyorum."

Yanına oturdu, kalça kalçaya ve onu dik konuma getirmek için bir elini ensesinin altına kayd. Pembe bukleler beline kadar uzanıyordu. Yumrukladığı bukleler, kızın yüzünü kendisinden birkaç santim uzağa hapsediyordu.

"Tartışmaya devam edebiliriz," dedi, "ya da sabahları çiftlerin yaptığı gibi birbirimizi baştan çıkarabiliriz. Seçim hanımefendinin."

"Çiftlerin sabah ne yapacağını nereden biliyorsun? Ben senin ilk ve tek kız arkadaşınım."

İyi bir noktaya değindi. "Sunny," dedi, ses tonunu nazik tutarak. Daha hızlı düşmeme izin veremem. Aramıza biraz mesafe koymalıyım. "Birbirimizle çift olduğumuz konusunda dalga geçtiğimizi biliyorum ama değiliz. Henüz değiliz." Ya o, ya da ben. Beni mi seçiyorum?

Önce gözleri acıyla doldu. Sonra karardı ve daraldı. "Dün gece eğlenmedin mi?"

Kalbi sıkışmıştı. "Kükremelerim sana ipucu vermedi mi?"

Cevap vermedi, sadece adamın elini sıktı. Hâlâ sadece iç çamaşırlarını giymiş olan kadın önünde volta atarken bir protestoyu bastırdı. "Bana birkaç orgazm yaşattıktan sonra çift olmadığımızı söylemen ne kadar da uygun. Planın bu muydu? Beni dokunuşuna bağımlı kılmak, sonra da bombanı patlatmak mı?"

Neredeyse sırtıyordu. "Dokunuşuma bağımlı mısın?"

Ona ters ters bakmak için arkasını döndü. Sonra, açıklanamaz bir şekilde yumuşadı ve başını omzuna yaslamak için onun kucağına süründü. Fısıltı kadar sessiz bir sesle, "Bir çift olmadığımızı biliyorum, tamam mı? Tıpkı kabul etsen de etmesen de bana değer verdiğini bildiğim gibi. Sadece belki de bir çift olmamız gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Tabii ben seni tatmin etmeye yetmiyorsa? Hâlâ başkalarını arzuluyor musun?"

Kollarını kıza dolayarak onu olduğu yerde sabitlerken gözünün altında bir kas sıçradı. "Başka kimseyi arzulamıyorum." Başka birini arzulamayabilirim... asla. Ve bu düşünce onu panikletmemiştir. "Ama laneti aktive etme riskini göze alamam."

"Beni esaretten kurtarmadan önce seninle öpüşecek kadar sana güvenmeme izin verdim ve sen bana laneti riske atacak kadar güvenemiyor musun?" diye sordu, incinmiş bir ifadeyle. "Dürüst olacağım. Bir parçam anlıyor. Ama bir yanıml anlamıyor, çünkü lanetin beni etkilemeyeceğinden eminim."

"Hayır, siz bundan etkilenmeyeceğinizi düşünüyorsunuz. Arada fark var." Elini kolunun üzerinde gezdirerek kadife gibi teninin tadını çıkardı. "Sadece kitabı olabildiğince hızlı bir şekilde çöz ve bu konuşmayı tekrar yapalım. Tamam mı?"

Avuçlarını göğsünde düzleştirdiğinde, tırnakları pençelere dönüştü ve etini kesti. Bu acıyı memnuniyetle karşıladı, hak etti. Hatta belki de arzuluyordu. Onu bu şekilde incitmek ona acı veriyordu.

"Belki de bu konuşmayı bir daha yapmak istemiyorum," dedi, şimdi küstahça. "Ne olursa olsun benimle birlikte olmak için her şeyi göze alacak, daha başlamadan bir çıkış yolu aramayacak bir erkeği hak ediyorum. Kim

yeterli olduğumu düşünüyör. Görünüşe göre, bu sen değilsin. Bu yüzden, iki haftamızın sonunda, yoluma devam edeceğim."

Ona daha sıkı sarıldı. "Sunny-"

"Çiftleşme mevsimine girmek üzereyim, William. Bedenimin seks istediği bir dönem. Zincirlere ya da istekli bir partnere ihtiyacım olacak ama kendimi yeraltı dünyasına zincirlemeyi, iblisler yakınlarda beklerken kendimi çaresiz bırakmayı reddediyorum, reddediyorum!" Tanıdık, hesaplı bir parıltı gözlerini aydınlattı, içini korku ve heyecanla doldurdu. "Acaba Rathbone müsait mi?"

İçindeki öfke alevlendi, cinayet işleme dürtüsü bir anda geri döndü. Lanet olsun ona! Ve lanet olsun onun iyi noktasına. "Bu çiftleşme mevsiminde seninle ilgileneceğim."

"Ama sadece kitabı zamanında çözersem, değil mi?" Gözlerini kısmıştı.

"Hayır, teşekkürler," dedi ve omzunu umursamaz bir şekilde silkti. "Yine de çiftleşme mevsiminden önce kitabının şifresini çözmek için elimden gelen her şeyi yapmayı planlıyorum. Ama çiftleşme mevsiminden sonra? Seyahat programım değışti. Bu mekânı havaya uçuracağım."

Varlığının her zerresi bu düşünceye isyan etti. "Gitmeyi ya da başka biriyle birlikte olmayı dene. Bakalım ne olacak."

Onun tehdidine karşı hiçbir tepki göstermedi. "Ben kitabınızın şifresini çözmekle meşgulken, çocuklarınız dışarıda casusluk yapıyor olacak. Sen ne yapacaksın?"

Onun cevabını beklerken nasıl da kaskatı kesilmişti. Bu önemliydi. Ondandır bir şey söylemesini istiyordu ama ne? "Savaş satranç tahtasında canlı taşları hareket ettirerek entrikalar çevireceğim. Düşmanı kışkırtacağım, böylece hata yapma olasılığı artacak. Çoğunlukla, tek boynuzlu at değıştiricinin odaklanmasını sağlayacağım." En zor görev.

Omuzları çöktü. Demek ona umduğu yanıtı vermemişti. Hayal kırıklığı arttı.

"Başka bir deyişle," dedi, "biz çalışırken sen eğleniyor olacaksın." Adamın elinden kurtuldu ve banyoya doğru yürüdü. "Evet, ben kesinlikle

yeraltı dünyasına gireceğiz. Bizi resmen ayrılmış kabul edin."

Kafasının içinde bir inkâr çılgılığı yükseldi. Neredeyse onu geri çağıracaktı. Neredeyse dizlerinin üzerine çöküp teşekkür edecekti -duygusal mesafe hayatlarını kurtarabilirdi. Sonunda dudaklarını birbirine bastırdı ve onun dişlerini fırçalayıp atlet ve kot pantolon giymesini izledi.

Ona doğru bakmadan -sanki önemsiz biriymiş gibi onu başından savmıştı- masaya oturdu, kitabın vitrinini açtı ve onu görmezden gelerek kitabı serbest bıraktı.

William arka dişlerini sıktı, çenesine bir ağrı saplandı. "Sadece meraktan soruyorum, siz çalışırken benim ne yapmamı isterdiniz?"

"Bizimle ilgili bir şey, herhangi bir şey, savaş ya da lanet değil. Bu arada, boşanma anlaşmamızda köpeği ben alıyorum."

Sessizliğe gömüldüler. Her biri bir öncekinden daha eziyetli saatler geçti. Sonunda, o çalışmaya devam ederken adam ayağa kalkıp volta atmaya başladı. Adam sürekli ona bakıyordu, kadını gözlemlemek hem bir zevk hem de bir eziyetti. Tamamen konsantre olduğunda kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyordu. Çok sevimli. Bir pasaj onu sinirlendirdiğinde alt dudağını çiğniyordu. Seksi. Onun varlığını unuttuğunda, şimdiye kadar duyduğu en güzel şarkıyı mırıldanıyordu. Sakinleştirici.

Onunla olan ilişkisini yine kötü idare etmişti. Ama istememesi gereken şeyi nasıl düzeltecekti?

Tuhaf bir ses dikkatini çekti ve kaşlarını çattı. Sunny de bunu fark etti, başını kaldırdı, kulakları seğirdi.

"Bu da ne?"

Dawn başını köpek büfesinden kaldırdı ve uludu. "Kitabı çantaya koy." O itaat eder etmez, William çantayı büyülemek ve kilitlemek için bir büyü akışı başlattı. Ona bakan herkes ürpertici bir porselen bebek görecekti.

Dolaba doğru yürüdü, üzerinde Willy's Delicatessen yazan bir tişört giydi, ardından birkaç hançer aldı ve

Dawn da peşinden kapıya doğru ilerledi.

Gürültüler daha da arttı. Lucifer başka bir kalabalık mı göndermişti?

Hançerler elinde, madalyon hâlâ cebini yakıyordu, William hazırlandı ve kapıyı açtı.

"Uzun hayatım boyunca sadece bir hata yaptım, o da hata yaptığımı sandığım zamandı."

Sunny ve onun gitme tehdidi-sözü William'ın beynini harap etmiş olmalıydı. İlk başta ne gördüğünü anlayamadı. Sonra beynindeki sinapslar yeniden ateşlenmeye başladı ve sonunda Gönderilmişler ordusunun geldiğini fark etti. Ahırın etrafında derme çatma evler inşa ediyorlardı ve Axel bunların başındaydı.

Kardeşini görür görmez, tanıdık bir özlem acısı onu sardı. Daha da kötüsü, bir yumruk kalbinin etrafını sarmış ve sıkıyor gibiydi.

Hades'in kardeşiyle konuşmayı ertelemesini istemesine rağmen, geri adım atıp kapıyı kapatacak gücü kendinde bulamadı. Neden yapsındı ki? Bu, Hades ve Axel ile ilişkisini sürdürebileceğini kanıtlamak için bir fırsattı. Sonra, bu akşamki yemekte krala bir ilerleme raporu verebilirdi.

Sunny'nin mesafeyi kapatmakta olduğunu anlamak için omzunun üzerinden bakmasına gerek yoktu. Ayak seslerine en ufak bir pıtır bile eşlik etmese de, onun her hareketinin farkında olmaya devam etti.

Tüm tek boynuzlu atlar bu kadar sessiz mi hareket eder, yerlerini asla belli etmezler miydi?

Onun yanına ulaşarak Dawn'ı sevmek için eğildi, küçük tazı kendinden geçmişti. Sunny doğrulurken onun inanılmaz kokusunu içine çekti, fermuarının arkasındaki canavar serbest kalmaya çalışıyordu.

Lanet olsun ona! Sadece birkaç saat önce onu emmişti. Eğer karakterine sadık kalsaydı, en kısa sürede ilgisini kaybederdi.

şehvetini başka birine odaklamıştı. Bir sonraki meydan okuma. En yeni eğlence. Yine de...

Onunla işim bitmeye yakın bile değil. Hayal bile edemiyorum o.

Sonsuza kadar yapabilir mi?

"Ah. Ne kadar tatlısın. Bana bir BBB almışsın." Sormamalıydı. "BBB nedir?"

"Beefcake kahvaltı büfesi." Sunny kaşlarını oynattı ve yanaklarını yelpazeledi. "Açlıktan ölüyorum, bu yüzden birden fazla etli keke ihtiyacım olacak. Onu alacağım. Ve onu. Oh! Ve onu."

O ana kadar hiç birini öpme ve lanetleme isteği duymamıştı. "Canın sosis çekiyorsa, benimkinde sulu bir parça var-"

"Sakin söyleme!" diye bağırarak elini adamın ağzına kapattı. Muhteşem yeşil gözlerinde utanç verici bir eğlence parlıyordu. "İyi bir eş bulma şansımı mahvediyorsun! Misafirlerimiz yanlış bir fikre kapılabilir ve flört ettiğimizi düşünebilirler."

"Yanılmışım. Biz bir çiftiz. Sonuçta bir ilişki için ısrar ettin ve ben de kabul ettim. Geri almak yok. Yani evet, yatağımı yaptın ve şimdi içinde yatabilirsin." Kadın hesapçı olabilirdi ama adam kurnazdı. Ona kendi oyunuyla eziyet edebilirdi. Bileğine yapışarak elini ağzına götürdü ve işaret parmağının ucunu ısırdı.

Dolgun dudakları bir solukta aralandı, bu ses ona erotik geldi. Gözlerini dikti, Sunny bakışları için bir mıknatıs gibiydi. Işık onu yıkadı, ısıltılı tenini ve burnunu süsleyen çilleri aydınlatıyordu. Serin bir esinti pembe bir tutamı yanağına doğru savurdu - şu anda sıcaktan kızarmış bir yanak. Adam parmak uçlarını çene çizgisinde gezdirdiğinde nefesi kesildi ve nabızı hızlandı.

Kadının her tepkisi erkekte de aynı tepkiyi uyandırdı. Kızardı; adam da kızardı. Kadının nefesi kesildi; onunki de. Kadının nabızı hızlandı; onunki de öyle.

Onunla ilgili farkındalığı keskinleşti, zihni ve bedeni bir savaş alanına dönüştü. Arzu mermileri her yerde uçuşuyordu.

yönü. İhtiyaç bıçakları sükûnetini dilim dilim doğradı. Aciliyet bombaları patladı, şarapnel parçaları her organına saplandı.

Onu tekrar istiyorum. Onu şimdi istemek. Onu kendine çekmemek şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi. Ama şimdi doğru zaman değildi. Direnmeliydi. Direnecekti.

Ama yaklaştı ve "Beni her şeyden çok istiyorsun. Kabul et bunu."

Sanki aynı savaş bölgesinde sıkışıp kalmış gibi o da yaklaştı. "Belki, belki de değil. Kesinlikle senin beni istediğin kadar değil."

Bir santim daha, kalbi çarpmaya başladı. "Öpücüğüm olmadan ölecekmişsin gibi hissediyorsun." Ne yapıyorsun? Dur! Şu anda duygusal mesafeye ihtiyacı vardı. Bu değil, bu her neyse.

Bir sonraki nefes alışında, göğüsleri birbirine değdi. Sürtünme ısıyı tetikledi. Isı ateşi üretti, alevler endişe verici bir hızla kontrolünü yakıp geçti.

Duygusal mesafeyi siktir et.

Sesi son öpüşmeleri kadar şehvet doluydu, "Benimle olmak için her şeyi yaparsın" diye fısıldadı.

"Yapmazdım." Yapabilirim. William'ı bir tahrik sisi sarmıştı. Eğer bu kadını hemen soyup yatağa atmazsa, o- "Bir şeyi mi bölüyorum?" Axel sordu.

William davetsiz misafirle konuşmak için başını yavaşça eğdiğinde Sunny irkilerek geri çekildi. Gönderilmiş Kişi başka biri olsaydı, böyle bir kesintinin bedelini çok ağır öderdi. William'ın etrafındaki izleri kaybetmiş olması, kızgınlığını daha da derinleştirdi.

Kaşlarını kaldırdı. "İzinsiz giriş bekleyemez miydi?"

"Ve bu öldürücü bakışı özlüyor musun?" Axel tsk-tsked. Saf beyaz bir cübbe giymişti, altın kanatları ışıktan parıltıyordu. "Sanki beni hiç tanıımıyormuşsun gibi. Oh, bekle..."

William dilini ağzının çatısına bastırdı, eski bir kalp yarısından sızan suçluluk duygusuyla. Belli ki Axel hâlâ

kızgınlık besliyordu. Onunla bir ilişki kurmak kolay olmayacaktı.

Kardeşi Sunny'ye odaklandı ve başını eğerek onu selamladı. "Doğru dürüst tanıştırılmadık. Ben Axel, en yeni fanteziniz."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Sunny, yeni saplantın. Bu adamın eski kız arkadaşayım." Başparmağını William'a doğru kaldırdı.

"Birlikteyiz ve özeliz," diye bağırdı William, sırttan Gönderilmiş Olan cevap vermeye fırsat bulamadan. Benim tek boynuzlu atım. Benim! Axel'la olan paranoyası neredeydi? Rathbone'la? "Sana istediğin ilişkiyi vereceğim," dedi ona, "ve sen de kitap çözülene kadar beni rahat bırakacaksın."

"William. Bebeğim," diye başladı, sanki bir azizin sabrına sahipmiş gibi. Ama yoktu. "Öylece karar veremezsin-"

"Yapabilirim ve yaptım da. Neden olmasın?" diye araya girdi kollarını açarak. "İlk sen yaptın."

"Evet, sonra da ayrıldığımıza karar verdim." Axel'e dönerek, "Bekârim ve yaklaşık iki haftalık sürekli seksle ilgilenen onurlu bir erkeğin peşindeyim," dedi.

William'ın içinde bir öfke kazanı fokurdayarak köpürdü. Benim tek boynuzlu atım. Şifre kırıcım. Benim kadını. Başka bir adamın arkadaşlığından asla zevk almayacaktı. Ben bir cehennem prensiyim ve paylaşmam!

Kelimeler kafasının içinde yankılanırken irkildi. Sanırım surat asıyorum?

"Ayrılmıştık, evet," demeyi başardı sakın ama sert bir sesle, "ama daha yeni barıştık."

Yüz hatları yumuşadı, adamın kararlılığı direncini kırmış gibi görünüyordu.

"Tekrar birlikte olmak istiyorum," dedi ona. Onun çekiciliğine direnmenin başka bir yolunu bulacaktı.

Aşağı baktı. Kalp atışı. Kalp atışı. Kalp atışı. Sonra ona öyle bir hayranlıkla, öyle bir tapınmayla baktı ki

sadece makara yapabilirdi. Bu ifadeyi sonsuza kadar her gün görmeliyim.

Başka kadınlar da ona böyle bakmış mıydı? Evet, evet. Bir ya da yirmi kez. Ama o her zaman etkilenmemişti, çünkü onu tanımıyorlardı. Onlara izin vermemişti. Sunny'nin yanında göğsünü mağara adamı gibi kabartmak istiyordu. Sunny onu daha iyi tanıyordu ve yine de ondan hoşlanıyordu.

Axel kapının çerçevesine yaslandı ve kollarını kavuşturarak yerleşti. Sunny'ye göz kırptı ve "Eğer Küçük Willy'den kurtulmaya karar verirsen, beni şehvet düşkünlüğümden kurtarmaya çalışmaktan çekinme," dedi.

O da göz kırptı.

Öfkesi yeniden kabaran William, "Yeter!" diye kükredi. Neden bu kadının tepkilerini tahmin edemiyordu? Neden onun öngörülemezliğinden hoşlanıyordu? Bu onu savunmasız bir konuma sokuyordu. "Axel, bu Sunny. Sunny, Axel. Kardeşim. Sanırım." Bir kolunu hafif, iddialı bir tutuşla kadınına doladı ve onu kendisine sabitledi. Sonra kaşlarını tekrar Axel'e doğru kaldırdı. "Neyiz biz?"

Sunny tırnaklarını onun koluna batırmak için uzandı, şüphesiz onu uzaklaştırmak niyetindeydi. Ona karşı eriyerek onu şaşırttı, ereksiyonunu kışının çatlağında kucakladı.

İhtiyaç, sanki daha önce hiç tatmin olmamış gibi onu zorluyordu. Dayanılmaz bir baskı... sadece onun ortaya çıkarabileceği durdurulamaz bir serbest bırakma ihtiyacı.

Nefes al. Al, ver. Güzel, güzel. Sakinleşmeye başladı.

Sunny, William'a hiç göstermediği sempatiyi göstererek Axel'e usulca, "Senin çocukluk anıların da William'ınki gibi gömülü müydü?" diye sordu.

Cevabı öğrenmeye hevesli bir şekilde durakladı.

Kanatlı savaşçı kırılmış bir baş sallama hareketi yaptı, iyi niyeti yok olmuştu.

"Zavallı bebek. William'ın kafasını düzelttiğimizde seninkini de düzelteceğiz." Axel'in kolunu okşamak için William'ın elinden kurtuldu. "Bu konuşmayı içeride yapmaya ne dersin komşu? Sen

güzel bir ipucu oyunu için bana katılabilirsin. Ahırdaki Eğlence'yi kötü bir ruh haliyle kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorum. İpucu, sanırım adı W ile başlayıp I-L-L-I-A-M ile bitiyor."

Axel bir kez daha sırtarak onun William ve Dawn'ın etrafından dolanmasına ve ahıra girmesine izin verdi. Mutfağa doğru ilerlerken başlarını birbirine eğip fısıldaşarak gülüştüler.

William yanağını ısırdı, kanın tadını aldı. Benim kadını ve benim Kardeşim benimle fısıldaşıp gülüyor olmalı.

Sunny ve Axel masada karşılıklı otururken o geride durdu. Sunny, tüm hatalarına rağmen -çok inatçı, çok duygusal, çok şüpheli ve kendi iyiliği için fazla güzeldi- onurlu bir öze sahipti. Sırf kardeşini baştan çıkarmak için William'la bir ilişkiye başlamazdı. Onunla flört etmesinin başka bir amacı olmalıydı.

Bana eziyet etmenin başka bir yolu mu? Lanet olsun, neden bundan bile zevk alıyorum?

"Hadi kızım," dedi Dawn'a, kapıyı tekmeleyerek kapatırken. "Kız arkadaşına asıldığı için onu öldürmeden önce gidip kardeşimle konuşalım." Kelimeyi şimdi daha rahat kullanıyordu.

Masaya doğru giderken Sunny'nin Axel'e, "Çocukluğunla ilgili hatırladıklarını duymak isterim," dediğini duydu.

William yine durakladı, cevabı beklerken kulakları seğiriyordu.

"Belki sana anlatırım," diye cevap verdi Gönderilmiş Olan, "birbirimizi daha iyi tanıdıktan sonra. Onun yerine neden bana çocukluğundan bahsetmiyorsun?"

"Oh. Benden mi bahsediyorsun? Uh..." Koltuğunda kıpırdandı, aniden tedirgin oldu.

Vay, vay. Güven sorunları alevlenmişti ve William sırtlamak istedi. Bana güveniyor, sadece bana.

Tekrar harekete geçen Axel'e, "Çocukluğumdan tek bir anım kaldı," diyerek konuşmayı devraldı ve Sunny'yi daha iyi bir yanıt düşünmekten kurtardı. "Güzel kanatlı bir sarışının gözümüzün önünde bıçaklandığı gün."

Axel masanın kenarını kavradı, parmak eklemleri beyazlaştı. "Benim de tek anım bu. Bebeğtik. Yani, genç çocuklar olduğumuzu biliyorum ama çok masum görünüyorduk.

Bizi hep yeni doğmuş bebekler olarak düşünmüşümdür."

Bu karşılaştırma ona mantıklı gelmişti. Masum görünüyorlardı. Çok yeniydiler. Çok emin değillerdi ve kafaları karıştı. "Onun kim olduğunu bilmiyor musun?" William sordu.

"Kardeşlerime defalarca sordum ama sadece Clerici onu hatırladı."

"Clerici mi?" Sunny kaşları çatılmış bir halde sordu.

"Liderim, En Yüce'den sonra ikinci." Axel'in ses tonunda büyük bir saygı vardı. "Bana onun benim öz annem olmadığını, Wrathlings olarak bilinen şiddet yanlısı bir grubun parçası olduğunu söyledi."

Wrathlings. William gerildi. Uzun zaman önce, on güçlü ölümsüzden oluşan bir grup tek bir amaçla bir araya gelmişti: doğaüstü varlıklardan oluşan bir ordu kurmak. Daha sonra bu varlıkları yırtıcı türleri melezleştirmek için kullandılar ve tanrıları infaz edebilecek yaratıklardan oluşan doğaüstü bir ordu yarattılar.

William yıllarca bu on kişiyi ve onların askerlerinden oluşan orduyu Hades'in adına avlamıştı. O da hedef aldıkları tanrılardan biriydi. William işini yapmıştı, hem de çok iyi yapmıştı. Onları teker teker katletmiş, Wrathling'leri varoluştan silmişti.

Türünün kökenini hiç bilmiyordu. Sonunda nedenini anladı. Melezlerden biri olmalıydı. Rahatsız edici bulduğu bir gerçek. Aştan doğan bir çocuk değil, savaş için yaratılmış bir ürün.

Wrathlingleri öldürdüğünde ailesini de öldürmüş müydü?

Bir inkâr kükremesini kesti. Hayır. Hayır! Hades akrabalarını öldürmesine izin vermezdi.

"Bu. Bu. Frezya-ing. Kabul edilemez!" Hades'in kükremesi sanki William onu çağırılmış gibi duvarlarda yankılandı.

"Frezya.

Frezya!"

Geldi mi?

Dawn bir iniltiyle yatağın altına daldı. Sunny ayağa fırladı ve Axel yavaşça ayağa kalktı. William manevra yaptı

kadınının önüne geçerek onu korudu. Elbette bu onu ve Axel'i arkasına alıyordu ki bu hiç hoşlanmadığı bir şeydi. Arkasında birilerinin olmasından nefret ederdi. Ama onların güvenliği kendi rahatsızlığından daha önemliydi.

"Ses tonuna dikkat et," diye tersledi Hades'e bakarak. Adam berbat görünüyordu, siyah saçları yamuk yumuktu, koyu renk gözleri kırmızıydı ve ıslıl ıslıl parlıyordu. Babasının korku yansıtmasına imkân yoktu. Giysileri buruş buruştu -bir başka ilk- kasları gergindi. Ona ne olmuştu böyle?

Hades'in William'a öğrettiği ilk derslerden biri miydi? Görünüşün bir silahtı. Uygun kıyafetler ve sakın bir tavırla, herhangi birinin kalbine korku salabilirdiniz.

Kralın bu durumda buraya gelmesi için. Korkunç bir şey olmuş olmalı. Ya da Axel'in gelişini yeni öğrenmiş ve koşarak gelmişti. Her iki durumda da öfke yeniden kabardı.

Bir sonraki sözlerini durduramayacak kadar aceleci bir tavırla, "Bana Wrathlingler hakkında ne bildiğini anlat," diye çıkıştı.

Hades'in yüzünün rengi soldu; bu da bir başka ilkti. Ama bu ne anlama geliyordu? Koyu renk bakışları William ve Axel arasında gidip geldikten sonra tıpkı çocuklarına öğrettiği gibi duygularını belli etmedi. "Soyları tükendi. Bilinecek başka ne var?"

William, Hades'in "Pislik "i bulduğu günü hatırladı. "Onun gözlerini almışsın." demişti.

Farkına vardı: Hades, William'ın grupla olan bağını biliyordu.

Öfke taşı, William'ı haşladı. Hades gerçeği biliyordu ama yine de idamları emretmişti. William'ı önyargılar ve bilinmezlikle dolu bir hayattan kurtarmış olmasına aldırmamıştı. Bana gerçeği söylemeli ve bana bir seçenek sunmalıydı.

"Biraz geriye gidelim. Cehennemin kralı az önce frezyayı bir lanet mi?" Axel kahkahalarla güldü. "Güller! Zambaklar! Orkideler!"

Hades ona doğru adım attı, tüm tehdit ve nefretiyle. William bir kez daha kalkan görevi görerek Axel'in önüne geçti.

Bu durum, kasları saldırganlıkla şişen babasını çileden çıkardı.

Sunny William'ın yanına gitti, elini tuttu ve Hades'e, "Merhaba, ben Sunny. Burası benim evim. İzinsiz girdin ve köpeğimi korkuttun. Benden önce özür dile-"

William bir eliyle onun ağzını kapatarak susturdu. Hades'e hakaret eden ya da emir verenler genellikle bir daha güneşin doğuşunu görecek kadar yaşamazdı. "Sunny, Hades'le tanış. Benim babam.

Hades, Sunny ile tanış. Benim kadınıam."

Erkek ona sertçe baktı, William, "Burada ne arıyorsun?" diye tersleyene kadar her ayrıntıyı inceledi.

İfadesi tekrar kararan Hades, omzundaki görünmez bir tiftik parçasını fırçaladı. "Sana Gönderilmiş Olan'dan uzak durmanı söyledim mi söylemedim mi?"

"Sevdin. Ben de size ikinizi de sevebileceğimi söyledim." "Sevmek mi?" Axel tökezleyerek geri çekildi.

"Bak," dedi Sunny, kışkırttığı canavardan korkmadan. "Bu tartışma bekleyemez mi? Axel ve ben ne tür bir kahvaltılık gevrek olduğumuzu öğrenmek üzereyiz."

Gönderilmiş Olan çenesini kaşıdı. "Ben Trix'e doğru eğiliyorum."

Hades'e şekerli bir gülümsemeyle baktı. "Bence sen Kookies ya da Circus Balls gibi taklit bir markasın. Ya da belki de hiç tadı olmayan, dumanı tüten bir yulaf ezmesi yığınınısın."

"Akıllı olan herkes benim Franken Berry olduğumu bilir." Hades, William'ı işaret etti. "Froot Loops." Sunny. "Lucky Charms." Axel. "Fiber 1. Şimdi git."

Axel sırtarak, "Hayır, yapacağımı sanmıyorum," diye karşılık verdi. "Burayı seviyorum."

Hades, açıkça reddetmeye alışık olmadığı için çenesini patlattı. "Kendi iradenle gideceksin, yoksa seni zorlarım."

Kralın verdiği başka bir ders mi? Gerçekleştirmeyi planlamadığınız sürece asla tehdit etmeyin.

Hades her zaman takip etti.

William ensesine masaj yaptı. "Hiçbir neden yok-"
Axel kollarını açarak, "Devam et," dedi. "Yap beni."

"Pekâlâ." Siyah bir duman kasırgası onu bir
bir anda ahıra doğru fırladı, Axel'i yakaladı ve dışarı fırlattı,
kapılar arkasından çarparak kapandı.

"Burada kal," diye bağırdı William Sunny'ye. Sonradan
aklına gelmiş gibi, "Lütfen," diye ekledi. Sonra dışarıya,
kereste ve alet taşıyan yüzlerce Gönderilmiş'in ortasına
fırladı. Birkaç ev çoktan tamamlanmıştı. İniş ve kalkışlar için
düz çatılı büyük kulübeler.

Neredeydi? Hades bir kez daha insansı formdaydı. Axel,
Zacharel, Bjorn ve diğer iki kişinin önünde duruyordu.
William babasının söylediklerinin kuyruğunu yakaladı ve
hareketsiz kaldı.

"-Evlerinizi benim bölgeme kuracaksınız, onunkine değil.
Anladınız mı? Aksi takdirde, kendinizi bir savaşın içinde bulursunuz.
Ben."

Hades, William ve Axel'i ayrı tutmak için bir müttefikiyle
savaşa girmekle tehdit etmişti... hem de zaten bir düşmanla
savaş halindeyken. Ne yapmalıydı? William en başından beri
babasına, onun gibi birinin kendisinden başka birine
güvenebileceği kadar güvenmişti. Erkeğin onun için yaptığı
onca şeyden sonra, minnettar olmak hissettiklerini
anlatmaya yetmiyordu.

Hades'in bu kadar uzun süre sır saklamasına izin vermesinin,
nereden geldiğini bilmek için çaresiz bir ihtiyaç duymasına
rağmen cevaplar için asla gerçekten zorlamamasının nedeni
buydu.

Şimdi mi? Hayal kırıklığı onun iplerini çekti. "Hades," diye bağırdı.

Tüm konuşmalar kesildi, sessizlik büyüyen kalabalığın
üzerine çöktü. Hades'inki de dahil olmak üzere tüm bakışlar
onu buldu. O ve babası karşı karşıya geldi, Axel bir anlığına
unutuldu.

Telepatik olarak iletişim kurmayı ve tartışmayı gizli
tutmayı seçen William homurdandı: "Burada kalacaklar,
şifre kırıcımı daha iyi korumak için ahırın etrafını saracaklar.

Sarsılmaz Hades birdenbire büsbütün sarsılmış gibi göründü. Yine yanaklarının rengi kaçtı. -Gönderilmiş Olan'ı bana tercih mi ediyorsun?

William ilk kez babasının paniğe benzer bir şey sergilediğini düşündü. Kardeşimle olası ilişkiye neden karşı çıktığını bana söylemeyi reddeden adamı desteklememeyi seçiyorum.

-Hades dudaklarını birbirine bastırarak sustu.

Çünkü neden? William ısrar etti, bu işin peşini bırakmayı reddediyordu.

-Çünkü... Senin bilmediğin bir şeyi biliyorum. Neden seni tuttuğumu ama Gönderilmiş Olan'ı tutmadığımı." Hades'in karanlık gözleri sertti. -Uzun zaman önce kahinlerim bana bir muamma sundular. Eğer sen ve Axel gerçekte yeniden bir araya gelerseniz, beni öldürmek ve tahtımı almak için birlikte çalışacaktınız. Şimdi sana nasıl güvenilebilirim?

"Yoluma çıkarsan biçilirsin. Bu bilim."

Sunny, Dawn'ı saklandığı yerden çıkarmak için yatağa doğru süzüldü. Bir sırdaşa ihtiyacı vardı ve sevgili kürklü bebeğinden daha iyi kim olabilirdi? İtiraflar ve sarılmalarla bağ kurabilirlerdi.

"Büyük, korkunç adam gitti, tatlım. Ama geri dönse bile endişelenmene gerek yok. Ne şimdi, ne de başka zaman. Ben senin koruyucunum ve başına kötü bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğim.

Bu Sunny Lane'in altın yıldızlı sözü. Tutabileceğim bir söz. Ben bir tür süper kahramanım."

Dawn'ı yer yastığının üzerinde rahatça dinlendirdikten sonra, on dakika boyunca köpeği cesaretinden dolayı övdü. Karnını okşarken, Dawn'ın kafalarından biri ona sokulurken diğeri hırladı ve bileğini kan akıtacak kadar sert bir şekilde ısırıldı.

Sunny yüzünü buruşturdu, ısırık güçlü bir yumruk etkisi yaratmıştı. Yine de kendini koruduğu için küçük güzeli azarlamasına imkân yoktu. "Çok iyi arkadaş olacağız. Sen de benim gibi ikili bir yapıya sahipsin, bu da hayatı zorlaştırabilir. Ama en iyisi olduğuna inandığın şeyi yaptığın sürece asla pişmanlık duymayacaksın."

Isırma kesildi ama hırlama devam etti. Önemli değil. İlerleme var!

"Tahmin et ne oldu?" diye fısıldadı. Bakışlarını ahırın etrafında gezdirerek yakınlarda birinin saklanıp onu dinlediğine dair bir işaret aradı. "William bana aşık oluyor, hem de sadece kitabı yüzünden değil. Yani, neden bana aşık olmasın ki? Şu anda sekste o kadar iyiyim ki, özel bir ilişki için ısrar ediyor, başka biriyle hiç yapmadığı bir şey. Ama aramızda kalsın, acaba ben de onun gibi mi yapmalıyım?"

Kitabını çözüp kardeşini öldürdükten sonra tehdit edilip kefaletle serbest bırakılacak. Yani, William bir proje. Hiç tam zamanlı bir kız arkadaşı olmadı. Benden sıkılacağından endişeleniyorum. Şimdiden bocaladı. Beni istedi, sonra itti, sonra tekrar istedi. Ve beni hala esir tutuyor. Kendimi korumam gerek."

Ona tamamen güvenmesine, hiçbir şeyi saklamamasına rağmen, kaçınılmaz hissetmeye başlamıştı ve bu da onu çok korkutuyordu.

"Kefaletle çıkmalı mıyım, çıkmamalı mıyım?" diye sordu tazıya. "Eğer kalırsam, ailesiyle iyi geçinmem gerekecek. Lucifer'la değil elbette. Asla Lucifer değil. Ama Axel ve Hades."

Hades kırılması zor bir cevizdi. Gece gibi karanlık bir aurası vardı ve üzerinde iğne ucu kadar ışık vardı. Ona gece yarısı gökyüzünü hatırlatıyordu, bakması güzeldi ama uygun bir koruma olmadan çok yaklaştığınızda ölümcüldü. Tehdit ve acımasız bir saldırganlık yayıyordu.

Axel'in aurası da William'inki kadar bulanıktı, öfke ve acının göstergesi olan kırmızı lekeler vardı. Yine de William'a açık bir özlemle bakmıştı. William'ın Axel'e baktığı gibi.

Tamam, yani eğer kaçacaksa bunu hemen yapmayacaktı. İkisinin hafızalarını geri kazanmalarına ve düzgün bir kardeşlik kurmalarına yardımcı olacak kadar uzun kalacaktı.

Sunny Dawn'ı okşamaya devam ederken, tazı iki gözünü de kapattı ve küçük bir nefesle kendinden geçti.

Pekala. İşe dönüp şu lanet kitabın şifresini çözme zamanı. Sunny ayağa kalktı ve masaya doğru yürüdü ama yarı yolda ani, beklenmedik bir uyarılma fırtınası koptu.

Meme uçları sertleşti ve külotu arzuyla doldu. Tüm vücudunu saran bir ürperti neredeyse ayaklarını yerden kesecek, içinden bir inilti koparacaktı.

Geçtiğinde, bir topun içine kıvrılıp ağlamak istedi. Şimdi daha fazla fırtına gelecekti, sadece daha kötüsü.

Şimdi odaklan, yapabiliyorken. Tamam. Axel'in gelişi üzerine William kitabın kutusunu (büyülü) bir kilitle emniyete almıştı.

Aptal adam onun bu sihri çekip alabileceğini fark etmemiş miydi? O da fark etti. Voilà! Kitaba erişim.

Sunny bir... iki... üç saat boyunca her sayfayı ve sembolü dikkatle inceledi ama başarılı olamadı. Gizemin etrafına bir muamma sarmakla eşdeğer, ekstra bir mistik koruma katmanı olan bariyeri neden aşamıyordu? Ya da belki daha iyi bir tanımla 'büyülü bir şifreleme'.

Her şifrelemenin bir anahtarı vardı, büyümlü olanların bile. Sadece bunu çözmesi gerekiyordu.

William'a mesaj atmış: Kötü haber. Bir barikata takıldım. Ailenle kovalamaca oynamayı bitirdiğinde bana cadının seni neden lanetlediğini söyle. Bu bilgi şifreyi çözebilir!

Cevabı saniyeler içinde geldi: Beni sevdiğini söyledi, ben de yüzüne güldüm.

Ahh. Tahmin etmeliydim. Anahtar cadının öfkesini merkeze almalı. Bir kelime, cümle, düşünce ya da duygu olmalı. Basit bir şey, yoksa lanet asla gerçekleşmez. Yani... bir kelime ya da cümle değil. Muhtemelen bir düşünce de değil. Çok fazla olasılık vardı. Duygulara gelince.

Evet. Bunun gerçek bir potansiyeli vardı. Düşün! Cadı, William'a hayranlık duyan birinin kitabı çözmesini istemezdi, sadece onun acı çektiğini görmekten hoşlanacak birinin çözmesini isterdi.

Cevap kristalleşti ve nefesi kesildi. Öfke ya da nefret olmalıydı. Öfke değişime çok daha açık, nefret ise daha köklü olduğu için ikincisini seçti. Sunny'nin ikili doğası düşünöldüğünde bu onun için kolaydı. Birinden aynı anda hem hoşlanabilir hem de hoşlanmayabilirdi; sadece doğasının bir tarafına odaklanması gerekiyordu. O da öyle yaptı. Kalbindeki bir düğmeyi çevirerek intikamcı yanını ön plana çıkardı.

İblislerden ve onları yöneten karanlığın prenslerinden nasıl nefret ettiğini. William'ın Lucifer'in kardeşi olduğunu. William'ın onu nasıl kilitlediğini. William'ın ondan nasıl ayrıldığını, uzay talep ettiğini-

İşte oradaydı. Nefret. Bu duygu içini doldurdu.

Kitaba odaklandı ve aniden içinden bir sıcaklık fışkırdı, dünyanın geri kalanı kayboldu. Çok sersemlemişti. Ağır bir nefes aldığında baş dönmesi azaldı ve -Nefes nefese kaldı. Birden fazla sembol kelimelere dönüştü.

Bir zamanlar.

Heyecandan bir aşağı bir yukarı zıpladı. Sonunda başarmış mıydı?

Sorun: Kelimeler sayfadan kayboldu, sadece bir an sonra semboller geri döndü.

Heyecanı azaldı. Nefrete yeniden odaklandı ama...

Yeni bir geçit açılmadı ama parlak kırmızı bir elma kadar cazip bir düşünce zihninde fısıldadı. William'ı öldürmeliyim. Evet, evet. Öldürmeliyim... öyleyse öldüreceğim. Tek boynuzlu ata dönüşeceğim ve boynuzumu onun kara, çürüyen kalbine batıracağım.

Karnında öfke ateşleri yanıyor, kasları geriliyor, harekete geçmeye hazırlanıyordu. O bunu hak ediyor. Ve ben de onu bitiren kişi olmayı hak ediyorum.

Sunny kitabı bıraktı ve madalyonuna uzandı. William'ın peşine düşecek ve -vay canına! Fısıltılar kesildi ve dürtüler kaçtı.

Buz gibi dehşet iliklerine kadar işlemişti. Ah, Karaca ot! William'a göre, aşık olduğu anda lanet harekete geçecek ve aşkının nesnesini onu öldürmeye teşvik edecekti.

Sunny'ye karşı bir şeyler hissettiğini yeni mi fark etmişti?

Belki evet, belki hayır. Ama bu gelişmeden ona bahsetmemeliydi, bahsetmemeliydi. Sonucu şimdiden hayal edebiliyordu. Bir zamanlar karanlık bir prens, Sunny adında güzel bir kadınla tanışmış ve onu arzudan çılgına çevirmişti.

Ona aşık olduğunda, lanet aktif hale geldi. Kadın onu öldürmeye çalıştı, o da onu alt etmek için elinden geleni yaptı. Sonunda. Bunu tek başına atlatacaktı. Hayır, bunun üstesinden gelecekti.

Omuzlarını dikleştirdi ve omurgasını sertleştirdi, kararlıydı.

William'a lanetin onun üzerinde hiçbir etkisi olmayacağını söylemişti ve bunda ciddiydi. Şimdi tam olarak neyi koruması gerektiğini biliyordu.

karşı: sembolleri deşifre etmek için William hakkında korkunç şeyler düşünme ihtiyacıyla güçlenen, zihnine gizlice giren sinsi düşünceler ve arzular... bu da William ona gerçekten aşık olmadan önce bu kadar çekici olmayı bırakması gerektiği anlamına geliyordu. Ve aşık olacaktı. Eğer onun kalbini kazanmaya karar verirse, kesinlikle kazanacaktı. Verecek çok fazla sevgisi vardı. Onun ihtiyacı olan sevgi.

Ama önce kitabın şifresini çözmesi gerekiyordu. Ve bunu William'a direnerek yapmak zorundaydı... Beklemek istemekte haklıydı, şimdi fark ediyordu.

Belki de her şeye rağmen onu terk etmezdi.

Nefretin sesini açan Sunny, kitap üzerinde bir saat daha çalıştı ve bir paragrafın tamamını çözmeyi başardı. Çeviriyi günlüğüne not ederken yorgunluk çökmüş, bölümler birbirine karışmıştı. Başka bir bölüme geçmeden önce dinlenmesi gerekiyordu. Yazım hatalarını kontrol etmek için el yazısıyla yazılmış sayfayı okuduktan sonra William'a bir fotoğraf gönderebilmek için bunu yapacaktı. Çok mutlu olacaktı.

Okuduğu iki kelimedenden sonra kan beynine sıçradı. Frezya! Deşifre ettiği şeyi yazmamıştı - William'ın Lilith ve Lleh hakkında ona söylediği her şeyi tekrarlıyordu. Cehennem tersten yazılmıştı. Tekrar tekrar "William'ı öldür" yazmıştı.

Hayır, hayır, hayır. Zihni ona oyun oynuyordu; hepsi bu. Mide bulantısı ve belki biraz da sihir sarhoşluğuyla gözlerini ovuşturup başını salladı, sonra yeniden odaklandı.

Çeviri aynı kalmıştır.

Avuçlarında boncuk boncuk ter vardı. Lanet çoktan harekete geçmiş miydi?

Hayır. İmkânı yok, diye düşündü sonra. Yazdıklarına rağmen, onun hayatına son vermek gibi bir arzusu yoktu.

Telefonu çaldı, bir mesaj geliyordu. Kalp atışları bir saniye içinde sıfırdan altmışa çıktı. Numara sadece William'daydı.

Kitabı bir çırpıda kapattı, çantanın içine kilitledi ve cep telefonunun ekranını kontrol ederken titrememeye çalıştı.

Külot Eritici: Şifreyi bulabildin mi?

Yutkun. Evet, diye cevap verdi. Cadınız laneti bir peri masalından esinlenerek tasarlamış. Semboller deşifre edildikçe, bir hikaye anlatıyorlar.

Hatırladıklarını yazdı, yazdıklarını atladı: Bir zamanlar, çok uzaklardaki Lleh Diyarı'nda, yakışıklı ama kibirli bir Cehennem Prensi'ne aşık olan güzel ve güçlü bir cadı yaşarmış. Sadece onu memnun etmek istemesine rağmen, prens onun tekliflerini reddetmiş. Bunun karşılığında, ona asla unutamayacağı bir ders vermeye karar vermiş.

"William King'e dersini verecek tek kişi benim," diye mırıldanarak parmağını Gönder düğmesine soktu.

Külot Eritici: Ne zaman bitireceksin?

Beş kelime, sıfır emoji, yine de sabırsızlığı ve heyecanı telefonda titreşiyordu.

Güneşli: O paragrafı çevirmek beni bitirdi. Dinlenmeye gidiyorum. Birkaç saat içinde tekrar başlayacağım.

Ne kadar çabuk bitirirse, William'la işleri o kadar çabuk çözebilirlerdi.

Külot Eritici: Beni bekleme. Boşluğa ihtiyacım var demiştim ya? Bütün gece dışarıda olacağım.

Bütün gece dışarıda mıydın? Bir açıklama yapmadan onu ikinci kez terk etmek mi? Ayağa fırladı, sandalye kayarak uzaklaştı. Öfke iç ısını kaynama noktasına getirmiş, içini kavurmuştu. Biriyle mi tanışmıştı? İlgisini çeken biriyle yatmayı mı planlıyordu?

Eğer yapmasaydı, Sunny ona daha da çok kızardı! Bu, onu sebepsiz yere iki kez endişelendirdiği anlamına gelirdi.

Ona ne yapacağını sormazdı. Sormazdı. Eğer onu en ufak bir şekilde bile önemsiyor olsaydı, bu bilgiyi gönüllü olarak verirdi.

Eğer onu biraz olsun önemsiyor olsaydınız, ona biraz olsun güvenirdiniz.

Ne aptalca bir düşünce!

Dinlenmeyi unut. Bu bekâr kız öyle ya da böyle şehirde bir gece geçirecekti. Çünkü evet, William'dan yine ayrılmıştı.

İşaret parmağını çekiç, telefonunu da çivi gibi kullanarak klavyeyi tuşladı ve "Endişelenme. Planlarım var.

Külot Eritici: Ne planı? Kiminle? Sen ahırdan çıkamazsın, başkaları da giremez.

Onu görmezden gelerek telefonun adres defterini kontrol etti. Güzel! Notlarla birlikte başka numaralar da eklemişti.

Pandora sadece acil bir durum varsa. Baden sadece gerçekten acil bir durum varsa. Hades sadece birimiz ölüyorsa.

Birkaç isim daha vardı, hiç tanımadığı insanlar.

Sadece Gillian, eğer benim muhteşemliğim hakkında hikayeler duymak istiyorsan.

Sadece bir cesedi saklamak için yardıma ihtiyacınız varsa ya da cinayetle suçlanmak istiyorsanız.

Zacharel sadece çok eğleniyorsanız ve durmasını istiyorsanız.

Any a kimdi? Eski bir sevgili mi? Harika! Fury yine harareti yükseltti. Öfkelenen Sunny, Pandora'ya mesaj attı: Hadi kızlar gecesi yapalım. Gerçek kanunsuzlar gibi iblisleri avlayıp öldürelim.

Ahıra sorunsuzca girebilir ve Sunny'yi kapıdan çıkarabilirdi.

Pandora'nın cevabı birkaç saniye sonra geldi. Sanırım Willy ne planladığını bilmiyor, çünkü ben

hiç erkek surat asması duymadım. Ama her iki durumda da, ben varım! Tam yerini biliyorum.

Sunny sevinçle, "En kısa zamanda görüşmek üzere" diye yazdı.

Pandora: Evet. Beş dakikaya oradayım. Yine de belini bağla. Yalnız olmayacağım.

Ohhhh. Erkek arkadaşı var mıydı? Kız arkadaşı?

Sunny çantayı dolaba sakladı, sonra dünyanın en hızlı duşunu aldı ve siyah bir atlet ile William'ın çantasında bulduğu bir dizi hançerle doldurduğu binlerce cebi olan bir çift kamuflaj pantolon giydi. Artık benim!

Mükemmel zamanlama. Yatağın yanında bir kapı açıldı. Parlak kırmızı kana bulanmış siyah giysiler giyen Pandora ahırın içine doğru ilerledi.

Bugün pembe bir aurası vardı. Bu da keyfinin yerinde olduğu anlamına geliyordu. Topuklarının üzerinde bronz tenli, mavi gözlü, mini etek ve askılı bir bluz giymiş muhteşem bir sarışın vardı. Aurasında gökkuşağı renkleri vardı ve Sunny buna bayılıyordu. Bu kadın hissettiğinde, gerçekten hissediyordu.

Dawn yastığından izledi, iki kafası zıt yönlerde eğilmişti. Çok şirin!

"Sunny, bu Anya, bir Anarşi Tanrıçası," dedi Pandora. "Lucien adında bir ölüm iblisiyle nişanlı, Yeraltı Dünyası Lordları'nın korucusu. Aynı zamanda William'ın en eski ve en yakın arkadaşı."

"Ben Anarşi Tanrıçasıyım, teşekkürler," diye düzeltti Anya saçlarını kabartarak. "Ve William'ın en büyük ilham kaynağı. Siz sormadan söyleyeyim, imza dağıtıyorum... ama sadece başkalarının kanıyla."

Bu kızı gerçekten sevdim. Özellikle de William'ın eski sevgilisi olmadığı için. "William'la nasıl tanıştınız?"

Tanrıça sevgiyle hatırlayarak gülümsedi. "Tartarus'ta yan yana hücrelerimiz vardı."

Gerçekten mi? "William ölümsüz bir hapishanede mi kaldı?"

"Aslında birkaç yıl. Yunan kraliçesiyle yattı. Kocasını öğrendi ve intikam almak istedi." Anya ahırda dolaşır eşyaları incelerken, "Kimsenin bilmediği şey William'ın hapishaneye girmek istediğiydi. Elinde öldürülecek mahkûmların bir listesi vardı. Hades'in ölüm listesi."

Babasının ölmesini tercih ettiği insanlara ulaşmak için yıllarca kilit altında kalmayı göze alan bir adam... Ne adanmışlık. İyi yapılmış bir iş için ne büyük bir tutku. Sunny ona bin kat daha fazla hayranlık duyuyordu.

"İntroları bitirebilmem için konuşmayı keser misin? Tanrım," dedi Pandora. "Anya, bu Sunny, sana bahsettiğim kişi. William'ın..." Kaşlarını çatarak Sunny'ye baktı. "William'ın nesi oluyorsun?"

"Ayın tutsak çalışanı," diye homurdandı Sunny, Anya dolaba yaklaşınca kaskatı kesildi. Kadından uzak durmasını istemek, onu içeri bakmaya teşvik etmekten başka bir işe yaramayacaktı. "Özel bir ilişkimiz olduğu konusunda ısrar etti. Sonra da mesaj atıp bütün gece dışarıda kalacağını söyledi."

"Dur, dur, dur." Anya aceleyle Sunny'nin yanına döndü. "William'ın özel olmayı kabul ettiğini mi söyledin?"

"Evet. Belli ki şimdiden pişman olmuş. Yani, dışarıda eski kardeşini öldürdüğüne inanmak istesem de, dün gece benim için duygusal bir ereksiyon yaşadığından şüpheleniyorum -" kalplerimizi dışarı çıkardıktan sonra "- bu yüzden şimdi korkarak kaçıyor, bağlantımızı koparmaya kararlı." Başka kadınlarla konuşmak iyi hissettiriyordu. Doğru ya. William bu ikisini çoktan incelediği için Sunny onları ön arkadaş olarak görmekte sakınca görmüyordu.

Tanrıça konuşurken başını salladı. "Evet, bizim William'a benziyor. Onun duygusal sertleşmeleri genellikle yüksek bir ceset sayısı ile son bulur."

Bizim William mı? Hayır. Benimki! Sadece benim.

Benim değil, gerçekten değil. Kesinlikle henüz değil. "Kitabının şifresini çözmek için bana ihtiyacı olmasaydı, beni kapı dışarı ederdi. Bundan eminim."

Anya yüzünü buruşturdu. "Dostum, o aptal kitaptan nefret ediyorum. Willy-boy'u kaç kez cadının ona lanetten kurtulması için bir yol verecek kadar aptal olmadığına ikna etmeye çalıştığımı biliyor musun? Sadece işleri onun için daha da kötüleştirmek istedi. Ama o hala umuda tutunuyor."

Anya haklı olabilir. Kitap sadece Lilith'in William'a duyduğu nefretin günlüğü olabilirdi, daha fazlası değıl. Ama Sunny onun bakış açısını takdir etmek zorundaydı. Olası tek bir yaşam çizgisi vardı ve o da tüm gücüyle ona tutunuyordu. Aptalca mı yoksa akıllıca mı, bunu zaman gösterecekti. Sunny şifre çözmeyi bırakacak mıydı? Asla. Cadının doğruyu söylemiş ve William'a bir çıkış yolu vermiş olma ihtimali varsa, Sunny bunu bilmek istiyordu.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Her zaman!" Anya başını Sunny'ye doğru eğdi ve kaşlarını çattı. "Planladığımız şey için bir silaha ihtiyacın olacak."

"Endişelenme. Ben hallederim." William'ın hançerleri vardı, evet, ama onlar yedekti. Madalyonu boynundan çıkardıktan sonra parmaklarını belirli olukların üzerine geçirdi, ortasından siyah bir boynuz filizlenerek bir mızrak oluşturdu.

Bir iblis katliamı geliyor!

"Bir adam her zaman ne istediğini bilir - başka bir şey."

Ölümlüler âleminde William, Axel yanında, karanlık bir sokaktan aşağıya doğru koşuyordu. Tıpkı Hades için öldürürken yaptığı gibi, felç edici bir maddeyle kaplanmış hançerler taşıyordu. Axel ise bir çift ilaçsız hançer taşıyordu. Gerekirse, erkek ateşten bir kılıç üretebilirdi.

Çöp kutuları her binanın duvarında sıralanmıştı. Serin bir esinti atık, idrar ve çürümüş yiyecek kokuları taşıyordu.

Neredeyse hiç önemi yoktu. Kardeşiyle birlikte Wrathlingler hakkında öğrenebilecekleri her şeyi öğrenmeye çalışıyordu.

Babasının da onlara katılmasını dilemişti ama Hades bombayı patlattıktan sonra parlayarak uzaklaşmıştı. William da Hades'in kendisinin ve Axel'in geçmişi hakkında bildiği her şeyi öğrenmeye kararlı bir şekilde parlamıştı ama Hades geri sekmişti. İşte o zaman farkına varmıştı: Babası onun içeri girmesini yasaklamıştı.

Çenesini patlattı. Adamla anlaşmazlık içinde olmaktan nefret ediyordu. Onu nasıl öldürecek? Onu neden öldürmesi gerekiyordu?

Kimin gözlerine sahibim, hmm?

Bilmeden... William göğsü yırtılmış, asitle ıslatılmış ve içi taşla doldurulmuş gibi hissediyordu. Her şeyden çok sevdiği adam, saygı duyduğu ve taptığı bir savaşçı, korumak için tüm ordularını katlettiği kral, saygı duyduğu kurtarıcı tarafından terk edilmek, mümkün olduğunu hiç düşünmediği şekillerde acı veriyordu. Peki neden terk edilmişti? Hiç duymadığı bir kehanet ve gerçekleştirmeyi hiç planlamadığı bir eylem için.

Hançerler üzerindeki tutuşunu sıkılaştırdı. En azından Wrathlingler hakkında yeni bir ipucu bulmuştu. Birçok iyilik isteyip Cehennem dışındaki casuslarıyla bağlantı kurduktan sonra, William öldürmeye başlamadan önce Wrathling'lerden ayrıldığı söylenen bir vampir olduğunu öğrenmişti.

Şimdi Axel ile birlikte New Orleans'ın arka mahallelerinde vampirin peşine düştüler.

"Yukarı çık," dedi William Axel'e. "Başının üzerinden uç ve önünü kes."

Axel bir sonraki adımında altın kanatlarını açtı ve havaya sıçradı. Yere iner inmez vampir yön değiştirmeye hazırlandı. William bir hançer fırlatarak piçi dizinin arkasından vurdu.

Acı dolu bir homurtu duyuldu ve erkek tökezleyip yavaşladı, ardından topallayarak kan izi bıraktı. Sonra dondu kaldı, felç edici etkisini gösterdi.

William etrafından dolaştı ve Axel'in yanında durdu. Vampir çılgınca etrafına baktı.

"Bizden kaçmayı mı düşünüyorsun?" Axel tsk-tsked. "Benim türümün iblisleri ve onlarla işbirliği yapanları öldürmesi gerektiğini biliyorum ama kurallara uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Eğer bize bilmek istediklerimizi söylemezsen ölüm listemde sıradaki sen olacaksın."

Bir Gönderilmiş Kişi için -herhangi biri için-Axel şaşırtıcı derecede intikamcı olduğunu kanıtlamıştı. Yoluna çıkan herkesi biçti.

Aileden gelen bir özellik o zaman.

"Ben Karanlık William. Bu da Büyük ve Korkunç Axel. Ah. İsimlerimizi tanıdığınızı görüyorum. Axel'in dediği gibi, sır saklamaya çalışırsan seni öldürür, ama ben gözlerimi ailene çevireceğim."

Vampir inledi.

"Seni felçten kurtaracağım." Cehennemin dışında William portallar dışında büyü kullanamıyordu, bu yüzden vampire gerçek bir panzehir vermesi gerekiyordu. Elini kaldırdı, parmağındaki yüzük ışıktaki parlıyordu. "Bunu yapmadan önce, bir uyarı. Bize saldırırsan seni öldürür. Ben de aileni öldürürüm. Kaçarsan seni öldürür. Aileni öldürürüm. Yalan

söyle ve...

Bunun nasıl çalıştığını anlamaya başladınız mı? Evet için bir kez göz kırp. Aptalsan iki kez göz kırp."

Göz kırptı. Solgun yanağından tek bir kıpkırmızı gözyaşı süzüldü. "Aferin oğlum. Ama emin ol ki, sana saldırmak için

ya da kaçmak, sonuçları ne olursa olsun. Önce güvenlik, falan filan." Ateş kılıcını çıkaran Axel'e başıyla işaret etti.

Vampirin gözleri genişledi, bir mesaj yansıtıyordu- Lütfen, hayır.

Şok edici bir acımasızlıkla, Gönderilmiş Olan alçaldı ve her iki ayak bileğini de keserek ayaklarını kopardı. William hıçkıran erkeği düşmeden yakaladı ve onu yere yatırdı.

Kıpkırmızı gözyaşlarından oluşan yeni bir sel derisini çizdi.

"İşte, işte." William yüzüğün tepesini çevirdi ve ortaya bir iğne çıktı; vampirin boynuna bastırdığı bir iğne. "Şimdi bize Wrathlingler hakkında bildiğin her şeyi anlat."

Erkek dişlerini gösterdi, aniden hareket edebildi, acı ve öfke içinden akıyordu. "Her birini öldürdüğünü biliyorum!"

Belki anlatmıştı, belki de anlatmamıştı. "Bu sorgulamadan sürünerek kurtulma hakkını kazanmak istiyorsan," dedi William şeytani bir gülümsemeyle, "bize gerisini gecikmeden anlatacaksın."

Vampir soluk soluğa, "Bebekler hakkında bilgi istiyorsun," dedi.

Sertleşti. Bebekler mi? "Ne bebekleri?" William ve Axel mi? "Binlerce yıl önce söylentiler vardı,"

Vampir devam etti, sesi kırılmıştı. "Duyduğum ama asla tanık olmadığım şeyler. Sadece üst düzeydekilerin bilgiye erişimi vardı."

Axel kanlı bir kütüğe tekme atarak, "Anlat bize," diye tersledi.

Vampir çığlık attı ve kan fışkırdı. Hırıltılı nefesler arasında, "Deneyler yapıldı, ölümsüz askerler yaratmak için bazı türler bir araya getirildi. Vampirlerle cadılar. Kurt değiştirenler Harpillerle. Ejderha değiştirenler sirenlerle. Gönderilmiş Olanlar iblislerle. Fae'ler de yakalamayı başardıkları başka şeylerle. Çocuklar yetişkinliğe ulaştıklarında birbirleriyle çiftleştiriliyorlardı. Bir cadı-

Vampir bir kurt-Harpy ile eşleşti. Bu çocuklar büyüdü ve birbirleriyle çiftleşmeye zorlandılar. Bir cadı-vampir-kurt-Harpy ile bir ejderha-siren-Gönderilen Bir-iblis."

William Axel'le bakıştı. Deneylerin bir parçası olmalıydılar, doğaüstü türlerin bir karışımı olmalıydılar.

Fark ettiklerinden daha fazla. "Başka ne var?"

Vampir aralarında bakıştı ve sonunda itiraf etti, "Benim isim... belirli varlıklardan DNA çalmaktı. Tanrılar ve tanrıçalar. Diğer doğaüstü varlıkların tüm güçlü yanlarına sahip ama hiçbir zayıflığı olmayan yeni bir tanrısal tür yaratmayı planlıyorlardı."

Şok edici bir farkındalık. Eğer Wrathlingler DNA ile çalışmış olsalardı, dişileri eski yöntemlerle hamile bırakmak yerine yapay olarak dölleyebilirlerdi.

William ve Axel'in soyundan herhangi biri olabilir.

Onun gözlerini almışsın.

Kimin gözleri, lanet olsun? Kimin mi?

Axel onun omzunu sıkarak özel bir görüşme için sessiz bir istekte bulundu ve William kardeşini birkaç adım öteye götürmeden önce başını salladı.

Axel fısıldadı, "Gerçeği söylediğine göre, ebeveynlerinin kim olduğunu asla öğrenemeyebiliriz. Herhangi biri olabilirler."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum." Burnunun kenarını sıktı. "Cinayet çılgınlığımdan sağ kurtulan bir Wrathling olup olmadığını bilmemiz gerekiyor. Belki de gönüllü ve gönülsüz bağışçıların kayıtlarını tutuyorlardır. Hades'e gidip ne bildiğini öğreneceğim." Tabii beni görürse. Bu düşünce göğsünü ağrıttı.

Hades çalınan DNA'yı biliyor muydu? Sende onun gözleri. Eğer öyleyse, William'a olabilecek en kötü şekilde ihanet etmiş, onu kendi halkını katletmek için kullanmıştı.

Tehlike! Patlamak üzere!

Hayır. Kesinlikle olmaz. Buna, William kesin kanıt olmadan inanmaz. Hades'in bu kadar zalim olmasına imkân yok. Kralın zalim bir çizgisi var mıydı? Evet, vardı. Ama William'a karşı değil. Seçici mutizminin başka bir açıklaması olmalıydı.

Axel, "Vampiri bir şifacıya götüreceğim ve onu daha fazla sorgulayacağım," dedi, "sonra seninle ahırda buluşuruz."

"Hayır, ahır değil." William Sunny'yle yüzleşmeye hazır değildi. Sadece birkaç saattir ayrıydılar ve şimdiden onun gülümsemesini, zevkini, şımarıklığını özlemişti. Her şeyini. Önce arzularını kontrol altına alması gerekiyordu ve Sunny ona kontrolden çıkıyormuş gibi hissettiriyordu. Sahip olamayacağı şeyleri istemesine neden oldu. "Kulübende buluşalım. Lucifer'in sarayına gidip ön bahçesini gözetleyeceğiz." Ne göreceklerdi ki?

Axel başıyla onayladı. "Sohbet etmek için iblisleri zindanınıza ışınlatabiliriz."

William sırtıttı. "Zihninin çalışma şeklini seviyorum, Gönderilmiş Bir. Gerçekten seviyorum."

* * *

Karanlık toprağın üzerine çöktü, sadece anlık ateş patlamaları tarafından uzaklaştırıldı. Lucifer'in bölgesine bakan bir toprak ve kül yığınının üzerinde William, Axel ile omuz omuza, yüzüstü yatıyordu.

Hades'in William'ı görmeyi reddetmesinden sonra -yine- darmadağın olmuştu. Sunny'yi istiyordu, ondan uzak durmasının nedeni de buydu. Bunun yerine Görünmezlik Pelerini'ni ödünç almak için Lordları ziyaret etmişti. Şimdi o ve Axel, iblislerin gelişini ve gidişini izlerken herkes tarafından görünmezdi.

Bu heyecan verici ve duygusal açıdan tatmin edici bir gece olmalıydı. Kardeşiyle yeniden bir araya gelmiş ve kadını kitabın şifresini çözmeye başlamıştı. İlk kez geleceği için umut vaat ediyordu. Yine de, son soğuk mesajlaşmalarına bakılırsa, söz konusu kadın şimdi ona kızgındı çünkü planlarını iptal etmişti.

Belki nedenini açıklamalıydı, ama... Kimseye bir şey açıklamak zorunda kalmamalıym!

Sanki Hades sana hiçbir şey açıklamak zorunda değil?

Kahretsin. Sunny'ye olan kızgınlığı dağıldı. Ona yanlış yapmıştı, değil mi? Bir çift olduklarında ısrar etmişti. Elbette ona bir açıklama borçluydu.

"Hades'in kehaneti," dedi Axel, düşüncelerini yarıda keserek. "Ne olmuş ona?"

"Onu öldürmek ve tahtını almak mı istiyorsun?"

Barınak, prestij ve eğitim sağlayan, ona bir amaç veren bir adamı öldürmek mi? "Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Böyle korkunç bir şey yapmak için yeterince iyi bir neden düşünemiyorum."

Tabii Hades ona kendi ailesini öldürmesini emretmediyse. Hançerini o kadar sıkı kavradı ki kabzası çatladı.

"Kehaneti daha önce duymuş muydun?" Axel sordu.

"Hayır. Eminim Hades, Hades olduğu için herkesi öldürmüştür."

Ayrıntılardan haberdar olur, haberin asla yayılmamasını sağlardı." Bir çığlık havayı deldi ve bakışlarını etrafa fırlattı,

kaynağı arıyorum. Orada. Bir iblis bir insan ruhuna işkence etmiş.

Lucifer'in sarayı dışarıdan bakıldığında bir cennet gibi görünüyordu. Mermer duvarlar, kuleler ve değerli taşlardan yapılmış dik bir çatı ile hem uzun hem de geniş. Hepsi bir aldatmacaydı. Her boyutta ve şekilde iblisler çevreyi işgal etmiş, çoğu insana işkence etmek için onlara katılmıştı. Orada burada yanan ateşler havayı kara dumanla dolduruyordu.

"Seni kim büyüttü?" diye sordu Axel'e.

"Kendi çocuklarına hamile kalmakta zorlanan iyi evli bir çift," diye yanıtladı kardeşi. "İkisi de Haberciydi."

Haberciler genellikle kulaklarına talimatlar fısıldayarak belirli bir insanı doğru yola yönlendirmekle görevlendirilirdi. İnsanlar ruhları duyamazdı, ancak kalpleri birinden mesaj alabilirdi; herhangi bir rehberliği takip edip etmemek insana bağlıydı.

"Sana karşı iyiler miydi?" İyi insanlar bile kötü şeyler yapabilir.

"Öyleydiler, evet, ama ben onlar için çok fazlaydım. Çok vahşiydim. Çok şamatacı. Çok fazla her şey." Axel nefes nefese kaldı.

"Peki ya sen? Hades sana iyi davrandı mı?"

Parmakları altındaki toprağın içine kıvrıldı. "O yaptı. Biri hariç her şekilde. Bana senden uzak durmamı emretti. Kehaneti açıkladığı bugüne kadar nedenini bilmiyordum."

William kıvrılmış parmaklarına baktı ve tırnak diplerinden çıkan pençeleri izledi. Göğsündeki acıyı görmezden gel. "Yeraltı dünyasındaki yaşama gelince," diye homurdandı, "bir çocuk için hoş bir yer değil. Binlerce kişilik bir kalabalığın içinde durabilir ve kendini yalnız hissedebilirsiniz. Baktığınız her yerde birileri sakatlanıyor ve acı çığlıkları arka plandaki gürültü oluyor."

Tam bu sırada, yeni bir çığlık taşıyan bir rüzgâr esti.

"Sürekli seni merak ediyordum," diye itiraf etti Axel usulca. "Tıpkı benim seni merak ettiğim gibi."

Dokunaklı duygusal

Normalde saçmalıklar William'ın pek sevdiği şeyler değildi ama bu erkekle zaten çok şey kaçırmıştı. Neden gerçeği söylemesin ki? Kan bağı olsa da, Lucifer'a karşı müttefik olsalar da, aynı zamanda düşmandılar. Saygın olan karanlık olana karşı. İyiye karşı kötü. İblis prensine karşı iblis suikastçısı.

Kalp atışı... Kalp atışı.

"Lanetin," diye başladı Axel. "Romantik olarak kimi seversen seni öldürmeye çalışacak, değil mi?"

"Evet. Sorumlu cadı bana şifreli bir kitap verdi ve onu çözersem laneti bozabileceğime söz verdi."

"Size doğruyu söylediğinden emin misiniz?"

"Alternatifi beni umutsuz bırakıyor. Yani, evet." Mantıken, ihtimallerin kendi lehine olmadığını biliyordu. Ama büyü her şeye kadir değildi. Eğer bir şeyin hayatınıza girmesinin bir yolu varsa, çıkmasının da bir yolu vardı. Kapı kapıydı. Bir giriş ve bir çıkış.

Axel, "Gönderilmişler cadılarla neredeyse iblisler kadar şiddetli savaşırlar," dedi. "Etrafa soracağım, diğer Gönderilmişlerin bu tür şifreli büyüler hakkında ne bildiklerini öğreneceğim."

Teklif onu şaşırtmıştı. Axel'in yeni bir şey keşfedeceğinden şüpheliydi ama çabasını takdir etti.

"Dişi olan. Sunny," dedi Axel şimdi.

Kelimeler ağzından döküldü. "O sana yasak." Herkese!

Gönderilmiş Olan kıs kıs güldü. "Savunmaya geçtik, öyle mi? Kadınınızı elinizden almayı ummuyorum. Gerçi isteseydim çalabilirdim de. Ben sadece... Senin ve benim benzer bir randevu stratejimiz olduğunu duydum. Gir, çık. Ama yine de onunla yaşamaya başladın. Neden?"

Evet, Willy. Neden? Bütün kaslarını sıkarak mırıldandı: "O benim için çalışıyor. O benim şifre kırıcım. Onu düşmanlarımdan koruyorum." Onu arzuluyorum. Ve daha da kötüye gidiyor.

Kız kitabın şifresini çözene kadar mesafesini korumaya karar vermişti. Ama... hâlâ ona aşıkta, değil mi? Onu hâlâ bir uzvunu özler gibi özlüyordu.

Axel, "Bana Hades'le tanışmadan önceki zamanlardan bahset," dedi.

William'ın hiçbir parçası yamyamlarla ilgili detayları paylaşmak istemiyordu. Hayatının en kötü günlerini... haftalarını... yıllarını yeniden yaşamak mı? Hayır, teşekkürler. Ama bu adamla bir ilişki kurmayı arzuluyordu ve geçmişindeki önemli olayları paylaşmak bağ kurmanın tek yolu olabilirdi.

O cevap veremeden sarayın önünde bir kargaşa başladı; sessizleştiler. William bir çift dürbünle baktı, büyü sayesinde ateş çukurlarından yayılan yoğun duman bulutunun arkasını görebiliyordu.

Kargaşanın nedenini fark edince karanlık bir küfür savurdu. "Gördüğümü sandığım şeyi görüyor olamam."

Axel'in de mistik olarak geliştirilmiş bir çift dürbünü vardı. Onları gözlerine yerleştirdi ve kıs kıs güldü.

Sunny, Pandora ve Anya son sürat avluya girmiş, iblisleri kesip biçiyorlardı. Kopan uzuvlar yere düşmüştü. Kan fışkırıyordu.

"Sunny'n senin için gösteriş yapmaya mı karar verdi?" Axel gülerek sordu.

"Burada olduğumu bilmiyor," diye homurdandı, dürbünü ona doğru tutarak. Kalbi hızla çarpıyordu. Onun iblislerle savaşmaktan hoşlandığını biliyordu ama savaş açtığını hiç görmemişti.

Onun güvenliğıinden endişe etmesine rağmen göğsü gururla kabardı. Kadın yetenekli, sınırsız bir zarafete ve ölümcül bir kesinliğe sahipti. Elinde mızrağıyla iblisleri üçer üçer deviren bir ölüm meleğiydi. Muhteşemdi. Elbette onu görünce sertleşti.

Sadece sertleşmemiş. Yandı. Yüzyıllardır ilk kez William kendini gerçekten şeytani hissediyordu. Dişisinin düşmanı yerle bir edişini izlerken, tüm vahşi içgüdüleri dikkat çekmek için çırpınıyordu.

Sunny'nin arkadaşları ona tezahürat etmek için durakladı ve yüzünü muhteşem bir gülümseme aydınlattı. İblisleri öldürmek, eğlenmek.

"O da ne?" Axel şaşkın bir ses tonuyla sordu.

Başka ne olabilir ki? "Benim en büyük işkencem."

"İstediğim şeyi istediğim zaman istiyorum. Onu bana ver."

Bunu çok özlemiştim. Sunny mızrağını kullanarak önüne çıkan her askeri bıçakladı, dürttü ve kebab etti, ardında bir yıkım izi bıraktı. Güldü. Cehennemi temizliyordu, her seferinde bir tecavüzcü, katil ve tacizci.

William'la tanıştığından beri hobisini askıya almıştı. Peki bu fedakârlığı karşılığında ne elde etmişti? Ona yerinde kalmasını ve geri çekilmesini emredebileceğini düşünen otoriter bir erkek. Onu tutsak eden aptal bir erkek.

Daha birkaç saat önce öldürmek istediği kafa karıştırıcı bir erkek. Nerede olduğu konusunda endişelenmesine izin veren bir POS erkeği.

Şu andan itibaren, ona daha fazla eziyet edilmeyecekti. Artık şakalaşmak yok. Daha fazla öpüşme seansı olmayacaktı.

Kaynayan iblis kanı kollarından aşağı döküldü ve yüzüne sıçrayarak onu şimdiki zamana geri götürdü. Havayı sülfür, kan ve kömür karışımı korkunç bir koku kaplamıştı. Burada güneş yoktu, sadece yanan ateş çukurları ve çatırdayan meşaleler vardı.

İblisler, acı ve ıstırapın kakofonisi eşliğinde her yönden bir araya geldi. Ne güzel bir müzik. En sevdiği savaş müziği. Hak ettiklerini buldular.

"Ben yargıcım. Ben jüriyim. Ben celladım!" Pandora iki kısa kılıç sallayarak bağırdı.

Any, birini gözünden diğerini karnından bıçaklayarak iki iblisi yere sererken, "Ben güzelim, çok güzelim," diye şarkı söyledi.

İki kadın da ustalıkla dövüşüyordu. Ne kadar çok rakip öldürürlerse, gülümsemeleri de o kadar parlak oluyordu.

Adrenalin Sunny'ye ekstra güç ve inanılmaz bir hız kazandırmıştı, dayanıklılığı eşsizdi. William onu böyle görseydi çok etkilenir ve onu ittiği için pişman olurdu.

Laneti geçici olarak etkinleştirdikten sonra Sunny'ye nasıl çöp gibi davranabilirdi? Tabii laneti hiç aktive etmediyse. Belki de William, bir şifre kırıcı gelip büyüğü engeli aşana kadar aşık olamamıştı?

Nefesini içine çekti. Lilith'e istemeden yardım mı etmişti?

William şu anda dışarıda, isimsiz, yüzşüz bir kadına aşık mı oluyordu?

Saçmalık! Sen yapmadın. O değil. Artık onu düşünmek yok.

Pençeler yan tarafını tırmaladı ve tısladı. Dikkatinin dağılmasına izin vermişti ve bu ona pahalıya mal olmuştu, bacaklarından aşağıya doğru yanan bir acı yayılıyordu. Neredeyse devriliyordu, sadece demir gibi bir irade onu dik tutuyordu.

Mızrağı döndürerek ucunu saldırganın göğüs kafesine sapladı ve kemiği paramparça ettikten sonra bir sonraki rakibiyle yüzleşti. Ya da denedi. Vücudu itaat etmeyi reddetti.

Daisy! İblis ona bir çeşit toksin enjekte etmiş olmalı. İç termostadı yükselmiş. Alnında ve üst dudağında boncuk boncuk ter birikti ve omuzlarının arasından süzöldü. Uzuvarları titredi. Sallanıyordu. Zayıflıyor muydu?

Esaret altında yumuşamış ve dokunuşunu mu kaybetmişti? Geri çekilip yeniden toparlanması gerekebilir.

Bir hareket kasırgasına dönüşen Anya, Sunny'nin yaralanmasından sorumlu iblisin başını kesti. Pandora alçaldı... alçaldı... kılıçlarını adamın Aşil tendonuna geçirdi.

Hırıltılı nefes alan ve başı dönen Sunny, vücudunu yeniden harekete geçirmek için güç ve sihir depoladı. Mızrağı tam zamanında kaldırdı ve boynunu bir atıştırmalık paketi olarak kullanmayı uman bir iblisi engelledi.

Bu hareket yeni bir acı dalgası getirdi. Görmezden gel! Bir görevi vardı -bu piçleri bahçesinden uzak tutmak!

tamamla. Bugün.

Bu bir hobi olabilirdi ama sevdiği bir hobiydi. Dişlerini sıkı ve bir iblisi gözünden bıçakladı. Boynunun tam ortasından kesti. Göbeğinden burnuna kadar yırttı. Sıradaki!

Bir iblis çivili kuyruğunun ucunu baldırına doladı ve çekerek bacağını altından çekip çıkardı, bu sırada kemiği kırıldı. Dayanılmaz bir acı. Gözlerinin önünde yıldızlar yanıp sönüyordu.

Diğer iblisler koşarak geldi, saniyeler içinde etrafını sardılar ve hızla yaklaştılar... Daha fazla pençe onu taradı. Dişleri ve hançerleri de. Acı içinde kıvranan Sunny yan tarafına yuvarlandı. Kömürle kaplı zemine endişe verici bir hızla kan akıtsa da eğilip tekmeledi ve ibislere de en az onlar kadar zarar verdi. Tek boynuzlu at sloganı mı? Herkesin içinde savaş, özelde incit.

Görüş kararıyor...

Pandora ve Anya büyüyen kalabalığın arasından geçerek yanlarına geldiler. Biri Sunny'nin solundaki yeri alırken, diğeri sağındaki yeri aldı ve ikisi birlikte çalışarak onu daha fazla saldırıdan korudu. Arkadaş olmayı unutun. Kızlar rütbelerini yükseltti. Gerçek arkadaşlar, bebeğim!

Her nedense, kızlar bir sonraki saldırıyı yapmadan önce iblisler düşmeye ve kıvranmaya başladı. Ne oldu?

-ahhh. Uzakta, William gece yarısı gökyüzünden indi, devasa duman kanatları yukarı ve aşağı süzülerek savaş alanına karanlık dallar üfledi.

Derisinin yüzeyinin altında şimşekler çakıyor, göz çukurlarına, elmacık kemiklerine, boynuna ve kollarına iniyordu. Gömleksizdi, kaslarının gücü ve dövmeleleri ağız sulandırıcı bir şekilde sergileniyordu. Siyah derisindeki yırtıklar kemik derinliğindeki yaraları ortaya çıkarıyordu. Çamur ve diğer şeyler savaş botlarını kaplamıştı.

Gözleri tehditle parlıyordu, ifadesi çığ ve acımasızdı, savaşın vücut bulmuş haliydi, seksin timsali ve şiddetin, vahşetin ve şehvetin kralıydı. Tek bir bakış

onu hayatı boyunca mahvetmekle tehdit etti. Başka hiçbir erkek onunla kıyaslanamazdı.

Sunny ayağa kalktı ya da kalkmaya çalıştı. Haydi, haydi. Sihri kullandı. Evet! Başarılı oldu. Ama hemen ardından baş dönmesi onu yeniden yere sermeye çalıştı. Nefes alıp verdi, nefes alıp verdi ve ayakta kaldı.

İblisler çökmeye devam etti.

"Bunu halledeceğiz Willy. Önce git-" Kanatlarından yükselen duman Pandora'ya ulaştı ve o da yere düştü. Ama acı içinde kıvranmıyordu.

"William, sakın buna cüret etme-" Anya sustu.

Kanat dumanına ilaç katılmış olmalı. Sunny'yi de aynı şekilde etkiler miydi? Elbette etkilemez.

Solunda bir hareket oldu. Başını çevirdi. Axel ateşten bir kılıç tutarak savaş alanında süzülüyordu. Ne zaman bilinçsiz bir iblisle karşılaşsa kılıcını savurup kafasını koparıyordu.

Yani... belli ki William başlangıçta şüphelendiği gibi dışarıda erkek erkeğe dolaşmıyordu. Geceyi kardeşini tanıyarak geçirmeye niyetlenmişti. Ama neden ona söylememiştii? Neden onu merakta bıraktı? Tabii endişelenmesini istemediyse, ki bu tamamen yeni bir seviyede berbat bir şeydi.

Ya da belki de ona aşık olduğundan ve onun kendisini öldürmeye çalışacağından korkmuş, bu yüzden aralarına biraz duygusal mesafe koymayı ummuştu? Bunu tamamen anlayabilirdi. O da aynısını yapmaya başlamamış mıydı?

Kalbi çırpınarak William'ın daralmış bakışlarıyla karşılaştı ve papatya! Farkındalık sinir uçlarında vızıldadı ve frezyaya dokunmak... onu öpmek... istemesine neden oldu.

Yaklaştıkça -uzak duramıyordu- onu tepeden tırnağa inceledi. Kalbi daha büyük bir güçle çarpmaya başladı.

"Hâlâ nefes alan iblisleri paketleyip etiketleyin," diye seslendi Axel'e, bakışlarını Sunny'den hiç ayırmadan.

"Sorularımızı soracağız." Ona doğru bir adım daha attı.

"Umarım gezintiniz eğlenceli geçmiştir, çünkü bir daha ahırdan ayrılmayacaksınız."

Hiç mi? Beni sonsuza kadar hapsedmeyi mi düşünüyor?
Derin bir nefes aldı. "Esaretini alıp gidebilirsin-" Dünyası karardı, dizleri büküldü. Yere doğru yuvarlandı. Hayır, doğruca William'ın kollarına yuvarlandı. William ona doğru uçmuş, yere çakılmadan önce onu yakalamıştı.

Uykuya dalmadan hemen önce aklından son bir düşünce geçti. İlişki durumumuzu düşünmeye gerek yok; işimiz bitti.

* * *

Sunny, sonsuz gibi görünen bir süre boyunca bilincine girip çıktı. İlk birkaç seferinde, William kokan kadife kaplı çelikten bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibi hissetti. Sonra bulutlardan oluşan bir yatağa uzandı, kulaklarını bir kaleydoskop gibi sesler dolduruyordu. Acı iniltileri.

Tıkırdayan zincirler.

Çığlıklar. Gurgling. Pat, pat. Bir pop, pop, pop. Homurdanmalar. Pop, pop. Daha fazla inleme.

William'ın güldüğünü duyduğunu sandı. "Bıçağımın bundan sonra nereye gitmesini istersin? Cinsel organına mı, gözüne mi? Hayır, biliyor musun? Sakın söyleme. Seni şaşırtacağım."

Axel, "Böyle bir şey yapmayacaksın," diye uyardı. "Sıra bende."

Sunny gözlerini kırıpıştırarak açtı. Loş bir sisin içinden, dört kanlı, parçalanmış iblisin zincirlendiği bir duvarın önünde volta atan William'ı gördü. Ne kadar da görkemli bir manzaraydı. Kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Yüzü ve kolları simsiyah kana bulanmış, bir sonraki savaşının eşiğindeki bir savaşçı gibi görünüyordu. Doğru reklam. Pençe uçlu parmaklarını çivili pirinç muştalar süslüyordu.

Üstü çıplaktı, derisi yırtılmıştı, kasları sergileniyordu.

Onunla işimin bitmesi çok kötü. Aptal boğazının arkasından aptal bir inilti yükseldi.

Axel mahkûmlardan birinin önüne çömeldi, altın kanatları görüşü engelliyordu. "Lucifer'in sarayında duyduklarınızı ve gördüklerinizi bize anlatmanız için size bir şans daha vereceğim,

Sonra kesmeye başlıyorum. Spoiler uyarısı. Testislerinden başlamayı planlıyorum. Bu yıl iblis toplarını Noel süsü gibi asacağıma dair kendime söz verdim."

"Soldaki benim," dedi William.

Birlikte işkence yapan kardeşler bir arada kalır.

William onu neden buraya getirmişti? Benden ayrılmaya dayanamadı mı? Ya da belki de mahkûmların doğruyu söylemesini sağlamak için onun büyüsunü kullanabileceğini fark etmişti. İblisler bile onun huzurunda yalan söyleyemezdi.

Ne bluebell ama! Kitabın şifresini çözmesine yardım etmeyi kabul etmişti ve karşılığında kaçak avcılar ve koleksiyoncuları öldürmeyi kabul etmişti. Ne eksik ne fazla. Anlaşmalarının onun yalan dedektörü yeteneğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Şimdi ona başka bir nimet borçluydu. Ve ben ne istediğimi biliyorum. Özgürlük!

Reddedeceği kesin. Yani, bitti. Ona yardım etmeye devam ediyorum ve o beni serbest bırakacak kadar güvenemiyor mu?

Cezaları geri getirmek zorunda kalabilir. Sunny bir kez daha dalıp giderken kaşlarını çattı...

Ancak uzun bir süre sonra gözlerini kırptırarak açtı, anıları ona saldırıyordu. Pandora ve Anya. Savaş. William. Onun tehdidi. Bayılmak. İblis işkencesi. Daisy!

Etrafını taradı. William onu ahıra geri götürmüş ve o uyurken yeniden dekore etmiş, havayı tatlandırmak için daha fazla saksı meyve ağacı ve gül fidanı eklemişti. Üç tane gerçek boyutlu portre asmıştı. Bir dakika. Onlar portre değildi. Hologramlardı.

Bir tanesinde, çıplak bir William gülümsüyor ve penisinin önünde bir şişe şampanya tutuyordu. Döngüdeki bir GIF gibi, mantarı patlattı ve görüntü sıfırlanmadan önce şişeden doğrudan içti. Bir sonraki karede, bikini giymiş Sunny bir striptiz direğinin üzerinde dans ediyordu. Son karede ise pembe saçları topuz yapılmış, gözlükleri burnunun ucuna takılmış bir öğretmene benziyordu. Sanki yakışsız bir davranıştan dolayı azarlanıyormuş gibi izleyiciye parmağını sallıyordu.

Sunny kıkırdarak doğrulmaya çalıştı. Bir şey onu geri çekti. Kafası karışmış bir halde önce sola, sonra sağa baktı, boğazının gerisinden bir çığlık yükseldi. El ve ayak bilekleri iplerle yatak demirlerine bağlanmıştı.

Hafif bir esaret için ipler mi? Beni William'dan başka biriyle imzala. Ceza için ipler mi? Birileri ölecek!

Vücudu ağrıyordu ama görünürde bir yarası yoktu, savaş alanında aldığı yaralar çoktan iyileşmişti. Saçlarının nemli olduğunu ve temiz iç çamaşırları giydiğini düşünürsek -Mavi bir sütyen ve ona uygun bir külot. William'ın onu yıkadığını varsaymak zorundaydı.

Bekle. Külot... tanga mıydı? "William," diye hırladı. Şansım varken onu öldürmeliydim.

Hayır! Bu şekilde düşünmesine izin veremezdi. Neye odaklanırsan, onu büyütürsün. Ne düşünürsen, onu güçlendirirsin. Lanetin ateşine körükle gitmek aptallıktı.

Evet, öyle. Yeniden ifade edeyim. Şansım varken onu yumruklamalıydim.

Ondan kendisini serbest bırakmasını isteyemez, hatta bunun için pazarlık bile yapamazdı. Elinde hiçbir koz yoktu ve hem onun hem de kendisinin gözünde kendini zayıflatmaktan başka bir işe yaramazdı. Bu yüzden savaşmak ya da kandırmak zorundaydı.

"Evet, sundae?" Sanki başından beri oradaymış ve onun çağrısını bekliyormuş gibi yatağın ucunda belirdi. O da banyo yapmıştı, saçları onunki kadar nemliydi. Beline beyaz bir havlu sarılmıştı. "Duvardaki resimler için özür dilerim. Anya bu sabah erkenden iki portreyle geldi. Onları yaktım, o da bunlarla geri geldi."

"Neden özür diliyorsun? Onlar harika. O da harika. Tanıdığım bazı insanların aksine." Adamın dövmeli teni ve muazzam kas kütlelerinin görüntüsü kadının aklını başından almış, vücudu otomatik olarak onunkine doğru yanmaya başlamıştı.

Belki de onunla işi henüz bitmemişti.

Belki de onu seks için kullanacak ve ilk fırsatta terk edecekti.

"Ona bir sepet dolusu iblis kalbiyle teşekkür etmek isterdim," diye ekledi Sunny. "Yoksa kesik başlarını mı tercih eder sence?"

Şaşkınlıkla göz kırptı, bu onun sevdiği bir tepkiydi. Yaşı düşünüldüğünde, onu çok az şeyin şaşırttığına bahse girerdi. "Diğerleri nasıl?" diye sordu.

Hoş bir ton. Daisy! Bir nefes darlığı kaçmış olabilir.

"Benim sayemde hayattalar. Sen bayıldıktan sonra yedek bir iblis sürüsü geldi ve Axel çıkan çatışmada bir elini kaybetti. Pandora ve Anya'yı bir geçitten fırlattığımda çok kötü yaralandılar."

İçinden bir suçluluk tsunamisi geçti. Pandora'yla temas kurma dürtüsüne direnmiş olsaydı, hem kadınlar hem de Axel şu anda güvende ve sağlam olacaktı. "Dawn nerede?"

"Pandora ile yürüyüşe çıktım." Karyola direğine yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şu anki durumun hakkında söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Oh, söyleyecek çok şeyi vardı. Söyleyecekti de. Dawn'ın yokluğunda Sunny, küçük tatlı köpeğini korkutmadan dilediği şiddeti uygulayabilirdi. "Beni çözmek için sana bir şans vereceğim."

"Merak etme tatlım. Seni çözmeyi planlıyorum... zamanla." Bakışlarını kızın üzerinde gezdirdi, aleti çoktan havluya yapışmıştı. "Önce, hesap vermek gereken suçlar var."

Adam avucunu boyuna sürttüğünde inledi, sanki tüm birliktelikleri bir tür uzatılmış ön sevişmeymiş gibi hissediyordu. Tartıştıklarında bile şehvet duyuyorlardı. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Benim suçlarım mı? Benim mi? Hayır!" Konuştukça daha da sinirleniyordu. "Senin suçlarından bahsediyoruz."

"Öncelikle, son mesajımı görmezden geldin," diye devam etti. "Sonra doğrudan bir emre itaatsizlik ederek kız kardeşimi, arkadaşımı ve şifre kırıcımı tehlikeye attın ve Lucifer'i Cehennem'deki varlığın konusunda uyardın. Senin ne olduğunu bildiğine şüphe yok. Senin için gelecek, seni kendisi için isteyecek."

"Yani? Bırak gelsin. Onunla dövüşmek istiyorum. Şimdi, senin suçların için. Başlangıç olarak," dedi onunla alay ederek, "sen boşluk istedin, ben de sana boşluk verdim. Ama nedense sen bana aynı nezaketi gösterip karaca çiçeği rahat bırakamıyorsun."

Gözünün altında bir kas zıpladı ve zıplamaya devam etti. Sessiz kaldı.

"Buradaki amacın ne William? Benden özür dilemek mi? Sahip olmadığın merhamet için yalvarmamı duymak mı? Cinsel olarak yalvarmamı duymak mı?" Bakışlarını ona dikmiş, zevk içinde kıvranıyormuş gibi yapıyordu. "Lütfen, lütfen, lütfen parmaklarını sok..." Sonra hareketsiz kaldı. "Bir odun öğütücü."

Onun sözlerine dikkat etmemiş gibiydi. Gözbebekleri büyüdü, irislerini yuttu. Bir elini yüzünde gezdirerek ağzına fazladan bir fiske vurdu.

Ne kadar seksi ve ateşli bir hareket. Bir çırpıda, arzu külotunu ıslattı.

Burun delikleri alevlendi. "Bağlarına rağmen beni arzuluyorsun." Bilge! Onu cezalandırmak isteyerek, "Çiftleşme mevsimi yaklaşıyor, unuttun mu? Herkesi istiyorum." Bu olmuştu

Doğru... geçmişte. Şimdi başka hiç kimsenin yapamayacağından şüpheleniyordu, William'a ve sadece William'a duyduğu arzu beynini lapaya çevirmişti.

"Herkes mi?" Parmaklarını havlusunun üst kenarında gezdirdi. "Lucifer'ın sürünüze ne yaptığını unutun. Kadın tutsaklarına ne yaptığını biliyor musunuz? Sürekli dayak ve tecavüz. İçinde zerre kadar iyilik yok. Ona hoş geldin der misiniz?"

"Sadece kafasını kesebilmek için! O zaman bırak beni koç. Beni serbest bırak ve oyuna sok! Eğer beni kilit altında tutarsan, senden nefret etmeye başlayacağım. Şimdiden yolu yarılamış olabilirim."

Adamdan gelen öfke, kadının teninde bir sivri uç gibi parlıyordu. "Lucifer'i yenecek misin? Sen, az önce iblisler tarafından pençelenen ve zehirlenen kadın. Ben ölümün eşiğindeyken

Sana ulaştıım Sunny ve bayılması utanç verici derecede kolay."

Her kelimede yanakları daha da yanıyordu. Orada hatalar yapmış mıydı? Evet. Cehennemdeki iblislerin ölümlüleri dünyasındakilerle aynı olmasını beklemişti. Yanlış!

Burada daha güçlü, daha hızlı ve daha kalabalıklardı.

Düşünmesi gereken bir şeydi. Bunun yerine, hiç düşünmeden aceleyle bir durumun içine dalmıştı. Yine de bir dahaki sefere A, B, C ve D planları olacaktı.

Bir sonraki sorusunun meşru bir cevap alacağını umarak daha nazik bir ton kullandı. "Madem senin gözünde bu kadar zayıfım, neden beni bağladın?"

Pençe uçlu elini postere vurarak tüm yatağı salladı. "Çünkü yatıştırılmaya ihtiyacım var. Çünkü durumunun ciddiyetini bilmeni istedim.

Çünkü yapabilirim. Çünkü bunu hak ediyorsun. Bana oynamaya hazır olmadığım bir kart gösterdin. Seni kurtarmak için koşarak gittim. Lucifer benim için önemli olduğunu biliyor."

Ben önemliyim! Kemikleri yumuşadı, inledi ve yatağın içinde eridi. "Beni nasıl cezalandıracaksın?"

"Nasıl cezalandırılmak istiyorsun?" Bir kez daha havlunun üstünden uzun aletini okşadı.

Bir inilti daha kaçtı. Şimdi ne yapacaktı? Ondan ne yapmasını istiyordu? Ona dokunmak için çaresizce uzanmaya çalıştı ama tek yaptığı bağlarını çekistirmek ve bileklerini aşındırmak oldu. Bağlıydım, hatırladın mı?

"Sunny. Sana bir soru sordum."

Oh, evet. Cezalandırılmak mı istedi? Bir nevi? Her şeye rağmen, bunu istiyordu, onu. Ama. Onun da hesap vermesi gereken suçlar varken, kendini başka yöne çekmesine izin vermişti. "Seni cezalandırmak istiyorum. Bağlandım, esir tutuldum ve şifre çözme becerilerim için kullanıldım. Bana mesaj atıp eve gelmeyeceğini söylediğinde, geceyi başka bir kadınla geçirdiğini düşünmemi istedin. Kabul et."

Gözleri kuşkuyla parladı. "Kışkandığın için kendini tehlikeye mi attın? Sana asla haber vermezdim

"Başka bir kadınla geçirdiğin geceyi mesajla mı anlatacaksın, Duna?" "Gökyüzüne yazar mısın?" diye tersledi. Söz vermemişt

asla aldatmayacağını; sadece aldatmadan önce ona haber vereceğini iddia etmişti. "Bana taahhütlü bir mektup gönderir misin? Megafon kullanır mısın?"

Öfkesi yeniden alevlendi. "İşlemediğim bir suç için beni suçluyorsun. Ben asla aldatmadım ve asla aldatmayacağım."

Belki öyleydi, belki de değildi ama içgüdüleri "Doğruyu söylüyor" diye bağıırıyordu.

"Dün gece aklım başımda değildi," diye itiraf etti. "Hades Axel'i dışarı ittikten sonra bana bir bomba attı. Axel'le bir ilişki kurarsam, sözüm ona kaderimde onu öldürmek ve tacını almak olduğunu söyledi."

"Oh, William. Özür dilerim." Ne kadar yıkıcı bir olay. "Bu kehanetin bir parçası mı?"

"Bir bakıma. Bir kahinden bahsetti." Sanki sürekli bir ağrıyı kovuyormuş gibi göğsünün ortasını ovuşturdu. "İlk içgüdüm sana ulaşmak, sana güvenmek ve düşüncelerini duymaktı."

Ama ihtiyaç onu korkutmuş muydu? Nabızı sıçrayarak, "Neden yapmadın?" dedi.

Kaşlarını kaldırdı. "Paniklediğimi mi duymak istiyorsun? Bir korkak gibi davrandığımı mı?"

"Evet! Bunu ön sevişme olarak düşün," diye ağzından kaçırdı, adamın kaba dili onu ürpertmişti. Aslında ona aşık olduğunu bilmek onu hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor, öfkesine yer bırakmıyordu. Ve tamam, tamam. Belki de mesajına aşırı tepki vermişti. Ama esarete ve ipe değil. "Bak. Eğer bu bir kehanet ise, hâlâ umut var demektir. Ölüm her zaman fiziksel ölüm anlamına gelmez. Bazen ölüm yeni bir başlangıç demektir. Ayrıca, her zaman boşluklar vardır."

"Açıkla," dedi, bu onun alışkanlığıydı.

"Kehanet-asla gerçeği söyleyemezsin. Boşluk-mesajı vücuduna dövme yaptırırsın. Kehanet-Hiçbir savaşçının bir kötü adamı yenecek gücü yoktur. Boşluk-bir bilgin gelir

ve kötü adamı zekâsıyla yener. Tek yapmamız gereken kehanetinizdeki boşluğu bulmak."

O elektrik mavilerinde umut parılıyordu. Bir adım daha yaklaştı, ereksiyonu havlunun kenarını geçerek büyüyordu. Bir damla meninin ucunu ıslatması, ağzının tadına bakmak için sulanmasına neden oldu. Meme uçları gerildi ve karnı çırpındı.

Hâlâ onun bakışlarını tutarak havluyla oynarken, "Bir çift olarak ilk gerçek tartışmamızı yaptık. Şimdi barışacağız."

Adamın arzusu kadınıninkini besliyor, onu acıtıyordu. Kanı ısındı, ona olan ihtiyacı alev alev yanıyordu. Yine de çok kolay teslim olamazdı, yoksa onun üzerinde gücü olduğunu fark edecekti.

Ama benim de onun üzerinde gücüm var.

"Islak mısın, sundae? Dizlerini ayır," diye talimat verdi.

"Beni ne kadar istediğini göster."

Kadın itaat etti -yavaşça- ve adam nefesini içine çekti.

"Külotun sırılsıklam olmuş." Şehvet sesini dumana çevirdi.

"Bana ihtiyacın var. Buna ihtiyacın var." Elini daha büyük bir güçle boyunda aşağı yukarı gezdirdi. "Bana buna ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle."

Kelimeleri yüksek sesle söylemesini, onu arzuladığını itiraf etmesini bekliyordu. Önce sen itiraf edene kadar olmaz.

Şehvet dolu bir iniltiyle sırtını dikleştirerek göğüslerinin sallanmasını sağladı.

"Sunny," diye hırladı neredeyse. "Sana bir emir verdim."

"Ve ben de diyorum ki, beni yap," diye nefes aldı. "Ya da bana nasıl

Bana çok ihtiyacın var."

Gözlerini kısmıştı, ele geçirilmiş bir adam gibiydi. "Neden onun yerine ben sana göstermiyorum?"

"Hangisini daha çok sevdiğimden emin değilim.
Bir kadının zevk çığlıkları mı... yoksa bir
düşmanın acı çığlıkları mı?"

Nefes kesen istek ve dünyayı değiştiren ihtiyaç çarpışarak zincirleme bir his reaksiyonu başlattı. William alışlagelmiş tüm duyguları şok edici derecede yaşadı: ısınan kan, çarpan kalp ve zonklayan ereksiyon. Artı birkaç ekstra: sinirler gergin, göğsünün ortasında çiğ, içi boş bir his ve yadsınamaz bir aciliyet duygusu.

Sunny'yi kurtaramadan bugün onu kaybedebilirdi. Şifre çözücüsünü ve hayat arkadaşını bir çırpıda kaybedebilirdi. Şimdi onu yatağına bağlamıştı. Güvende, sağlam ve "süper azgın." Daha önce hiç bu kadar çekici bir manzarayla karşılaşmış mıydı? Bir dişiği hiç bu kadar çaresizce istemiş miydi?

Ona sahip çık. Onu sadece yatağına bağlama, kendi tarafına da bağla.

O senin. Sende kalsın.

William'ın Sunny için hissettikleri sadece patlayıcı değildi. Nükleerdi. Onunla tanıştığından beri başka kimseyle yatmamış, başka kimseyi istememişti. Belki de içten içe onun yerini hiçbir şeyin tutamayacağını biliyordu. Başka hiç kimse bu kadar güzel kokmuyor, bu kadar tatlı bir tada sahip olmuyor ya da ona bu kadar mükemmel uymuyordu.

Bu uyum, onu savaştan yeni çıkmış bir halde ahıra taşırken hiç bu kadar net olmamıştı; kız kendini onun göğsüne yapıştırmıştı ve adam onu sonsuza dek oraya yapıştırmayı düşünmüştü.

Ona cinsel olarak direnmek mi? Daha fazla değil.

Kitapta ilerleme kaydettiği gerçeği... bu da sayılırdı. Hem de çok. Birkaç gün içinde lanet tamamen ortadan kalkacaktı. Bu arada, neden her şeyden çok arzuladığı kişiyle birlikte olmasındı ki? O

kalbini koruyabilir, uygun zaman gelene kadar aşık olmamasını sağlayabilirdi.

İpek gibi bir sesle, "Sana nasıl göstereyim, sundae? Söyle. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Aldatıcı, aldatıcı. İlk adımı senin atacağını düşündürdün bana ama sen ters köşe yaptın. Bana nasıl göstermeni istediğimi sanıyorsun, bebeğim?"

"Sanırım içinde bir şey istiyorsun," diye homurdandı.

"Evet, lütfen," dedi hafifçe nefes alarak. İçindeki halka Alnı gökkuşağı kıvılcımları saçarak usulca parlıyordu. Büyüleyici.

Bildiği bir sonraki şey, pençelerini açmış yatağın kenarına doğru ilerlediği oldu. Düşünceleri bulanıklaşmıştı. Soluk mavi iç çamaşırları onun tatlı kıvrımlarına uyum sağlamış, gül dövmeleleri her gün ziyaret etmeyi planladığı bir zevk bahçesine dönüşmüştü.

Bir-iki hamleyle kadının bileklerini bağlayan ipleri kopardı. Bir dakika. Bunu neden yapmıştı?

"Ama önce," diye ekledi, sesi öncekinden daha sertti, "sana savaş alanında neden benim için endişelenmene gerek olmadığını göstereceğim." Başka hiçbir uyarıda bulunmadan adamın yüzüne bir yumruk indirdi.

Yumruk onu şaşırttı ve zilini çaldı. Adam toparlanırken, kadın ayak bileklerini serbest bıraktı. Bacaklarını tekmeleyerek adamın beline doladı ve ayak bileklerini birbirine kenetledi. Tek bir çekişle onu yatağa yuvarladı. -Onun üstünde.

Onun kurnazlığından memnun olan adam güldü. Sonra kalçalarını kaldırdı. Kadının göbeği adamın ereksiyonuna sürtündü ve adamın akli karıştı.

Parçalanmış düşünceler göz kırparak odaklandı. Yumuşak göğüsler, sert meme uçları. Uyuşturucu sıcaklığı. Yoğun baskı. Cızırtılı sürtünme.

Kalçalarının bir sonraki dönüşüyle havlusu çözüldü. Ereksiyonu kadının külotuna baskı yapıyordu, onu nihai hedefinden alıkoyan tek şey bir bezdi.

Orada tatil yapacağım. Süre belli değil.

Zekiydi; ipten arta kalanları kullanarak kendini dik bir pozisyona getirdi ve adamın üzerine oturdu. "Gördün mü! Kendi başımın çaresine bakabiliyorum." Gözlerinde zafer parlıyordu.

Gurur onun her hücrelerini damgaladı. Yeteneğinden dolayı, evet ve aynı zamanda arzusundan dolayı. "Beni idare edebilir misin? İstiyorum..." Adam kadının belini kavradı ve onu yatağa yapıştırmak için yuvarlanarak geriye düştü. "Sana havadan daha çok arzuladığın şeyi vermek için."

Nefes nefese, "Hayır, kendini vermek istiyorsun. Havadan daha çok arzuladığınız şey."

Ona karşı sallandı. "Beni tamamen kendine istiyorsun. Benimle birlikte olmak için diğer kadınları öldürebilirsin. Beni önemsiyorsun. İtiraf et." Kelimeleri de en az vücudu kadar arzuluyordu.

Ona karşı titredi, ipeksi pembe kurdeleler yastıkları kapladı. "Beni kaybedersen ağlarsın."

Olabileceğini düşündü. "Benim özel olduğumu düşünüyorsun."

Güneş ışınları onu okşadı ve aniden elmas tozuna bulanmış gibi göründü. Zümrüt gözleri acı dolu bir mutlulukla parlıyordu. Adam kalçalarını daha hızlı salladığında, dudakları kırık bir nefesle ayrıldı. Hayatında duyduğu en seksi sestiydi bu.

"Önemsiyorum. Seni," diye cevap verdi, sesi düzensizdi. Yüz ifadesi iç burkacak kadar savunmasızdı. "Gerçekten önemsiyorum.

İşte. Şimdi mutlu musun?"

Evet! Ve hayır. Duygusal olarak uzak durması gerekiyordu ama kadının nazik itirafı savunmasını yarıp geçerek binlerce yıldır iltihaplanmış bir yarayı yatıştırdı. Hiç doğmamalı mıydım? Yanlış, Wrathling. Bu tek boynuzlu atın doğmak için bana ihtiyacı vardı. Onun arzularını doyuracak güce sadece ben sahibim.

"Ben de seni önemsiyorum, Sundae." Sundae ona doğru hamle yaparken bu itiraf ağzından kaçiverdi.

Kız inledi ve adam sadece daha fazlasını istedi. Daha fazla inlemesini. Tüm sadakatini. Ona olan tam güvenini. Hatta aşkını.

Ben kendiminkini sunmazken onun güvenini nasıl bekleyebilirim?

Onu esir tutmaya devam ettiğimde mi?

Birbirlerine bakarlarken dakikalar geçti, adamın onun hakkındaki farkındalığı derinleşti. Boyutları arasındaki farkın hiç bu kadar farkında olmamıştı. Uzun boylu, kaslı savaş lordu ve onun kırılğan görünen tek boynuzlu atı. Ve kahretsin. Kahretsin!

Bacaklarını daha geniş açarak şaftı için bir beşik oluşturdu ve ucunun sırlıklam olmuş göbeğine bastırmasını sağladı.

Kalçalarını tekrar salladı, hayatta kalması için gerekli bir eylemdi bu. Tatmin çağırıyordu, ona olan ihtiyacı artıyor, artıyor, içinde köpürüyordu. Daha fazla. Şimdi. Hepsini, her şeyi.

Kesik kesik nefesler verirken, kalbi onunla aynı anda atıyordu. Tutku ateşi yanaklarını kızarttı. "William," dedi tekrar inleyerek.

"Sundae? Şimdiden boşalmaya hazır mısınız?" Her dokunuşuna karşı çok hassas! "Seksten nefret eden kıza ne oldu, hmm?"

"Onu zevkle öldürdün. Artık oynamak istemiyorum. Sadece istiyorum." Ses tonunda, gözlerinde azap vardı. "Lütfen."

Ondan hırıltılar yükseldi. Al. Neyi. Senin olanı. Senin olana sahip çık. Evet! William başını eğdi ve onun dudaklarını kendi dudaklarıyla kavradı, onu saran bir coşku vardı. Ağrıyordu. Her zamankinden daha sert zonkluyordu, daha sert öpüştüler, dilleri birbirini itti ve yuvarlandı.

Onunla birlikte zevki daha da arttı. Her duyusu devreye girdi. Çünkü onu tanıyor, seviyor ve evet, ona değer veriyordu. Bu ilgi onu baş döndürücü bir çılgınlığın kanalı haline getirmişti. Ve bundan hoşlanıyordu.

Bir eliyle parmaklarını saçlarında gezdirdi, küt uçlu tırnakları kafa derisini kazıyordu. Diğer eliyle de sırtına daha kuvvetli bir şekilde vurdu. Hafif acı, kendiliğinden yanabileceğini düşünene kadar aldığı zevki keskinleştirdi. Buna değerdi.

Göğüslerini yoğurdu ve meme uçlarını sıktı, küçük nefesler ondan kaçtı ve kontrolünü yavaş yavaş yıprattı. Kadın onu sırtına doğru itip bir kez daha üzerine çıktığında, adam hiçbir itirazda bulunmadı. Sütyenini çıkardı ve fırlattı.

güzel göğüsler özgürce yayılıyor. Kötü kız. Hiç böyle bir şey istemiş miydi?

"Külotun gitmesi gerek." Bir pençesini orta dikiş boyunca gezdirdi, malzeme parçalandı. Temas. Kadınsı sıcaklık onu yaktı.

Yıpranmayı daha hızlı kontrol edin.

Şaftının altında, bacaklarının uzun boyları arasında duran pembe buklelerden oluşan küçük bir tutam vardı.

Boyunu ona doğru çevirdiğinde, et etle, ısı ısıyla buluştu. Sıcak, sıvı ve dünyayı sarsan. Nefes nefese tısladı.

Sırtını kamburlaştırarak, bilerek göbeğini adamın ereksiyonuna sürttü. Bir anda zevk acıya, acı da zevke dönüştü.

Boynundan aşağı öptü, nabzını emdi. Kontrol mü? Hiçbir şeyi yoktu. Artık sadece yıpranmış değil, tamamen yok olmuş.

"Seni becermek istiyorum," diye hırladı.

"Mmm, evet. Bekle. Hayır!" Panik gözlerinde alevlendi. Ellerini adamın göğüslerine yerleştirdi. "Doruk, evet. Seks, hayır. Kitabın şifresini çözene kadar olmaz."

Buna ne sebep olmuştu? Bir cevap almak için bastırıp bu işi bitirebilir ya da yoluna devam edip sonra öğrenebilirdi. "Pekâlâ." Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Ötesinde. Daha fazlasını teklif etmesi için onu zorlar mıydı? Asla. Hayır, hayır demekti, nokta. "Öp beni."

Elleri çenesini kavramak için aşağıya uçtu. Aynı anda adam da dik bir pozisyona geçti. Dudaklarını birbirine kenetlediler. Bir kez daha dilleri birbirine dolandı, kızın göğüsleri adamın göğsüne baskı yapıyor, meme uçları her hareket ettiklerinde adama eziyet ediyordu. Bir kez daha, ereksiyonunu ona karşı salladı, salladı, salladı, ucu klitorisini kızdırdı, onu çıldırttı.

"Bana hissettirdiklerin." Bir, iki kez kalçalarını savurdu, artık sürtünmekle yetinmiyordu. Hayır, artan bir güçle ona çarptı.

Yeterli değil. Neredeyse yetmedi. Onun mükemmel kalçalarını kavradı. Yumuşak ama sert. Benim, hepsi benim. Onu sıkarken, öne doğru itti ve kalçalarını pistonladı.

"Daha fazla," diye emretti ve adam mutlulukla itaat etti.

Damarlarında ateş dolaştı, teni terden boncuk boncuk oldu; duman zihnini sardı, bir uyuşturucu gibi. Kızın saçlarını avuçladı ve yüzünü kaldırdı. Gözleri tekrar buluştu, dünyanın geri kalanı var olmayı bıraktı.

"William!" Yumruklarını onun göğsüne indirdi. "Dur."

"Neyi durdurayım?" Öpüşmeyi mi? Dokunmayı mı? Her iki durumda da durmaktansa ölmeyi tercih ederdi ama bu konuda onun sözü her zaman kanun olacaktı.

"Oyalanmayı bırak ve iyi şeylere gel."

İyi şeyler mi? Hazırlıksız yakalandığı için gözlerini hızla kırıştırdı. "Tekniğimden mi şikâyet ediyorsun? Yine mi?" Konuşurken meme uçlarıyla oynadı, onları çimdikledi ve fiskeledi. "Yoksa benim tek boynuzlu atım zevk almak için sabırsızlanıyor mu?"

"Evet!" dedi, onun altında çırpınarak. "Çok yavaş gidiyorsun. Ve henüz beni parmaklamadın bile. Freesia-ing başladığın şeyi bitir! Ben hazırım."

Sert ve hızlı mı istiyordu? Zevkle. William dönerek onu sırt üstü yatırdı. Kız şiltenin üzerinde zıplarken, yatağın kenarında durmak için hareket etti, ayak bileklerinden tuttu ve onu ters çevirdi. Onu ellerine ve dizlerine doğru itti, kasıtlı olarak sertti, her zaman onu izliyordu, tepkilerinin asla korku ya da dehşete dönüşmediğinden emin olmak için. Hayır, oh, hayır. Zevke aç Sunny buna bayılıyor, daha fazlası için mırıldanıyordu.

"Şu haline bak," dedi hayretle. Göğüslerine. Kıçına... kadınsı çekirdeğine. Bu açıdan en sevdiği yerlerini görebiliyordu. "Mutlak, mutlak mükemmellik."

Pembe saçları şelale gibi sırtına dökülürken omzunun üzerinden baktı ve ona en yumuşak, en tatlı gülümsemesini hediye etti. İçindeki şeyler çatırdamaya başlamıştı. Direnç, isteksizlik. Belki de nezaket. Kalbi neredeyse

durdu, Sunny'yi memnun etme, koruma ve onunla birlikte olma ihtiyacı onu tamamen ele geçirdi, hatta belki de DNA'sını yeniden yazdı.

İstendiğini hissetmek için çaresizce sayısız başkasının kollarında doygunluk ve neşe arayan erkek yanarak kül oldu. Bu küllerden yeni bir amacı olan bir erkek doğdu. Sunny'ye sahip olacağım, başkasına değil!

O tutku, ayartma, şehvet ve şehvetti. Baştan çıkarmanın vücut bulmuş haliydi. Ve onun kıızıydı. "Bana güveniyor musun, Sundae?"

"Ben...varım." Sesi şaşırmış gibiydi. "Bana zarar vermeyeceksin." "Bu doğru. Benden korkman için asla bir neden olmayacak. İçinde Bu, asla teklif etmediğiniz şeyi almayacağım veya vermeye istekli olduğunuzdan daha fazlasını zorlamayacağım. Eğer hoşunuza gitmeyen bir şey yaparsam, bana söyleyin ve hemen durayım. Senin rızan, senin zevk alman her şey demek. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi, sesinde bir titreme vardı. "Lütfen, William. Daha fazla."

Tutkuyla parlayan bakışları onun yatağa geri tırmanışını izlerken ısındı. Dizlerinin üzerinde, bacakları onunkilerin arasında kaldı ve bir elini sırtının ortasına koydu. Küçük bir itmeye onun eğilmesini sağlayarak muhteşem kıcıını havaya kaldırdı. Güzel yüzü yastığa yaslanmıştı.

Onu böyle görmek... Vücudu bir yaydan daha sıkı gerilmiş gibi hissediyordu. İçeri, dışarı. Bacaklarının arasından bir kolunu uzatarak, "Bana elini ver." dedi.

Hiç tereddüt etmeden elini geri uzattı. Bileğini tutarak parmaklarından birini sırlıslıkla olmuş kılıfının içine yönlendirdi. Yeterince ıslak olduğunu hissettiğinde, parmağını bir başkasıyla değiştirdi. Beş parmağı da balla kaplanana kadar bu işlemi tekrarlardı. Kadının inlemeleri sürekli olarak kulaklarını okşuyordu.

Ereksiyonunu kadının pembe dudaklarına dayadığında titremesi daha da arttı. Sıcaklık! Sadece içine girmek istemesine rağmen, tüm gücünü, büyüsünü ve kararlılığını kullanarak direndi. İçine girebileceğini hissettiği an

Bir parça kontrolle, seks hareketlerini taklit ederek, aftını onun imi küçük klitorisine sürterek hareket etmeye baladı.

Kız adını haykırırken, adam ona "Parmaklarını sikime koy, sundae" dedi.

Kadın yine tereddüt etmeden itaat etti. İleri geri sallanarak hareket etmeye devam etti. İleri geri. Tam avucunun içine. Kadın onu sıkarak zevkini bin kat artırdı.

"ok büyük," diye övdü. "ok sert."

Dönerek itilerinin açısını değiştirdi. aftının ucu ona en çok ihtiyaç duyduğu yere çarptı ve kadın haykırdı. Tekrar. Ve tekrar. Bir eli sırtının alt kısmında dururken, baparmağını kığının çatlağına doğru kaydıldı. Kadın daha yüksek sesle inledi. Daha hızlı. Bir sonraki içe doğru kayışında, baparmağını onun kığına bastıldı.

Sarsıldı, çok oldu. Sonra onun dokunuşuyla eridi ve kendini onun kollarına bıraktı. "William! Kötü adam... daha fazla!"

Bir gün, her parçası onun her parçasını arzulayacaktı. Bundan emin olacaktı.

Hızını artırdı, onu daha derinden parmaklarken klitorisine de kırılmış bir hızla vurdu. Kk deliği baparmağının etrafında sıkıştı ve bağırsaklarında cevap veren bir sıkışma ortaya çıkardı. Doruğa ulaşıma ihtiyaı daha da ktleştı. Boşalmayın. Henüz değil. Onun için sürecek.

Çok iyi, çok iyi.

Dilini ısırıldı, kanın tadını aldı. Yatağın hemen ötesinde, Sunny uyanmadan önce getirmiş olduğu, vücudunun sunağında tapınırken onu izlemeyi planladığı bir boy aynası vardı. Elleri adamın vücudunda gezinirken, tatlı göğüsleri sallanıyordu.

Daha hızlı, daha sert. Kısa süre sonra ikisi de anlaşılmaz sözcükler söylemeye baladı. Adam aftını daha hızlı pompaladı; kadın ereksiyonunu daha sert kavradı. Tekrar ve tekrar, dolgun kafa klitorisine çarptı. Kadın sallanmaya, adamın uzunluğunu kovalamaya başladığında, adam yn değiştirdi. Slam, slam.

"Çok yakın... ihtiyacım var... şimdi... ver-evet!" diye çığlık attı, boşaldı ve sertçe boşaldı. O baldan bir sel onun şaftını ıslattı.

Kadının iç duvarları adamın başparmağının etrafında kasıldı.

Onu sıkıca kavrayan kadın diğer eliyle arkaya uzandı ve taşaklarını çekiştirdi. William hâlâ boşalmaya hazır değildi - sonsuza kadar devam etmek istiyordu, bundan daha fazlasını, ondan daha fazlasını istiyordu- ama içinden fıskıran doruğa engel olamıyordu.

Başını arkaya attı, kırıslara doğru kükredi.

"Benim ol. Şaka yapıyorum. Git buradan."

Sunny William'a sarıldı, kalbi William'inkiyle aynı hızda atıyor, nefes alış veriş i düzensizleşiyordu. Adamın sıcaklığı ve kokusu onu sarıp sarmalıyor, içinde hâlâ düşük seviyede bir zevk uğuldamasını sağlıyordu. Ama bu zevk her geçen saniye daha da lekeleniyordu. Her an onunla temasını kesmesini, kötü bir şey söylemesini ve teknik olarak seks yapmamış olsalar da ona karşı bu kadar savunmasız olduğu için pişmanlık duyarak gitmesini bekliyordu.

Bunun bir önemi yoktu. Aralarındaki bağ güçlenmiş ve aralarındaki çekimin yoğunluğu derinleşmişti. Bunu hissetmişti ve onun da hissettiğini biliyordu. Eğer daha önce bağlanma düşüncesi onu panikletmiş olsaydı, şimdi tepelere doğru koşmaya hazır olabilirdi. Aslında, tamamen bitkin bir halde yatağa yığıldıklarından beri tek kelime etmemişti.

Bir dakika diğerine karışırken, sanki ona yakın olmaktan memnunmuş gibi sadece saçlarıyla oynadı ve omurgasının çıkıntılarını izledi. Ama Sunny bu sessizliğ e içerlemeye başlamıştı. Eğer William ona karşı giderek artan hisleri konusunda somurtkan bir erkek bebek gibi davranacaksa, bunu öğrenmesi gerekiyordu, böylece tepelere doğru kaçabilirdi. Çünkü, yavaş yavaş, her şeye rağmen. Ona aşık oluyorum.

Yaptıkları şey onun aklını başından almıştı. Sadece daha fazla seks istemiyordu. Sadakat istiyordu. Güven. Bir aile. Ebediyet.

Onun verebileceği her şeyi istiyordu. Gerçekten. O ne istiyordu?

Adam kaçmadığına göre, suları test etmeye karar verdi. Eğlenceli sorularla başlarsa, belki onu ikna edebilirdi.

açın. "Hayatınızı bir film ismiyle tanımlayabilseydiniz, bu ne olurdu?"

Sanki hayatı boyunca biliyormuş gibi hızlıca cevap verdi. "Ben çift kişilik bir film olurdum. Talihsiz Serüvenler Dizisi ve ardından Ben Efsaneyim."

"Yalancı! Sen olsan Get Hard ve ardından Sausage Party olurdun. Yani, senin bağlantını kaç kere duymak zorunda kaldım biliyor musun?"

Sırıttı. "Sen Willy Wonka ve Çikolata Fabrikası olurdun. Koca Willy seni yiyip bitirecek."

Kadın kıs kıs güldü. Onu konuşturduğuna göre biraz daha zorlamaya karar vererek, "Ee, babanla işler nasıl gitti?" diye sordu.

Bir göz kırpmışından diğerine, içinden acı fışkırıyordu. "Hades onu öldürmeyi planladığıma inanıyor, bu yüzden beni evinden kovdu. Benimle konuşmuyor bile."

Farklı bölgeleri daraldı. "Özür dilerim bebeğim." Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğine dair basmakalıp bir söz söyleyemezdi. Bazı yaralar iltihaplanmıştı. Bazıları yara izi bırakır. Onun kalbinin kırılmasına kendisi neden olmamış olsa da, umutsuzca onarılmasına yardım etmek istiyordu. "Reddedilmek asla eğlenceli değildir, ama bir gün bir lütuf olabilir. İnsanlar hareketleriyle bize kim olduklarını gösterirler. Eğer baban seni hayatından çıkarabiliyorsa, seni hak etmiyor demektir."

Onu daha da yakına çekti ve alnından öptü ama başka bir şey söylemedi.

"Nasıl oldu da Hades'in ailesinin bir parçası oldun?" diye sordu. "Yani, onun ve Lucifer'in seni cehennemden kurtardığını söylediğini biliyorum ama doğaüstü evlat edinmelerin karmaşık olduğunu duymuştum."

Gerginlik dolu bir duraklama. Daha önceki itirafından pişmanlık duyarak şimdi sapar mıydı? Gidecek miydi?

Onu bir kez daha şaşırttı; "Annem olduğuna inandığım kadın öldürüldükten sonra bir cehennem aleminde uyandım. Sadece cehennem değil. "Yamyamlar ve tecavüzcüler tarafından köleleştirildim." dedi vahşi bakışlarla. Bana Pislik diyorlardı. Ben

Hades'in Lucifer ile ortaya çıkmasından önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Tüm klanı öldürdüler ve benden onlarla gitmemi, onlarla yaşamamı ve Hades'in intikam eli olarak hareket etmemi istediler. Ben de yaptım. Bir süre sonra, etimde eriyen ve beni krala bağlayan bir çift bant taktım."

"Ah, William. Cehennem leminde neler çekmiş olmalısın. Çok zgnm." Bir zamanlar ona pislik demiş olması... Suçluluk ve utanç onu yakıp kavurmuştu. Bunu yaptığında irkilmesine şaşmamalıydı.

"Herkes bir noktada acı eker," dedi, sesi daha sertti.

"Başkalarının sefaleti sizin geçmişinizi daha mı az korkunç yapıyor? Hayır." Onun için acı çekerek, kalbinin üzerinde bir kalp çizdi. "Sen ve Lucifer çok yakındınız. Seni kurban etmek istemesine ne sebep oldu? Hatta Hades ile Lucifer'in arasının açılmasına ne sebep oldu?"

"Lucifer bir darbe düzenledi. Gcm elde etmek için beni kurban etmeyi ve bu gücü Hades'i yenmek için kullanmayı planlıyordu." Yine gözünün altındaki kaslar sıçradı. "Benimle başarısız oldu ama yine de Hades'i pusuya düşürdü."

Zavallı William. Lucifer onun ailesini yok etmişti, tıpkı bluebell'in onun ailesini yok ettiği gibi. Ancak William her şeyin üstüne bir de sevdiğ i birinin ihanetine uğramak zorunda kalmıştı ve bunu cadı onu lanetledikten sonra yapmak zorunda kalmıştı. şimdi, en sevdiğ i adam olan öz babasının ona yalan söylediğini, bencilce nedenlerle onu Axel'den uzak tuttuğunu bilerek yaşıyordu. Evet, Sunny konuşmalarını dinlemişti.

William birbiri ardına gelen darbelere katlanmıştı. Hiçbir zaman sadık bir ilişkinin parçası olmak istememesine şaşmamalı.

"Acınız için çok zgnm," diye tekrarladı. "Axel ile geiremediğ in her yüzyıl için zgnm. Hey! Söz açılmışken, Wrathling tarafından tasarlandığınız a göre sizde Sent One DNA'sı olmalı. Gerçi şimdi düşündüm de, Gönderilmiş Olan DNA'sı ele geçirme eğ iliminde. Eğ er yarı Gönderilmiş Bir olsaydın, Axel gibi kanatların olurdu. Tüylü kanatlar yani, dumanlı olanlar değ il. Belki de yoktur? Ben ne bilirim ki?"

Her neyse. Her zaman İyi Takım için savaşmış olsam da, olası bir Gönderilmiş Kişi ile çıkacağımı hiç düşünmemiştim."

Onu neşelendirmeyi ummuştı ama adam sertleşti. "Benden önce ne tür erkeklerle çıktın?"

"Gerçeği, tüm gerçeği ve sadece gerçeği mi istiyorsun? Dürüst, şiddete başvurmayan auraları olan ve boynuzumla oynamaya kalktıklarında başarılı olamayacak zayıf erkekleri seçtim."

Patentli kaş kaldırma hareketini yaptı. "Auramı öğrenmek istiyor muyum?"

"Bulanık," dedi ona. "Okuyamıyorum ve nedenini de bilmiyorum."

"Belki de bir melezen daha fazlası olduğum için, DNA'm muhtemelen birden fazla türden eklenmiştir." Omuz silkti, sonra konuyu değiştirdi. "Boynuzunu asla çalmayacağıma yemin etmeme rağmen neden tek boynuzlu at formunu göstermeyi reddediyorsun?"

Ona içini açtığı için, aynı onuru ona da bahşetmeye karar verdi. "Vites değiştirmek son derece kişisel bir şey. Çıplak bedenimi ortaya çıkarmak için soyunmak gibi. Bu formdayken daha güçlüyüm, evet, ama aynı zamanda daha savunmasızım. Bu yüzden genellikle sadece savaş sırasında, bizi gören herkesi öldürebileceğimizi biliyorsak şekil değiştiririz. Boynuzu bir kez bile görmek, nasıl çalıştığını anlamak demektir, bunu bir sebepten dolayı gizli tuttuk. Bu beni büyük bir dezavantaja sokar."

"Açıklama geçerli değil. Biz birlikteyiz." "Şimdilik," diye espri yaptı. Kalıcı bir ilişki kurmamışlardı. düzenleme.

"Birkaç gündür birlikteyiz ve şimdiden ayrılmaya mı hazırlanıyoruz?" Dudaklarını büzdü. "Vücudunu tatmin etmem için bana güveniyorsun. Neden bu olmasın?"

Söyle. Söyle ona. "Çünkü sen bir kaçış riskisin. Çünkü çift kişiliğimle tuhafım ve bunu inkar edemem. Ya benimle uğraşmaktan bıcarsan? Ya başka biri ilgini çekerse? Ya kitabının şifresini çözemezsem? Ya beni kilitli bırakırsan ve gitmek için seninle savaşmak zorunda kalırsam?"

Onu sırt üstü yatıran karanlığın darmadağınık prensi, hınzır, ahlaksız ve nedense öfkeli bir şekilde üzerine abandı. "Tek boynuzlu at olayını şimdilik bırakalım. Kitabın şifresi çözülene kadar seks yapmamakta neden ısrar ettin? Daha önce bu konuda endişelenmiyordun."

Çünkü ona çok çabuk aşık oluyordu. Çok çabuk. Çünkü ona aşık olabilirdi. Çünkü lanet beklediğinden daha güçlüydü. Ama gerçeği söylemek büyük bir hata olurdu. Ancak bir yalan affedilemezdi.

Telefonu çaldı ve onu uygun bir yanıt düşünmek zorunda kalmaktan kurtardı. Sesi sert ve bükülmez bir şekilde, "Bu konuşma henüz bitmedi," dedi.

"Elbette, bebeğim. Ayın otuz ikinci günü tekrar bir görüşme ayarlayacağım."

Sırıtmak için mücadele ediyor gibiydi. "Böyle devam edersen o akıllı ağzına bir şeyler tıkarım." Pozisyonlarını ayarlayarak komodinden hücreyi almak için eğildi.

Sunny ekrana bir göz attı.

Kara Saldırı: Başardığımı bilmek sizi memnun edecektir. Evelina'yı paketledim ve etiketledim. Şu anda zindanımda rahatsız bir şekilde dinleniyor. Ayrıca Lilith ya da Sable ile ilgili hiçbir ilerleme kaydedemedik. Onlar hakkında hiç söylenti yok ve takip edilecek bir koku da yok.

Hayal kırıklığının yanı sıra aşırı heyecan da yayan William doğrulup mesaj attı: "Sable'ı aramaya devam edin. Bir iz bulana kadar pes etmeyin. Şimdilik Lilith'i unut. Bu gece Evelina ile konuşmak için geleceğim ve yanımda bir kadın olacak.

Yapacak mı? Ve adamlarını cadısının değil, onun suda yaşayan -ah, kimi kandırıyordu ki- arkadaşının peşinden göndermeyi seçmişti. Sunny hülyalı bir iç çekiş yuttu, kalbinde parıltı bombaları patlıyordu.

Sable'dan hiçbir iz olmaması aslında iyiye işaretti. Eğer biri onu yakalamış olsaydı, bir iz bırakırdı ama Sable kendi başına, tespit edilmekten kaçınmak için nasıl saklanacağını biliyordu.

Kara Saldırı: Bir kadın seninle olacak, ha? Awww. Yeni bir annem mi olacak?

Şaplak yiyorsun.

"Hades'le yemeğiniz ne olacak?" Sunny usulca sordu.

"Benimle vakit geçirmek gibi bir arzusu olduğunu sanmıyorum."

Yine sertleşti -hayır, daha da sertleşti- William sanki bir darbeye hazırlanır gibi omuzlarını dikleştirdi. "Sanırım benimle işi bitti." Sesi titriyordu, çok az ama fark edilecek kadar.

Ona sıkıca sarıldı. "William. Bebeğim. Seninle işinin bittiğini düşünüyor olabilir ama sen Külot Eriticisin. Seninle gerçekten işi biten biri var mı? Kendine gelecektir. Ayrıca, onun belki/belki-değil kehanetini durdurmak istiyorsan, basit bir çözüm var. Onu öldürmeyin."

Ağzını açtı. Kapadı. Açtı, kapattı.

Kadın sırtıttı. Sonunda yatağın üzerine çöktü ve nefes nefese kalarak "Ukala herif" diye tekrarladı.

"Ama akıllı bir ukala," dedi. "Evelina kim?"

"Beni lanetleyen cadının üvey kız kardeşi ve Lucifer'in karısı. Düğünden bir hafta sonra kaçtı ve o zamandan beri saklanıyor. Onu Lucifer'a karşı kullanmayı planlıyorum. Ve beni bir masumu kullanmamaya ikna etmeye çalışmayı aklımdan bile geçirme. Ona zarar vermek gibi bir planım yok."

"Birincisi, asla böyle bir şeye kalkışmam. Başarılı olurdum. İkincisi, bir masumu kullanmak Lucifer'in yapacağı bir şey. Bu yoldan gitmek istediğine emin misin? Son olarak, ona zarar vermeyi planlamıyor olmanız, onun zarar görmeden kurtulacağı anlamına gelmez. Kazalar olur."

Burun delikleri alevlendi, içinden karanlık bir yemin yükseldi. Sunny güldü. "Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum. Sadece

başarılı olabileceğimi kanıtlamak istedim. Ben de yüzde altmış oranında

"Onu kullanabilirsin, ama sadece güvenlik önlemleri alırsak." Onun tavsiyesini dinleyecek miydi, yoksa reddedecek miydi?

Başka birkaç mesaj daha belirdi ve okumasını engellemek için ekranı gizlemek için hiçbir hamle yapmadı. O da okudu.

Yeşil Makine: EVELINA'YI ZINDANINIZA BIRAKMAMA IZIN VERİN!

Red Abed: Küçük vahşi kedi suratına tükürdüğü için kızgın.

"Siyah Saldırı, Yeşil Makine ve Kırmızı Abed," diye mırıldandı Sunny. Neden ben Sunny Bunny değilim? "Bana annelerinden bahset." En son sorduğunda yüzü kızarmış ve konuyu değiştirmişti.

Şimdi yüzü kızarmıştı. "Diğer büyü kullanıcılarının aksine," dedi onu şaşırtarak, "emdiğim şeyi yakmıyorum. Bir damla fazla alana kadar onu depoluyorum. Sonra büyü kalbimde yaşayan duygularla birleşiyor ve bir şekilde yetişkin ölümsüzler yaratarak benden dumanlar halinde dökülüyor."

"Yani hem anne hem de babasın. Bu inanılmaz ve genellikle sadece bir tanrının yapabileceği bir şey. Bundan neden utandığınızı anlamıyorum."

Adam şaşkınlıkla göz kırpmaya hareketini yaptı ve kadın elinde olmadan ekledi: "Bilgin olsun, rahim şakaları yapmak ya da regl olup olmadığını ve yeni bir tampona ihtiyacın olup olmadığını sormak gibi bir planım yok... şimdilik."

"Ne kadar nazıksınız." Sanki yeni bir gülümsemeyle savaşıyormuş gibi ağzının bir köşesi seğirdi. "Mahşerin dört atlısını doğurdum."

"O halde kesinlikle bir tanrınız var. Belki Ares."

Göz kırp,
göz kırp.

Adamın kirli sakallı yanağını öptü, ondan ayrıldı ve titreyen bacaklarıyla ayağa kalktı. "Çocuklarınızla tanışmak için ne giyeceğime karar versem iyi olacak." Dolaba doğru yürüdü,

temiz iç çamaşırlarını, William'ın tişörtlerinden birini ve bir çift şortu giydi. Sonra süzülerek masaya gitti ve yerleşti. "Sen gitmeye hazır olana kadar şifreyi çözeceğim." Sadece dikkatli ol. Eğer fısıltılar başlarsa ya da tek bir dürtü harekete geçerse, hemen duracaktı.

Gerildi ama başka bir şey söylemedi. Kızın kaşları çatıldı. Neden gergin? Lanetin gitmesini istiyordu, değil mi?

O dolaba doğru ilerleyip düz bir tişört ve kot pantolon seçerken, kitabı açtı ve kendini sembollere konsantre olmaya zorladı. Cadının büyü bariyerini çoktan aşmış ve (bir nevi) dinlenmiş olduğu için bir cümleyi daha çözmekte zorlanmadı.

Ders bir lanetle başlar ve bir cenaze töreniyle sona erer.

Yazdı. Cenazeye giden yol hakkında daha fazla bilgi edinmek için çaresizce parmak ucuyla sembollerin üzerinde gezindi. Hadi, hadi. Ama... hiçbir şey yok.

Fısıltıların habercisi olan yakıcı bir acı kafasına vurdu. Öldürün onu. Hemen öldürün. Şimdi!

Hayır. Hayatta olmaz. Ama belki? Sunny boynunda asılı duran madalyonu parmakladı. Ayağa kalkmak, aradaki mesafeyi kapatmak, onu öpmek istiyormuş gibi yapıp bıçaklamak ne kadar kolay olurdu.

"Yeni bir şey öğrenmişsin," dedi William, onun yanına giderek. "Anlat bana."

Adamın erkeksi kokusunu içine çektiğinde, fısıltılar kesildi ve dürtüleri azaldı. Dehşete kapılarak titreyen bir nefes verdi. Bunu yapmış olabilir miydi? Onu bıçaklayabilir miydi? Yapabileceğini düşündü.

Suçluluk ve korku intikam duygusuyla geri döndü. Stratejisini yeniden düşünmesi gerekebilirdi. Titreyerek, sayfaya hiç dokunmadan bir dizi sembolü işaret etti. "Derler ki, 'Ders lanetle başlar, cenazeye biter.'"

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Kısaca, Lilith bir nefret günlüğü mü kodladı?"

"Belki, belki de değil. Adınızı lekelemeyi bitirdikten sonra, size adım adım talimatlar verebilir.

laneti kır." Ama bu ne kadar olasıydı?

Bir vınlama sesi yükseldi, ahır sarsıldı. Başka Gönderilmişler de mi geliyordu? Pencereden dışarı bakmak için eğildi. Gönderilmişler buraya taşındığından beri manzara büyük bir değişim geçirmiş, seyrek ve isli bir görünümünden kulübeler, ağaçlar ve çiçeklerle dolu bir harikalar diyarına dönüşmüştü. Savaşçılar orada burada devriye geziyordu.

Hain sevgilisinin Gönderilmiş Olan'ın bir parçası olabileceği gerçeği onu hâlâ şok ediyordu. Elbette, o da -ya da onun yerine- bir ejderha değiştirici olabilirdi. Dumandan kanatlar üretiyorlardı. Belki onun içinde de Fae vardı. Yoksa neden onun büyüüne karşı dayanıklı olsun ki? Ve baştan çıkarma şekli... tıpkı periler gibi. Konuşma şekli, sirenler gibi. Hareket edişi, vampirler kadar zarifti.

Farklı dünyalardan ve diyarlardan gelen Wrathling'lerin uzmanlık alanı türlerin bir araya gelmesiydi. William'ın DNA'sında da başka yaratık(lar) var mıydı? Ne kadar çok şey bilirse, ona o kadar iyi yardım edebilirdi.

Pandora, Dawn'la birlikte döndü ve tazı, onu görmek için heyecanla Sunny'nin yanına koştu. Birbirimize bağlanıyoruz! İki kereden fazla ısırılmadan küçük sevgiliyi her iki kulağının arkasından okşadı. Ne ilerleme ama!

"Buraya gel kızım," diye seslendi William ve Dawn fırlayıp yatağın üzerine sıçrayarak onun yanına kıvrıldı.

Hain! Sunny, kapıda kalan Pandora'ya, "Teşekkür ederim," dedi.

Pandora köpeğin tasmaşını masaya fırlatarak, "Neredeyse kollarımı yuvalarından çıkarıyordu, bu yüzden bir masöze para ödüyorsunuz" dedi.

"Bir kızlar gecesi daha düzenleyebiliriz," dedi özgürlüğünün sınırlarını test etmeye karar vererek. William'la ilerleme kaydetmiş miydi, kaydetmemiş miydi?

"Ben de varım! Önce Hades için birkaç ödevi tamamlamam gerekiyor ama yakında mesaj atacağım." Pandora gitti.

William hiçbir yorum, protesto ya da onaylamama sesi çıkarmadı. Belki de Sunny'nin gelip gitmesine izin vermeyi tercih etmişti.

olacak mı?

Işıl ışıl parlıyor, onunla birlikte olma kararlılığı tazeleniyor, volta atarken çalışmak için kitabı eline alıyordu. Öyle ya da böyle, William için bu kitabın şifresini çözecek ve lanete direnecekti.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi; izini kaybetti, tanıdık bir baş dönmesi ve sıcaklık dalgası onu tekrar tekrar, öncekinden daha güçlü bir şekilde süpürdü. Onu devirecek kadar güçlüydü. Kendini yakalamaya çalışıp yaralanmasını önlemek yerine, kitaba sıkıca sarılıp onu korudu. Böylece, yere çarptığında gerçekten çarptı, ciğerlerinden hava fışkırdı.

William ona doğru parladı. Kitabı bir kenara bıraktı ve onu oturur pozisyona getirdi. Kadın sayfaları görmek için çaresizce onu kenara itti. Daha fazla sembol kelimelere dönüştü!

"Cümlelerin geri kalanı!" İyi de bir tane. "'Ders bir lanetle başlar ve bir cenaze töreniyle biter... eğer küçük bir görevi yerine getirmezse.'"

Hevesli olduğu her halinden belli olan William, "Devam et. Lütfen."

Lütfen. Daha önce ona hiç yalvarmış mıydı? Şimdi, bunun için, dünyada en çok istediği şey için...

Onu hayal kırıklığına uğratamam. Ama o karanlık dürtülere karşı koyabileceğimden emin değilim.

"Yaralandın mı, Sundae?" Sesi endişeyle doluydu.

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var." Evet. Çözüm. "Tamam mı?"

Adam irkildi ama bu zorlukla fark edilebildi. Dikkatle izlemiyor olsaydı, bunu fark etmeyecekti. Suçluluk duygusu alevlendi. Onu zarar görmekten kurtarmaya çalışırken, canını yakmıştı.

"Pekâlâ," dedi, ses tonu artık duygudan yoksundu. "Bana eşlik etmekten hoşlanan birini ziyaret edeceğim."

Onu yerinde tutmak için bileğinden yakaladı ve o da buna izin verdi. Dikkatli gözlerle ona yaklaştı. Onu memnun ettiğini umarak, o da ona yaklaştı. Birbirlerine baktılar, nefesleri giderek düzensizleşiyordu.

Yani onu öldürmeyi planladıktan sadece birkaç dakika sonra tahrik mi oluyordu? Ne olmuş yani? Ona bir baksana. Vücudu, tüm o kaslarla şekillendirilmiş.

Dövmeleri, yalanabilir. Ve

Sanki bir sonraki yemeğini bulmuş gibi gözleri yeniden parlayarak onu izleyişini.

"Yakınımda olmamı istiyorsun," dedi gözleri parlayarak. "Gitmemi istiyorsun. Söyle bana Sunny. Neden bundan daha fazlasını isteyeyim ki?"

Ouch. "Çift kişiliğimin seni etkileyeceğini biliyordum." Lanetten bahsetmeye gerek yok.

Ona karşı çıkmadı, bu da canını daha çok acıttı. "Geçmişim hakkında daha fazla şey öğrenmek beni senin gözünde mahvetti mi? Bana yapılanlar. Yaptığım şeyler. Evet, geçmişte evli kadınlarla yattım, onların taahhütlerini geçersiz kıldım. Pişman olduğum bir eylem. O zamanlar kocalarını geleceklerini birine, herhangi birine bağladıkları için aptal olarak görüyordum ve başlarına geleni hak etmişlerdi. Son birkaç yıldır, sevgi dolu ilişkilerin gerçek örnekleriyle karşılaştım. İlk kez olasılıklar görüyorum."

Olasılıklar... benimle? "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Geçmişinin beni iğrendirdiğini düşünmene neden olduğum için özür dilerim. Öyle değil." Hayatı onu şekillendirmişti. Onun dönüştüğü kişiyi seviyordu. Bir adam, bir savaşçı, inandığı şeyler için savaşan, fark ettiğinden daha kırılgan bir kalbi olan biri.

Adamın bakışları kadının dudaklarına kaydı. Kızın bakışları da onunkilere takıldı, o güzel, yumuşak dudaklar onu mutluluktan aklını kaçırarak hale getirebilirdi. Titredi, uyarılması derinleşti.

Çenesini parmaklarının arasında hafifçe sıkıştırarak bakışlarını kaldırmaya zorladı. Bunu yapmayı seviyor olmalıydı. "Gitmemi istediğin için üzgün değil misin?"

Ona tüm gerçeği söyleyemem. Sadece paniğe kapılırdı. Ama yine de yalan söyleyemezdi. Bu yüzden başını salladı ve "Kötü bir ruh halindeydim ve seni incitmekten korktum" dedi. Gerçek. Sayılır.

"Canımı yakmak için endişelenme. Beni memnun etmek için endişelen." Sanki onun tadını şimdiden alabiliyormuş gibi dudaklarını yaladı. "Ben açım. Ziyafete hazırım."

Diren. Sakinleşmek için bir dakikanızı ayırın. "Pekâlâ, ama kendi yemeğimi kendim yemeliyim." Davetiye dudaklarından yasaklanmadan çıktı.

"Memnuniyetle-" Sanki onu yakmış gibi aniden onu serbest bıraktı ve ayağa kalktı.

Tamam, neyi yanlış yapmıştı?

Camı kesecek kadar keskin bir ses tonuyla, "Biri geliyor," dedi.

Gerçekten mi? Nereden biliyordu? Dinledi ama tuhaf sesler duymadı. "Kim?"

Kapı çalındı ve kadın sarsıldı. "William?" Axel seslendi.

Dawn yatakta kaldı; Gönderilmiş Olan'ın sesiyle başını kaldırdı. İki dişini de gösterdi. Vahşi bir hırıltı ahırda yankılandı.

Sunny dengesiz bacakları üzerinde sıçradı, masaya koştu ve kitabı kutusuna geri koydu. Köpeğin tepkisi karşısında kafası karışan Sunny, küçük yavruyu rahatlatmak umuduyla yanına gitti.

"Girin," diye seslendi William. "Büyülü blokları devre dışı bıraktım." Menteşeler gıcırdadı, kapı açıldı. Axel içeri girdi- Sunny iki kez baktı. Vay be. Daha önce aurası William'inki kadar bulanıktı. Ya şimdi? Simsiyahtı, ışıktan eser yoktu.

İblislerin sahip olduğu türden bir aura.

Axel'in kişiliği son bir gün içinde köklü bir değişikliğe uğramadıysa, konukları Axel gibi davranan biriydi.

Bir şekil
değiştirici.

Rathbone gibi.

Ya da... Sunny kaskatı kesildi. Büyük Aldatıcı. Lucifer.

"Tüm dünya bir sahnedir. Ölümsüzler avcıları, insanlar da avları oynar. Devam et, bir bacak kır."

William birkaç saniye içinde duygusal bir değişim geçirdi. Sunny'nin iyiliği için endişelendi. İşten çıkarıldığı için öfke. Ona tek boynuzlu at formunu göstermek istemesini sağlama kararlılığı. Seks konusundaki moratoryumu hakkında kafa karışıklığı. Lilith'e olan nefreti. Kardeşini gördüğü için mutlu. Sunny ile tartışmasını bitiremediği ve saatlerce makyajlı oral seks yapamadığı için kızgın.

Onunla seks yapmamak nasıl oluyordu da başka biriyle, herhangi biriyle seks yapmaktan çok daha iyi hissettiriyordu? Nasıl oluyor da ondan daha fazlasını, daha azını değil de daha fazlasını isteyebiliyordu?

Onu elinde tutmak ve bağlarını koparmak için yanıp tutuşuyordu, bu duygu ona her bakışında daha da artıyordu. Onun demirden kontrolünü kıyma haline getirecek ilk kadın, ilk insandı ve hiç bu kadar uygunsuz bir zaman olmamıştı. Tehlikede olan çok şey vardı.

"Merhaba William," dedi Axel.

"Hoş geldiniz," diye yanıtladı

William.

"Teşekkür ederim." Axel ahıra girdiğinde Dawn daha da yüksek sesle havladı. "Lucifer'ın bir grup Gönderilmiş Kişi'ye saldırdığını söylemeye geldim. Korkarım bu birçok saldırının ilkiydi. Hazırlanmalıyız."

Sunny ayağa fırladı, göğüsleri gömleğinin altında sallanıyordu. Yanaklarındaki renk solmuş, endişesi bir anda geri dönmüştü. Kız hasta mıydı?

William'ın bakışlarıyla karşılaştı ve fısıldayarak, "Penisin çok tatlı," dedi.

Onun penisi-William kaskatı kesildi. Az önce güvenli sözcüğünü söylemişti, bu da Axel'in aurasının Axel'e değil, Lucifer'e ait olduğu anlamına geliyor olmalıydı. Ama yanılıyor olmalıydı. William böyle bir şeyi önlemek için büyüleri önlemler almıştı.

Diğer taraftan, Dawn Axel'in son ziyaretinde hiç havlamamıştı.

Eğer William saldırgan bir hamle yaparsa ve küçük sundae'si bunu yanlış anlarsa, Axel'la kurmayı başardığı zaten kırılğan olan bağı paramparça edebilirdi. Ama kadın haklıysa ve William hiçbir şey yapmazsa Lucifer ikisini de öldürebilirdi.

Çenesini kaldırarak diğer erkeğe baktı. Axel öncekiyle aynı görünüyordu, hiçbir fark yoktu. Gerçeği başka bir yoldan bulması gerekecekti.

Ne pahasına olursa olsun Sunny'yi koru. Kitabı ve madalyonu koru.

Emir onu şaşırttı. Tüm masraflar mı? Kendi hayatı bile mi? Analiz etmeye ya da rasyonalize etmeye zaman yoktu. Eğer misafirleri

Lucifer, ya kitabı çalmaya, bir bilgi toplama görevi yapmaya -içeri girmeye, William'ın planlarını öğrenmeye, dışarı çıkmaya- ya da pusu kurup öldürmeye gelmişti. Ya da belki William ile gerçek Axel'in arasını açmaya çalışacaktı. Lucifer duygusal bir karabasan gibi sefaletten besleniyordu.

"Geldiğine sevindim Axel." Mükemmel. Sıradan ses tonu alarm zillerini çaldırmamalı.

Belki de Gönderilmiş Olan, Sunny'nin hâlâ havlayan Dawn'ın tasmağını takıp onu banyoya götürmesini izledi ve bir kavga çıkma ihtimaline karşı iki başlı canavarı içeriye kapattı.

"Axel," diye tersledi, diğer adamın tepkisini test ediyordu. "Kuralları biliyorsun. Kıza bakmak yok."

Eğlenen mavi bakışlar William'a kaydı. "Haklısın. Özür dilerim. O çok güzel bir kadın ve sen de şanslı bir adamsın." Sesi Axel'inkinin tıpatıp aynısıydı. Sadece, William daha önce hiç "bakma" emri vermemişti. "Sonraki adımları ve kendimizi Lucifer'in saldırılarına karşı nasıl koruyacağımızı konuşmak istiyorum.

ama penisinle ilgili tartışmayı bitirmek için biraz zamana ihtiyacın olursa daha sonra seve seve gelirim."

Dilini ısırđı, kanın tadını aldı. Kaç kez zaferin çantada keklik olduğundan emin bir şekilde düşmanına eğlenerek bakmıştı? Sayısız. Saldırmalı mıydı? Peki gerçek Axel'e ne olmuştu?

Kahretsin! Lucifer'ı tanıyan Axel hâlâ yaşıyordu ama sadece teminat olarak. Hapsedilmiş olabilirdi, boğazına bir bıçak dayanmıştı. Hades'in onlara öğrettiği gibi, Lucifer'ın güvenli geçişine karşılık onun hayatı. Her zaman bir acil durum planın olsun.

Ya da Axel orada, Lucifer'ın planlarından habersiz olabilir.

"Evet. Lütfen kal." Şekerli ve tatlı bir gülümseme sunan Sunny

William'ın yanına sokuldu, başını omzuna yasladı ve elini onunkinin içine sokarak gizlice ona bir hançer uzattı. Aferin kızıma. "Lucifer'i öldürmenin bir yolunu bulmuş olabilirim. Belki de önce senin fikrini almalıyım?"

Göğsü gururla kabardı. Akıllı kız, tek bir yalan bile söylemeden erkeği yanlış bilgilerle baştan çıkardı.

"Anlat." Axel'in yüzünde sahte bir neşe parıltısı belirdi. "Ben Yardım edebileceğimden eminim."

Devam etmek için izin ister gibi William'a baktı. Ama tek boynuzlu atını tanıyordu, hazırladığı plan her neyse onunla işbirliği yapacağına dair bir işaret istediğini biliyordu.

O muhteşem gözlere bakarken, göğsünün içinde bir şeyler kabardı. Bu vahşi kadın her şeyi yapabileceğini defalarca kanıtlamıştı ama onun güvenliği her şeyden önce geliyordu. "Pandora ile planların var, unuttun mu? Sen git, ben ona bilgi veririm." Bakışlarıyla ona, "Bu konuda bana karşı gelme kadın," dedi.

Bakışlarıyla, "Aptal Willy" diye karşılık verdi. Sen çoktan aşıldın. "Pandora'yla planlarımızı ertelediğimizi söylemeyi unuttum mu?" Yanağını okşadı, yine tatlı tatlı gülümsedi ve mutfağı işaret etti. "Masada konuşalım, olur mu?"

Lanet olsun ona. En azından mükemmel bir yer seçmişti. William'ın silahının altında gizemli bir şekilde saklanmış bir yarı otomatik vardı.

Masa üstü.

Tek boynuzlu atını oraya kadar götürdü, Lucifer'a asla sırtını vermedi ya da koluna gizlediği bıçağı göstermedi. Güneşli'ye köşedeki sandalyeyi önerdiğinde başını salladı ve oturmasını işaret etti.

Tartışmak yerine dilini ısırды ve gevşedi. "Çok cesurca," diye mırıldandı.

Onun arkasında kaldı, elleri omuzlarında duruyordu.

Lucifer kıkırdadı ve William'ın karşısındaki koltuğa oturdu. "Ne kadar da evcilleşmişsin."

Onu kızdırmak için mi? Çok yazık. Sunny'yle yaptığı anlaşmayı seviyordu. Ama o piçin, onun kendisi için ne anlama geldiğini bilmesini istemiyordu.

Kaşlarını salladı ve şehvet dolu bir sırıtışla göz kırptı. "Ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz. Ahır sahibem çok az sihri olan aşağılık bir cadı olabilir -" yapabileceği herhangi bir mistik şeyi açıklamak için "- ama tonlarca kafa ile birçok eksikliğini telafi ediyor. Öyle değil mi, snookums?"

Onu şok etti; yanağından öpmek için eğildi. "Çok doğru, boo boo ayı. Her şey parmaklarda bitiyor. Bir erkeğin kafa derisine yeterince baskı uygulayarak masaj yapın ve o da sizin ellerinizde macun olsun."

Ukala. Gülümseme.

"Şimdi, bu kafa masajı seven nemfoman sıcak kakao yapacak. Kim ister?" İçecekleri hazırlamak için mutfağa geçti. Zehirli mi? William'ın onun ne planladığına dair hiçbir fikri yoktu ve bu gizem onun ilgisini çekiyordu.

Pencereden giren sabah ışığı "Axel "i aydınlatıyor, kardeşine ait olmayan sert ve haşin gözleri ortaya çıkarıyordu. Sunny haklıydı; bunu artık hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu.

William her nasılsa seçeneklerini değerlendirecek ve saldırmayacak gücü kendinde buldu. Eğer Axel Lucifer'ın elinde olsaydı...

Pazarlık yapmalı mı? Asla olmaz. Lucifer'in sözünü tutacağına güvenemezdi. Savaş mı? Hayır. Ya Sunny, Lucifer'a yakalanırsa?

Artı işareti mi? Büyü mü? Lucifer'ın kendi büyüğü vardı ve William'inkinden daha güçlüydü. Geriye kalan tek seçenek? Hile.

"Devam et ve bize planını anlat, şeker popo," dedi Sunny'ye. "Meraktan ölüyoruz."

"Tamam. Kontrol et." Uygun malzemeleri toplamak için etrafta dolandı. "Hepimiz Lucifer'ın bir çöp parçası olduğunu biliyoruz, değil mi? Yani, dumanı tüten bir bok yığını."

Erkek hafifçe kaskatı kesilmiş, gözbebeklerinde kötü niyetin izleri parlamış mıydı? William sevinçle, "Evet. Çöp." dedi. Bir eliyle masanın altındaki yarı otomatik silahı kavradı. Diğer eliyle de bıçağı hazırladı. "Hepimiz biliyoruz. Herkes biliyor."

Lucifer'in bir sonraki gülümsemesi biraz daha az parladı. "Herkes biliyor," diye papağan gibi tekrarlardı. "Ah. Unutmadan söyleyeyim. Lucifer sana cadı Lilith'in hâlâ yaşadığını söylemiş. Onu bir şekilde sana karşı kullanmayı planladığına dair bir söylenti duydum."

Ah. GÖte William'ı paniğe sürükleme girişimi. "Endişeli değilim," dedi ve Lucifer gözlerini kıstı. "Şifre kırıcım kitabın gizemini çözdü. Lanet çoktan bozuldu."

Kırılğan bir gülümseme. "Ne kadar heyecan verici."

Lucifer'ın şoku ambrosia'dan daha ağırdı.

Sunny elinde iki fincan kakaoyla masaya dönerken ayak sesleri duyulmuyordu. Birini William'ın önüne koydu, sonra masanın etrafında dolaşarak Lucifer'a doğru ilerledi.

William bir inkârı bastırdı, başı, kasları ani, yoğun bir gerginlikle düğümlendi. Kadınının o lanet olası şeytanın yanında olmasını istemiyordu.

Diğer erkek onun üzgün olduğunu fark etti ve gerçeği anladı -William onun gerçek kimliğini biliyordu. O zaman daha fazla beklemek yok. Saldırma zamanı.

William silahın tetiğine vurdu. Boom, boom, boom!

Lucifer ayağa kalkmak üzereydi ki kurşunlar kalçasına isabet etti. Homurdandı ama yere yığılmadı.

Gülümseyen Sunny, dumanı tüten çikolatayı Lucifer'in suratına fırlattı. Lucifer acı ve öfkeyle kükrerken, koluna sakladığı bıçağı çıkardı ve Lucifer'in boğazına sapladı. Bir, iki, üç kez, hareketleri şimşek gibi hızlıydı. Tereddüt yok, sadece saf saldırganlık.

Lucifer'in şahdamarından masanın üzerine bir sprey yayılırken, kadın onun arkasında döndü ve beyin sapını bıçakladı. Lucifer nefes nefese kaldı ve sonunda yere yığıldı. Yere doğru kaydı ve başını çıkarmak için boynunu kesti.

Bitirdiğinde mutlu bir şekilde güldü ve kanlı bıçağı altın bir madalya gibi havaya kaldırdı. "Başardım! Kazandım!"

William şaşkınlık ve dehşet içinde hareketsiz kalarak onu izledi. Gerçekten de öyle olmuştu; tanıdık bir erkek kahkahası duyuldu. Lucifer'in başsız bedeni yerde kalsa da, ikinci, çok canlı bir Lucifer yoktan var oldu ve Sunny'nin arkasından yaklaşıp boğazına bir bıçak dayadı.

Hayır, hayır, bu gerçekleşiyor olamaz. Panik buz gibi dalgalar halinde William'ın üzerine çöktü, kafasından kan fışkırdı. Kulaklarında yüksek bir çınlama duyuldu. Lucifer'in Axel'e dönüştüğünü sanmıştı ama aslında Axel'in bir illüzyonunu ve kendi üzerinde de bir görünmezlik illüzyonu yaratmıştı. Illüzyonunun arkasından eve girdiğine şüphe yoktu.

William daha iyisini bilmeliydi; bunu beklemeliydi.

Sunny'ye ulaş! Çıldırarak üzereyken ayağa fırladı. Nefesleri sert ve hızlı geliyordu. Masayı bir tabure gibi kullanarak Sunny'nin önüne çöktü. Gözleri kocaman açılmıştı, teni bir kez daha renksizdi. Ahır ölümcül bir sessizliğe büründü, Dawn artık havlamıyordu. Neden?

"Bu yeterince yakın." Lucifer neşeli bir kahkaha attı. "İyi bir çaba gösterdiğini söylemeliyim kardeşim. Sadece yeterince iyi değil."

Görüşünü kırmızı noktalar kapladı, öfke korumacılık dalgasıyla birleşti. Sunny'ye ulaş, lanet olsun. Onu benden almayı düşünüyor. Kimse onu benden alamaz!

Dikkatli olun. Sakin olmalıyım. Oyalamalıyım. William homurdandı, "Aynı şey senin kılığın için de söylenebilir, pislik."

"Ah, evet. Numaramı tahmin ettiğimden daha çabuk anlamışsın. Beni ne ele verdi?"

"Axel bir bok parçası değil."

Kahkahalar kesildi. Lucifer homurdandı, "Bir kuzu ol ve bana kitabını getir kardeşim, yavaş ve nazikçe, yoksa kadını öldürürüm, hızlı ve nazikçe. Ve sakın beni lanetinin bozulduğuna ikna etmeye çalışma. Bir yalan duyduğumda tanırım."

Kitabından vazgeçmek mi? Yaşamaya değer bir hayat için tek umudu? Sunny ile bir gelecek. Hayır! Hayır! Ama Sunny ölürse onunla bir geleceği olur muydu? Yine hayır. Kahretsin! Başka ne seçeneği vardı?

"Tik tak," dedi Lucifer. "Ben senin yerine karar vermeden önce sen bir karar ver."

"William," diye fısıldadı Sunny. Sesi titriyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor ve kirpiklerini ıslatıyordu. "Çok özür dilerim."

Ağlıyor mu? Kızın gözlerinde gördüğü şeyin korku değil, hayal kırıklığı olduğunu fark etti. Beni hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğü için ağlıyordu. Vahşi bir kükreme William'ı terk etti ve ahır salladı.

Küçük sevgilim. Onunla hiç bu kadar gurur duymamıştı. "Şimdi, şimdi, kardeşim," dedi Lucifer, kendini beğenmiş bir tavırla. "O sadece bir Metres, değil mi? O öldüğünde, yeni bir tane alabilirsin."

"Ona zarar vermeyeceksin!" diye bağırdı.

"Oh, ama yapacağım. Memnuniyetle. İblislerimin bir kısmını katlettin. Bunun için en değerli varlığını kaybedeceksiniz. Kitabı ve belki de kadını." Lucifer bıçağın ucunu daha derine itti, bir damla parıltılı kan kadının boğazının savunmasız sütunundan aşağı süzüldü. "Her dakika daha fazla baskı uygulayacağım. İki dakika içinde şahdamarına ulaşacağım." Kulak memesini dişlerinin arasında gezdirmek için başını eğdi, kadın başını yana sallayınca gülümsedi. "Onu neden burada tuttuğunu biliyorum."

Midesi bulandı. Hiçbir şey açıklamayın. "Anlat."

"O senin şifre çözücün ve bir tek boynuzlu at. Yani onu öldürüp boynuzunu alabilirim ya da boynuzu alıp onu canlı bırakabilirim. Seçim senin ve zaman tükeniyor."

Panik iki katına çıktı ve onu boğdu. Yine de saldırma, öldürme, bu adamın kanında yıkanma ihtiyacı neredeyse onu gölgede bırakıyordu. Sunny, büyüsü olmadan.

Ona boynuzlarını kaybeden diğer tek boynuzlu atlardan bahsettiğinde, kederli ses tonu ölmelerinin daha iyi olacağını söylemişti. Şimdi ise gerçek korku yüz hatlarını kazımişti, sadece bu ihtimal bile onu neredeyse yıkıyordu.

William'ın alnında boncuk boncuk ter vardı. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Hırıltılar göğsünde yankılandı -hiçbir şey belli etmemek için- "Eğer bunu yaparsan, eğer ona zarar verirsen-" diye homurdandı.

"Bana ödetecek misin?" Lucifer surat asıyormuş gibi yaparak sözlerini tamamladı. "O değil. Ondan başka her şey." Bıçağı daha derine itti. "Ona zarar vermeyeceğimi söylerken, bundan kaçınmam için neredeyse yalvarır hale gelmen çok komik. Tsk-tsk. Çok zayıfsın. Ve neredeyse çok geç. Zaman yakında tükenecek." Kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı. "Sadece bir dakika kaldı."

"William," diye tekrarladı, sesindeki titreme çok daha kötüydü. "Sorun yok. Onun yerine geçip boruyu ona vereceğim."

Lucifer'ı bıçaklayıp kendini daha da büyük bir riske atсын diye mi? Yine hayır. "Yapmayacaksın." Düşün. O-

Birden cam kırıldı, hırlayan Dawn pencereden içeri daldı, vücudu havada uçarak Sunny ve Lucifer'la çarpıştı. Cehennem köpeğinin kafalarından biri Lucifer'ın bileğini parçalayarak elini tek boynuzlu attan kopardı. Diğer kafa da pişin yüzünü parçaladı.

Sunny yere düştü, Lucifer'ın bıçağı da öyle. Nefes almak ya da durum değerlendirmesi yapmak için duraksamadan silahın kabzasını kavradı ve bıçağı adamın dizinin arkasına sapladı. Sonunda adam yere yığıldı.

"Dikkat et!" William bağırdı ve Sunny'yi yakalayıp tehlikeli bölgeden uzaklaştırdı. Yerde kayarken,

Dawn'a uzandı.

Çok geç.

Lucifer'ın vücudu Cehennem alevlerine büründü; doğal bir savunma mekanizması. Bu alevler William'a zarar veremezdi. Hades'le olan bağlantısı sayesinde bağışıklığı vardı. Ama bu alevler, kürkü kavrulurken ve eti su toplarken inleyen Dawn da dahil olmak üzere önüne çıkan herkesi ve her şeyi tüketecekti.

Lucifer geri yuvarlanarak William'ın kesici bıçağından kaçtı. Alevler hızla döşeme tahtalarının üzerine yayıldı, duman havayı yoğunlaştırdı. Sonra ortadan kayboldu.

Bir seçim yapmak zorundaydı. Lucifer'in peşine mi düşecekti, yoksa kızlarını mı kurtaracaktı?

Yarışma yok. Olabildiğince hızlı hareket ederek Sunny'yi topladı, o da "Zavallı bitki bebeklerim" diye hıçkırırken Dawn'ı yakaladı. Sonra onları dışarı çıkardı, çimlerin üzerine bıraktı, sonra ahıra geri döndü, kitabı ve bir saksı bitkisini aldı. Kızlarının yanına geri döndü.

"Günlüğüm!" Sunny bağırdı.

Lanet olsun! Ahıra geri döndü. Günlüğü eline alır almaz geri döndü, kızlarını ve eşyalarını yeniden topladı, sonra da yatak odasına gitti.

"Senin olan benimdir, benim olan da benimdir."

Sunny bütün gece dönüp durdu, uyuyamadı. Her zamanki gibi. Ama her zamanki nedenlerle değil. Evini ve bütün giysilerini kaybetmişti. William onun iyiliğini sağlamak ve Dawn'ı kurtarmak için kendi güvenliğini tehlikeye atmıştı, çünkü Sunny aptalca bir yanılsamaya yenik düşmüştü.

Neden gerçeği görmemişti?

William onu ve Dawn'ı yatak odasına bırakmış, yaralarını temizleyip sarmış, sonra da sadece, "Çocukları ve tutsaklarını görme gezimiz ertelendi. Ben Lucifer'i avlayacağım. Sen Dawn'ı tedavi et ve kitabımda hasar olup olmadığını kontrol et."

Adam henüz dönmemişti ama bir gecede onu terk ettiği için üzgün değildi. Bu sefer üzülmeydi. Nasıl üzülebilirdi ki? Adam onu, Dawn'ı, bir bitkiyi ve günlüğünü kurtarmıştı. Lucifer boğazına bıçak dayadığında William öylesine öfke ve kararlılık saçmıştı ki.

Bana karşı kötü, sadece bana karşı!

Evini ve tüm giysilerini kaybetmişti. William onun iyiliğini sağlamak ve Dawn'ı kurtarmak için kendi güvenliğini tehlikeye atmıştı. Aptalca bir yanılsamaya yenik düşmüştü. Neden gerçeği görmemişti?

Masaya doğru yürürken sırtıttı, niyetinin onun kitabını incelemek olduğunu söyledi. Yolun yarısında telefonu çaldı. Umutla ekrana baktı ve William'dan bir mesaj buldu.

Külot Eritici: Bir saat içinde hazır olun. Hades'in sarayına girmek için izin aldık. Bir toplantımız var.

Cehennemin krallarıyla. Dolapta bir elbise ve iç çamaşırı var. İlkini giy. Diğerlerini geride bırakmayı düşün.

Titredi ve geri mesaj attı: İki günde iki randevu mu??? (Devam et ve "yer verme ve kabul etme" becerilerini listenden çıkar, bebeğim).

Ders çalışmak beklemek zorundaydı. Sunny duş aldı ve William'ın kendisi için bıraktığı iç çamaşırlarını giydi. Gökkuşağının tüm renklerini taşıyan sütyen ve külot takımı geride bırakılamayacak kadar güzeldi. Üstelik tanga da yoktu! Elbise seksi bir Küçük Bo Peep'in giyeceği bir şeye benziyordu. Saçlarıyla uyumlu pembe bir elbise, omuzlarında beyaz danteller, göğüslerinin arasında bir fiyonk ve dizlerinin üzerinde biten fırfırlar. Ayakkabıları bale terliklerini andırıyordu ve baldırlarına kadar pembe kurdeleler örülmüştü.

Saçlarını kıvırdı, yanlardan tutturdu ve görünümünü tamamlamak için hafif bir makyaj uyguladı. Sonuç mu? Çok güzeldi. Ama yirmi yaşında görünüyordu, eğer öyleyse ve o kadar zayıftı ki doğru dürüst bir rüzgârda ikiye ayrılabilirdi. William'ın niyetinin bu olduğuna şüphe yoktu. Onun aklının nasıl çalıştığını anlamaya başlamıştı. Adam her şeyi bir silah olarak görüyordu. Ne kadar zayıf görünürse, krallar onu o kadar hafife alacaktı.

Onların hatası! Sunny mini bardan bir parça düz kâğıt ve şeffaf bir bardak buldu. Bardağı yarısına kadar suyla doldurdu. Yerde, odanın içine altın sarısı ve neşeli bir güneş ışığının süzüldüğü pencerenin hemen altında bir palet yaptı. Kağıdı yere, en parlak ışığın ortasına koydu, ardından su bardağını alt kenarına yerleştirdi. Bir anda kağıdın üzerinde bir gökkuşağı belirdi.

Çocukken öğrendiği bir numara, ışığın kırılması çok ihtiyaç duyduğu enerji artışını sağlıyordu.

Sonra yerde, gökkuşağının yanında bir palet yaptı ve William'ın kitabını oraya taşıdı. Erkeğime zarar verme dürtüsüne karşı koyacağım.

Yapacağım.

Yine de direnebilir miydi? Etmek zorundaydı. Kitabı incelemeden ve William'ı lanetlemeden edemezdi. Araları daha yeni düzelmeye başlamıştı.

İlk elden bildiği gibi, özgür olmak kapana kısılmaktan daha iyiydi. Bu yüzden ilerlemeye devam etmeliydi.

Çok iyi. Yerine yerleşirken William'ın yatak odasını mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Ya da iç mabedi. Duvarlarında Anya'nın portrelerinin asılı olduğu, tavanında aynaların, köşesinde bir video atari salonunun, ucube bir su yatağının ve içki otomatının bulunduğu geniş bir ana süit. Altın yıldız! Her şeye bayılmıştı, hatta koleksiyonundaki kafataslarıyla dolu kitap raflarına ve eski sahiplerini anlatan küçük plaketlere bile.

Üvey baba. Genç üvey kızına defalarca tecavüz etmiş. Canlı muayene sırasında altına işemiş.

Yakında Lucifer'in kafatasını da bu karışıma ekleyeceklerdi.

Odaklan. Ama kitabı çalıştıkça baş dönmesi daha da artıyor, görüşünü bozuyordu. İşin iyi tarafı, semboller her zamankinden daha hızlı kelimelere dönüşüyordu. Bu kez, okuduklarından bir anlam çıkarmaya çalışmadı; fısıltıları uzak tutacağını umarak her kelimeyi yazdı.

Öldür onu.

Hayır, hayır, hayır! Mücadele ederken alnında boncuk boncuk terler oluştu, çok mücadele etti. Ama itaat etme dürtüsü haince olduğunu kanıtladı.

Kapı büyük bir gürültüyle açılıp kapandı ve onu ürküttü. William siyah tişörtü ve derisiyle yatak odasına girdi. Her zamanki gibi muhteşemdi.

Enerji ondan akararak havada çatırdıyor gibi göründü ve kadın sakinleşmeye başladı. Adam ona bir kez baktı ve iki kez düşündü. "Saçın."

Öldürün onu. ÖLDÜRÜN ONU. Hemen!

Hayır. Sakin değil. Sunny gerildi. Bununla savaşmalıyım! Evet, evet. Pençelerini döşeme tahtasına geçirerek kendini sabitledi.

ve derin nefes aldı. Bir noktada, baş dönmesi ve onu öldürme dürtüsü hafifledi. Fısıltılar sustu.

Sonra onun sözleri aklına geldi ve kaşlarını çatı. "Saçımın nesi var?"

"Yine değişti." Aradaki mesafeyi kapatıp kadının yanına diz çöktüğünde içinden bir memnuniyet sızıyordu. Onun düzeneğine baktı ve etkilenmiş bir ifadeyle başını salladı. "Derme çatma bir gökkuşağı."

"Hades'le buluşmamız için güçlü olmak istedim."

"Şuna benziyorsun..." Saçlarından bir tutamı parmaklarının arasına sıkıştırdı ve kız saç tellerinin gümüş beyazı renginde olduğunu gördü. Bir sonraki gökkuşağında saçlarının siyaha döneceğine bahse girmişti. En sevdiği. "Seks. Sevdim bunu."

Saatte bir milyon dolarlık dudakları yavaş, yıkıcı bir gülümsemeye kalktı. Şehvetin vahşi yumruğu onu çiviledi, uzuvları titriyor, kalbi hızla çarpıyordu. Saniyeler içinde külotu sıırılsıklam oldu.

"Gözlerim ne renk?" diye sordu.

"Mor." Parmak eklemlerini kızın çene çizgisinde gezdirerek, "İyi misin, sundae?" dedi.

"Öyleyim." Günlüğünü işaret etmeden önce onun dokunuşuna doğru eğildi. "Çok mutlu olmak üzeresin. Senin kitabından çok daha fazlasını çözdüm ve kendi kitabımdaki bölümleri yazdım."

Günlüğü eline aldı, sayfalarını karıştırdı ve soluklaştı. Ondandır dehşet yayılıyordu.

Ama, ama... neden korku? "Yeni paragrafların Lilith'i kovmakla ne kadar aptallık ettiğine dair saçma sapan şeyler olduğunu biliyorum ama ilerleme ilerlemedir, değil mi?" diye atıldı.

"Ne yazdığını bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu nazikçe. Sonra kitabını aldı, doğruldu ve şifonyerine doğru yürüdü, her iki kitabı da bir çekmeceye kilitleti.

Neyi görmesini istemiyordu? "Gitmeye hazır mısın, şeker popo? Yoksa gitmeden önce bir iki orgazm olmayı mı tercih edersin?"

Kilitli şifonyer çekmecesine bir göz attı ve onlar döner dönmez içeri girmeye karar verdi, sonra bakışlarını yatağa dikti. Midesi bulandı. Ne yazık ki, o

Birkaç orgazmın azgınlığını daha da artıracığından şüpheleniyordu. Bir çeşit meze gibi. Yemeğin tamamına ihtiyacı vardı ama onu öldürme arzusunun seksten sonra katlanarak artacağı korkusundan kurtulamıyordu çünkü birbirlerine karşı hisleri güçlenecekti.

"Boş ver," dedi adam, kadın bir cevap vermeye karar veremeden. "Biz gidelim."

Bekle. Ne oldu? Kadın sormak için ağzını açtı ama adam kaşlarını çatmıştı, hayır, kaşlarını çatmıştı, dikkati de yatağın üzerindeydi. Elektrikli mavisinin içinden bir gölge geçti. "Şimdi gidiyoruz." dedi.

Tamam. Az önce ne olmuştu? Neyi kaçıırıyordu? "Göze hoş gelen biri olarak mı yoksa koruma görevi olarak mı gideceğim?"

"Göz şekeri, manevi destek, yalan dedektörü. Eğer biri yalan söylerse, en sevdiğin güvenli kelimeyi kullanacaksın - penis. Ve, şeker popo? Bana biraz daha güvenmeni, seni tehlikeye atmayacağıma inanmanı ve madalyondan bahsetmeme sözümünden beni azat etmeni istiyorum."

Ugh. Şaşırtıcı bir şekilde ona güveniyordu, bu yüzden başını salladı. Karşılığında ona, fedakârlığı için mükemmel bir ödül olan göz kamaştırıcı derecede parlak bir gülümseme hediye etti.

* * *

William, kendi tayin ettiği dekoratör Anya'ya mesaj atıp yeni bir yatak talep ettikten sonra parmaklarını Sunny'ninkilerle birleştirdi ve Hades'in taht odasına gitti. Eski yatakta çok fazla kadınla birlikte olmuştu ve hayat arkadaşıyla orada sevişme düşüncesi-

Sevişmek mi? Kimsin sen?

Çenesini patlattı. Ondan hoşlanacağım, aşk değil. Henüz değil. Aşk için potansiyel var mıydı? Evet, vardı. Tamam mı? Evet. Ona karşı olan hisleri lanetten duyduğu korkudan daha mı büyüktü?

Kesinlikle. Son birkaç gündür yaptıkları da bunu kanıtlıyor.

Onun için hissettikleri... Başka birinin ona ait olduğuna nasıl inandığından emin değildi. Ne kadar çok

Sunny hakkında bir şeyler öğrendikçe, ona daha çok uyuyordu. Ortak ilgi alanları vardı. İkisi de kazanmaktan, Lucifer'dan nefret etmekten ve ceza vermekten hoşlanıyordu.

Sunny'yle birlikte William yeni bir zevk keşfetmişti: Bu cezaları almak. Eğer kadın umursamasaydı, davranışlarını düzeltmeye çalışmazdı. Kadın onun tahmin yürütmesini de sağlıyordu. Ne yapacağını ya da söyleyeceğini asla bilemiyordu. Kadının sadece onun için canlandığı gerçeği her türlü sahiplenme içgüdüsünü harekete geçiriyordu. Kadının değişen görünüşü ilgisini çekiyordu. Çeşitliliği vardı ama oyduğu kadını diğerlerinden üstün tutuyordu.

Ondan vazgeçemezdi.

İçini bir sızı kapladı. Sanki Sunny'nin hayat arkadaşı olduğuna dair daha fazla kanıtı ihtiyacı varmış gibi, lanetin onu etkilemeye başladığını keşfetmişti. Günlüğüne Öldür William'ı ve William'ın tekrar tekrar ölmesi gerektiğini yazmıştı. Yine de bunu yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Şu anda bile korku iliklerinde titreşiyordu. Bir keresinde bu noktaya gelirse onu bir yere kapatacağını düşünmüştü ama bunu yapmaya cesaret edememişti. Esaretten nefret ederdi, haklı olarak da. Onu günlerce... haftalarca... aylarca korku ve acıya maruz bırakamazdı. Bu da lanetin fark ettiğinden çok daha sinsi olduğu anlamına geliyordu. Sunny'ye ne kadar değer verirse, onun iyiliği de o kadar önem kazanıyordu. Bu gidişle, sırf Sunny büyüsün diye onun hayatına son vermesine yardım edebilirdi.

Kendini koruma içgüdülerini karşı çıktı. Kimsenin hayatına son vermesine yardım etmeyecek ve Sunny'ye olan hislerinin kararlarını etkilemesine izin vermeyecekti. Duyguları ne olursa olsun tam gaz ilerlemeliydi. Ancak o zaman birlikte bir gelecekleri olabilirdi.

Bir gelecek. Evet. Onunla bir gelecek istiyordu. Sonsuza dek istiyordu.

Bu nedenle, parayı aldığından emin olmak için harekete geçecektir. Hades'in taht odasının önünde tek başlarına durdular. Kapalı kapıların önünde hiçbir muhafız durmuyordu. İlginç.

Daha iyi bir zaman olamazdı.

Sunny'ye döndü. Onun elini otomatik olarak tuttuğunu fark edince, parmak eklemlerini dudaklarına götürüp öptü. "Şu andan itibaren özgürsün. Beni terk etmek istersen bunu anlayışla karşılarım. Ancak, benimle kalmanı istiyorum. Yatak odamda." Akıllıca bir hareket miydi? Muhtemelen değil, lanetin onu etkilediğini düşünürsek. Ama istekli bir Sunny'yle birlikte olmayı ve zar atmayı tercih ederdi.

Yepyeni mor gözleri şaşkınlıktan parlıyordu. "Senin yanına taşınmamı mı istiyorsun?"

"Öyleyim." Vurgulamak için başını salladı.

"Ben... Sen... Beni serbest mi bırakıyorsun? Gerçekten mi? Şimdi gidebilirim ve sen beni durdurmayacak mısın?"

Pang. "Gerçekten. O yüzden evet de, yanıma taşınacaksın," diye yalvardı, her geçen saniye daha da geriliyordu. Eğer hayır derse... Hayır diyemezdi.

Kadın sadece ona bakakaldı. "Bunu gerçekten burada mı yapıyoruz? Şimdi mi?"

"Öyleyiz." Bu meselenin bir an önce çözülmesini istiyordu. "Evet de," diye tekrarladı.

"Ama... bunu istediğine emin misin? Bu büyük bir adım. Bir resmi adım."

Yine de evet demedi. Kalbi hızla çarparak onu çift kapıya doğru geri itti. "Büyük bir adım değil. Zaten birlikte yaşıyoruz. Eğer yalan söyleyeceğimden korkuyorsan, rahat olabilirsin. Yolumdan sapmayacağım, söz veriyorum. Yanında olacağım, seni ne pahasına olursa olsun koruyacağım."

Birkaç uzun saniye boyunca onun yüzünü inceledi, gerilim onu öldürüyordu. Sırf burnunu saçlarına gömmek ve onun inanılmaz kokusunu içine çekebilmek için neredeyse onu kendine doğru çekecekti. Ona daha yakın hissetmek için her şeyi yapardı.

Sonra dedi ki, "Evet. Hayır. Bilmiyorum! Lanet..."

Yani endişesi ona da bulaşmıştı. Ama bununla mücadele edebilirdi. "Büyük risk, büyük ödül, sundae. Bana bir şans ver. Bize."

Düşünceli bir şekilde alt dudağını çiğnedi. Nihayet, nihayet, nihayet başını salladı. "Pekâlâ. Tamam. Seninle

kalacağım. Ve ben

sizi de her ne pahasına olursa olsun koruyacaktır."

İçine neşeye benzer bir şey doldu. Kadının verebileceği her şeyi istiyordu. Tam burada, hemen şimdi. Eğer toplantı olmasaydı.

Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu -ona karşı koyamadı- ve geri çekildi. "Eve döndüğümüzde daha çok konuşuruz. Babamla konuşmaya hazır mısınız?"

Kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Hadi yapalım şu işi."

Serbest eliyle kemik bir hançerin kabzasını kavradı.

Sonra kapıları tekmeleyerek açtı. O ve Sunny yan yana taht odasına girdiler.

"Aman... Vay canına." Aval aval baktı ve fısıldayarak, "Burası cennet mi?"

Çünkü bu cennetin kaslı versiyonu gibi hissettiriyor."

William çenesini patlattı. Bir randevudayken bile, Başka bir kadına hayranlık duymakta hiç tereddüt etmemişti. Sunny, her biri Hades'in kürsüsüne tünemiş dokuz krala ağzı açık bakarken, salyalarını siliyormuş gibi yaptı.

Bunu hak ediyorum, gerçekten hak ediyorum. Oh, geri dönüp kendi kışını tekmelemek için.

"Merak etme, Ever Randy," dedi elini sıkarak. "Seninle eve döneceğim. Elbette, Rathbone'un yüzünü hayal edebilirim, ama-"

Adam hırladı ve kadın güldü. Şaka!

Hades kafataslarından oluşan bir tahtta oturuyordu, kucağında sevimli bir kara kedi tünemişti. Kürkünü Dr. Evil tarzı okşuyor, duygusuz bir ifade takınıyordu - William hariç herkese yaptığı bir şeydi bu. Şimdiye kadar.

Sanki bir fiş çekilmiş gibi neşesi kaçtı. Hades onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Lucifer'e yaptığı gibi onu da silmişti. William'ın katlanmak zorunda kalacağını hiç düşünmediği bir kader.

Axel yüzünden bir parçası ölecek miydi? Başardım Hades, ama hatalı olan sensin, kehanet değil.

Sunny birleşen ellerini kaldırdı ve adamın sırtını kadının yanağına yasladı. Bir rahatlık, destek ve sevgi jesti.

Dünyadaki en zarif kadın onu seviyor muydu? Bu düşünce onu seksten daha fazla heyecanlandırmıştı. Gerçek bir şok.

Birdenbire Hades'i görmezden gelerek diğer krallara odaklanmak için ihtiyaç duyduğu güce sahip oldu.

Elbette Rathbone vardı, gelmiş geçmiş en büyük şerik değiştirici. Tanıştığı herkese dehşet saçan Birinci Achilles. William ve görünüşe göre Sunny hariç herkese. Bir unvan kullanmayı reddeden Nero. Diğer erkeklerin beyzbol kartı topladığı gibi kadın toplayan ve bir zamanlar William'ın kahramanı olan Dul Bırakan Baron. Deli Gabriel'in akıllı bir gelip bir gidiyordu. Uzun zaman önce William'ı kılıç yapma sanatında eğitmişti. Unutulmuş Falon, istediği zaman istediği kişiyi ele geçirme yeteneğine sahipti. Ve bunu sık sık yapardı. Şaka olsun diye William'ı birkaç kez ele geçirmişti.

Son olarak, Hunter the Scourge ve Bastian the Uninvited, sadece varlıkları bile bazı canlıların yavaşça ölmesine neden olan kardeşler.

Bu erkeklere her zaman hayranlık duymuştur. Hades gibi, onlar da aşırı güç sahibiydiler.

Bakışlarını odanın geri kalanında gezdirdi. Altın duvarları, elmas zemini ve vitray pencereleri vardı. Hades'in bir başka aldatmacası daha. "Şeytani" süslemelerin olmaması insanları rahatlatmaya meyilliydi. Bu büyük bir hataydı, genellikle de sonuncusu olurdu.

"Kız kim?" Baron derin sesi yankılanarak sordu. "Sana da merhaba. Merhaba, Rathbone." Sunny öyle tatlı el salladı ki

William'a etrafı büyük, kötü kurtlarla çevrili masum Küçük Bo Peep'i düşündürdü.

Savaşçısını böyle zarif bir kıyafet içinde, seksapel gümüş-beyaz saçları dağınık, mor gözleri parlak bir şekilde ilk gördüğünde, sanki aşırı dozda Viagra almış gibi acı verici bir şekilde sertleşmişti.

Hâlâ çelik gibi sertti. "Ben Sunny Lane. I-"

"Bana ait. O benim," diye araya girdi William. Onu sahiplenmek göğsünü gururla kabartıyordu. "Ona yapılan bir kötülük

Ben."

"Merak eden varsa diye söyleyeyim, o benim. Oh! Şu güzel kediciğe bakın!" Onun elinden kurtulan kız, umursamadan Hades'e doğru fırladı.

Kralların her biri bir elini bir silahın üzerine koyarak hazırlandı. William onun önünde parlayarak kalkan görevi gördü. Kız onun sırtına çarptı ve eğer William bir kolunu beline dolayarak onu sabit tutmasaydı geriye doğru sekecekti.

Göğüsleri kürek kemiklerinin altındaki bir noktaya çarptı, o kadar harikulade yumuşaktı ki.

"O sadece kediye sevmek istiyor." Sesi arzudan boğuklaşmış olsa da, "Bırak okşasın," diye eklerken otoritesiyle derinleşti.

Sunny izin beklemedi. William'ın etrafından dolandı ve kediye sevmek için eğildi. "Merhaba güzel bebek. Adın ne senin? İnsanlar kara kedilere karşı aptal ve şüpheli olduğu için, bahse girerim Venom ya da Killer gibi vahşi bir şeydir." Geniş, dişlek bir sırıtışla hayvanı sahiplendi. Yine izin almadan. "Neden sana Aşk Böceği demiyorum?"

Hades hiçbir itirazda bulunmadı.

Gece kadar koyu renkli kürkünü okşarken William onu geriye doğru çekti. Her zamanki paranoyası neredeydi? Kötülük etrafını sarmıştı. Tabii... cevap ona çarptı, ciğerlerine hava doldu, içini yeniden neşe doldurdu.

Benimle güvende hissediyor. Söz verdiği gibi, herhangi bir tehdit veya sorunla ilgilenmesini bekliyordu. İlgileneceğim güzelim. Memnuniyetle.

Kedi William'ı kokladığı anda kollarına atladı.

"Yine mi bu?" diye mırıldandı Sunny.

Krallar onu farklı seviyelerde bir eğlenceyle izliyor, William'ı çok kızdırıyorlardı. Beni eğlendiriyor. Beni, başkasını değil.

Toplantıyı başlatmaya hazır bir şekilde, "Elimde garip oymaları olan altın bir madalyon var. Lucifer bu madalyonu

ve başarısız oldu. Her ne ise, kara büyü ile dolup taşıyor."

Şimdi dinleyicileri hareketsiz ve sessizdi. Tüm dikkatleri onun üzerindeydi.

"Nasıl?" Hades sonunda konuşmaya tenezzül ederek sordu. Tek bir kelime. Tek bir soru. Küçümseme ile damlayan bir ses.

William'ın neşesi bir kez daha uçup gitti. Hades'i seviyordu. Hades'i her zaman sevecekti. Yine de, her etkileşime girdiklerinde aralarındaki uçurum büyüyor gibiydi. Sunny olmasaydı, yıkılabilirdi.

"Nasıl aldığım önemli değil," dedi, Sunny'nin satın almadaki rolünü açıklamak istemeyerek. "Ne işe yaradığını biliyor musun?"

"Fark etmez," diye yineledi Hades. "Onu bana vereceksin."

Başka zaman olsa William itaat ederdi. Aralarındaki gerginlik ve Sunny'nin eşyaya olan bağlılığı yüzünden, "Hayır, onu saklayacağım," diye homurdandı.

Diğer krallar öfkeyle hırladılar. Demek öyle. Onlar da ona sırt çevirmişlerdi. Harika. Acıyı görmezden gel. Kendi öfkene odaklan.

Hades alışlagelmiş boş maskesini taktı.

"Doğrudan bir emre itaatsizlik mi ediyorsun?" Akhilleus sordu.

Falon iki parmağını koyu renkli, kirli sakallı çenesinin üzerinde gezdirdi. "Ben de öyle duydum."

"O zaman kulakların çalışıyor." William manik bir gülümseme sergiledi. Dayanmaya çalış, sana meydan okuyorum. "O benim ve benim olanı saklarım."

Sunny kediye mırıldandı, havadaki şiddet tınısını umursamıyordu.

Parmaklarını tahtın kollarına vuran Hades, "Bu toplantıyı Lucifer'in eylemleri hakkında sizi bilgilendirmek için düzenledim. Geçtiğimiz iki gün içinde, her birimizden birini çalmak için hilelerini kullandı ve ona her saldırdığımızda bir tutsağı öldürmeye yemin etti."

William yeniden gerildi. Piç kurusu asla sözünü tutmazdı, bu da esirleri ne olursa olsun öldüreceği anlamına geliyordu.

Ahıra Sunny'yi kaçırmak için mi gelmişti?

"Senden kimi aldı?" William babasına sordu.

Bir duraklama. Sonunda Hades tersledi, "Kim ve ne. Ayna."

Onun kıymetlisi. Birçok Geleceğin Tanrıçası'nı barındıran sihirli ayna. Lucifer'a savaş planlarını saldırmadan önce anlattıysa... Kahretsin. Kahretsin! Kahretsin!

Sunny inanamayarak krallara baktı. "Siz kral mısınız yoksa hercai menekşe mi? Halkınızı geri alın artık. Sorun. Çözüm."

William aniden gülme isteği duydu ama sert bir ifade takınmaya çalıştı. Sunny... başkalarıyla, özellikle de güçlü erkeklerle iletişim kurmak... bundan daha iyi bir eğlence olamazdı. Ve daha iyi bir kadın da. "Hiç arkadaş edinmiyorsun, Sundae."

"Yani?"

Onun tavırlarını seviyordu. Ağzını her açtığında onu daha çok seviyordu. Ya da hareket ettiğinde. Ya da nefes aldığı anda. Ve kahretsin! Hâlâ sertti, sonunda onun içine girmek için can atıyordu. Ona sahip olmalıydı. Yakında.

Yakında yeterince yakın değil.

Bugün.

Onun içine boşalmadan, özüyle onu damgalamadan daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

Nero sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi eğildi. "Diline dikkat edeceksin kızım, yoksa kaybedersin."

Lav gibi kanı olan William ileri doğru bir adım attı. Emir üzerine sırtından dumanlı kanatlar fırladı. "Onunla bir daha böyle konuşursan, ittifakımız sona erer."

"Yeter!" Hades ayağa kalkarken bağırdı. "Başka bir iş emrimiz var mı?"

"Evet." William derin bir nefes aldı. "Evelina elimde. Lucifer henüz bilmiyor. Sevdiklerine gelecek herhangi bir zararın onun ölümünü garantileyeceğini bilmesini sağlayacağım."

Evelina'nın kaçıışı Lucifer'in gururuna büyük bir darbe indirmişti. Eğer Evelina ölürse, intikamını alamayacaktı. Lucifer'ı tanıyan biri olarak, intikam için her şeyi yapardı.

Krallar memnuniyetlerini belli ederek başlarını salladılar. Hades hariç; onun ifadesi bir kez daha donuklaşmıştı.

"O madalyonu istiyorum, William," diye mırıldandı Hades. "Onu bana ver."

Başka bir emir. "Ya yapmazsam?" diye sordu usulca. Sessizlik hüküm sürüyor, saldırganlık havayı dolduruyordu.

"Eğer yapmazsan... savaşa gideriz," dedi Hades basitçe. Ciddi olamazdı. Babası, onu seven ve büyüten adam, gerçekten hayatını tehdit etmiş miydi?

İnanamayan William, Sunny'ye baktı.

"Penisin çok tatlı," dedi ve krallardan kıs kıs gülüşmeler aldı. Yine, Hades hariç herkesten.

Tercümesi: Hades doğruyu söylemişti. William ile savaşacaktı. Bir madalyon için.

İnançsızlığı incinmeye dönüştü. İncinme öfkeye dönüştü. Yaşadıkları onca şeyden sonra ilişkileri böyle mi bitecekti?

Hades'in geri adım atacağını umarak babasının bakışlarıyla karşılaştı. Onun yerine babası -eski babası- inatçılığın timsali olarak çenesini kaldırdı.

Evet. İlişkileri böyle sona erdi.

Öfke derinleşti, William'ın kemiklerine sızdı. Ruhuna. Bir parçasının yapmak istediği gibi dizlerinin üzerine çöküp af dilemeyecekti. Ağlamayacak ya da ağıt yakmayacaktı. Ne burada, ne de şimdi. Sonra...

"Kendin çıkabilirsin." Hades ayağa kalktı, topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı, "Naomi. Gel."

Kürklü bebek William'ın kollarından sıçrayarak deri babasının peşinden gitti. Yarı yolda, o güne kadar gördüğü en büyük pantere dönüştü.

"Kehaneti kendi kendine dolduruyorsun," diye seslendi. "Bunun farkında mısın?"

Sessizlik.

William bir an için olduğu yerde kalakaldı, her saniye daha da öfkeleniyordu. Ta ki Sunny parmaklarını onunkilerin arasından geçirip onu kabul ettiğini ve arzuladığını hatırlatana kadar.

Hayat arkadaşlarınız hayatınızı daha iyi hale getirdi. Kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim. Asla.

"Şu esrarı içip eve gidelim bebeğim," diye yalvardı sadece onun kulakları için.

Evimdeyim. Evet. İş sona ermişti. Krallara başıyla selam verdi. "Hanımlar." Sonra Sunny ile birlikte uzaklaştı.

"Büyük, kötü kurt oflayıp pufladı ve kızın külotunu indirdi."

William'ın içinde bir şeyler değişmişti. Sunny bunu Hades'in sarayına vardıklarında fark etmişti, ama asıl yatak odasına girdiklerinde fark etmişti. Daha gergindi, gözleri çılgına dönmüştü. Aurası bile değişmişti, bulanıklığın içinde kor alevler yanıyordu. Öfke ve acı korları.

Hades ona karşı çok zalim davranmıştı. Tek boynuzlu at formuna geçmemek ve kralı kara kalbinden bıçaklamamak için kendini kontrol etmek zorunda kalmıştı.

Şu anda William odada -yatak odalarında- volta atıyor, her adımında kalbinden bir parça daha kopuyordu.

"Sanırım aileden biri ölmüş gibi hissediyorum ve bu berbat bir şey. Ama burada hatalı olan sen değilsin bebeğim," dedi ona, yatağın kenarına yaslanarak. "Hades'in davranışları onun karakterini gösteriyor, senin değil."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Burada kal. Dawn'ı yürüyüşe çıkaracağım." Cehennem köpeğine doğru parladı, sonra parlayarak uzaklaştı ve ikisi gözden kayboldu.

Sözlerini hiçbir zaman kabul etmedi ama Sunny onun terk edişini bir reddediş olarak algılamadı. Kaybı ve düşüncelerinizle baş başa kalma ihtiyacını anlıyordu. William'ı da tanıyordu ve onun dokunmaya, diğerlerinin havaya ihtiyaç duyduğu gibi ihtiyaç duyduğunu biliyordu; bu ona yaşadığını, kabul edildiğini, önemli olduğunu ve istendiğini hissettiriyordu. Çocukken özlediği her şeyi. Bu yüzden o kadar çok kadınla yatmıştı.

Döndüğünde Sunny ne yapacağını biliyordu. Seks! Daha fazla beklemek yok. William'ın etrafında, onun uyarılma seviyesi

sürekli kaynamaya devam etti, her his arttı.

Onunla birlikte olma düşüncesi bile göğüs uçlarını germiş ve külotunu ıslatmıştı. William'ın ondan yanına taşınmasını istemesi... "Acaba aradığı kişi ben miyim?" diye merak etti. Onun hayat arkadaşı mıyım?

Bu olasılık kalbini hoplattı. Onun hayat arkadaşı olmak istiyor muyum?

Öyle olduğunu düşünüyordu. Ama aralarındaki ilişkinin iç yüzünü düşünmeden önce, adamın çekmeceye kilitlediği sayfayı kontrol etmeliydi. Her an geri dönebilirdi.

Kalbi güm güm atarak şifonyere koştu ve üst çekmeceyi açarak kitabını kurtardı ve günlüğünden bir sayfa kopardı. Muhtemelen bunu unutmasını bekliyordu. Hiç şansı yoktu.

Kelimeleri tararken kan beynine sıçradı. Kafasından bir korku bulutundan başka her şey fırladı. O ölmeliydi. Ölmeli. Diiiiiie. Dieeeeeeeee. Öl öl öl öl. Diediediedie. William ölmeli. William öldürülmeli. Öldürün onu. Öldürün onu.

Pasaj uzayıp gidiyordu ama daha fazla dayanamadı ve çekmeceye geri koydu. Baktığında yüzünün solmasına şaşmamalıydı.

Neden Sunny'yi o anda kapı dışarı etmemişti? Neden ona yanına taşınmasını teklif etmişti?

Tabii sadece onu korumak istemediyse?

Hayır. Bu fikri bir kenara bıraktı. Adam onu istiyordu. Bunu şüpheyi yer bırakmayacak kadar iyi biliyordu. Adamın ona bakışı, sanki daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiş gibi... Oh, evet. Beni istiyor.

Tamam. Şimdilik notu unut. Kitabı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde çözecekti. Aslında, her sembolü çözene kadar çalışacaktı. Yarın, her sembolü çözene kadar kitabı inceleyecekti. İş bitene, lanet bozulana kadar durmak yoktu. Bu gece, o sadece bir kızdı ve William da sadece bir çocuk. Taşınmalarını vaftiz edeceklerdi.

Sunny kitabı da çekmeceye geri koydu, sonra aceleyle yatağa gidip elbisesini çıkardı. İç çamaşırlarıyla yorganın üstüne çıktı ve uzandı. Hey! Yatak farklıydı. Bunun yumuşak bir şiltesi, ejderhalarla oyulmuş dört poster ve kenarlarını örten ince beyaz bir gölgeliği vardı. Ama... ama yokluklarında yatağı neden değiştirmişti ki?

Buluşmadan önceki tuhaf davranışını, sevişmek isteyip sonra aniden fikrini nasıl değiştirdiğini hatırladı. Yeni bir yatak istediği için mi?

Peki ocakta ateşi kim yakmıştı? Alevler havayı onun en sevdiği sıcaklığa kadar ısıtmıştı: kızarmış.

William birkaç dakika sonra döndü, Dawn yoktu. Onu Pandora'yla bırakmış olmalıydı. Elleri yumruk olmuş, sığ nefesleri hızla geliyordu. Öfkesi mi artıyordu, yoksa uyarılmış mıydı?

"Merhaba William," diye homurdandı. "Sana bir hediyem var."

Bakışları ona yakınlaştı ve yırtıcı bir hayvan avını seçmiş gibi daraldı. "Kafamı toplamak için yürüyüşe çıktım ama senden uzaklaştığım her adım kaosu daha da kötüleştirdi."

"Peki ya şimdi?"

"Hatta. Daha da kötüsü." Hareketleri kesildi, gömleğinin arka yakasını kavradı ve malzemeyi yukarı doğru çekti. Sesi çakıl taşı kadar sertti: "Hayatım boyunca akla gelebilecek her türlü işkenceyi gördüm ama hiçbiri bu kadar işkence verici değildi. Seni görmek ve içinde olmamak."

Gerçekleşiyor. Bunu gerçekten yapacağız. Sarsıntılar onu sarstı. Tek yapabildiği? Başını sallamak.

Bakışları ısınarak onu izledi. "Seni becermek istiyorum, Sundae. Sertçe."

Sesi daha da sertti. Her zamanki gibi duyularını okşuyordu ama nasırlı bir elin okşamasıydı bu. Lezzetliydi. "Evet. Benimle ol." Lütfen.

Zarif ama tehditkâr bir tavırla yatağın ayak ucuna doğru yürüdü. Adamın devasa bedeninden yayılan ısı, kadını görünmez alevlerin içine çekti. Şehvetli kokusu çıra görevi görüyordu.

Muazzam cüssesi ona kendini kırılğan ama aynı zamanda güçlü hissettiriyordu.

İri ve güçlüydü, ama yine de onun gibi titriyordu, sanki onun görüntüsü onu tekinsizleştirmişti.

Bundan sonra ne yapacaktı? Birlikte oldukları her gün merak edeceğini düşündüğü bir soruydu bu.

Adam derisinin fermuarıyla oynadı ve kadın büyülenmiş bir şekilde izledi, nefesleri daha hızlı, daha keskin geliyordu. Karnında çırpıntılar alevlendi. "William," diye homurdandı, dik bir pozisyona geçmek için manevra yaptı. "Öp beni. Dokun bana."

"Yakında," diye söz verdi. "Önce beni ne kadar arzuladığını göster." Bir fatihin emri.

Sütyenini yırttı. Külotunu. Çıplak bir halde yatağa uzandı, dizleri yukarıda ama kapalıydı.

Bakışları ısındı. Yanıyordu. Ona sanki hayatta kalan tek kişi oymuş gibi bakıyordu. Sanki dünya yanmış ve o da tek can simidiymiş gibi.

Sanki onun için ölecekmiş ya da onun içinde olmak için adam öldürecekmiş gibi. "Göster bana," dedi.

Yavaşça kalçalarını ayırdı.

Çıkardığı ses? Saf ihtiyacın gırtlaktan gelen iniltisi. Bir elini ağzının üzerinde gezdirdi, kadının bayıldığı bir hareketti bu, pazılarındaki ve karnındaki kaslar kasıldı. "Çok pembe ve güzel, çok güzel, sadece benim için yaratılmış."

Sersemlemiş bir halde, "Sadece senin için" dedi. Bu erkeğin vasıfsız olduğunu nasıl düşünebildim? Bakışlarını adamın ereksiyonuna indirdi ve dudaklarını yaladı. "Bu sadece benim için mi?"

"Bunun bir adı var," diye beklenmedik bir şekilde alay etti, yukarı aşağı, aşağı yukarı okşadı.

"Prenses Sparkles?" diye karşılık verdi. "Koca Willy?"

"Efendim. Sadece sizi memnun etmek istediğimi söyleyin, Efendim."

Bunu yapacağını düşünmemişti. O da yaptı. Küçük bir çimdikle. Şaftına bakarak, "Sadece seni memnun etmek istiyorum bebeğim. Daha yakına gel."

Alay aniden sona erdi, açlık yüz hatlarını kararttı.

"Sıra sende," diye mırıldandı. "Sadece sizin zevkiniz için yaşadığımı söyleyin, Sahibem."

Ağzının kenarları tekrar seğirdi. "Ben sadece Bizim için zevktir, Sundae."

Mmm. Bunun sesini sevdi.

"Kendine dokun," diye emretti şimdi. "Bana nasıl olduğunu göster -"Sahip olduğun en iyi aşık doyurulmayı sever."

İtaat etmeye hevesli bir şekilde bir elini karnına götürdü ve bir parmağını ıslaklığının derinliklerine kaydırды. Zevk. Mutluluk. Bir iniltiyle kalçalarını sallayarak dalgalandı.

Özlemi hissediliyordu. Bir çiftleşme çağrısı, tıpkı sevgiliyi çağırmak gibi. Botlarını tekmeledi ve silahlarını yere bırakarak silahsızlandı. Yiğın büyüdükçe metaller şingırdadı. Ve büyüdü. Bunu yaptıktan sonra fermuarını indirdi ve ereksiyonu serbest kaldı. Nem yarığı çoktan ıslatmıştı.

Kadın kendini daha hızlı parmakladı. Adam nefes nefese kaldı; kadın da nefes nefese kaldı, kesik kesik nefesleri erotik bir film müziği oluşturdu.

Pantolonu indirip çıkardı ve kadın gözleriyle onun vücudunu yedi. Dövmeli göğsü ve ağız sulandıran sekiz paketi meze görevi görüyordu ama dünyasının yeni merkezine giden şekerleme yolu bütün bir öğün sağlıyordu.

Dünyadaki en güzel adam benim.

Evet, sayısız kişi ondan hoşlanmıştı. Ne olmuş yani? Onlar sadece benim için alıştırmaydı. Ve dürüst olmak gerekirse, onlar için biraz üzülüyordu. Su katılmamış mutluluğun ilk tadı onların sonuncusu olmuştu.

"İstediğin bu mu? İhtiyacın olan bu mu?" Boyunu okşadı, yukarı, aşağı, vahşiliği ve heyecanı onunkini körükledi.

"Evet! Ver onu bana." Boş, ağırlı, parmaklarını daha da derine göndererek sırtını kamburlaştırdı. Kızın kendinden geçme iniltileri adamın övgü homurtularıyla karıştı.

William şiltenin üzerine tırmanırken yatağın ayağı eğildi. Vahşi gözleri ağır ağır kapanarak kadının vücudunda gezindi. Elleri onun farklı bir yerine her değdiğinde, karnındaki gergin kaslar kasılıyordu.

O mükemmelliktir.

Her iki şakağına da birer yumruk attıktan sonra kalçalarını kadının kalçalarının arasına sıkıştırarak bacaklarını birbirinden daha da ayırdı. Ereksiyonunu gümüşü beyaz buklelerden oluşan küçük üçgenin üzerine yerleştirdi ve zevkle titredi.

Aramızda yakıcı bir sıcaklıktan başka bir şey yoktu.

Onun bileğini kavradı ve tahrikten ıslanmış parmaklarını ağzına götürdü. Birbiri ardına yalayarak onu çılgına çevirdi. Hiç bu kadar hararetle acımamıştı.

Bir ilacın sesiyle, "Tadın nasıl gökkuşağı gibi?" diye hırladı.

Bilmiyorum. İhtiyaçtan başka bir şey bilmiyorum. "Öp beni," diye yalvardı, inleyerek.

Eğildi, eğildi, ağzını onunkinin üzerine eğdi. Dili içeri girdi. Ustaca. Kadının tadı gökkuşağı gibi olabilirdi ama adamın tadı koyu, zengin bir şarap gibiydi. Sarhoş edici.

Nefes alışverişinde bulundular ve birbirlerine sürtündüler, her hareket erkeğin ereksiyonunu kadının klitorisine doğru bastırıyordu. Baskı artıyor, engellemeler parçalanıyordu.

Inleyerek başını kaldırdı. "Sundae'me bak." Uyarılma onun insanlığını sıyırmış, gerçek bir karanlık prensini ortaya çıkarmıştı. "Vücuduna yaptığım şeyi seviyorsun."

Ses tonundaki memnuniyet onu çılgınlığa sürükledi. Çırpındı ve gerildi. "Daha fazlasını istiyorum" demeye çalıştı. Ama tutarsız kelimelerle inledi. Utanmaz ve ahlaksız bir şekilde kalçalarını yuvarlayarak adamın uzunluğunun ucunu kovaladı.

Her seferinde son saniyede diğer yöne doğru eğilerek penetrasyonu engelledi.

Bir eliyle kollarını başının üzerinde zincirledi. Diğer eliyle göğüslerini yoğurdu ve meme uçlarını sıkı. Teninde şimşekler çakıyor, boğucu, baş döndürücü bir sıcaklık yayıyordu.

"Doyamıyorum." Başını eğdi. Dudakları meme ucuna yapıştı ve sertçe emdi. Daha sert. Emme ve çimdikleme, emme ve çimdikleme arasında gidip gelirken, görkemli bir çılgınlık onu ele geçirdi.

Onu istiyorum.

Onu alacağım.

Hiç bu kadar tahrik olmamış, hiç bu kadar ateşlenmemişti. Adam parmaklarını karnında gezdirip bir parmağını yavaşça göbeğine soktuğunda, kadın elinin üzerine kapandı. Çok güzeldi!

"Daha fazla," diye talep etti. "Bir parmak daha. İçine sok. Lütfen!" "Sundae'm zevklerini nasıl da seviyor." Bir sonraki

İçe doğru daldırdığı ikinci parmağıyla kadının nefessiz bir çığlık atmasına neden oldu. Gerginlik... coşku.

Başiboş bir düşünce fısıldadı: Aldığın kadar vermelisin.

Yavaşladı. Birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca ona gizli fantezilerini hiç sormamıştı. Bu bir rezaletti. Sunny onun bu mutluluğu bilmesini istiyordu. Bir kadınla hep yapmak istediği ama hiç yapamadığı şey neydi?

Düşün, düşün. Düşünebilir miydi? Parmaklarını ne kadar derine sokarsa o kadar hızlı makaslıyor, parmak eklemleri kadının iç duvarlarını okşuyor, tüm doğru noktalara çarpıyordu. Zevk ıstıraba, ıstırap zevke dönüştü.

Dövmelerini yala. Meme uçlarını dille. Testislerini em.

Evet, evet. Ama bir kez daha, iki parmağını derinlere, daha derinlere soktu ve kadın aklını kaybetti, haykırdı. Önce gel, sonra düşün ve yala, fiske vur ve em.

"Üçüncü bir parmak," diye yalvardı. "Onu bana ver."

"Hazır değilim." Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından itti. "Çok sıkısın, sundae."

"Şikayet mi ediyorsun?"

"İşkence gördüm. Sana daha büyük bir şey vermek istiyorum."

Kurnaz bir tek boynuzlu at gibi bacaklarını adamın beline doladı ve ayak bileklerini kilitledi; adamın parmaklarını içine, ereksiyonunu da uyluğunun iç kısmına hapsetti. O kadar ateşliydi ki sonsuza dek damgalanmış gibi hissetti.

Nefes alıp verdi. Alnından ter damlıyordu ve gözlerinden gerginlik fışkırıyordu. Baştan çıkarmanın vücut bulmuş haliydi, eşi benzeri olmayan bir savaşçıydı. Ve benim. Ama düşündüğü kadar kurnaz değildi. Parmaklarını hapsederek hareket edememelerini sağlamıştı. Sürtünme lazım!

Bacaklarını indirdi.

Adam kadının bileklerini serbest bıraktı ve ensesini avuçladı. Çılgına dönmüş bir halde parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi, tırnaklarını adamın kafa derisine gömdü ve adamın ağzını tekrar kendi ağzına çekti.

Ağızları birbirine çarptı, dilleri yuvarlandı ve itişti. Nihayet! Üçüncü bir parmak soktu ve oh, o gerginlik. Yanma. Onları itti ve geri çekti. İtti, geri çekti, her vuruşta hızını değiştirdi ve kadının bir sonraki hamlesini asla tahmin edememesini sağladı.

Sadece kıvranıp yalvarabiliyor ve adamın sırtına vurabiliyordu. Baskı hâlâ devam ediyordu. Çok yakın, çok yakın. İhtiyacı vardı-

İşte bu.

Başparmağını onun zonklayan klitorisine sürttü ve adını haykırarak onu uçuşumun kenarına fırlattı.

"Üç şeyde iyiyimdir. Seks, öldürme ve seks.
Evet, sekste o kadar iyiyim ki iki kez
söylemek zorunda kaldım."

William sancılar içinde kaybolmuştu. Sunny'nin boşalmasını izlerken, yüzü zevkten ışıldarken... iç duvarlarının parmaklarının etrafında sıkıldığını hissederken... Canlanmıştı, gökkuşağının tüm renkleri gözlerinde parlıyordu, saçları beyazdan maviye, pembeden siyaha tekrar tekrar değişiyordu.

Daha görkemli bir manzara var mıydı? Bittim ben.

Çekingen ve çekingen olmayan, açgözlü, bencil, verici, fetişleri olan ve olmayan, soğuk ya da sıcak, sadist ve mazoşist, onu kazanmak ya da incitmek isteyen aşıklarla birlikte olmuştu. Ama onu bedenine ve ruhuna sahip olmak için çaresiz bırakan bir kadınla hiç birlikte olmamıştı.

Kadının iç duvarları parmaklarına kenetlenmeyi bırakmadan ve kadın tamamen doymuş bir halde yatağa yığılmadan önce, adam ıslak parmaklarını çekti.

Kız tek boynuzlu at küfürleri savururken, adam kızın ıslaklığını dudaklarına ve meme uçlarına yaydı. Göğüsleri sanki sadece onun için yaratılmış gibi ellerine uyuyordu. Kızın her yeri ona uyuyordu.

Birbirine kilitlenmiş iki yapboz parçası.

Adam ereksiyonunun ucunu kadının girişine yerleştirdiğinde, kadının küfürleri yalvarışlara dönüştü.

Bir an için sanki bir şey unutupmuş gibi hissetti. Ancak bu düşünce oluşur oluşmaz ortadan kayboldu ve tek endişesi zevk oldu.

"Yap şunu!" diye bağırdı. "Lütfen."

"Seni... incitiyor muyum?" diye homurdandı.

"Hayır, hayır, durma." diye emretti.

Her nefes alışında bir iki santim içeri kaydı ama kadın sıkıydı, çok sıkıydı. Alnında daha fazla ter boncuklandı. Kasları gerginlikten şişmişti. Onun içine girmemek için gücünün her zerresini kullanması gerekiyordu.

Dudaklarını yaladıktan sonra bir santim daha içeri itti. Islak ısı onu yaktı. Şişkin kasları titremeye başladı, yavaş ve sabit bir tempoyu korumak için aşırı çaba gerekiyordu. Ona zarar vermeyeceğim.

Onun adını inledi. Tek bir hamleyle tırnaklarını onun kıkına geçirdi ve kalçalarını kaldırarak onu kabzasına kadar itmeye zorladı. Sonunda, adam tamamen içine oturmuştu.

Baskının hafifleyeceğini düşünmüş, ummuştu.

Baskı daha da arttı.

"Bu beklediğimden biraz daha fazla acı verdi," dedi nefes nefese.

Suçluluk duygusu arttı. Geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşmıştı. Zevkin ötesini düşünme ya da görme yeteneğini kaybediyordu. Daha fazlasını istiyordu ve buna sahip olacaktı. "Bana ne zaman... hazır olduğunu söyle... hareket etmem için," dedi nefesler arasında.

Dudaklarını yaladı ve başını salladı, ardından kalçalarını deneysel bir şekilde salladı. Kükremesini durdurmak için dilini ısırdı, görüş alanına cinsel bir sis çökmüştü.

Başka bir taş, bu daha güçlü. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Göz kapakları ağırlaştı, dudakları bir solukta ayrıldı. Aynı anda, en sığ vuruşları taklit ederek sürekli sallanana kadar küçük sinir demetini titretmek için vücutlarının arasına uzandı.

Dayanamayacağım.

Yapacağım, lanet olsun. Kadının zevki şimdi ve her zaman önce geliyordu, ama sersemletici uyarılmışlık onun en köklü saldırganlığını ateşlemişti ve bunun bedeli ağır oluyordu. Onun içine girme, damgalama ve sahiplenme ihtiyacı onu kuşatmıştı. Kontrol! Onu öldürse bile Sunny'nin şimdiye kadar sahip olduğu en iyi sevgili olacaktı.

William ucuna kadar geri çekildi, hâlâ şişmiş klitorisiyle alay ediyordu.

Yanakları kızardığında, "Hazırım, hazırım!" diye bağırdı.

Evet! Evet! Bir kükremeye, yatağı sallayarak tekrar içeri girdi. Vücudunu onunkinin etrafında kıvrırken küçük inlemeler kaçtı, bu yüzden tekrar yaptı. Ve tekrar. Tekrar. Onun içine girdi.

"Daha sert!" diye emretti. "Daha hızlı!"

Hayır. Hayır mı? Daha yavaş. Bunun tadını çıkarmak istiyordu. Ama bir kolunu dizinin altından geçirip bacaklarını daha geniş açmaya zorladığında kontrolü yıprandı. Diğer eliyle yatak başlığını kavradı, pazusu esnedi.

Bir kez daha, kabzasına kadar vurdu, zevk onu neredeyse kör ediyordu.

Başını eğdi, dudaklarını vahşi, hınzır bir öpücükle aldı. Benim meleğim... benim baştan çıkarıcım... benim her şeyim? Birbirlerinin dillerini emdiler, dudaklarını ısırıldılar. Dişlerinin şakırdaması genelde hoşuna giden bir şey değildi. Onunla, sevişmelerinin vahşiliğiyle, bunu tutkularının bir işareti olarak gördü ve sadece daha fazlasını istedi. Kadının tadı cennetten geliyordu, yemyeşil vücudu onun oraya açılan kapısıydı.

Onun cennete açılan kapısı olmak istiyordu. Hayatının geri kalanında her gün bunu ve William'ı arzulamasını istiyordu.

"Durma, durma, asla durma," diye nefes nefese kaldı.

Son, lanet olsun! "Çok iyi, aşkım. Çok güzel. Beni memnun ediyorsun... her şekilde." İçeri daldı, geri çekti, sürtünme düşüncelerini karıştırdı. Akılsızca, serbest bıraktı. Vuruyordu. Vuruyordu.

Onun altında kamburlaştı, onu daha derine, daha derine gönderdi. Kadından bir çığlık yükseldi, iç duvarları adamın boyuna kenetlendi ve onu sıcak kadınsı balla yıkadı.

Baskıya dayanamıyorum. Çok fazla. William son bir hamleyle başını geriye attı ve kükreyerek aceleyle boşaldı, kadınının içine boşaldı.

Küçük tek boynuzlu at onu vahşi bir doruğa ulaştırdı. Hayatının en vahşisi.

Kasılmalar dindiğinde adam kadının üzerine yığıldı ama yana doğru yuvarlanarak onu kollarının arasında tuttu. Kadın kıvrılırken

Alnını, burnunun ucunu ve boynunun dibinde hızla atan nabzını öptü.

Memnuniyet onu sarmıştı, tuhaf ve harikulade bir his. Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi ve "Artık sahip olduğun en iyi ikinci sevgilisin," dedi.

* * *

"Kibirli bluebell," diye mırıldandı Sunny, içinden gülümseyerek.

William bir kahkaha attı, gerçek bir kahkahaydı ve kadın otelin barında duyduklarının sahte olduğunu anladı. Tek yapabildiği? Onun yanına sokulmak ve ona hayranlıkla bakmak. Çok güzeldi. Eğlence yüz hatlarını yumuşatmış ve bebek mavilerini yıldızlara dönüştürmüştü.

"Bunu inkar edebilir misin, sundae?" diyerek saçlarını okşadı.

İçindeyken ona "aşkım" demişti, özlediği ve tekrar duymayı arzuladığı bir sevgi sözcüğüydü bu. Onu seviyor muydu?

Sarsıcı bir ihtiyaç ortaya çıktı. Beni sevmesini istiyorum. Onu sürümün bir üyesi yapmak istiyorum.

Parmak ucuyla meme ucunun etrafında gezinerek sonunda sorusunu yanıtladı. "Hayır. Yapamam."

Ona gülümsedi, gözleri parlıyordu, dürüstlüğü için bir ödüldü bu. "Daha önce hiç bir sevgiliyle yatmadım ve hayatımı tartışmadım, hiç istemedim... şimdiye kadar. Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek için yanıp tutuşuyorum."

Çaresiz. Evet. "Ben de senin hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum." "Kısasa kısas mı?"

"Anlaştık."

"Önce bayanlar. Sizi ne kadar memnun ettiğimle başlayın."

Oh oh oh, bu da neydi? Birinin güvenceye mi ihtiyacı vardı? Ne kadar sevimli! "Zevk aldım... mutluluk komasına girdim..."

Göğsü haklı bir gururla kabardı. "Aynı şey benim için de geçerli. Böyle bir zevkin var olduğunu hiç bilmiyordum."

Pekâlâ. Onun da güvenceye ihtiyacı vardı. Adamın sözleri doğrudan kadının aklına girmişti.

Aklına bir düşünce geldi. "Dawn nerede?"

"Baden ve Katarina onu ve diğer zebanileri doğal yaşam alanları olan Cehennem'in vahşi doğasıyla tanıştırıyor." Cep telefonu çaldı. Ekranı kontrol etti ve kaşlarını çatı. "Kralların her birinden birden fazla mesaj aldım. Madalyon için teklifte bulunuyorlar."

"Ne gibi?"

"Bir saray. Diğer eserler. Köleler. Ruhlar."

Suçluluk duygusu onu kavurdu. William'a madalyonun tam olarak ne olduğunu ve başka neler yapabileceğini henüz söylememişti. Şimdi söylemek mi, söylememek mi?

Söyle. Kesinlikle. Düşünmeye gerek yok. Artık resmi bir çifttiler ve bunu bilmeyi hak ediyordu. Yüzünde patlayabilecek bir potansiyeli var mıydı? Evet, vardı. Gücünü ve büyüsünü arttırmak için kullanabilirdi. Onu bastırmak için. Ama. Ona güveniyordu. Uzun zamandır kimseye güvenmediği kadar. Ama...

En büyük korkularından birini doğrulamış olacaktı. Onu ne kadar kolay öldürebileceğini öğrenecekti. Bu değerli anı mahvedecekti. Peki ya bu yüzden onu kaybederse? Midesi çalkalandı.

Yarın, diye karar verdi. Ona yarın anlatacak ve lanetin etkisi altında yazdığı korkunç şeylerden de bahsedecekti. Bugün, gerçeklikten kaçışlarını hiçbir şey engelleyemeyecekti.

"Bence onlara hayır demelisin," dedi.

"Bunu planlamıştım." Onun alınına bir öpücük kondurdu, ama gerildi. "Kahretsin! Doğum kontrolü hakkında hiç konuşmadık. Çiftleşme mevsimine çok yaklaştık ve daha yeni içine boşaldım."

Biz, sen değil. Bir çift olduklarının kanıtı. Kadını şaşırtan bir şekilde, adam üzgün görünmekten çok şaşırmış gibiydi. "Daha önce hiç unutmamıştım."

Oh, vay canına. Doğum kontrolü aklının ucundan bile geçmemişti. Ama bu da çiftleşme mevsiminin mistik sonuçlarından biriydi. "Büyü tek boynuzlu atlara ve sevgililerine doğum kontrolünü unutturuyor, bu yüzden kendimi her zaman gizli bir yere zincirlemeyi tercih ettim. Ama bunu yapmana gerek yok."

Bugün bir tane olmadan gitme konusunda endişelen.
Çiftleşme mevsimi dışında hamile kalamıyorum ve o zaman bile garanti değil." "Evin her yerine ve yatağımızın her yerine hatırlatıcılar asalım" diye ekledi. Lastik takın. Her ihtimale karşı.

Bir elini omurgasının çıkıntılarında gezdirerek,
"Yürüyebildiğim anda tabelaları asacağım. Bunu çok yakında tekrar yapacağımızı garanti ederim. Konu Sunny Lane olunca doyumsuz oluyorum."

Tüyleri ensesinden ayak parmaklarına kadar diken diken oldu. "Sana bir saat vereceğim, hayır, yarım saat, hayır, on beş dakika, hayır, gücünü toplaman için beş dakika, sonra seni tekrar alacağım, işaret olsun ya da olmasın."

Ona şefkatli bir gülümseme armağan etti ve bir tutam saçını nazikçe kulağının arkasına tutturdu. "Hayatında ne yapmak istiyorsun, Sundae? Şifreleri mi kırmak?"

Güzel soru. "Uzun süre boyunca tek hedefim hayatta kalmak ve Lucifer'i öldürmektir. Ayrıca, hayat planları olan insanlar çok sinir bozucu çünkü benim yapamadığım bir şeyi yapmayı başardılar. Ben de her şeyi çözmüş olmak isterdim, anlıyor musun? Gerçi şimdi düşündüm de, belki paralı askerlik oyununa katılır ve maaş çeki için iblisleri katlederim. Belki de kötü kalpli süper kahramanlardan oluşan bir ekip kurar ve cehennemin kötü sokaklarını temizleriz."

"Uh-oh. Sunny'm yaramaz bir kelime söyledi."

Kamburlaştı. "Dünyaların ve diyarların isimlerini söyleyebilirim, sanki, ama sadece söz konusu dünyalara ve diyarlara atıfta bulunduğumda."

"Bildiğim iyi oldu." Ona göz kırptı. "Eğer B seçeneğini seçersen, bir süper kahraman ismine ihtiyacın olacak. Yine de bir tane bulmak için beynini yormana gerek yok. Benim Küçük Azgınım olacaksın."

Ha! "O zaman Yalnız Sürücü'yü kullanman gerekecek." Adam kıkırdarken, kadın ellerini adamın üzerinde gezdirerek onu eğitti. "Biz başka şeylerle meşgulken, senin gizli fantezilerini bilmediğimi fark ettim. Ya da hayat planını."

"Fanteziler - tek boynuzlu ata dönüşen bir köpek bana

sarılmış halde uyurken, uyandığımda onun hala orada olduğunu görmek. Hayat planı-

Yeraltı dünyasının kralı olmak. Ben kral olacağım. Tek yapmam gereken Lucifer'in eski tacını bulmak."

Önce kalbi daha çok sevinçle doldu. Sonra zihni karışıklık içinde debelendi. "Neden onun tacını bulmak zorundasın? Neden zaten kral değilsin?"

İçinden uzun bir hava akımı sızdı. "Uzun zaman önce Cehennem'den taşındım. Burada dönüştüğüm erkekten hoşlanmadım -çok karanlık, ışıktan eser yok- ve yukarıda daha iyi bir adam olabileceğimi düşündüm. Yanılmışım. Hâlâ savaşıyorum, hâlâ öldürüyorum, hâlâ yattığım kadınları terk ediyorum."

"Neden döndün?"

"Lucifer ile savaş. Onun ölmesini istiyorum ve bunu başarmak için her şeyi yaparım. Ayrıca, burada bulunduğum süre uzadıkça, aydınlık ya da karanlık olmayı seçtiğimi fark ettim, konumumu değil. Artık yüz yaşlarında genç bir erkek değilim.

Daha yaşlıyım, daha güçlüyüm ve daha akıllıyım. Taca gelince," dedi. "Uzun zaman önce, göklerde her biri farklı bir gücü temsil eden on bir taç dövüldü. Lucifer bunlardan on tanesini çaldı."

"Tabii ki yaptı."

"On birinci tacın diğer kralları köleleştirdiği söyleniyor ama henüz kimse onu bulamadı."

"Belki yardım edebilirim." Hayır, belki diye bir şey yok. Edebilirdi ve edecekti de. Sunny, William'ın hayatında olduğu için ona minnettar olduğunu göstermeyi ve ilk kez zevk ve tatmin duygusunu tatmayı arzuluyordu.

Belki de tek boynuzlu at formundayken tacı ona sunabilirdi.

Onu reddetmeye devam etmek için herhangi bir sebep aradı zihninde. Boynuzuna sonsuz erişimi olacak, onu çağırabilecek ve o uyurken çıkarabilecekti. Aslında ona aşık olduğunu itiraf etmemişti ve henüz o noktaya gelmemiş olabilirdi.

Ama bunların hiçbiri onun için önemli değildi. Ona göstermek istiyordu. Ve gösterecekti. Madalyonla ilgili bombayı patlattıktan sonra.

İç çekerek, elini yatak başlığına dayamak ve pozisyon değiştirerek itmek için yukarı ve arkaya uzandı, ancak bir kıymık parmağının pedine battı. "Ah!" Elini göğsüne doğru çekti.

William hızla yaklaştı ve elini kontrol etmek için bileğine yapıştı. Kıymığı nazikçe kopardıktan sonra yatak başlığını yumrukladı ve homurdandı, "Bu sana kadınıma zarar vermeyi öğretecek."

Kıkırdadı. Aptal, sevimli erkek. "Daha iyi misin?" diye sordu.

Gelen çok sayıda ayak sesi kulaklarının seğirmesine neden oldu. William da onları duymuş olmalıydı. Sertleşti. "Ziyaretçi mi bekliyorsun?" diye sordu.

"Hayır."

Birden kapı açıldı ve bir grup Gönderilmiş Varlık yatak odasına daldı. Toplamda on bir kişiydiler. Üçü Elit, geri kalanı ise Savaşçıydı. Ateşten kılıçlar taşıyorlardı.

Gönderilmişler komşuları olduğu için isimlerini öğrenmeye özen göstermişti. Öfkeli bir Bjorn hücumla önderlik ederek bağırdı: "William! Bugün suçlarının bedelini ödeyeceksin."

Çarşafı göğsüne bastıran Sunny sarsılarak dik bir pozisyon aldı. Ne cüretle onun kendinden geçmesini bölüyorlardı? William da sarsılarak doğruldu, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Komodinimde bir silah var," diye bilgilendirdi onu. "Eğer biri sana bakarsa, ona Sunny Lane spesiyalini ver."

Yüzüne bir kurşun mu?

Ayağa fırladı. Görkemli bir şekilde çıplaktı, atılmış hançerlerinden ikisini almak için eğildi. Güzel şimşegi parladı, duman kanatları oluştu. Ancak duman gücünü kaybetmiş olmalıydı. Ya da belki de duruma göre birden fazla tür üretiyordu? Belki de ona karşı bağışıklık kazanmıştı? Sebep ne olursa olsun, etkilenmemişti. Ama Gönderilmişler de öyle.

"Yatak odamdan çıkmak için üç saniyen var," diye hırladı William. "Yoksa acı çekeceksin."

"Koca Willy'nin küçük korku evine hoş geldiniz."

William istediğini elde edemezse, cinayet işleyecekti. Yani çıplaktı. Ne olmuş yani? Kafalarını koparmadan önce Gönderilmişlere bir heyecan yaşatacaktı. Ve eğer kalırlarsa kafalarını koparacaktı. Sadece evini, sığınağını işgal etmemişlerdi. Sunny'nin kapısına şiddet getirmeye, belki de onun güvenlik hissini yok etmeye cüret etmişlerdi. Ama suçlarının en kötüsü neydi? Kucak kucağa sevişme zamanını mahvetmişlerdi.

Bunun için çığlık atarak öleceklerdi. "Üç. İki."

Gönderilmişler yerlerinde kaldılar.

"Pekâlâ. Acı çekiyorsun."

Sunny, "Axel'le aranızda büyüyen bağı onun arkadaşlarını öldürerek lekelemeyin," diye seslendi. "Sadece biraz şaplak at."

Sesi korkmuş gibi değil, heyecanlanmış gibiydi.

Pekâlâ. Onun için ve Axel için, o piçleri sadece yaralayacak, sonra da baygın bedenlerini kampa atacaktı.

"Hangi suçlardan bahsediyorsun?" diye sordu

Bjorn'a. "Sanki bilmiyorsun da."

Gönderilmiş Bir Savaşçı William'ın etrafını sarmış, kanatları onu Seçkinlerden korumuştı.

"Geri çekilin. William benim." Bjorn bir savaş çığlığı attı.

Savaşçılar geri çekilmek yerine saldırdı.

Liderlerinin emirlerine itaatsizlik etmeye cüret ettiler. Bunun için William onları daha sert tokatlardı. Kollarını sürekli hareket halinde tutuyor, kesiyor, kesiyordu. Her bıçak meydan okuyanlardan birinin gözüne saplandı. Ama erkek çabuk iyileşti ve ayağa kalkmaya devam etti. Erkek bağırdı, acı çekti, ama yine de savaştı, ateşli kılıcını körlemesine savurdu

Sanki bunun için eğitilmiş gibi şok edici bir doğrulukla. Belki de öyleydi.

"Ne yaptığımı düşündüğünü söyle bana," diye sordu

William Bjorn'a. "Cahil numarası yapma," diye kükredi Elit.

William onu bir an için gördü. Erkek, Savaşçılar cezalarını çekerken geride kalmaya karar vermişti.

Ne kadar yardımsever.

Bjorn'un gökkuşağı gözleri parlıyordu. William bir an için Gönderilmiş Olan'ın tek boynuzlu atlarla bir bağı olup olmadığını merak etti. Sonra Bjorn'un unvanını hatırladı: Son Gerçek Dehşet. Hayır, Bjorn tarihteki en vahşi türlerden biri olan Dread'lerden geliyordu.

Onların da renkli gözleri vardı.

Aklını oyuna veren William, ribaunt almaya başlayan bir başka Savaşçıyı kesti ve gerçeklerin zihinsel bir özetini yaptı. Sekiz Savaşçı. Altısı erkek, ikisi kadın. Seçkinler geride kaldı. Biri kördü, her an iyileşebilirdi. Axel'den iz yok. Sunny'ye doğru bir hamle yapan olursa ölecek, sonuçları ne olursa olsun.

Alevli kılıçlar her yönden ona doğru geliyordu. Vurdu ve eğildi, derisi kabarıyordu. William normal, doğal ateşe yaralanmadan ve acı çekmeden dayanabilirdi ama göklerin arındırıcı ya da temizleyici ateşine dayanamazdı. Isı kanını, kemiklerini, iliğini istila etti. Sanki içten dışa doğru yanarak kül olmuş gibi hissediyordu.

Doğrudan temastan kaçınmaya dikkat eden William, rakiplerini yataktan uzaklaştıırıp odanın karşısındaki belirli bir portreye doğru yönlendirdi. Tabii ki çıplaktı ve aletin önünde bir klavye tutuyordu.

Davetsiz misafirlerinin bilmediği neydi? Klavye sihirle doluydu. Her türlü istilayı planladım, buna göre tuzaklar kurdum. Bu fareler bir engerek yılanının inine girdiklerini bilmiyorlardı - engerek yılanı - ve onun salabileceği kötölük hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Ama yapacaklardı.

Atılmış başka bir hançere ulaştığında, onu almak için eğildi. Doğrulurken, bıçağı fırlattı

ucu S tuşuna gömüldü. Anında yerden dikenler fırladı.

Homurdanmalar ve inlemeler. Şok ve acı. Gönderilmiş Varlıklar kanayan ayakları üzerinde sallanarak daha fazla dikenden kaçınmaya çalıştılar. Bu başarısız olunca, havada asılı kalmak için kanatlarını kullandılar.

Kanatlarının devasa boyutları, sınırlı alanla birleşince rakiplerine engel oluyordu. Ya da o öyle bekliyordu. Gerçekte ise savaş kızışmış, Gönderilmişler onu havadan kuşatmıştı.

Savaşçılardan biri Sunny'ye baktı. Öfkelenen William onun arkasından manevra yaptı ve boğazına bir hançer sapladı. Bundan sonra iyileşir. Kan kusan Yarık Boğaz, ateşten kılıcını serbest bıraktı. Yere düşerken yok oldu. Ağır bir gümbürtüyle yere çakıldı.

Ölümcül bir darbe değil ama acı verici bir darbe. Biri gitti, yedisi kaldı.

Darbe üstüne darbeye karşı koyarak yatağa doğru ilerledi ve atılmış bir hançeri daha aldı. Tek bir hamleyle W tuşuna bastı. Karyola direğinin üzerinde gizli bir panel açıldı, iki kısa kılıç hazırды.

Saldırıya geçen William kılıçların kabzalarını kavradı ve tekrar mücadelenin içine atladı. O ne kadar hızlı hareket etse de diğerleri onun hareketlerini takip etmekte zorlanıyor, onu ararken birbirini ardına bıçaklamasına izin veriyorlardı. Kıpırmızı akıntılar zemini ve duvarları kapladı.

Sunny onun hakkında ne düşünüyordu? Onun vahşiliğinden iğreniyor muydu? Öyle olmalı. Merhamet ve nezaketiyle bilinen varlıklara zarar vermeye devam ediyordu... iblisler, vampirler ve cadılar dışındaki herkese.

Bjorn havada döndü ve kanatlarını açabildiği kadar açtı, açıkça kontrolü ele almaya hazırды. Altın tüylerinden kemik kancalar çıkmıştı. "Bunu... ödeyeceksin..."

Bir kanca William'ın yanağını kesti. Bir diğeri omzunu keserek onu geriye uçurdu. Bir duvar onu durdurdu ve ciğerlerindeki havayı boşalttı. Bir anlık baş dönmesi. Görüş alanını temizlemeye çalışarak hızla gözlerini kırptırdı.

Bir kadının yaklaştığını hissederek yan tarafa döndü ve tam zamanında Sunny'nin silahını kaldırıp nişan aldığını gördü. Tetiğe basarken William'a göz kırptı. Bum! Barut kokusu havayı kapladı, mermi dişiyi kalbinden vurdu.

Benden iğrenmediğini söylemek yanlış olmaz. William başka bir Gönderilmiş Olan'la savaşırken gözlerini kaçırarak gücü kendinde zor buluyordu.

O bedenin içine geri dönmek istiyordu.

Odaklan. Diğer ikisi aynı anda ona saldırdı. Alçaldı, pençelerini gövdelerinde gezdirdi ve Cehennem zehrini enjekte etti. Bu sefer yerde kalacaklardı.

Onların acı dolu yumuşak çığlıkları, iyileşmiş olan ve şimdi alevli kılıçlarını daha hızlı savuran diğer iki Gönderilmiş öfkeliyordu.

Onlar da bir doz zehir aldılar. Onlar da yerde kaldı.

William bir sonraki meydan okuyucusunun arkasında parlayarak cisimsizleşti ve erkeği kılıcını savurmaya başlamış olan Sent One'a doğru itti. Bir kol yere düştü, gövdesi eksildi.

Slash. Jab, jab. Tekme.

"Yürü William!" Sunny hâlâ heyecanlı bir şekilde seslendi. "Bunu başarabilirsin, bebeğim!"

Onun tezahüratlarından güç alarak bir dirsek attı ve Elit'e odaklandı. "Bana ne yaptığımı düşündüğünüzü söyleyin," diye bağırdı, "yoksa iyi oynamayı bırakırım."

"Bana onun nerede olduğunu söyle!" Bjorn'un sözleri dokuz kuyruklu bir kedi gibi saldırdı. William'a saldırdı.

Kes, savuştur. "O kim?"

Kesik, kesik. "Sanki bilmiyorsun!"

"Bilmiyorum." William kanatlarını sertçe çırpı, zıpladı ve yaklaşan Savaşçı'nın burnuna bir tekme savurdu. Kıkırdak kırıldı ve kan fışkırdı. William hemen alçalmadı ama adamın gözlerinin arasına bir hançer saplamak için döndü.

Kurban yere düşerken, William hemen arkasında bir geçit açtı. Erkek içeri düştü... ve William'ın tam önünde yeniden ortaya çıktı. Piçi saçlarından yakaladı ve onu yerinde tuttu.

Bir kadın olan son Savaşçı kılıcını William'a doğru savurmuştu bile ve hızını durduramadı. Keskin metal kardeşinin karnına saplandı ve bağırsakları dışarı döküldü.

Bu, kardeşlerine zarar vermesi için onu ikinci kez yönlendiriydi. Dehşet yüz hatlarını buruşturdu ve soldu.

Cesedi ona doğru fırlattı ve onu odanın diğer ucuna fırlattı. Kadın duvara çarptı ve halının üzerine düştü. Onu yerde tutmak için kalan hançerini fırlattı ve onu olduğu yerde sabitledi.

Sekizi gitti, sadece Elitler kaldı.

"Alacağın bu!" Sunny cesede bağırdı.

Bjorn'un bakışlarıyla karşılaştı ve yavaşça ayağa kalktı. Birbirlerinin etrafında dönerlerken, "Sanırım söz konusu 'o' Cellat Fox," dedi.

Bjorn kılıcını bir, iki kez savurdu, sonra William karşı hamle yapınca savuşturdu. "Onu bıçaklayıp götürdüğünü gördük."

"Ben değil. Bugün bir kadını bıçaklamadım. Ya da bıçaklamadım."

Mobilyalara çarptılar, sehpaları ve sandalyeleri devirdiler. Vazolar parçalandı, kırıklar uçuştı. Gönderilmiş Olan yetenekliydi. Bir iblis gibi dövüşüyor, gözlere, boğaza ve kasıklara saldırıyordu. William'ın saygı duyduğu türden bir dövüştü.

Diğer erkek, "Beni Axel'in suçlu olduğuna ikna etmeyi mi düşünüyorsun?" diye homurdandı.

"Lucifer olduğuna hiç şüphe yok. Bana benzemek için şekil değiştirmiş olmalı," diye homurdandı William. "Tıpkı bana saldırmak için Axel'e dönüştüğü gibi."

"Yalan söylüyorsun!"

"Sık sık. Ama düşün, seni aptal. Tüm Gönderilmişler yalanları tatma yeteneğine sahiptir. Şu anda ne tadıyorsun?"

Bjorn'un gözleri büyüdü ve hareketleri yavaşladı. Sonunda kılıcını indirdi ve alevler söndü. Bakışlarını

ve soldu. Sunny'nin üzerine düştüğünde daha da soldu. Yatağın kenarına tünemiş, William'ın tişörtünü giymiş, Gönderilmiş Olan'a cinayet bakışları atıyordu.

William derisini çekiştirdi, hareketleri o kadar güçlüydü ki neredeyse kumaş yırtılıyordu. "Bana her şeyi anlat," diye tersledi.

Gönderilmiş Olan başını öne eğdi. "Başardım. Onu yakalamıştım. Fox benim tutsağımdı." Sözlerini acı kaplamıştı. Gözlerinde parlayan şey şehvet miydi? Gönderilmiş Olan, on kardeşini öldüren kişiyi mi istiyordu? Bu konuda iyi şanslar. "Benden kaçtı ve sen-Lucifer onu yakaladın, karnından bıçakladın ve onunla birlikte ortadan kayboldun."

Lucifer'ın şirketinde hiç iyi bir şey olmadı. Fox zarar görmeden kurtulamazdı.

"Sunny'den özür dile ve Fox'u öldürmeyeceğine yemin et," dedi William, "ben de onu geri alman için sana yardım etmeyi düşünüyüm."

Gönderilmiş Olan'dan protesto bekliyordu. Ne de olsa ölümsüzlerin de bir gururu vardı ama Bjorn hemen Sunny'ye döndü.

"Sizi korkuttuğum, yatak odanıza zarar verdiğim ve erkeğinizi tehdit ettiğim için özür dilerim."

Gözlerini kısmıştı. "Bu ne cüret! Ben hiçbir zaman korkmuş."

William sert ifadesini korumak için mücadele etti.

Bjorn ona dönerek, "Fox'u öldürmeyeceğime yemin edemem. Onun ölüm emrini bizzat Clerici verdi. Ama önce seninle konuşmaya gelmeden onu öldürmeyeceğime yemin ederim. Anlaştık mı?"

Fox'un işlediği suçların ciddiyeti düşünüldüğünde makul bir uzlaşmaydı. Ayrıca William, erkeğin dışının yaşamasına izin vermesi için kralını ikna edeceğinden şüpheleniyordu. Bu şehvet...

Evet. Bjorn mahkumuna çok kötü davranmış.

"Pekâlâ. Anlaştık." Axel memnun olmalı. Ailem için yaptığım şeyler.

"Lucifer'in nerede saklandığını söyle bana-" Bjorn başını yana eğdi, sonra dışarı bakmak için pencereye koştu.

William onu takip etti ve kanlı, yaralı bir Tilki'nin sürünerek

Kamp, ona yardım etmeye çalışan herkesi lanetliyordu. "Boş ver." Gönderilmiş Kişi başka bir şey söylemeden yatak odasından fırladı.

"Cesetleri burada öylece bırakacak mısınız?" Sunny arkasından bağırdı.

Başka bir ayak sesi duyuldu. William, Bjorn'un geri dönüp başladıkları işi bitirmeye karar verdiğini düşünerek Sunny'ye döndü. Ama bilinçsiz, kanlar içindeki Gönderilmişler denizini taramak için odaya giren Axel'di.

Öfke alevleri bebek mavilerinde dans ediyordu.

"Bunu hak etmişlerdi," diye tersledi William, çoktan savunmaya geçmişti.

"Biliyorum," cevabı onu şoke etti. "Ne planladıklarını bilseydim, onları durdururdum. Göklerdeki bir toplantıdan daha yeni döndüm. Neler olduğunu duyduğumda," dedi Axel, sesi her kelimedede daha da sertleşerek, "koşarak geldim. Yine de güvenoyu için teşekkür ederim."

Harika. Az önce kardeşiyle olan ilişkisini şüphe ve öfkeyle lekelemişti. William çenesini patlattı. Bundan sonra ne yanlış gidecekti?

"Ailenle tanışmak için eve birini götürür müsün?
Tabii. Hazır başlamışken bir baba göbeği de ben
çıkarmayım."

"Çocuklar," diye duyurdu Sunny, William'ın yanına yaklaşarak. "İlişkiniz yeni. Birbirinize güvenmeyi öğrendikçe bazı pürüzler çıkacaktır. Bu yanlış anlaşılma için birbirinizi affedin ve yolunuza devam edin. Yolunuza devam edin derken, odamı temizleyin demek istiyorum."

William göz kırptı, göz kırptı.

Komik bir şey. Axel da yaptı. Birlikte ne kadar da sevimliydiler.

İkisi de başlarını salladı, gerginliğin bir kısmı azalmıştı. Hatta William eğilip onun alnından öptü.

"İşimiz bittiğinde," dedi, "ikinizi de çocuklarımı görmeye ve Evelina ile tanışmaya götüreceğim."

Sunny, Axel'le birlikte çalıştıkları süre boyunca William'ı nefes nefese izledi. Bilinci yerinde olmayan bir Gönderilmiş'i bir geçitten kampa doğru her fırlatışında pazularının şişmesini seviyordu. En çok da, sanki gözlerini kaçırmadığından emin olmak istercesine ona bakışını seviyordu.

Bir zamanlar onun otel odasında yaptığı gibi, kanı dağıtmak için büyü kullandı. Sonra Axel temiz bir bornoz giymek için ayrıldı ve William ona eşlik etti, geniş omzunun üzerinden ona son bir bakış attı, şehvetli olduğu kadar sıcak ve savunmasız bir bakış.

İçini bir ürperti kaplayarak çocuklarıyla tanışmaya hazırlandı. Saçlarını gevşek bir topuz yaptı, aceleyle duş aldı, dişlerini fırçaladı ve losyon sürdü, ardından William'ın seveceğini düşündüğü bir çift külot ve kıvrımlarını şekillendiren süper seksi pembe bir elbise giydi. Askılı beyaz düz ayakkabılar

görünüm. Topuklu ayakkabılar ona göre değildi. Sadece mücevherleri olmasını diledi.

Tek boynuzlu atlar ısıltılı şeyleri severdi. Kaçarken ilgisini kaybettiği bir şey. Şimdi mi? Ver bana.

Sırıttı. Hayatı ne kadar büyük ölçüde değişmişti. Birbiri ardına köhne motellere gizlice girmekten, yalnız, her zaman yalnız, orgazmlara, efsanevi savaşlara, büyülu kod çözmelere ve gizli toplantılara.

William ve Axel döndüklerinde ikisi de duş almış ve temiz giysiler giymişlerdi.

Onu fark eden William aniden durdu. Şehvet, merak ve gurur elektrik mavilerinde parlıyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu nefes nefese. Yavaşça döndü.

"Axel, gitmen gerek." William ona doğru bir adım attı.

"Beklenmedik bir... hava gecikmesi yaşıyoruz. Evet, kulağa inandırıcı geliyor. Bu fırtına geçtikten sonra bir saat içinde yola çıkacağız. Bizimle buluş-"

"Oh, hayır. Şimdi gidiyoruz." William'la yatağa girmek için çok ama çok kötü şeyler yapabilecek olsa da başını iki yana salladı. Bu buluşmayı ertelemesine imkân yoktu. "Hava tahminlerinde bir değişiklik oldu. O büyük fırtına hafif bir çiselemeye indirildi."

Axel gülerek kardeşinin koluna bir yumruk attı.

"Pantolonunda hafif bir çiseleme mi var, Hiç Randy?"

Onları birlikte ve rahat görmek kalbinin mutlulukla kabarmasına neden oldu.

William yüzünü buruşturarak sert aletini düzelitti ve aradaki mesafeyi kapattı. Bir kolunu onun beline dolayarak, "Hazır mısın?" diye sordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Geçit yok mu?"

"Gerek yok. Cehennem içinde, dokunabildiğim herkesi parlatabilirim." "Burada, benim de parlama yeteneğim var." Axel

William'ın diğer tarafına yaklaştı. "Ama çocuklarınızın sahip olduğu bölgeyi hiç görmedim. Otostop çekmem gerekecek."

İşıldamak genelde Gönderilmişlerin sahip olduğu bir beceri değildi. Bu kardeşlerin kaç ortak özelliği vardı ve

farklılıklar?

Sunny bir an önce hafızalarını geri kazanmalarına yardım etmeliydi. Bu çifti sürüsünün bir parçası yaparsa, büyüü artacak ve başarı şansı üç katına çıkacaktı. Yine de William bir sürünün parçası olmak ister miydi? Bir tür zihin birleşmesi mi? Onun düşüncelerine yirmi dört saat erişebilirdi.

Onun şakağını öptü. "Gidiyoruz."

Birdenbire ayaklarının altındaki temel yok oldu. Yatak odası da yok oldu. Bir saniye sonra etraflarında yeni bir yer belirdi. Kristal avizeleri, kâğıt kaplı duvarları ve kadife koltuklarıyla özenle döşenmiş bir salon. Yirmili yaşlarının sonlarında görünen üç yakışıklı erkek, her biri uzanmış ve puro içen farklı koltuklarda oturuyordu.

Keskin duman boğazını gıdıkladı ve öksürdü. Gözleri sise alışır alışmaz William'ın adamlarını daha dikkatle inceledi ve vay canına, cidden savaşta sertleşmişlerdi, vahşi bir vahşet yayıyorlardı. Duman auralarını gizlemiş, üstünlük sağlamasını, onların kendisi hakkında öğrenebildiklerinden daha fazlasını öğrenmesini engellemişti.

Eksiklik hem bir nezaket hem de bir zalimlikti. Bilgi güç demekti ve şu anda umutsuzca güce ihtiyacı vardı. Ama zihninde bir yığın düşünce karmakarışık bir geçit töreni gibi uçuşmaya başlamıştı bile.

Bir toplantı hiç bu kadar önemli olmamıştı. İyi bir izlenim bırakmak istiyordu, buna ihtiyacı vardı ama nasıl ilerleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Kişilik yapısı ya sinirlendirmeye ya da etkilemeye meyilliydi, nadiren ikisi arasında bir şey yapardı. Ya bu çocukları kazanamazsa? Şimdiden ona dik dik bakıyorlardı.

Ya da belki arkasındaki biri?

Döndü. Hayır. O. O ölüm bakışlarının hedefi oydu. Onun hakkında onlara ne söylenmişti? Kralların fikirleri hakkında iki bilge vermemiş olsa da, bu çocuklar hakkında tüm bilgeleri vermişti. Aile önemliydi.

Ya babalarına onu terk etmelerini söylemişlerse? Yutkundu, paniğe kapıldı.

Çocuklar sigaralarını söndürdüler ve ayağa kalktılar. Çok uzun boylu, çok kaslıydılar ve şimdi daha da öfkeliydiler. Neden, neden, neden?

Kargaşasının farkında olmayan -bir erkek arkadaşın böyle bir şeyi hissetmesi gerekmez mi- William onu bıraktı ve çocuklarının her birini kucaklamak için yürüdü. Ne kadar güzel, yürek burkan bir manzaraydı.

Her zamanki gibi yalnız hissediyordu, hayır, artık arkadaşlığın tadına vardığından beri daha da yalnız hissediyordu, kollarını ortasına doladı. Köyünün yok edilmesinden beri özlemini çekmesine izin vermemeye çalıştığı şey erkeklerde vardı; sevgi ve destek. Onlar gerçek bir aileydi, sevgileri apaçık ortadaydı.

Bunun bir parçası olabilecek miyim? Burada, şimdi, hiçbir şey onun için bu kadar önemli olmamıştı. Ve cidden, nasıl davranması gerekiyordu? Gülümseyip el mi sallayacaktı? Hiç duygu göstermeyecek miydi?

Aklına gelen bir düşünceyle midesi altüst oldu. İlişkileri için William masaya bütün bir aileyi getirmişti. Sadece oğullarını değil, kardeşlerini ve çok sayıda arkadaşını da. Belki bir gün babasını da. Sunny ise yükünü ve kayıp bir tek boynuzlu at değiştiriciyi getirmişti.

Dengesiz.

"Sunny, Axel, bunlar benim oğullarım, Kırmızı, Siyah ve Yeşil," dedi William, her zamanki gururlu babasıyla. "Onlar mahşerin atlıları, ama aynı zamanda gölge savaşçıları. Çocuklar, bu Axel, kardeşim ve Sunny, kadını." Bu tanımları tereddüt etmeden ya da kin gütmeden yaptı.

"Kimin kim olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi sesi kısık bir şekilde. Duman incelmış ve auraları ortaya çıkmıştı. Yeşim rengi aurası olan muhteşem kel adam... "Sen Yeşil'sin. Seni tekrar görmek güzel."

Green başını salladı. "Ben ölüm getirici olarak tanınırım."

"Bu, uh, harika?" Jet gibi karanlık bir auraya sahip, aynı derecede muhteşem sarışını işaret etmek için yer değiştirdi. "Sen Siyahsın."

Siyah da başını salladı. "Kıtlık getiren."

Diğer yöne doğru kayarak, kızıl auralı, siyah saçlı, evet, muhteşem olanı işaret etti. "Sen Kızıl'sın."

O da kesik kesik başını salladı ama daha agresif bir şekilde. "Ben savaş getiricisiyim."

Bunun üzerine üçü de Axel'e dönerek onu kovdu.

"İmzana ihtiyacım var." Black parmağını William'a doğru kaldırarak, "Bu senin zaferlerinin hatıra defterini tutuyor," dedi.

Axel şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve onay için William'a baktı.

Başını eğdi, yanakları kızardı ve Axel'in şaşkınlığı bir kat daha arttı.

Sunny, "Benim de zaferlerim var!" demekten kendini zor alıyordu.

Green sırtarak kardeşinin sırtını sıvazladı ve Axel'e "Senin en büyük hayranların biz olabiliriz" dedi.

Red yeni bir puro yaktı ve Gönderilmiş Olan'a "Üçüncü Lleh Savaşı'ndaki çalışmalarınıza hayran kaldım" demeden önce bir nefes çekti.

Black vurgulamak için "Büyük hayranlık duyuyorum," dedi ve puroyu kendine aldı. "Tarihteki herkesten daha fazla cadı ve büyücüyü alt ettin."

Axel, "William'a ne yaptıklarını duymuştum," diye karşılık verdi, "yüzyıllar önce."

William şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Sohbetin bir parçası olmak isteyen Sunny, "Gölge savaşçıları nedir?" diye sordu. Hayatlarına ilgi göstermek mükemmel bir başlangıçtı. Kesinlikle.

William, "Onları doğurduğumda-" dedi.

Green, "Sihirli vajinanla," diyerek diğerinin kıs kıs gülmesine neden oldu.

William devam etmeden önce çocuklarını tersledi.

"Büyümün bir şekilde kıyametin atlılarının özünü içerdiğine inanıyordum. Kehanetler, her atlı grubunun bir gün savaşacağını ve kazanan dörtlünün dünyanın sonunu getirecek şekilde yeryüzünü dolaşmaya zorlanacağını iddia ediyor. Sonra

Wrathlingler hakkında öğrendiklerimize göre, sanırım ailemden biri atlıymış."

Bu takip edildi. "Birden fazla set olması beni biraz şaşırttı." Ama sonra, Cehennem işinin Cehennem işi olarak kaldığına, sırların çağlar boyunca saklandığına bahse girerdi.

"Birçok farklı set, farklı türlerden, farklı zamanlarda, farklı şekillerde gelir, ancak her zaman dörtlü setler halinde doğarlar." Sesi sertleşti, ateşe batırılmış, dövülmüş ve sonra buzda tamamlanmış bir kılıç gibi. Kızını kaybettiğini mi düşünüyordu? "Çok sayıda kahin Beyaz'ı yeniden dünyaya getirebileceğimi iddia etti, Fae'leri varoluştan silmememin tek nedeni bu."

Oh, evet. Kızım. "Bunda ne var?" Sunny sordu. "Bunu ancak oğullarım öldükten sonra yapabilirim, yoksa bir yeni dörtlü set."

Çocuklar başlarını öne eğerek kız kardeşlerinin yasını tutmak için bir an durdular. Kafalarını kaldırdıklarında, yine Sunny'ye baktılar.

Belki de onu korkutmaya çalışıyorlardı? Belki de William'a zarar vermesin diye onu korkutup kaçırıyorlardı?

Normalde o da ters ters bakar, bir iki hakaret savururdu. Kafasının içinde "kibar ol" diye bağırان bir mantra ile bir gülümseme daha yapıştırdı. "Neden Beyaz eski usulle, çocuklar ölmeden yeniden dünyaya gelemiyor?" Sunny... William'ın çocuğuna hamile...

Bir parça şok, bir parça özlemle ürperdi. Hazır olmadığını düşünmüştü ama... belki?

William bu fikir hakkında ne düşünürdü?

Peki ya Lucifer? O yaşadığı sürece, çocukları tehlikede olacaktı.

Tamam, konuyu değiştirme zamanı. "Evelina nerede?"

"Zindanda," diye homurdandı Green.

"Axel'e yolu göster," diye talimat verdi William. "Sunny ve ben birazdan geleceğiz."

Bu da ne? Neden geciktin?

Arkadaşları salondan çıkar çıkamaz William onu döndürdü, göğsünü sırtına bastırdı ve güçlü kollarını ona doladı. Kulak memesini ısırđı, aleti kızın poposunda sertleşti. "Bana sorunun ne olduğunu söyle ki dzeltebileyim."

Bir şeylerin yanlış olduğunu nasıl anladı? Onun söyledikleri neydi? "Yeraltı kralları benden nefret ediyorsa, ne olmuş yani? Onlar senin için önemli değil. Ama senin çocukların önemli ve şimdiden benden hoşlanmıyorlar ve nedenini bilmiyorum. Beni henüz tanımıyorlar bile."

"Benim için son derece nemlisiniz. Ve senden hoşlanmıyorlar. Sadece lanete yenik düşüp bana zarar vereceğinden endişeleniyorlar."

Oh...Daisy. Endişelenmeliler. "Belki de senin için önemli olmamalıyım," dedi burnunu çekerek. Burnunu çekti, tıpkı bir hercai menekşe gibi. "şifresini zdğm pasajı henüz tartışmadık."

içini çekti, nefesi ensesini yelpazeledi. "O zaman bunu tartışalım. Kitap üzerinde çalışırken neler olduğunu anlat bana."

Ona doğru sokulmak sonraki sözlerini hem daha kolay hem de daha zor hale getirdi. "Karanlık ve tehlikeli bir g üzerime geliyor, kulağıma düşünceler fısıldıyor. ldr onu. William lmeli. Belki de ben çalışırken bana daha çabuk aşık olduğun için büyü daha da gleniyordur? Sana söylemediğim için özür dilerim. Ben sadece... Nasıl tepki vereceğinden korktum. İyi haber şu ki, kitaptan uzaklaşır uzaklaşmaz drtlerim geçiyor."

Parmaklarını sıkarak onun yanıtını bekledi. Sertleşmemişti ya da-bekle. Ekleyeceği bir şey vardı. "Asla drtlerime yenik dşmeyeceğim, yemin ederim! Ve bitirmeye çok yakınlım, bunu biliyorum."

Tutuşunu sıkılaştırarak, "Niyetin hakkında tek bir şüphem olsaydı, sihirli bir şekilde yamalanmış ahırda olurdun. Ama ben sana güveniyorum, tıpkı senin bana güvendiğin gibi, hatırladın mı?

Ayrıca, sen tanıdığım en güçlü insansın. Bir takıntının üstesinden gelebilecek biri varsa, o da sensin."

Rahatlayarak inledi. "Güven oyu için teşekkür ederim, ama belki de bana aşık olmayı bırakmalısın. En azından şimdilik. En azından kitabın şifresi çözülene kadar."

Boğuk kıkırdaması kulaklarını okşadı. "Artık sana aşık olmamayı kabul ediyorum... eğer sen de bu kadar frezya gibi muhteşem olmayı bırakmayı kabul edersen."

"Buna söz veremem," dedi kadın o kadar ciddi, o kadar umutsuzca ki, adam yine kıkırdadı.

Çabucak ayıldı ve homurdanarak, "Düşüş karşılıklı mı?" diye sordu.

"Evet, seni aptal," dedi, onun kucağına daha da gömülerek. Adam da karşılık olarak yanağını onunkine yasladı.

Mmm. "Oğullarınız diğer kadınlarınızla tanıştıklarında nasıl davrandılar?" diye sordu merakla.

"Sen ilksin."

Gerçekten mi? Kalbi yerinden fırladı. "Peki ya arkadaşların? Oğullarınızla tanıştılar mı?"

"Lordlardan birkaçı tanıştırdı ama ben hiç tanıştırmadım. Birbirlerine tesadüfen rastladılar."

Dur bakalım. "Anya ve Pandora bile atlılarınızla tanışmadı mı?"

"Doğru." Ellerini kızın karnına koydu ve yavaşça yukarı çekti. "Tek boynuzlu atımın bu haberi sevdiğini söyleyebilirim." Biraz daha yukarı.

"Tabii ki istiyorum!" Ben onun için özelim.

Yukarı...

O... Evet! Göğüslerini avuçladı ve içinden lezzetli bir sıcaklık çağlayanı gönderdi.

Nefes nefese ona doğru döndü. Bu pozisyonda kalmak için her şeyini verebilecekken, adamın dudaklarını hızla öptü ve "Hadi gidip Evelina'yla tanışalım. Ne kadar çabuk başlarsak, o kadar çabuk bitiririz ve sen de beni eve götürüp bu elbiseden kurtarabilirsin."

"Kendini hırpalama. Bu benim işim."

William bir duvara yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Green onun yanında kaldı. Önlerinde bir yeraltı mezarlığı uzanıyordu, hava rutubetli, küflü ve bulundukları yere göre şaşırtıcı derecede soğuktu: Cehennemnin merkezi. Kurumuş kan, kükürtlü duvarları lekeliyordu ve bir küme "çığlık kristali"nden -acı ve sefalet seslerini içine hapseden prizmalardan- su damlıyordu; bu sesler farklı aralıklarla dışarı sızıyor, sesi sonuna kadar açıyordu.

Sunny'nin kendi işini yapmasını büyülenmiş gibi izledi.

"Siz ikiniz. Çekilin yolumdan." Kırmızı ve Siyah'ı iterek Axel'in yanında, Evelina'nın hücresinin kapısında durdu; mahkûm bir karyolada mışıl mışıl uyuyordu. "Neden uyanmadı?

Neden elleri bağlı?"

"Küçük yaban kedisi kaçmaya çalışırken kendini yaraladı, biz de onu uyuşturduk," diye açıkladı Red, William'ın hoşuna gitmeyecek kadar sert bir sesle. "Ve büyü yapamaması ya da şekil değiştirememesi için bağlandı."

Sunny dümdüz gitti. Uh-oh. İşte bela geliyor. "O kötü değil," diye tersledi Sunny. "Şu anda aurasına bakıyorum ve öfkeli, yaralı, dehşete düşmüş ve üzgün, ama O kötü değil. Yani ona bir daha ilaç vermeyeceksin. Anladın mı? Kelimeleri bana geri söyle."

Cadıyı savunması ona saçlarına hayran olan çocuklara gösterdiği nezaketi, ölmek üzere olan cehennem köpeğine gösterdiği tatlılığı ve Dawn'a duyduğu anlık aşkı hatırlattı.

Mükemmel kraliçe. Benim kraliçem.

"Bizim gibi savaş lordlarına emir veremezsiniz," diye karşılık verdi Black, "bunu uygulayacak gücünüz yoksa."

Yavaş, kendinden emin bir gülümseme belirdi, o mor gözlerde vahşi bir parıltı, William'ın ereksiyonunu körükledi. "Dene beni."

Şimdiye kadar bir tipi olduğunu ya da tipinin bir duygu sarkacı olacağını fark etmemişti ama sevdiği şeyi seviyordu. Onun öfkesini yatıştırmaktan zevk alıyordu. Görünmez kaptan şapkasını takıp bir durumun kontrolünü ele aldığı anda heyecanlanıyordu. Oğullarının ondan hoşlanmayacağı korkusu mu? Çok sevimli.

Onu hiç bu kadar savunmasız görmemişti, kendi ailesini ne kadar çaresizce arzuladığını hiç fark etmemişti. Diğer tek boynuzlu atları özlediğini, yalnız olduğunu biliyordu ama bu yalnızlığın derinliğini hesaplamamıştı. Sunny'den önce kendisinininki kadar derin.

Kırmızı ve Siyah omuzlarının üzerinden bakarak William'a "gerçek mi bu?" der gibi baktılar.

Omuzlarını kaldırarak çaresizmiş gibi davrandı. "Sunny'yi üvey annen olarak kabul et. O ne derse onu yap."

Bu da en az onun daha önceki itirafı kadar hoşuna gitmişti, çenesi kalktı.

Çocuklar hep bir ağızdan "Ona bir daha uyuşturucu vermeyeceğiz" diye mırıldanmadan önce ona ters ters baktılar.

William'ın ağzında bir gülümseme belirdi.

"Ona aşık oluyorsun," dedi Green sessizce. "Hem de çok, evet." Neden inkâr edeyim ki? "O... değerli biri."

Dare

El üstünde tutulduğunu mu söyledi?

"Ama yine de seni öldürebilecek güce sahip."

Oğullarının fark ettiğinden çok daha fazla. "Biliyor ama yapmayacak." O Sunny'ye ne kadar çabuk aşık oluyorsa, Sunny de ona o kadar çabuk aşık oluyordu; ona her bakışında gerçekler gözlerinde parlıyordu. Ya da onun kollarında eriyordu.

Green, "Senin kadının White hakkındaki fikri," dedi. "Sence Sunny'nin bir şansı olabilir mi...?"

William daha yumuşak bir sesle, "Evet," diye cevap

verdi. Konu açılır açılmaz onun kendi bebeğine hamile olduğunu hayal etmişti.

Ve bu hoşuna gitmişti. İçindeki vahşi sahiplenme duygusu kabarmış, hayal gücünü gerçeğe dönüştürmesini istemişti. Onda da bir özlem hissettiğini düşündü.

Çiftleşme sezonunun başlamasına sayılı günler kala, bunu yapabilirlerdi. Belki de. Yine de...

Beklemenin daha iyi olacağını biliyordu. Sunny'yle daha fazla zaman geçirmeyi arzuluyordu, sadece ikisiyle. Bana bak, günü gününe yaşamak yerine gelecek için plan yapıyorum. Ama savaş hâlâ devam ediyordu, lanet hâlâ baş gösteriyordu, Lucifer hâlâ yaşıyordu ve William henüz onuncu Cehennem tacını bulamamıştı. Şimdiye kadar hiçbir ipucu bulamamıştı.

Karşılarında çok fazla engel var.

Bir kargaşa bakışlarını tekrar Evelina'nın hücrelerine çevirdi. Kraliyet cadısı uyanmıştı. William'ın bilmediği bir dilde böğürerek, kolları arkadan bağlı olduğu halde karyoladan kalkmaya çabaladı. Bunu başardığında, hücrenin arka tarafına doğru ilerledi ve sırtını duvara dayadı.

Saçlarına yapışmış toprak parçaları saç tellerinin rengini kapatıyordu. Cildinde çamur kurumuştı, o kadar kalındı ki, götürülmeden hemen önce çamur denizine düşmüş olmalıydı. İrisleri çok güzeldi, yeşil kenarları gümüşle çevriliydi, gözbebekleri çay tabağı kadar büyüktü. Üzerinde en az geri kalanı kadar çamurlu, yırtık pırtık bir elbise vardı.

"Onu nerede buldun?" William Green'e sordu.

"Ölümsüz bir genelevde."

Eğer saklanmayı umuyorsa neden bir genelevde kalsın ya da çalışsın ki? Düşününde bir cadı Lucifer'ın ısrarıyla Evelina'ya büyü yaptı. Eğer başka bir erkekle yatar ya da orgazm olursa Lucifer bunu bilecekti. Ayrıca nerede olduğunu ve kiminle birlikte olduğunu da bilecekti.

"Hücreye girmeme izin verin," diye emretti Sunny.

Oğulları yine izin almak için ona baktı. Tek boynuzlu atının ne yapmayı planladığını merak eden William başını salladı, doğruldu ve mesafeyi kapattı. Onun yanına girecekti. Eğer Evelina ona karşı bir hamle yaparsa, bunu pahalıya ödeyecekti.

Kimse kilide dokunmadığı halde Red elini sallayarak kapıyı açtı. Sunny bir adım öne çıktı, ama William önden parlayarak içeri girdi.

Evelina onun bakışlarıyla karşılaştı ve sinerek bir köşeye çekildi. Ona bakarak, yüzündeki ciddiyeti görmesini isteyerek, "Kıza zarar ver, ona en ufak bir tırmala, ben de seni bir saat içinde Lucifer'e hediye edeyim. Anladığını göstermek için başını sallla."

Cadı değiştiricinin küçük bedenini titreme tuttu ama yine de başını salladı. Sunny'ye, atlılara, Axel'e, sonra tekrar William'a baktı, sadece Axel'e geri dönüp kanatlarını görsel olarak takip etti. Gözleri irileşti ve anlaşılmaz bir dizi kelimeyi haykırarak sanki Gönderilmiş Olan'ı göreve çağırır gibi yaptı.

"Dil bilen var mı?" William sordu.

Farklı ses tonlarında bir "hayır" korusu yükseldi.

Sunny yavaş ve kararlı bir adım daha attı. Yine de Evelina irkildi ve duvar boyunca tırmanarak uzaklaştı. Sunny ikinci bir adım attığında kız pençelerini çıkardı ve tısladı.

Omuzları çökmüş olan Sunny, William'a baktı. Gözlerinde biriken yaşlar William'ı neredeyse durdurulamaz bir öfkeye sürüklüyordu. "Neden benden korkuyor? Ben sadece ona yardım etmek istiyorum."

"Bazen birine yardım etmenin tek yolu uzaklaşmaktır." Onu kendine doğru çekerek yakınında tuttu. Çocuklarına, "Evelina'nın yakalandığı haberinin ona zarar vermeden Lucifer'e yayılmasını sağlayın" dedi.

"Ya da ona dokunmak," diye ekledi Sunny burnunu çekerek.

Gülümsemek için savaştı. Sert, çikolatamsı kabuğunun altında ne kadar da yumuşak, yapışkan bir merkez vardı.

"Lucifer'ın bilmesini sağlayacağım." Axel'in bükülmez sesi odada yankılandı. "Başkalarına inanmayabilir ama Gönderilmiş Olan'a inanacaktır."

Kardeşi haksız değildi. Yalanlar, Gönderilmiş Kişi'nin ağzından çıkmadan önce yanarak ölürdü.

"Ve," diye ekledi Axel, "kızı da yanımda götüreceğim. Onu Lucifer ve iblislerinin ulaşamayacağı bir yerde tutabilirim."

O yerin cennete ait olduğuna şüphe yoktu. William ona, "O yarı cadı," diye bilgi verdi. Gönderilmiş Olanlar cadıları iblisler kadar kötü sayardı. "Benim gibi bir büyü kullanıcısı."

Axel kaşlarını kaldırdı. "Kim ya da ne olduğumu hiç bilmedim. Pek sayılmaz. Sanki bir başkasını olduğu şey için yargılayacakmışım gibi.

vardır."

Bu adamı gittikçe daha çok seviyorum.

Adamları hemen reddetti ama William onları bir bakışıyla susturdu. Ne yapmalı? Evelina cennette daha güvende olsa da, zamanı geldiğinde Gönderilmişler onu geri vermeyebilirdi.

"Sen ne düşünüyorsun?" William Sunny'ye sordu.

Kırmızı kaşlarını çattı, Yeşil kaşlarını çattı ve Siyah bir küfür savurdu. Bu bir ilkti. Daha önce Hades'ten başka kimseden tavsiye almamıştı. Acıyı görmezden gel.

"Sanırım..." Parmaklarını adamın gömleğinin yakasına doladı. "Evet. Bırak Axel onu en güvende olacağı yere götürsün. Ama önce imtiyazlar talep et."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Zihninin çalışma şeklini seviyorum." Aşk kelimesini duyunca nefesi kesildi.

Oh, kahretsin. Az önce o korkunç L kelimesini kullanmıştı ve o... O...

Ciddiydi. Ve sözlerini geri alamadı. Ya da duygularını.

Onun mantıksız zihninin çalışma şeklini seviyordu. İhtiyacı olanlara nasıl yardım ettiğini. Cesaretini, gücünü. Mizah anlayışını ve sadakatini. Karanlık tarafını. Yumuşak tarafını. Şakalarını severdi, ciddiyetini severdi. Elinden gelenin en iyisini istemesini sevdi. Onun her dokunuşuna karşılık vermesini. Ondaki hiç korkmamıştı. Asla da korkmayacaktı. Her gün ona yaşatacağı yeni bir anı veriyordu.

Sadece onu seviyordu, o kadar. Bu duygu sel gibi akıyor, neredeyse onu boğuyordu. Bir an bile inkar edemedi.

daha uzun. Kız onun için yaratılmıştı, o da kız için. Onlar bir sürüydü. Bir aile.

Geleceğin Cehennem Kralı ve onun değerli kraliçesi.

Kalbi kaburgalarına çarptı, korku su yüzüne çıktı. Lanet olsun! Bu kötü bir şeydi. Hem de çok kötü. Şüphesiz lanet az önce harekete geçmişti.

Neden öfkelenmemiş ve onun sonunu getirmenin tek kesin yolu olan kafasını koparmaya çalışmamıştı?

Sanki onun kargaşasını hissetmiş gibi göğsünü okşadı. Onu sevmeyi bırakması gerekiyordu. Ya o, ya da ben.

Bu... o. Her zaman o olacak. Onu sevmeyi bırakmak mı? Çok geç.

Kodun kırılması gerekiyordu. Yakında! Peki ya bu sırada onu öldürmeye çalışırsa? O ne yapacaktı? Eğer karşılık verirse, ona zarar verme riski vardı. Tam bir başarısızlık. Geriye ne kaldı?

Axel soğuk bir şekilde gülümsedi. "Ne tür tavizler? Beni durdurmaya çalışan herkesi katletmeyecek miyim?"

Gerçek bir... soyadımız her neyse, onun gibi konuştun. Çalkantılı duygularını kaygısız bir ifadenin ardına saklayarak, "Evelina'nın talep ettiğim zaman geri getirilmesini ve Fox'un halkınıza karşı işlediği suçlar için bağışlanmasını istiyorum. Bjorn'un tutsağı olarak kalabilir ama öldürülmemeli." Evet, on Gönderilmiş Kişi öldürmüştü ama bunun tek nedeni iblisi onu ele geçirmişti. Cezayı hak ediyor muydu?

Evet. Ve o bunu alacak. Ama ölüm? Hayır.

Birkaç vuruşluk sessizlik. Sonra Axel, "Anlaştık," diye homurdandı. "O halde öyle olacak." Gönderilmiş Olan'ı Evelina ile bırakarak,

William Sunny'nin elini tuttu ve onu evine götürdü... iyi ya da kötü, kitaba geri döndü.

"Benimle tanışmak beni arzulamaktır."

William her yere prezervatif notları yapıştırarak yatak odasında dolaşırken bir dakika diğerine karıştı. Sunny, William'ın sert hareketlerinden ve kendisine bakma konusundaki isteksizliğinden endişe duyarak onu izliyordu. Bir şeyler ters gidiyordu.

Bir saat önce dönmüşlerdi. Kitabı ona vermiş, sonra da hatırlatıcılara başlamıştı. O zamandan beri son sürat çalışıyor ve lanet hakkında mırıldanıyordu. Tabii ki, gerçek "F" kelimesini kullanmıştı.

"Konuşmamız gerek," dedi sonunda.

"Gevezelik edecek havada değilim."

İçgüdüleri "Bu işi halledin" diye bağıyordu. "Yani? İhtiyaç dedim, istemek değil ve ihtiyaç kazanır. Artık resmi olduğumuza göre, ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmak senin görevin."

Ona kaşlarını çatarak baktı, hâlâ gözlerine bakmıyordu. "O zaman konuş."

Cidden, onun sorunu neydi? Zindana girmeden önce nazik ve tatlıydı. Ama belki de aksini iddia etmesine rağmen çocuklarının hoşnutsuzluğu ona da bulaşmıştı?

Yükselen bir mide bulantısı dalgası onu gafil avladı. "Eğer çok endişeleniyorsan, çiftleşme sezonunun sonuna kadar beni Evelina'nın yanındaki zindana zincirle."

"Hayır." Şifonyerin üzerine gereğinden fazla güç kullanarak bir not yapıştırdı. "Seninle ben ilgileneneceğim."

"Hâlâ kitabının şifresini çözüyorum William ve hâlâ seni öldürmek istediğim anlar var. Ayrıca, ya notlar hiçbir şeyi değiştirmezse ve prezervatif takmayı unutursan? Şimdi bebek yapmanın zamanı değil, hatta şansı bile yok."

"Rahmine bir müttefik kaçırmamı istemediğin için mi?"

"Lucifer ölene kadar olmaz." Ama... içeride bir müttefiki olsaydı William'ı öldürme arzusu sona erer miydi?

Başka bir şey söylemedi ve Sunny onun sessizliğini bir onaylama olarak aldı. Zincirlenmiş, öyle. Hayal kırıklığı ama gerekli.

Adam eğilip yere bir not bırakırken, kadının karnı çırpındı ve hırıltılı bir inilti duyuldu. Onu oraya götürmeyi mi umuyordu?

Adam dondu kaldı ve kadının kalbi hızla çarpmaya başladı. Yavaşça doğruldu ve onunla yüzleşti. Onun yüz ifadesini görür görmez sertleşti ve pantolonunu indirdi. Vücudu karşılık verdi, ısındı, sızladı... istilaya hazırlandı.

Uyarılma, her zamankinden daha güçlü. Tanıdık hisler onu bombardımana tuttu. Meme uçları boncuk boncuk oldu. Kanı bin derece daha ısındı. En lezzetli ağrılar onu rahatsız ediyordu... ta ki en acı verici olana kadar. Külotu nemlendi ve onun için çaresizce çırpınan kalbi sıkıştı. Teni karıncalanıyor, onun dokunuşunu arıyordu.

Çiftleşme dürtüsü onu tüketti.

Sanki konuşmaları Sonsuza Dek Açık etiketli bir düğmeyi çevirmiş gibi hissetti. Sanki şimdiye kadar yaşadığı her uyarılma damlası geri dönmüş ve gücü ikiye... üçe katlanmıştı.

Bunun ne olduğunu merak etmesine gerek yoktu. Çiftleşme mevsimi erken başlamıştı.

"William," dedi nefes nefese. Bu ağlamaklı ses tonu gerçekten onun muydu? "Oluyor... çiftleşme mevsimi." Çok erken. Artık tüm çabaları boşa gidiyordu. Prezervatif hatırlatmaları sadece gerçek çiftleşme dışında işe yarayacaktı. Eğer adam hatırlarsa, kadın boşalamayacak ve seks onun için bir işkenceye dönüşecekti. "Gitmen gerek. Lütfen git. Hayır. Kal. Hayır! Hayır! Git buradan. Ama önce, zincirler! Acele edin!"

Göz kırptı. Ortadan kayboldu. Göz kırptı. Yatağın ayak ucunda cisimlendi. Adamdan yayılan sıcaklık onu okşadı. "Hiçbir yere gitmiyorum, Sundae."

"Ama endişeleniyorsun ve seni anlıyorum. Ama sen gelmeden gelmem mümkün değil. O olmadan her şeyi daha da kötüleştireceksin." Bakışlarını onun ereksiyonuna indirdi ve dudaklarını yaladı, iç duvarları kasıldı. Onu sıkıştır. Tırnaklarımı göğsüne batırmak. Kendimi onun devasa gövdesine saplayacağım. Ona binecek ve o kadar sert boşalacaktı ki yıldızları görecekti.

"Sen benim kadınımsın. Benim kadınımlı," dedi. Hırladı, gerçekten. "Neye ihtiyacın varsa, ben sağlarım. Eğer bu benim tohumumsa, öyle olsun."

"Hayır!" Başını inkâr edercesine salladı.

"Ne olursa olsun endişeleneceğim. Korku beni kısıp aldı. Ya lanet yüzünden ayrılmak zorunda kalırsak? Ya bana saldırırsan? Her halükarda sana zarar vermem mümkün değil ama hamileyim..." Ürperdi. "Başarılı olursun, bu da yetiştirmen gereken bir çocukla yalnız kalacağın anlamına gelir. İkiniz de Lucifer için bir hedef olacaksınız ve ben bunu istemiyorum."

Tek istediği onu korumaktı. Her şeye rağmen onu seviyor bile olabilirdi. Ama...

Onu seviyordu, hiç şüphesiz. Çünkü orada, o anda Sunny kalbini Karanlık William'a, Hades'in oğlu, Cehennem Prensi Ever Randy'ye teslim etmişti. Onu ilk sıraya koymuş, onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarından üstün tutmuştu ve kalan tüm direnci kırmıştı.

Bu adamı seviyorum. O benim, ben de onun. Sonsuza dek birlikte olacaklardı. Bir aile. Bir sürü. Onun sürüsü. Onun her şeyi.

"Bebeğim," dedi en iyi öğretmen sesini kullanarak. "Bunu seninle yapmak istiyorum. Ben istiyorum. Çiftleşme mevsiminden sonra beni zindana kilitleyeceğine ve lanet bozulana kadar uzak duracağına yemin et ve bu şekilde birlikte olabilelim. Tam burada, hemen şimdi."

İfadesi yumuşadı, o kadar şefkatliydi ki karanlık arzu onu ele geçirdi. Hiçbir şey bu adamın ona sahip olmasını engelleyemezdi. Eğer Bjorn ya da bir başkası odaya girmeye cüret ederse, William'ın onları paramparça edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Hiçbir erkek bu kadar tehditkâr görünmemişti. Ya da tahrik olmamıştı.

"Seni güvende tutmak için dünyaları yok edeceğim," diye hırladı.
Oh, evet. Seviyor. Beni seviyor.

Peki neden onu öldürmek istemiyorum?

"Al beni o zaman. Sertçe." Bu, laneti bozmadan önce onu son görüşüydü. Neden mümkün olduğunca çok anı biriktirmesin ki?

Hiç tereddüt etmeden gömleğinin yakasını kavradı ve başının üzerinden çekti. Adamın gömleğini bu şekilde çıkarmasına bayılıyordu. Kaslı gövdesi her zamanki gibi onu aptallaştırmıştı. Ve göğüs kaslarını, o sekiz paketi ya da şekerleme izini henüz unutamamıştı. Ama bugünün kazananı? Adamın ereksiyonunun başı, derisinin altından uzanıyor, fermuarı kırmak için mücadele ediyordu.

Boyunu okşadı ve onun kendisini izlemesini seyretti. "Arzuladığın şey bu mu?"

Daha fazla ürperti. Eğer seksin bir sesi varsa, o da William'inkiydi. Husky, alçak ve derin, varlığının her atomuna ulaşan işitsel bir okşama.

"Her şeyden çok," diye mırıldandı. Kontrolünü kaybetmeye başlamıştı bile... "Onu bana ver."

Hinzır bir gülümsemeyle ayak bileğini yakaladı ve onu yatağın en ucuna çekti. Adam elbisesini ortadan yırtıp şeffaf giysiyi parçalayarak onu külotuyla bıraktığında ciyak ciyak güldü. Sadece onun için giydiklerini. Büyükanne külotu.

Adam fark etti ve bakışlarını hemen onunkilere çevirdi. Ona bakışı... sıcak, eğlenmiş ve şefkatli... "Sen bir hazinesin, Sundae." Parmaklarını külotun içine soktu ve malzemeyi bacaklarından aşağı kaydırıldı.

Serin hava aşırı ısınmış tenini öptü. İnleyerek kalçalarını salladı, temas arıyordu. Küçük hırıltılar onu terk etti. Ayaklarını yatağın üzerine, tam istediği yere koydu, dizlerini ayırdı ve poposunu yarıya kadar kenara çekti.

"Böyle kal." Onu serbest bıraktı ve botlarını tekmeledi, sonra fermuarını indirdi ve derisinin düşmesine izin verdi. Ereksiyonu serbest kaldı. Çırılçıplaktı ve

Muhteşem. "Bana bunun benim olduğunu söyle, sundae," diye emretti, onun seksini avuçlayarak.

"O senin." Parmaklarını adamın şaftının dibine dolamak için uzandı.

"Uh-uh-uh." Elini kurtardı ve "Tek boynuzlu atımdan daha uzun yaşayacağım" dedi. Avucunu öptükten sonra iki parmağını ağzına aldı. Aynı anda parmaklarından birini kızın içine doğru kaydırды. Başparmağıyla küçük sinir demetini daire içine aldığında, kadın haykırdı ve kalçalarını kaldırdı. "Sen, sancılar içinde kaybolmuş... cennete açılan bu kapı elimi ıslatıyor... Bu dünyadaki en güzel manzara."

Dünyadaki en güzel manzaraydı. Eğilerek parmağını onun üzerinden çekti. Kadın protesto edercesine inledi, ta ki adam yumruklarını kalçalarının yanına yerleştirip şaftını monsunun üzerine dayayana kadar. Temas-

Nefesini içine çekti, üzerine sıcak, muhtaç bir pus çöktü. Çok güzeldi! Isıya ısı. Sert çelik nemli ipeğe. Hâlâ eğiliyordu... ereksiyonunu klitorisine sürüyordu... bir meme ucunu ağzına almak için başını eğdi. Kendinden geçmişti, yoğunluğu muhteşemdi.

Yüzyıllar boyunca çiftleşme mevsiminde kendini ulaşılması zor yerlere zincirledikten, perişan olduktan ve acı çektikten sonra, şimdi bunu William'la yaşayacaktı... varlığının her zerresiyle sevdiği adamlarla.

Çılgınca, biraz da delice, kollarını ona doladı ve tırnaklarını sırtında gezdirdi. Tam olarak hayal ettiği gibi değildi ama daha iyiydi. Adam diğer meme ucunu da emdi, birbiri ardına, kadının çekirdeğine yeni bir coşku dalgası gönderdi, sonra kaşlarını çatarak göğüs kafesini yaladı ve kemirdi. Acı belirtisi mi? Yükselmeye devam etti. Ağzının her bir köşesine en şefkatli öpücüğü yerleştirirken, doymak bilmez açlık onun bebek mavilerini doldurdu.

Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı var.

Dudaklarının kenarını yaladı. Dudaklarını açtığında, dilini dişlerinin arasından geçirerek onunkiyle yuvarladı. A

saygılı bir öpücük. Ancak, her zamanki gibi, kısa sürede kontrolden çıktı.

Etraflarındaki hava elektrikle doldu. Baskı arttı ve çaresizlik keskinleşti. Sürtünmeye çok ihtiyacı vardı. Kıvranıyor, sırtını eğiyor ve klitorisini adamın shaftına sürtüyordu. Nefes nefese kalmıştı. Adam da öyle. Şehvetli pus yoğunlaştı ve diğer tüm düşünceleri engelledi. Acı... sıcaklık... katıksız ihtiyaç... çok fazlaydı. Ama daha fazlasına ihtiyacım var.

"William, lütfen. Daha fazla beklemek yok. Gelmezsem öleceğim. Lütfen!"

"Erkeğine ihtiyacın var mı?" Ter şakaklarından aşağı süzülürken bile telaşsızdı... gerginlik gözlerinin etrafındaki deriyi geriyordu.

"Evet!"

"Erkeğin kim Sunny? Söyle." "Sen. William."

İfadesi sertleşti, çenesi sıkıldı, "Beni önemsiyorsun," diye hırladı.

Neden inkar ediyorsun? "Önemsiyorum. Önemsiyorum."

Gözlerinde yüce bir memnuniyet parlıyordu. Karnına doğru manevra yaptı, sonra onu dört ayak üzerine yatırana kadar kalçalarını kaldırdı. Ama hemen içine girmede. Hayır, oh, hayır. Erkeği, gözlerini bağlamadan önce parmaklarını omurgasının sırtında gezdirdi...

"İnsanlar size her zaman kim olduklarını gösterir, sadece zaman alır. Ve bazen bir hançer."

William daha önce hiç böyle çılgınca, pençeleyen bir ihtiyaç duymamıştı. Uyarılma hücrelerine işlemiş, kanını lav haline getirmişti. Yanıyordu. Ağrıyordu. Bu kadını nefes almaktan daha çok arzuluyordu. Sırf onu güvende tutmak için en büyük korkusu olan hücre hapsine uzun ve belirsiz bir süre boyunca katlanmaya istekli olduğunu bildiği tek kişiydi.

Onu sevmesine şaşmamalı.

Ağırdan alacağım. Tadını çıkar. Daha önce seks yapmışlardı, evet, ama şimdi sevişeceklerdi. Bu geceyi onun yaşadığı en iyi gece yapacaktı, hayatlarının geri kalanında hatırlayacakları bir şey. Ortak bir anı; en iyisi.

Sunny'yi o anın içinde tutmak ve korkularından vazgeçirmek için gözlerini bağlamıştı. Her hareketimi tahmin edeceksin, güzelim.

Bir sonraki dokunuşunda, parmaklarını omurgasından aşağı kaydırduğında, mutlulukla haykırdı. Bir yanağını yoğurup ısırmadan önce kıcının üstündeki girintiyi öptü. Kadın nefes nefese kaldı, tüyleri diken diken oldu.

"Seni sonsuza kadar böyle tutabilirim," dedi, ondan tamamen büyülenmiş bir halde.

Kalçalarını sallıyor, hareketsiz kalamıyor ya da kalmak istemiyordu. Daha şehvetli bir görüntü olabilir miydi?

"Bana güveniyor musun,
Sundae?" "Güvendiğimi
biliyorsun."

Ellerini dizlerinin arkasından iç uyluklarına doğru gezdirirken, ondan inilti ve homurdanmalar çıkardı. O sırada

tek bir parmağını onun kalbine daldırdığında, bu inleme ve sızlanmalar daha da arttı.

Şimdi nefesini içine çekti. "Çok sıcak, çok ıslak. Çok sıkı."

"Çooooook hazır," dedi, parmağını kovalarken geri çekti.

"Hazır, evet, ama yeterince hazır değil." Bir dizini yatağın kenarına yerleştirdi, sonra diğerini, onun arkasında belirdi. Bir sonraki içe doğru itişte, ikinci bir parmağını sokarak onu gerdi.

Haykırarak sırtını kamburlaştırdı ve çarşafları yumrukladı. Titreyerek, "Daha fazla" dedi.

O gül goncası dudakların söylediği en sevdiği kelime. Yeni bir zemin kazanan, kontrolünü gittikçe daha fazla ele geçiren güçlü şehvet çığına karşı dişlerini sıkarak, parmaklarını makasladı ve seksi taklit ederek içeri ve dışarı çalıştı.

Tutku ateşi tenine yayıldı ve ona pembe bir ton verdi. Bu dönüşüm onu büyülemiş ve sıcak bir battaniyeye sarmıştı.

"William," dedi nefes nefese. Testislerini nazikçe sıkmak için aralarına uzandı.

Kontrol, lanet olsun! "Birileri kirli oynamayı seviyor." Kelimeleri ağzından zorlukla çıkarmayı başardı.

Adam parmaklarını son bir kez çekerken, kadın inkârlar geveledi.

Sonunda onun sözünü kesti. "Merak etme aşkım. Senin için daha büyük bir şeyim var." Sadece önce bir şey yapması gerekiyordu. Ne, ne? Hatırlamak için bakışlarını odanın içinde gezdirirken her yere asılmış küçük notları fark etti. Oh, evet. Prezervatif. Sunny'nin boşalmasını istiyorsa takamayacağı prezervatif.

Sunny'nin gelmesini kesinlikle istiyordu.

Şaftının ucu girişinde dururken, kalçalarını kavradı ve onu yavaşça geriye doğru çekti, onu horozuna soktu. Nefesleri daha hızlı ve çok daha sık geliyordu. Onunkiler de.

Tüm o ıslak sıcaklıkla eldivenli olmak... Boşalma dürtüsüyle savaştı. Dayanmalıydı.

Vücudu son santimi kabul ederken dilini ısırды, kanın tadını aldı. Titremeler onu adama doğru salladı. Onu iki yanından kavradı ve sırtını göğsüne yaslayarak dikleştirdi. Kadının arzusu hâlâ parmaklarını ıslatıyordu; parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi, böylece bir sonraki öpüşmelerinde kadınsı balını yalayabilecekti. Yeni bir bağımlılık.

Bir eliyle göğüslerini avuçlayıp yoğururken bir yandan da küçük, sıkı meme uçlarını sıkıyordu. Diğer eliyle de şişmiş sinir yumağını tıngırdattı. Tüm bunlar olurken, kadının iç duvarları onun uzunluğunun etrafında sıkıştı ve ondan küfürler savurdu.

William vücudunun alt kısmını sabit tutarak kulak memesini dişlerinin arasında gezdirirken kadının aldığı zevki artırdı. Her an-

Sunny sırtını kamburlaştırdı. Evet! Evet! Hareket! Göğüsleri avuçlarına bastırıyor, onun düşüncelerini çalışıyordu. Vahşi ve ahlaksız bir şekilde başını ona doğru çevirdi ve dudaklarını aradı.

Onun için çaresizce, klitorisini iki parmağı arasında yakaladı ve kalçasını sıkarak onu yukarı itti. Şaftı kızın içinden çıktı, neredeyse serbest kalacaktı... ta ki bir kez daha ileri atılıp onu doldurana kadar.

Düzensiz çığlığı duvarlardan yankılandı. Bir çeşit başlangıç çanı.

William, kesinlikle serbest bırakıldı.

Adam tekrar ve tekrar kadının içine girdi, yatak titriyordu. Bir sonraki çığlığı nefessiz bir iniltiye dönüştü. "Evet, evet!"

İçeri, dışarı. İçeri, dışarı. İçeri. Bir sonraki geri çekilmede, tekrar içeri itmedi. Henüz. Bunun yerine, birbirleriyle yüzleşmeleri için onu çevirdi. Ancak kadın bacaklarını onun etrafına sardığında ve adam dudaklarına dünyayı sarsan bir öpücük daha kondurduğunda, William bir kez daha eve doğru itti. İtti, itti.

Mevcut pozisyonlarının izin verdiğinden daha fazla sürtünmeye ihtiyaç duyduğunda, onu sırtına fırlattı. İtti, itti.

Sonra onu ters çevirdi, yukarıya doğru yükselirken beline sarıldı. Daha sert itti. Daha sert. Daha hızlı.

"Çok yakın, aşkım. Sana her damlasını vereceğim. Hazır mısın?"

"Hazır! Lütfen, William. Lütfen."

Hiç böyle yanmamış ya da ağrımamıştı. Doruğa ulaşmadan önce hiç bu kadar doygun hissetmemişti. Kadınının daha fazlası için yalvarışları kulaklarında çınlarken, göğüsleri üzerinde zıplarken, cinselliği şaftını sıvı ateşle kaplarken...

Durdurmak mümkün değildi. Sonunda bıraktı, sıcak jet üstüne sıcak jet ondan fırladı.

Sunny başını geriye attı ve çığlık attı, tüm vücudu sarsılıyordu. Sunny onun üzerine yığıldığında, Will onu yan tarafına çevirdi, göz bağını çözdü ve ona sıkıca sarıldı. Will onun gitmesine asla izin vermedi.

Sadece seks yapmamışlar ya da sevişmemişlerdi. Bir araya gelmişlerdi, iki ruh bir olmuştu. Lordların bir yabancıyla seks yapmakla bir eşle seks yapmak arasındaki farkı açıklarken sık sık bahsettikleri şey tam olarak buydu. William şimdiye kadar aradaki farkı tam olarak anlamamıştı. Tatmini kendi orgazmından değil, ortağınıninkinden kaynaklanıyordu.

Eğer biri onu benden almaya çalışırsa, cinayet işlerim. Hayatımın geri kalanında her gün bunu yaşayacağım.

"Birkaç dakika dinleneceğiz, sonra dürtüler yeniden başlayacak," dedi Sunny soluk soluğa nefesler arasında. "Eğer devam edemezsen-"

"Yetişemiyor musun?" diye bağırdı.

Kadından bir kıkırdama kaçtı ve kısa sürede kahkahaya dönüştü. Bu ses onu büyüledi. Onu görmek de öyle. Eğlence tüm yüzünü aydınlatıyor, kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu. Her ne kadar daha fazla seks ve sonrasında daha fazla eğlence istese de, en çok onun neşesini istiyordu.

Günde bir gülümseme cinayet eğilimlerini uzak tutuyor.

"Başka bir şekilde ifade edeyim," dedi.

Kaşlarını kaldırdı, hadi şunu dinleyelim.

"Eğer herhangi bir noktada, dayanıklılığın kötü olduğu ve bir molaya ihtiyacın olduğu için değil de... nedenlerden dolayı ayrılmak zorunda kalırsan, bunu anlayışla karşılarım. Sonsuza kadar seninle alay ederim ama anlarım. Sadece eve döner dönmez saldırıya uğramaya hazır ol."

"Hades'le konuşmak için ayrılmak zorunda kalabilirim," diye cevap verdi, ses tonunda incinmiş bir çatırtı vardı.

"Ama zor bir zamanda kadınım ile ilgilenmekten daha çok yapmak istediğim bir şey yok. Ve evet, sana orgazm üstüne orgazm yaşatmak benim için zor olacak. Gerçek bir zorluk. Çiftleşme sezonu bittiğinde bana çok şey borçlu olacaksın."

Bir kıkırdama daha. "Çok büyük," diye yineledi. "Ödül olarak senin için bir defile yapabilirim ve en sevdiğim büyükanne külotumu giyebilirim."

"Belki mi? Hayır. Yapacaksın," dedi alaycı bir sertlikle. "Teklif yapıldı ve kabul edildi. Geri almak yok."

"Oh, yapabilirim-" Nefes nefese kaldı, küt uçlu tırnakları adamın göğsüne kıvrıldı ve avını yerinde tuttu. "William, yine başlıyor."

"Birincisi, ismim çiftleşme sezonunda daimi görev için listenizde yer alacak. İkincisi, sen sadece arkana yaslan ve tüm işi erkeğinin yapmasına izin ver." Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Dayanıklılığımın eşsiz olduğunu keşfetmek üzeresin."

* * *

Aslında hiçbir zaman beni bir yere kapatmaya yemin etmedi, sadece ihtiyacım olduğunu düşündüğü şeyi verdi.

Seks, seks ve daha fazla seksle geçen iki haftanın ardından Sunny uzun zamandır ilk kez kafası rahat bir şekilde uyandı. Kitabın şifresini çözmek için verdiği on dört günlük süre iki kez geçmişti ama William buna aldırıyor gibiydi. Mutlu görünüyordu-

Onunla ilgili farkındalık kafasına bir tokat gibi çarptı ve sarsılarak doğruldu, zihni dönmeye başladı.

Çiftleşme mevsimi boyunca, erkeği zamanını onu tatmin etmek ve savaş arasında mükemmel bir şekilde bölüştürmüştü. İhtiyacı olan şey,

bebeği sağlamıştı. Onun dövmelerini yaladığı, onu emerek kuruttuğu ya da doruğa ulaştırdığı zamanların sayısını unutarak bir mutluluk dalgası içinde lüks yaşadı.

Ama artık çiftleşme mevsimi sona ermişti. Yaşasın! Yuh! Hayır, hayır. Kesinlikle yaşasın. William onun yanında l gibi uyuyordu ve yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı. Zavallı sevgilim. O ve savaş onu çok yormuştu.

Ağrıyan, doymuş bedenini gererken, sabah güneşi yatak odasına doldu. Kafasını başka düşünceler dolduruyordu, çiftleşme mevsimlerinin ona unutturduğu şeyler. şimdi unutmak yok.

William'ın laneti. Bir an önce halledilmesi gerekiyordu. Ancak o zaman gerçekten birlikte yaşamaya başlayabilirlerdi.

Sunny uzuvlarını William'ınkilerden olabildiğince dikkatli bir şekilde ayırdı ve dengesiz bacaklarının üzerinde doğruldu. Dostum. Dokuz arabanın karıştığı bir kazadan kurtulmuş gibi hissediyordu. Kitabı eline aldıktan sonra günlüğünü ve kalemini topladı, sonra da yatağa dönüp yastıkların üzerine uzandı.

William uyumaya devam ederken içinde bir tatmin uğulduyordu.

Pekl. Hadi yapalım şunu. Kitabı en son çözdüğü sayfaya kadar açtı ve parmak uçlarını sembollerin üzerinde gezdirdi. Bir anda kanı ısındı. Kaşlarını çattı. Çiftleşme mevsimi bitmemiş miydi?

Hala ısınıyor.

Ter derisini kaplamıştı, ancak hava yüz derece soğumuş gibiydi, uzuvları hızla donuyordu. Dişleri takırdıyordu.

Aynı anda hem dumanı tüten sıcak hem de buz gibi soğuk mu? Çılgınlık!

William'ı ldr.

Nefesi kesildi. Bu olmaz. Bu kadar erken olmaz. Daha yeni başlamıştı.

Sona çok yaklaştık. Artık pes edemezsin. Gözünüzü dlden ayırmayın ve ilerleyin. Laneti kır ve delilik sona ersin.

Sembollere odaklandı. ldrn onu! Isıtma. Donduruyor. Kalbi gm güm atıyor, ona bir yargıcın müebbet hapis cezası verdikten sonraki tokmağını

hatırlatıyordu. Öldür, öldür, öldür.

Hayır. Asla. Tabii... onu öldürmesi gerekmiyorsa?
Cehennem prenslerini öldürmek için doğmuştu. Bu onun kaderi değil miydi? Hayattaki tek amacı? Evet.

Hayır! Hayır! Savaşın
bununla! Şifreyi
çözmeliyim. Öldürmeliyim.

Bekle! Kendini yatağa zincirlemeliydi. O zaman ders çalışabilir ve William'a zarar verme endişesi duymazdı. Tanrı aşkına, adam dolabında pranga bulunduruyordu. Kader.

Sunny ikinci kez ayağa kalktı, parmak uçlarına basarak dolaba gitti ve zincirleri çıkardı. Yatağa dönerken baş dönmesi onu neredeyse deviriyordu. Nefes al. Sadece nefes al. Bir şekilde dik durmayı -sessizce- ve yatağın kendi tarafına ulaşmayı başardı.

Zincirin bir ucunu yatak direğine sabitlemeye çalıştı ama kolu zihinsel komutlarına itaat etmeyi reddetti. Zinciri sanki bıçaklıyormuş gibi postere saplamakla yetindi.

Karaca otu da ne? Tekrar denedi. Jab. Elleri ılık ve ıslak bir şey sıçradı, zincir elinden kayarak yere çarptı. Ama... yerinde olmayan hiçbir şey görmedi. Elleri temiz ve kuru görünüyordu.

Posterden uzanan sert bir el bileğini sararak onu esir aldı. Bir el. Posterden mi?

Kafası karışmış, paniğe kapılmak üzereyken kurtulmak için çabaladı. Tutuşun çok güçlü olduğu kanıtlandı.

"Sunny!"

William'ın sesi korkuyla keskindi. Gözlerini hızla kırıştırdı, yeni ve korkunç bir gerçeklik şekilleniyordu. William onu tutuyordu. Adam kanlar içindeydi, kadın da öyle. Yerde bir çift zincir değil, kanlı bir hançer duruyordu.

Sunny'nin nefesi kesildi. Bir hançeri zincir halkasıyla mı karıştırmıştı? Halüsinasyon görüp eline bir hançer mi almıştı? Ama neden? Ve... ve... William'ı mı bıçaklamıştı? Oh, Frezya, yapmıştı. Ellerini ıslatan onun değerli can suyuydu.

Korku ona yumruk atarak ciğerlerindeki havayı boşalttı. Hırıltıyla geriye doğru tökezledi. Ya da adam elini sıkmasaydı sendeleyecekti. "Düşündüm ki... Düşündüm ki

Yatağın benim tarafımda duruyordum, seninkinde değil. Elimde hançer değil, zincir var sanıyordum. Düşündüm ki..." Göğsünde iki yara vardı. Onun yüzünden. Çünkü onu bıçaklamıştı. İki kere!

Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Lanete karşı direnci konusunda geliştirmeyi başardığı tüm cesareti tamamen dağıldı.

"William, çok özür dilerim. Fark etmemiştim. Bilmiyordum. Seni korumak istedim. BEN... BEN..." Kendi içine çöktü, dizleri büküldü.

Yaralarına rağmen kızın arkasına geçti ve yere düşmeden onu yakaladı. Onu yatağın üzerine fırlattı, sırtı yatak başlığına yaslanmıştı, yanağı omzuna yaslanmıştı. Güçlü bir kolla onu sararken daha fazla kanı tenini ıslattı ama umurunda değildi.

Onun kucaklamasının tadını çıkarmak için her şeyi yapardı. Diğer eliyle onun saçlarını okşadı.

"Çok özür dilerim," diye tekrarladı.

"Şşş, şşş. Her şey yolunda. Seni yakaladım, aşkım. Hafif bir bıçak darbesi ön sevişmedir. Büyütülecek bir şey değil."

Onu bıçakladıktan sonra onu teselli ediyordu. Ya onu öldürseydi...

Bir hıçkırık daha onu sarstı. Bunu düzeltmek zorundaydı. "Sana tek boynuzlu at formumu göstermek istiyorum."

Şakağına bir öpücük kondurduktan sonra onu hayrete düşürerek şöyle dedi: "Bu şekilde değil. Bana göstereceksin çünkü seni görmemi istiyorsun, bana vücudunun iç kısmını gösterdiğin için kendini suçlu hissettiğinden değil."

Azarlanmayı hak ettiğinde ondan daha fazla anlayış. Kendini ona karşı korumayacaktı, değil mi? Tıpkı onun yaptığı gibi, durumu kontrol altına alabileceğini düşünmüştü. Bu bir hataydı. Düzelteceği bir hata.

Eğer o kendini ondan korumak için önlem almazsa, kadın da onu korumak için önlem almak zorunda kalacaktı. O... giderdi.

Bir hıçkırık daha yükseldi ama bunu bastırdı. Kısa bir süreliğine ayrılacaktı, sadece kısa bir süreliğine.

Çiftleşme mevsiminde yaptığı gibi. Sonunda kitabın şifresini çözmeyi bitirecekti. Ancak o zaman Sunny geri dönebilecek ve sonsuza dek William'la birlikte olabilecekti.

Aşkım, hayatım.

"Savaş satranç gibidir, ben her zaman kazanırım."

William'ın en büyük korkuları gerçek olmuştu. Aşık olmuştu ve sevgisinin nesnesi ne yaptığığın farkında bile olmadan hayatına kastetmişti.

İki hafta boyunca, günün ve gecenin her saatinde Sunny'yle sevişmişti. O uyurken, Axel'den kaçarken iblislerle savaşmış, onları sorgulamış ve onuncu taç için ipucu avına çıkmıştı. Kardeşiyle bir sonraki buluşmasından önce kafasını boşaltmayı ummuştu ama düşünceleri daha da karmakarışık hale gelmişti.

Sunny'yle tanıştıktan sonraki haftalarda hayatı nasıl da değişmişti. Bir hayat arkadaşı vardı. Lanet etkinleşmişti. Hades olmadan bir geleceği vardı. Yakında Cehennem Kralı olacak kişi, bir Elit 7'liyle akrabaydı; Axel, aralarındaki bağlantı yüzünden cezalandırılacak mıydı? Ya başka bir Gönderilmiş Kişi, Bjorn'un yaptığı gibi William'ı bir suçla itham ederse? Axel çapraz ateşte kalır, seçim yapmak zorunda kalırdı.

William tüm bağlarını koparmalı mı?

Peki ya Sunny, potansiyel kraliçesi ve katili? Onunla statükoyu koruyup, kodu incelemeye devam etmesine izin verirken kendini gelecekteki saldırılara karşı korudu mu?

İçten içe, saldırıların daha da kötüleşeceğine dair şüpheleri vardı. Bir gün trans ya da onu ele geçiren her neyse kalıcı olacaktı. Yoksa bir zamanlar yapmayacağını düşündüğü şeyi yapıp Sunny'nin kitabı incelemesini engellemek için kitabı mı yakacaktı? Sayfaları her açtığında durumu daha da kötüleşiyordu.

Kaşlarını çattı, aklına bir düşünce geldi. Neden sadece ders çalışırken daha da kötüleşiyordu? William'ın ona karşı hisleri o zamanlarda güçleniyor ve kadının şüphelendiği gibi lanetin ateşini körüklüyor muydu? Yoksa laneti William'ın duyguları değil de kitabın kendisi mi belirliyordu? Ve eğer öyleyse, bu onlar için ne anlama geliyordu?

Onun iyileştirici göğsüne yaslanmış uyurken, sıcak nefesi tenini yelpazeledi. Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. Gümüşü ay ışığı aralıklarla onu yıkıyor, ruhani güzelliğini aydınlatmak için parlak bir şekilde yanıp sönüyor, sonra tekrar yanıp sönüyordu.

Odaklanmayı kaybediyorum. Doğru. Lanet. Çiftleşme mevsimi boyunca lanet Sunny'yi hiç etkilememişti. Sonra uyandı, bir pasajı inceledi ve bum, onu bıçakladı.

Uyandığında nasıl tepki verecekti? Tekrar deneyecek miydi, yoksa kendisi mi olacaktı?

Onu terk etmekten nefret etse de William onu yorganın altına soktu, duş aldı, her zamanki kıyafetlerini giydi ve Axel'i aramak için cep telefonunu aldı. Tekrar konuşma zamanı gelmişti.

Yeni metinler keşfettiğinde kaşlarını çattı.

Yeşil Makine: Lucifer, Evelina'nın elimizde olduğunu biliyor.

Red Abed: Kızgın olduğunu söylemek hafif kalır. Ama. Kızgın.

Kara Saldırı: Bugün tetikte olun. Lucy bu sabah iki kez bizden biri kılığında evimize gizlice girmeye çalıştı.

Lanet olsun! Bu tam da William'ın şu anda ihtiyaç duymadığı şeydi. Sakinleşmek için nefes alarak Sunny'ye son bir kez baktı -onun yanında olmadan mışıl mışıl uyuyordu ve damarlarına doğrudan endişe enjekte ediyordu- yatak odasının etrafına büyümlü bir bariyer yerleştirerek onun izni olmadan kimsenin giremeyeceğini garantiledi, ardından Axel'in malikânesinin kapısına yöneldi

cennette. Muhteşem ahşaplardan, altından ve değerli taşlardan yapılmış bir köşk. Pürüzsüz elmas levhalar düz bir çatı sağlıyordu.

Kapıyı biraz fazla kuvvetle çaldı. Kapının ortasından bir çatlak yayıldı. Buraya daha önce hiç gelmemiştii ama Axel'in hafızasındaki küçük çocuk olabileceğini fark ettikten sonra gizlice araştırmıştı. Resimler cennetin bu bölgesinin hakkını verememişti. Güneşsiz, berrak, bebek mavisi bir gökyüzü. Işık, liderleri En Yüce Olan'dan geliyordu. Lavanta kokulu havada her renkten kuşlar süzölüyordu. Bahçedeki ağaclar altın rengi elmalar, incirler ve armutlarla doluydu.

Kapı açıldı ve Axel göründü, siyah saçları dağınık, gözleri uykulu ve kapüşonlu, gömleksizdi, derisinin düğmeleri açıktı, sadece kısmen fermuarlıydı. Boğazında pençe izleri ve göğüs kaslarında çürükler vardı. Kanatlarında yumruk büyüklüğünde birkaç kel nokta vardı, sanki biri avuç avuç tüylerini koparmış gibiydi.

"Zor bir gece miydi?" William sordu. "Yoksa gerçekten çok iyi bir gece miydi?"

Axel dönerek onun içeri girmesine izin verdi. "Küçük cehennem kedisi yıkanmak istemedi. Onu ben zorladım. Ona zarar vermek gibi bir niyetim olmadığını anlayınca biraz sakinleşti."

Fuayeye doğru ilerleyerek, "Onu geri götürebiliriz-" dedi.

"Hayır!" Axel havladı. Sonra bir elini yüzünde gezdirdi. Daha nazik bir şekilde tekrarladı, "Hayır. O burada güvende, bu yüzden burada kalacak."

Zavallı piç, diğer Gönderilmişler cadılardan nefret etse de kızıdan etkilenmişti. Eğer Evelina bu çekime karşılık verirse, ikisinin önünde zorlu bir yol olacaktı. Eğer kaderlerinde varsa...

Her zorluğa değer.

"Lucifer onu biliyor," dedi Axel, çenesi sıkılmış bir halde. "Senin yüzünü takındı ve bulutuma gizlice girmeye çalıştı. Aldatmacasının kokusunu aldım ve Evelina'yı buraya getirdim. Şimdi kan peşinde."

"O her zaman kan peşinde. Ama Lucifer olmadığımı nereden biliyorsun, tekrar dene?"

"Gözler saklayamadığı duyguları ifade eder." Axel fuayenin ötesindeki ıslak bara doğru yürüdü, kanatlarının sığabileceği kadar geniş bir alandaki tek mobilya parçasıydı. "İçecek bir şey ister misin?"

Soğukkanlılığını korumaya kararlı bir şekilde reddetti. "Şifreli lanetler hakkında yeni bir şey öğrendin mi?"

"Hayır, üzgünüm. Başka bir şey mi oldu?"

Kelimeler ağzından döküldü. "En aptalca, en zekice şeyi yaptım ve Sunny'ye aşık oldum. Bunu fark ettiğim anda saldırmasını bekledim. Ama saldırmadı. Sadece kitap üzerinde çalışmaya başladığında saldırdı. Kitabın lanetli olması mümkün mü?"

"Mümkün, evet. Muhtemelen, hayır." Axel kendine bir kadeh viski doldurdu. "Lanet yaşayan bir organizmadır, bir konakçıya ihtiyaç duyan bir parazittir. Düşüncelerden, duygulardan, kelimelerden beslenir ve sonunda kendi kendini gerçekleştiren bir kehanete dönüşür."

Volta atarak, "Diyelim ki ben aslında lanetli değilim. Diyelim ki kitap da lanetli değil." Daha önce hiç kimse bir lanet hissetmemişti, sadece büyü. "Sunny'nin içine girip beni öldürmesine neden olan şey nedir?"

Axel de ona ayak uydurarak yanına düştü. "Bilmiyorum, ama eğer sadece kitapla oluyorsa..."

"O zaman lanetsiz olmasına rağmen kitap hatalı." "Kitapla ilgili bir şey onun zihnini sana karşı zehirlemiş olmalı."

Zehir... Tanrıça'nın zehir şişesini hatırladı.

Sunny'nin çektiği zehir şişesinin yanı sıra pek çok Gelecek de Hades'e gösterilmişti. Kitap zehirli olabilir miydi? Ama nasıl? Sayfalar bir tür kimyasalla mı kaplanmıştı? Hayır, olamaz.

Fark eder miydi?

Peki ya mürekkep?

Nefesini içine çekti. Lanet mürekkep. Sunny sembolleri hissetmeyi severdi. Her temas ettiğinde zehirlenmiş miydi?

Ondan her yardım istediğinde kendine lanet mi ediyordu?

Elleri yumruk oldu. Lilith bu fikre nasıl da bayılmış olmalıydı. Aniden durdu, midesi bulandı. Lilith onu lanetlememişti. Mürekkebi lanetlemişti, ona kendini yok etme imkânı vermişti. Ve o da yaptı.

Bir aptaldan daha kötü. Kolayca kandırılan bir martı.

Öfke içini yakıp kavurdu, ancak umut suları üzerine yağdıkça söndü. Kitap yok, cinayet girişimi yok. Sayfaları yakabilir ve Sunny'ye sahip olabilirdi. Ama... Yanılıyorsa, özgürlüğünü elde etmek için tek aracını yok edecekti.

Lilith'in, aşık olmaktan korktuğu kadınlarla tanışıp onları bir kenara atarken güldüğünü hayal etti. Onun dehası ve aptallığı hakkında neşeyle böbürlendiğini, arkadaşlarına kendini kurtarma çabalarını anlatırken kendini beğenmiş olduğunu, sadece bugünü ve geleceği için işleri daha da kötüleştirdiğini hayal etti.

"Gitmeliyim," dedi. "Hades'le son bir kez konuşmaya çalışacağım ve ne yaptığını öğreneceğim-" William dudaklarını birbirine bastırarak bekledi.

Axel hareket etmeyi bırakmış, başı yana eğilmiş, ifadesi karanlık ama donmuştu. Diğer Gönderilmiş Varlıkların onunla telepatik olarak konuştuğuna şüphe yoktu.

William ona bir dakika daha verebilirdi, ama daha fazla değil. O zaman giderdi. Önce Hades'e, sonra Sunny'ye gidecekti. Öyle ya da böyle, kitabıyla ilgili sorun bugün çözülecekti.

Otuz saniye içinde, Gönderilmiş Kişi kendini toparladı. "İblis orduları Gönderilmişlerin kampını istila etti ve adamlarımın yardımına ihtiyacı var. Cennetteyken parlayamam. Beni Cehennem'e geri götürmen gerekiyor."

İblisler onun bölgesini işgal ediyordu. William hiç vakit kaybetmeden kardeşinin omzuna sarıldı ve onu kamp alanına götürdü. Ama orada hiç Gönderilmiş Kişi yoktu. İblisler de yoktu. Burası terk edilmişti.

Bir önsezi duygusu bedenini diken diken etti. "Git," dedi William. "Kardeşlerini bul. Sunny'yi güvenli bir yere götürmeliyim." Sürü evini istila etmişse... William lanet okudu.

Kucaklaştılar. "İyi ol, William."

"Ve sen, kardeşim." Oyalanmak istese de -Sunny ona iyi bir sarılmanın güzelliğini öğretmişti- William geri çekildi ve yatak odasına yöneldi. "Sunny?"

Yatağa doğru koştu, orada değildi. Kalbi hızla çarpıyordu. Tepinerek banyoya girdi. Orada da ondan bir iz yoktu.

Panik yapmazdı. Henüz paniklemedi. Herhangi bir ipucu aramak için etrafta koşuşturdu. İşte orada! Yastığının üzerinde bir kâğıt duruyordu. Titreyerek onu kaldırdı. Bağırsakları sıkıştı. Kâğıtta gözyaşı lekeleri vardı ve hâlâ nemliydi.

O okudu, ben ayrıldım ve kitabını aldım. Lütfen beni bulmaya çalışma. Söz veriyorum, lanetin bozulduğunda geri döneceğim. Dawn'a onu sevdiğimi ve özlediğimi söyle, tamam mı? Ama belki ona seni daha çok özleyeceğimi söyleme. 😊

Hayır, hayır, hayır. Şimdi panikledi. Gitmişti ve kitabı da almıştı.

Ama gideli çok olmamıştı.

Onu bulmalıyım! Cep telefonunu aradı ama sadece çaldığını duydu. Cihaz komodinin üzerinde duruyordu. Düşün! Ondan bu kadar çabuk kaçtığına göre, flaşlanmış olmalıydı. Ama kimden flaş istemiş olabilirdi ki? Ve nasıl iletişim kuracaktı-

Cep telefonu. Onu takip edemesin diye bırakmıştı ama muhtemelen mesajlarını silmeyi düşünmemişti. Eğer acelesi yoksa.

Kadının mesajlarına baktı ve Hades'le yaptığı bir yazışmayı buldu.

Sunny: Seninle konuşmam gerek. Önemli bir konu. Beni ne zaman alabilirsin?

Hades: Kapını kontrol et.

William'ın tırnaklarından pençeler çıktı. Bu alışveriş on altı dakika önce gerçekleşmişti. Eğer babasıyla gittiye... Hâlâ umut var.

Çılgına dönmüş ama kararlı olan William, Axel'e bir güncelleme mesajı göndererek buluşma ayarladı ve ardından aceleyle vücudunun her yerine silahlar yerleştirdi.

Yolda giderken madalyonu hatırladı.

Çalışmak niyetiyle saklamıştı. Henüz onunla pratik yapmamıştı ve genellikle denenmemiş bir silahı kullanmayı reddederdi. Ama Sunny madalyonun bir rakibi saniyeler boyunca felç edebileceğini söylemişti. O saniyeler hayat kurtarıcı olabilirdi. Madalyonu kullanmak kaderinde yok muydu?

Pekala. Bir istisna yapacaktı. Sunny'nin izinden giderek madalyonu bir zincire asıp boynuna sabitledi.

Gömleğinin altından kayarak tenine dokunur dokunmaz, büyüsü içinden geçerek kaslarını bir tür Berserker gibi saldırganlık ve güçle dolgunlaştırdı. Bunu daha önce yapmalıydım.

Şimdi kadını geri almak, eski kardeşini öldürmek ve tacını bulmak.

* * *

Sunny'nin kalbi hızla atan bir mermiden daha hızlı çarpıyordu. William yatak odalarından çıktığında tamamen uyanıktı.

Saniyeler sonra ayağa fırladı ve ihtiyacı olabilecek her şeyi toplamak için etrafta koşuşturdu.

Hades'in numarasını cep telefonuna programladığından beri, bire bir görüşme talep etmek için kralla temasa geçmişti. Pandora ya da Anya'yla iletişime geçmek istemişti ama William'a planlarını anlatacaklarından korkuyordu. Ayrıca bu şekilde, saklanmaya başlamadan önce babasıyla ilişkisini düzeltmesine yardımcı olabilirdi.

Sadece birkaç dakika sonra, kapıya sert bir vuruş oldu. Hades'i bulmak için kapıyı açtı. Üstünü aramış, silahlarını atmış ve onu evine götürmüştü. Bir silah hariç hepsini. Madalyon hâlâ boynundaydı.

Büyüsü sayesinde bunu fark etmemişti.

Ancak isteğinin nedenini öğrenir öğrenmez, onu William'ın eski yatak odasına bırakmış ve ona, "Bu tür meseleler için vaktim yok. Lucifer'in

Gönderilmişlere saldırdı. Eğer sorun çıkarmadan bu odada kalırsanız, birkaç yangını söndürdükten sonra konuşuruz."

Bu konuşma yaklaşık on dakika önce gerçekleşmişti. Zamanının yarısını William'ın eşyalarını inceleyerek geçirmişti. Koca Willy ile ilgili yeni tişörtlerle dolu bir dolap. Şeffaf sıvı ve organlarla dolu mason kavanozları. Aşk romanları, savaşla ilgili kitaplar, şifre kırma ve oyun teorisi tek kitaplığı dolduruyordu.

Kulakları seğirdi, aşağıda bir yerlerden gelen belli belirsiz sesler. Savaş sesleri. Kaşları çatıldı. Aşağıda neler oluyordu?

En ufak bir gıcırtıda irkilerek yatak odasının kapısını açtı. Neyse ki, sessizce salona girerken kimse itiraz etmedi ya da emir vermedi. Etrafındaki zenginlikleri ve hazineleri görmezden geldi, dikkatini bir zamanlar duvarlar boyunca konuşlanmış, şimdi ise harekete geçerek merdivenden aşağı koşan silahlı askerlere verdi.

Kükürt ve sülfür kokusu havaya sinmiş halde onu takip etti. Hâlâ itiraz yoktu. Taht odasına yaklaştıkça savaş sesleri daha da yükseldi ve kalbi daha da hızlandı. Kılıçlar vınıyor ve şangırdıyordu. Kemikler patladı. Kan fışkırdı.

Çığlıklar ve feryatlar neşeli kahkahalarla karıştı. Ne yöne bakarsa baksın, iblisler askerlerle savaşıyordu.

Sage! Bu tam bir istilaydı.

Bazı iblislerin birden fazla boynuzu ve çatalı kuyrukları vardı. Diğerlerinin kan lekeli dişleri ve ultra keskin pençeleri vardı. Hepsinin sert pulları ve kana susamışlığı vardı.

Şeytanlar. Ölmeli. Ölmeli.

Kasları savaş için gerildi -henüz değil, henüz değil- sırtını duvara dayadı ve gölgelerin arasına süzüldü.

Taht odasının kapısında daha fazla iblis toplandı. Cesetler ve vücut parçaları yere saçılmış, her tarafta kan gölleri oluşmuştu.

Sonunda bir iblis onu fark etti ve yolunu açtı, ancak diğer iblisler ve zaten çatışmaya girmiş olan askerler tarafından engellendi. Kalbi küt küt atarken madalyonunu çekip çıkardı ve yere düştü. Yüzüne ve göğsüne kan bulaştırdıktan sonra ölü taklidi yaptı. Bir dakika geçti, sonra iki, sonunda iblis ona ulaştı.

Dönerek onu aramaya başladı. Onu ölü gibi gördüğünde uluyarak saldırdı ve karnına tekme attı. Nefes almasına ya da herhangi bir tepki vermesine izin vermedi. Misilleme olarak onu bıçaklamamak, sahip olduğunu bilmediği bir irade gücü gerektiriyordu. Ama saldırdığı anda avantajını kaybedecekti. Hades'i kurtarmak için saklaması gereken bir avantajı. William ne pahasına olursa olsun babasını kurtarmasını isteyecekti.

Sonunda şeytan yoluna devam etti. Sunny taht odasının girişine yaklaştıkça adrenalin acısını bastırdı. Bir grup savaşçının kendisini geçmesine izin vermek için durakladı, sonra tekrar yaklaştı.

"Bu çılgınlığı durduracaksın Lucifer!" Hades kükredi, sesi kapıların arkasından sızıyordu.

Lucifer burada mıydı? Heyecan kötülükle birleşti. Bugün benim boynuzumla ölecek!

Piçin neşeli kahkahası duvarlardan yankılandı. "Her şeyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenene kadar durmayacağım. Şu anda bile ordularım müttefiklerinizi topluyor. Buraya getirilecekler ve burada senin ve değerli William'ının ölümünü izleyecekler."

William'ı öldürmek mi? Karaca otu gibi! Girişe ulaştı ve kapıdaki çatlaktan içeri baktı. Oh...Daisy. Daha fazla ceset. Uzak köşede, bir grup Gönderilmiş Varlık şakaklarını yumrukluyor ve saçlarından tutamlar koparıyordu.

Yırtık pırtık kahverengi bir cübbe giymiş sarışın bir kadın kanatlı savaşçıların önünde duruyordu. Solgun, bir deri bir kemik ve kirliydi ama kollarını iki yana açmış, ellerini kanatlı savaşçılara doğru tutuyordu. Erkeklere büyüyle eziyet eden bir cadı olmalı.

Sayırsız iblis. Güçlü bir cadı. Nefret edilen bir karanlıklar prensi. Sunny hepsine nasıl boyun eğdirecekti? William'a ihtiyacı vardı, parlak zırhlı şövalyesine. Sürü arkadaşına. Etrafında olmaması gereken tek kişiye.

Hades bir lanet savurduğunda, son düşüncelerinin yanlışlığı bir beyzbol sopası şiddetiyle yüzüne çarptı. Ne yapacaktı, o gelene kadar sinecek miydi? O bir korkak mıydı yoksa tek boynuzlu at mı? Kırılgan bir çiçek mi yoksa bir iblis avcısı mı? Bir ezik mi yoksa bir süper kahraman mı? Günü kurtarmak için bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Kimseye ihtiyacı yoktu. Bunu kendi başına yapabilirdi ve yapacaktı!

Sunny bir kez daha kapı ile çerçevesi arasındaki aralıktan baktı. İblis orduları, hâlâ savaşmakta olan Hades ve Lucifer'in etrafında bir çember oluşturmıştu. Kralın ordusu etkisiz hale getirilmişti, askerler ya hareketsiz ya da acı içinde kıvranarak yerde yatıyordu.

Hades dönüp iki kısa kılıcını Lucifer'a doğru savururken, Hades'ten siyah dumanlar yükseliyordu; Lucifer ise onu engelleyip devasa abanoz kanadını Hades'e çarptı. Kral tökezleyerek geri çekilirken, prens yine aynı şeyi yaptı ve dönerek Hades'e bir kanatla vurdu.

Bu kez, zarımsı uzantı kralın ayaklarını yerden kesti.

Sunny parmaklarını madalyondaki olukların etrafına geçirdi, boynuz merkezden büyüyordu. Tek boynuzlu atın devreye girme zamanı.

"Krala selam olsun!"

William planlandığı gibi Axel ile Sent One kamp alanının kenarında buluştu.

"Yaralı bir Gönderilmiş Kişi'nin yerini tespit edebildim," dedi Axel, alnının ortasında bir damar zonklayarak. "İblisler sertçe vurdu, sonra herkesi uzaklaştırdı. Tanık kaçtı ama Hades'in sarayından bahsedildiğini duymadan önce değil."

Sertleşti. Sunny'nin şu anki konumuna geldiler. İblisler... eşine saldırıyordu... "Şimdi Hades'in taht odasına gidiyoruz." Bütün müttefiklerine grup halinde mesaj attı.

Sanki Axel'le yüzyıllardır ortakmışlar gibi hep birlikte döndüler ve kılıçları hazır bir şekilde sırt sırta durdular.

Cehennem yok oldu, tam bir kaos ortaya çıktı. Lucifer ve Hades aşırı kalabalık taht odasında savaşıyordu, iki hortum sürekli birbirine çarpıyor, o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki William bile onları takip etmekte zorlanıyordu. Ölü ve ölmekte olan askerler yerleri kaplamıştı. Eski bozuk paraların, idrarın ve atıkların, ölümle boşalan bağırsakların kokusu her nefesi kirletiyordu.

Tam anlamıyla bir bok fırtınasına girmişti.

Sunny neredeydi? Bakışlarını etrafta gezdirdi... ve görünmez bir güç tarafından acı çekiyormuş gibi görünen kayıp Gönderilmişleri buldu.

Gillian ve Puck yanlarında belirdi, durum değerlendirmesi yaptılar ve mücadeleye başladılar.

Sırada William'ın çocukları vardı. Sonra Pandora. Sonra aralarında Anya ve Keeley'nin de bulunduğu bir avuç Lord ve Leydinin. Daha da fazla Cehennem Kralı.

William bir an için, her şeyi bırakıp geldikleri için duyduğu minnettarlık karşısında felç olmuş gibi durdu. Sundukları korkunç manzara karşısında dehşete kapıldı. Sevdığı birini kurtarmak için hayatlarını tehlikeye atacak kadar onu sevdikleri için alçakgönüllüydü.

Arkadaşları iblisleri öldürmekle meşgulken William tanıdık bir yüz gördü ve nefesini tuttu. Lilith. Hayatta kalmıştı.

Onu çok uzun zamandır görmemişti. Şimdi kollarını kaldırmış, Gönderilmişlerin yanında duruyordu. Üvey kız kardeşi kadar perişan ve yenilmiş görünüyordu. Belli ki Lucifer ona cehennemi yaşatmıştı.

William memnuniyetin gelmesini bekledi... ama o da uzakta kaldı.

Madalyon göğsünde ısındı, derisine, kanına, beynine daha da fazla büyü sızdı... Gerçi ilk başta şüphelendiği gibi kara büyü değil, saf büyü. Kasları birkaç santim daha dolgunlaştı ve kemikleri çelikten daha güçlü hale geldi. Hücreleri fokurdadı.

Herkesten farklı renklerde ışıklar parlamaya başladı. Auralar, fark etti. Sunny'nin gördüğü şey bu mu?

Ama madalyon onu nasıl bu şekilde etkileyebilir?

Sonra düşün, şimdi savaş. Harekete geçerek yaklaşan bir iblisin kafasını kopardı.

Diğer iblisler onu ve Axel'i fark etti ve topluca saldırdı; pençeler ona doğru savruldu, dişler parçalandı ve kuyruklar kırbaçlandı. Sunny'yi bulmaya kararlı bir şekilde, yaklaşan bir sonraki iblise saldırdı ve Axel'e "Sunny'yi bulmalıyım" diye bağırdı.

"Ben arkanı kollayacağım. Sen önden git. Ben takip edeceğim."

Şimdi içini tatmin duygusu kaplamıştı. Kılıçlarını sallayarak, uzuv üstüne uzuv kopararak ileri atıldı. Axel yakınında kaldı ve söz verdiği gibi arkasını korudu. Arkalarında ölü iblislerden oluşan bir iz bıraktılar. Sorun: çabaları hiçbir şeyi değiştirmede. Bir iblis devrildiği anda yerine iki tane daha geliyordu. Zebaniler gelmeye devam etti ve kısa sürede etraflarını sardı.

Kaybedebilir miyiz?

Hayır! Bir savaşı kazanmanın anahtarı uyum sağlayabilmektir. "Yeni plan," diye homurdandı, bir iblisin geri çekilmesini durdurmak için kuyruğuna bastı, sonra da kafasını kopardı. "Gönderilmiş Olanları cadının büyüsünden kurtaracağız. Tepemizde uçup Sunny'yi arayabilirler."

Geri döndüklerinde madalyon William'ın göğsünde ısındı. Gömleğinden duman çıkmamasına şaşırmıştı. Neden-

Parmakları madalyonun oluklarına oturmamış olsa da, keskin, kemikli bir çıkıntı büyüyerek gömleğini kesti.

Madalyonu zincirden kurtarmak için kılıcını bıraktı.

Duvarlarda yankılanan gürültülü bir savaş narası duyuldu. İblisler hareketsiz kaldı. Aslında herkes kıpırdamadan durdu, tüm gözler kapıya çevrildi. Devasa bir savaş atı - hayır, bir savaş tek boynuzlu atı- odaya hızla girdi.

Güneşli.

William'ın çenesi düştü. Kız. O. Muhteşem. Vahşi, neon kırmızısı gözler. Büyük, keskin dişler. Yaralı etinde gökkuşağının her rengi vardı. Alnının ortasından mızraklarının tam boyutlarında çıkıntılı siyah bir boynuz çıkıyordu ve etrafında parlayan altın bir halka vardı. Madalyonun tam boyutunda.

Aynı anda üç şaşırtıcı gerçeği birden kavradı. Madalyonlar kesilmiş tek boynuzlu at boynuzlarıydı. Kadının boynuzu onun madalyonunu harekete geçirmiş, mızrak boynuzunu ileri çekmişti. Ve yaşayan bir tek boynuzlu atın boynuzunu görmek, onu kendi boynuzun olarak istemek, ona ihtiyaç duymak demekti; onun büyüsü güçlü bir şarap gibiydi ve anında, tereddütsüz bir saplantıya ilham veriyordu.

Sunny'nin tek boynuzlu at formunu saklamakta ısrar etmesine şaşmamalı.

Dörtnala taht odasından geçerek iblislerin arasına daldı. Boynuzuyla pulları, zırhı ve kemiği parçaladı, yüzünden siyah kan damlıyordu. İki iblisi kazığa oturtuktan sonra başını sallayarak ikisini de uçurdu ve arkasındaki ibislere katır tekmesi attı.

Bu kurtarılmaya ihtiyacı olan bir kadın değildi. Başkalarının onun tarafından kurtarılmaya ihtiyacı vardı ve o bundan daha fazla gurur duyamazdı.

Düşmanlarından hiçbiri onu devirmeyi başaramamıştı ama Sunny'ye duyduğu aşk işe yarayabilirdi.

Diğer herkes de onun gibi hissetti - takıntılı. Kimse gözlerini boynuzdan ayıramıyordu, herkes bu manzara karşısında donup kalmıştı. Hades ve Lucifer bile hareketsiz kalmış, büyülenmiş gibi ona bakıyorlardı.

Sunny cadıya odaklandı. Lilith acıyla bağırarak yumruklarını şakaklarına vurdu. Aynı anda William'ın mızrağı ısındı ve garip, yeni bir büyüyle titreşti.

Hayır. Yeni değil, tuhaf da değil. Lilith'in. Boynuzu Sunny'ninkiyle birlikte çalışıyor, cadının büyüünü emiyordu. Ve görünüşe göre Lucifer'ın illüzyonlarını. Gönderilmişler saçlarını çekmeyi bıraktı ve iblislerin sayısı en azından yüzde yetmiş azaldı, her illüzyon yok oldu.

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Hades ve Lucifer'in etrafındaki duman dağıldı ve bir dizi yarası olan iki kanlı savaşçı ortaya çıktı. Hades nefes nefese ve solgundu, belli ki zayıflamıştı. Lucifer... artık güzel ve kusursuz değildi. William'ın hiç hayal etmediği şekilde değişmişti, gözleri çökmüş ve kan çanağına dönmüştü. Yanakları çukurlaşmış, cildi solgunlaşmıştı. Saçları seyreli ve omuzları çökmüştü. William'ın gülümsemesi genişledi. Hak etmişti.

İki yırtıcı birbirinin etrafında dönüyordu. Kalan iblisler bir duvar oluşturarak onları çevrelemeye çalıştı ama William'ın müttefikleri her birini katletti. Bir duvar oluşturdular.

Öfkeden köpüren ve buna bir son vermeye hazır olan William, kalabalığı iterek geçti ve alaycı bir sesle, "Oyun sırası bende. Yoksa sen bir korkak mısın, parlayıp kaçmaya hazır mısın?" Piç kurusu parlayabilir miydi, yoksa yeteneği elinden alınmış mıydı?

Lucifer parmaklarının arasında bir hançer döndürdü. "Bunun yerine neden kirli çamaşırlarımızı ortaya dökmüyoruz?"

"Sen kapa çeneni," diye tersledi Hades, parmağıyla onu işaret ederek.

Lucifer kendini beğenmiş bir şekilde sırttı ve William'a baktı. "Senin ve kıymetli Axel'in Wrathlingler tarafından öldürölmek üzere yaratıldığınız kişinin Hades olduğunu biliyor muydun? İkinizi de yaratmak için en güçlü tanrıların ve yaratıkların en güçlü özelliklerini aldılar ve DNA'larınızda sadece küçük farklılıklar yarattılar. Neredeyse aynı kişisiniz. Sanki dünyanın sizden ikinize ihtiyacı varmış gibi." Acı acı güldü. "Hades sizi öğrendiğinde peşinize düştü ve sizi saklamaya kararlı Gönderilmiş Olan'ı öldürdü. Ama sen ve Axel kaçtınız. Bu yüzden peşine düştü ve seni yamyamların arasında buldu, öldürmek niyetindeydi. Ama bunun yerine seni kendi çocuğu gibi yetiştirmeye karar verdi ve yeteneklerini davasına yardım etmek için kullandı. Sanırım bir noktada seni sevmeye başladı. Kardeşinle yeniden bir araya gelirsen gerçeğı öğreneceğinden korktu, bu yüzden ikinizi ayrı tutmak için entrikalar çevirdi, yalanlar söyledi ve kumar oynadı."

Yalan! Öyle olmalıydı. Ama Lucifer konuştuğça, Hades'in rengi soldu. Ve... William tısladı. Yakıcı sıcaklık kolundan yukarı fırladı ve başını istila etti. Tuttuğu boynuz... Hâlâ Sunny'ye bağılıydı... bir yalan makinesi ve bir sifon. Büyüsü tükenmişti.

Zihnindeki büyüü duvarlar yıkıldı, çocukluk anıları onu sular altında bıraktı. Birden, küçük Axel'le birlikte bir odada kilitli tutulan ve birden fazla Wrathling tarafından izlenen küçük bir çocuk oldu.

Genç Axel onun elini tuttu ve fısıldadı, "Bir çıkış yolu bulacağız kardeşim. Bulacağız."

Görüntü soldu, yeni bir görüntü şekillenmeye başlamıştı bile. O ve Axel biraz daha yaşlıydı ve yerde kanlar içinde yatıyorlardı, etrafları onları yumruklayan ve tekmeleyen çok sayıda Wrathling ile çevriliydi.

"Savaşın," diye bağırdı biri. "Tanrıların size yumuşak davranacağını mı sanıyorsunuz?"

Yine zihni bulanıklaştı. Yine yeni bir sahne oluştu. Genç William kendisini masaya bağlayan bağlara karşı mücadele ederken beyaz cüppeli bir adam "Bakalım ne kadar çabuk yenileneceksin, değil mi?" dedi ve karnına bir hançer sapladı. Acı içinde inledi, kan akıyordu.

"Axel," diye bağırdı. Uzaktan Axel de çığlık atarak karşılık verdi.

Boş. Daha fazla resim. William, hücresinin zemininde oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş, sarsılmaz bir yalnızlık içinde ileri geri sallanıyordu.

Neden Axel'den başka kimse onu sevmeydi? Neden Axel'den başka kimse onu istemeydi?

Hücresinin kapısı açıldı ve annesi olduğunu düşündüğü kadın hızla içeri girdi. Önünde diz çöktü, soğuk, nemli ellerini şakaklarına koydu ve bakışlarını kendisiyle buluşturmaya zorladı. "Hades senin yaratılışını öğrendi. O burada ve seni öldürecek. Anılarını saklayacağım, tamam mı? Eğer sen kim olduğunu bilmezsen, o da senin kim olduğunu bilemeyecek. Sonra seni ve kardeşini güvenli bir yere götüreceğim. Evet?" diye tekrarladı.

Günümüz William'ı olduğu yerde kalakaldı, hayatı hakkında inandığı her şey o büyülü duvarlar gibi yıkılıyordu. Bir yanı yanıyor, geri kalanı buz tutuyordu. Gözlerini kırıştırıp kendine geldiğinde, öfke ve ıstırap görüş alanını kırmızı bir pusla kapladı. Sertçe nefes aldı, ağır ağır nefes verdi, elleri yumruk oldu. Tüm bu acı. Tüm o yalnızlık. Hades'e akıttığı onca sevgi. Peki ne için? Her fırsatta ihanet.

Hades'e bakmaya cesaret edemedi.

"Ah, gerçek senin küçük beynini mi kırdı?" Lucifer alay etti.

William acımasız bir hassasiyetle anıları zihninin derinliklerine itti. Daha sonra, üzerinde daha fazla çalışmak için onları geri çekecekti.

Lucifer'e baktı ve yine sırtıttı. "Uzun zaman önce Lilith bir kardeşin diğerini öldüreceğini öngörmüştü. Savaşımızı benim kazanmam gerekiyor. Yoksa kader bana neden bir tek boynuzlu at hediye etsin ki? Kendime ait bir boynuz? İş halledecek lanet olası genetiği?"

Lucifer solgunlaştı.

Kalabalık kısa bir süreliğine dağıldı ve Sunny çembere girdi. Kusmaya hazır görünen Hades ve Lucifer'in arasından dörtnala geçti. Aniden durdu ve Hades'e katır tekmesi attı,

William için açık bir yol bırakarak onu tökezleyerek geri gönderdi.

İşte benim kızım.

William ve Lucifer birbirlerinin etrafında döndüler. Erkeğin berbat durumuna rağmen, hâlâ şok edici derecede güçlü ve hızlıydı.

"Eğer benden bir parça istiyorsan, kardeşim," dedi Lucifer William'a tükürerek, "gel de al."

"O benim," diye bağırdı William herkese. "Ona sadece ben dokunabilirim. Geri kalanınız izleyebilir."

"Evet, bebeğim!" Anya seslendi.

"Canını yak!" Keeley bağırdı.

"Taşaklarını patlat!" Gillian ağladı.

William mızrağını savurarak saldırdı; Lucifer kılıcıyla onu engelledi. Whoosh. Bam. Bam. Bam. Silahları tekrar tekrar birbirine çarptı, çarpışmanın etkisiyle kollarında güçlü titreşimler oluştu.

Lucifer homurdanarak sola dönmüş gibi yaptı, sonra sağa dönerek William'ı böğründen bıçakladı. Yaradan kan fışkırdı, acı onu ele geçirdi. Yavaşladı mı? Hayır! Dönerek alçaldı ve Lucifer'in ayaklarını altından çekti. Erkek çırpınıp yere yuvarlanırken, William yeniden pozisyon aldı ve boynuzu piçin göğsüne sapladı. Tam isabet. Tam kalbine.

Çarpışmanın etkisiyle Lucifer dondu, felç oldu ama hemen toparlandı ve yuvarlanarak ayağa kalktı. Öfkeyle tekrar saldırdı. Bam, bam, bam. Whoosh. Bambam. Biri vurduğunda diğeri engelledi, ama öncekinden çok daha yavaş bir hızda.

Lucifer William'ın yüzüne bir hançer sapladı. William geri çekildi ama zamanında değil. Bıçak alnında derin bir kesik açtı, kan gözlerine aktı ve bir an için görüşünü bulanıklaştırdı.

Bitir şu işi! Lucifer bir yumruk ve kesik daha atmaya çalıştığında William savuşturdu ve bıçağı yakaladı. Metal avucunu kesip korkunç bir acı koluna yayılırken bile silahı kardeşinin elinden çekip aldı ve erkeği tek bir hançerle baş başa bıraktı.

Lucifer t ke leyerek geri çekildi, belli ki bu gelişme karşısında sersemlemi ti. Gözlerinden biri  i mi , burnu kırılmış ve dudağı yarılmı tı.  n di lerinden biri kırılmı tı.

Bok herifin geri çekilmeye çalışacağını bilen William, "Axel!" diye bağırdı.

"Ba layın!" Gönderilmiş Kişi, etraflarındaki çemberi daraltan yolda larını bir araya topladı.

Sunny oflayıp puflayarak i  kenarın etrafında ko turdu. Hades-

Hala onun tarafına bakmıyor.

William ve Lucifer bir kez daha birbirlerinin etrafında dolandılar. "Seni öldürmekten zevk alacağım," diye tükürdü.

Lucifer her türlü kabadayılığı bir kenara bırakarak tısladı ve kendini William'ın üzerine attı. Birbirlerine  arptılar, bir başka vahşi dans ba ladı. Bı akladılar, parçaladılar ve yumrukladılar. Ba ı dönmesine rağmen William ellerini erkeğin boynuna dolamayı başardı, pençeleri deriyi ve kasları kesip geçti, sıcak kan damlıyordu.

Lucifer'i yere fırlattı ve çemberin kenarına doğru kaymasıyla eğlendi.

Anya  akağına tekme attı ve Keeley soluk borusuna bastı. Gillian testislerine vurdu. Nefes nefese kalan Lucifer dikle ti ve ayağa kalktı.

Çok mu kolay? Belki de. Ama William mızrağının bir ucunu yere vurdu ve onu zıplayıp ileri doğru savrulmak için kullandı. Botları Lucifer'in g ğ ne çarparak onu ikinci kez yere serdi. William onu takip etti, gözlerine kırmızı bir sis   km  tı. Dizleriyle Lucifer'in omuzlarını sıkı tırdı. Canını yak! Ölüm için yalvarmasını sağla.

Bir eliyle ıslık çaldı. Diğer eliyle mızrağı döndürerek ölümcül bir darbe indirmeye hazırlandı. Hırıltılar g ğ n n derinliklerinde toplandı.

Karde i elleriyle garip bir şey yaparken kasıldı. Hayır, garip bir şey değil. Dizlerine bağladığı, derisinin altına gizlediğı bıçakları a mı tı. Şimdi William'ın yan ve sırtına bir, iki,    kez sapladı.

William acı içinde tısladı. Piçin kendisini sıkıştırmasına şaşmamalıydı. Gerçekten de çok kolaydı.

Birdenbire asit her hücrelerine saldırdı, zayıflık kas ve kemiği istila etti. Zehirlenmiş miydi? Lucifer onu kolayca savuşturdu ve ayağa kalkarak William'ın üzerinde durdu. William ayağa kalkmaya çalışıp başaramazken, pislik çok keskin dişlerini gülümsemeye benzer bir şekilde gösterdi. Sonra piç kurusu yüzüne vurdu.

Çenesine daha fazla acı saplandı. Kemikler paramparça oldu. Yıldızlar göz kırptı ve mide bulantısı midesini kasıp kavurdu. Belki, sadece belki, tekme beyindeki birkaç vidayı gevşetmişti. O anda ne yapacağını biliyordu. Lucifer savaşlarını kazanmak için her zaman hileye başvururdu. Bugün William da öyle yapacaktı.

Neşeli ama saklıyor. Belki de... Lucifer ikinci bir tekme atana kadar bekledi. William onun bileğini yakaladı ve eski kardeşinin tekrar ayağa kalkacağını bile bile onu sırt üstü çevirdi. Hamamböcekleri her zaman geri gelirdi.

Bana bak, Lucy. Ayakta duramayacak kadar başım dönüyor. Kandan kör olmuş. Hepsi numara. Yerdeki yerinden mızrağı savurdu ve ıskaladı. Tamam, belki de rol yapmıyordu. Başı dönüyordu ve kısmen kör olmuştu ama sayım için dışarıda değildi.

Lucifer sırtarak yaklaştı ve mızraktan ustalıkla sıyrıldı. Dirseğini geri çekerek bir hançer fırlatmaya hazırlandı; ölümcül bir darbe indirmeden önce William'ın durumunun doğruluğunu mu test ediyordu?

Whoosh.

Bıçak içinden geçip kalbine saplanırken William kendini tutabilmek için mücadele etmek zorunda kaldı. Tam isabet. Acı... daha fazla zehir. Kalbinin her atışı damarlarına yeni bir asit dalgası gönderiyordu.

Dünyası karanlığa gömülürken, arkadaşları cesaretlendirmek için bağırıyorlardı. Sesleri kilometrelerce uzaktan geliyordu ama enerjileri zayıflığını gidermeye yardımcı oluyordu. Başka bir plan oluşturuldu. William hayati organlarını korumak istercesine bir topun içine yuvarlandı. Bir eylem diğerini maskeleyerek içindi.

Mızrağı hazırladı. Sadece Lucy'nin yaklaşması gerekiyor. Kendini beğenmiş Lucifer yemi yuttu. Kılıcını döndürerek yaptı bunu: aradaki mesafeyi kapattı. Silahını kaldırıp savurmaya hazırlanırken William arkasına döndü, eski kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı ve sırtıttı.

Piçin beti benzi attı, çünkü biliyordu. Artık çok geçti.

William mızrağı yukarı, kasıklarına ve gövdesine doğru itip ucu boğazından çıkarken Lucifer çığlık attı.

Nefes nefese kalan, efordan terleyen William mızrağın ucunu sıkıca tutmaya devam etti. Henüz hiç keyif almıyordu. Lucifer kaçamıyordu ve denemek de istemiyordu, her hareket acısını bin kat artırıyordu ama yine de yaşıyordu. Ölüm yok, kutlama yok. Sadece üzüntü mü?

Kaşlarını çattı. Üzüntü mü? Olabilecek şeylerin yasını tuttuğu için mi? Kopmaz bir bağ. Arkadaşlık. Güven. Axel'le tam olarak sahip olacağı şey; kararlıydı.

"Ölümcül bir darbe indirmeyin," diye bağırdı Hades William'a. "Bir şekilde kendini ölümsüz yaptı, tıpkı bir Anka kuşu gibi. Eğer onu öldürürsen, sadece daha güçlü bir şekilde yeniden canlanacaktır. Bunu şüpheyeye yer bırakmayacak kadar iyi biliyorum, çünkü onu defalarca öldürdüm."

Hades'in sakladığı başka sırlar da vardı. William sızlandı.

"O bok parçasını mızrağın üzerinde, zindanda kilitli bırakacağız, sonra da etrafını mistik bloklarla çevireceğiz. Sadece daha kalıcı bir çözüm bulana kadar."

Ya Lilith? Onun hakkında ne yapacaktı?

Bakışları taht odasında dolaştı ama ondan hiçbir iz bulamadı. Dövüş sırasında kaçmış mıydı? Muhtemelen, ama ne olmuş yani? William'ın onun peşinden gitmeye hiç niyeti yoktu. Kadın ona yüzyıllarca eziyet etmişti, evet, ama Sunny'yle tanışmasını da sağlamıştı. Sırf bu yüzden bile onun her suçunu affedebilirdi.

"Selam ver!" Anya seslendi.

"Ben yaptım!" Keeley bağırdı. "Bizim için kazandım!"

Mızrağın ucunu kavrayarak Lucifer'i başının üzerine kaldırdı ve mükemmel bir yay hareketi yaptı. Kalabalık çılgınca tezahürat yaptı.

Lucifer'ın ağzının kenarlarından kan damlıyordu. Axel,
"Gönderilmişler sana teşekkür ediyor, William," dedi.
Kardeşler başlarını eğerek saygı gösterisinde bulundular.

"Seninle çok gurur duyuyorum!" Gillian sırtarak ayağa fırladı ve alkışladı.

Gönderilmiş Olanlar gibi, Cehennemin kralları da başlarını öne eğdiler.

En çok değer verdiği kişi olan Sunny, kırmızı gözleri kararsız bir şekilde onu izliyordu.

Emin değil miydi? Neden? Mızrağı Axel'e uzattı ve kızın burnunu okşamak ve saçlarını okşamak için yanına gitti. Onu okşadıkça daha da parlıyordu. Kürkü ve toynakları kayboldu. Küçülmeye başladı ve kısa süre sonra mükemmel güneş ışığı ışını önünde durdu, altında eskisinden daha parlak altın bir halka kaldı. Bu parıltı hiç kaybolmayacaktı, değil mi? Şu andan itibaren, onun onayı olsun ya da olmasın boynuzu çıkarabilecekti.

Bekle. Kız çıplaktı. "Arkanı dön ya da öl!" diye bağırdı diğerlerine.

Tabii ki kimse itaat etmedi. Rathbone ona büyük bir tişört fırlattı. Kralın kokusuyla doymuş bir tişört. William dişlerini sıkı.

Sunny'nin kollarını uygun yuvalardan geçirdikten sonra onu kendine çekti. Sunny onun karşısında eridi, vücutları birbirine kaynaşmış gibi görünüyordu.

Parlayan yüzüğü öptü ve ona şöyle dedi: "Seni seviyorum Sunny. Seni o kadar çok seviyorum ki. Eğer beni bir daha terk edersen... beni bir daha asla terk etme."

"Ben de seni seviyorum. Ve asla ayrılmak istemedim. Sadece seni korumak istedim." İki parmağını ışığın etrafında ovuşturdu. "Şimdi görüyorsun. Her zaman göreceksin, böylece boynuzumu çıkarmak istersen nereyi keseceğini her zaman bileceksin."

Parlak halkayı tekrar öptü, dünyanın geri kalanı farkındalığından kayboldu. "Sevgilim, en başından beri soluk hatlarını görüyordum. Senin ne olduğunu tahmin etmemin nedenlerinden biri de buydu."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Gözleri büyüdü. "O zaman Wrathlingler DNA bileşenlerinden biri olarak Fae ya da tek boynuzlu at kullanmış olmalı. Ya da her ikisini de!"

"Eğer yarı tek boynuzlu atsam, sanırım bu beni yeni kralınız yapar." Neyden yapıldığını asla bilemeyebilirdi ama artık umurunda değildi. Neyse oydu -Sunny'nin adamı, Axel'in kardeşi. Hades'in oğlu mu?

"Aslında bu beni senin kraliçen yapar, çok daha yüce bir pozisyon" dedi dişlek bir sırıtışla. "Ama acaba başka türlerin de kralı mısın, beni de onların kraliçesi mi yapıyorsun? Bunu öğrenmeliyiz! Daha fazla krallık, hayvanlarımızın yaşaması için daha fazla yer. Tebrikler! Bir hayvanat bahçemiz olacak! Ve adaçayı! Keşke bana boynuzun taslağını gördüğünü söyleseydin. Sana tek boynuzlu at halimi daha erken gösterebilirdim."

Lütfen. Tek boynuzlu atını tanıyordu. "Tepelere kaçırdın, aşkım."

Omuz silkti. "Evet. Muhtemelen."

Kadının neşesi kaçana kadar mutlu bir gülümsemeyi paylaştılar. Gözbebekleri büyüdü, teması keserek ondan uzaklaştı. Yanaklarında güller açtı.

"Sorun ne Sundae?" diye sordu şaşkın ve endişeli bir şekilde. Diğer herkes de aynı şekilde ona bakıyordu. Ve neden kafa derisinin üst kısmı yanıyordu... yanıyordu, daha sıcak ve daha sıcak?

"Bir ayna getirin," diye emretti Sunny herkese ve her şeye.

Biri itaat etti. Ayak sesleri. Sessizlik. Herkes ona bakmaya devam etti ve o kaşlarını çatı. Yine ayak sesleri. Sunny bir el aynasını ona doğru itti ve o da aynanın sapını kavradı. Camdaki yansıması onu gösterdi.

Bu da ne böyle? Bir taç gördü. Başının üzerinde kükürt ve kemikten yapılmış bir taç belirmişti. Etrafında farklı boyutlarda sivri uçlar çıkmış, boynuza benzer bir etki yaratmıştı.

Şaşkınlıkla ilk eğilen Hades oldu. Diğerleri de hemen onu takip etti. Aslında Sunny hariç herkes aynı şeyi yaptı. Başlı dik bir şekilde onun yanında kaldı.

"Nasıl?" diye sordu Hades.

Hades'in sesi kafasını doldurdu. -Bir taç bulman gerektiğine dair duyduğun efsaneler yanlış. Gerçekte, Cehennem'in kralları kendi yanlarında kimin hüküm süreceğini seçerler. Anlaşmaya vardığımız an, taç giyme töreni gerçekleşir. Eğer bu onuru reddetmek isterseniz, tacı yok etmeniz yeterli olacaktır.

Yani Lucifer'in tacı saklanmamış, yok edilmişti. Aklım karıştı. Öfke ve acı yükseliyordu. Saklanan taç Hades'in bir başka çocukluk yalanıydı ve ilişkilerine ölümcül bir darbe indirmişti. "Sen ve ben bittik. Bittik." Sözlerini acılık kaplamıştı. Alt tonundaki hüznü görmezden gelin. "Artık seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Yine de beni, kaderindeki katili, yanında yönetmek mi istiyorsun?" Şimdi acılık bir kahkahaya dönüştü ve evet, hâlâ alt tonda bir hüznü vardı. Lanet olsun!

Hades çenesini kaldırdı, gözleri kısıldı, üst ve alt kirpikleri birleşti. Hiçbir suçluluk ya da pişmanlık belirtisi göstermedi. "Hayatta kalmak için gerekli olduğumu düşündüğüm şeyi yaptım. Seni sevmeye başlayacağımı bilmiyordum."

Fury bir sonraki sözcükleri ağzından jet hızıyla çıkardı. "Eğer beni sevseydin, beni Axel'den asla uzak tutmazdın. Axel'i de kurtarırdın."

"Axel'i kurtardım. Onu Gönderilmişler'e verdim. Ve ikinizi ayrı tuttum, sadece hayatta kalmak için değil, sizi hayatımda tutmak için." Çenesi çok hafifçe eğildi, sanki... sanki... Hayır. Sanki suçluluk hissediyormuş gibi. Ama Hades asla suçluluk duymazdı. Hiçbir nedenle. "Senden vazgeçmek istemedim."

"Yine de beni ele verdin," diye tersledi William. "Axel'in Cehennem'e gelişinden beri benden kaçırıyorsun."

"Evet. Sana onunla zaman verdim, müdahale etmeden."

"Peki ya madalyona verdiğin tepki?"

Hades gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Onu bana karşı kullanabileceğini biliyordum. Onu bir kez geri verirdim

bir anlaşmaya varmıştık. İşleri kötü idare ettiğimi kabul ediyorum."

Şimdiye kadar dilediği en büyük özürdü.

William odanın etrafına baktı, sevdiği ve koruduğu insanları gördü. Sürüsünü. İyi yaşanmış bir hayat için babasından nefret edebilir miydi? Hayır. Sonunda, "Sen ve Axel arasında seçim yapmayacağım. Eğer yapmamda ısrar edersen, bu senin seçimin ve senin kaybın olur. Kendini hayatımdan çıkar ya da çıkarma. Kanıtladığım gibi, ne olursa olsun devam edeceğim."

Hades uzun bir süre sessizce ona baktı. Sonunda kaba bir şekilde başını salladı.

William'ın içindeki bir şey gevşedi, sanki bir ağın yarılıp büyük bir ağırlığı serbest bırakması gibi. "Zaferimizi kutlamak için tek boynuzlu atımla eve gidiyorum."

"Ve taç giyme törenim."

"Ve yaklaşan evliliğimiz."

"Evlilik mi?" Bir mutluluk çığlığı atarak ayağa fırladı ve bacaklarını onun beline doladı. "Benimle evlenmek mi istiyorsun?" Gülümsemesi çabucak soldu. "Peki ya lanet? Kitap-"

"Kitap seni zehirliyordu, aşkım. Sembolleri her incelediğinde, zihnini bana karşı çarpıtan mistik zehirden bir doz daha alıyordun. Kitap olmadan, beni sadece orgazmı engellediğimde, çığlıklarını duymak için öldürmek isteyeceksin. Ayrıca, istemek kelimesi yetersiz kalır. Evlilik talep ediyorum. Ben bir kralım, yani bunu şimdi yapabilirim. Ama önce, beni terk ettiğin için bir şaplak yiyeceksin."

Kadın güldü, sesi adamın içini ısıttı. "Elbette, ama yaralandığın için bir şaplak yersin."

"Anlaştık." Kalabalığa baktı, gülümseme üstüne gülümseme yakaladı. "Herkes bir saat sonra, hayır, üç gün sonra, hayır, bir hafta sonra, hayır, iki hafta sonra ilk yıllık Top ve Zincir Kutlaması için evime davetlidir. Dayak zaman alır." Başka bir şey söylemeden Sunny'yi yatak odalarına götürdü ve yatağa fırlattı.

Zıplarken sırtışı geri döndü, mor gözleri her zamankinden daha parlaktı. "Evlilik teklifimi kabul edip kraliçeniz olacağıma göre, talep listemi karşılamanız gerekiyor. Sizinkiyle aynı büyüklükte bir taht bekliyorum ve kraliçenin daha küçük bir tahta sahip olması gibi saçma bir durum söz konusu değil. Ve ulusal bir pijama günü olması gerektiğine inanıyorum. Ve-"

"Aşk, ne istersen onu alırsın. Her zaman. Ama Ulusal Pijama Günü sadece pijamalarını ben seçersem olur."

"Pijamalarımın deri olacağını mı söylüyorsun?"

"Oh, güzel." Vücudunu onunkinin üzerine yerleştirdi ve burunlarının uçlarını birbirine sürttü. "Anlamışsın."

Kollarını onun boynuna dolayarak, "Sonsuza dek bana bağlı kalacağını anlıyorum," dedi.

"Sonsuzluk yeterince uzun değil." Sonra onu öptü ve hayatının aşkı olan Sunny Lane'in her şeyinde kaybolmasına izin verdi. Ve onun yanında olduğu bir hayat nasıl da güzel olurdu.

Sonsöz

Birinci Yıllık Top ve Zincir Kutlaması

William yeni tahtında uzanırken Sunny onun kucağına tünedi. Evet, onun tahtı da kralinkinin yanına inşa edilmişti... kralinkinden biraz daha büyüktü. Onun tahtı birbirine kenetlenmiş tek boynuzlu at boynuzlarına benzeyen şeylerden yapılmışken, onunki renkli ışık parçacıklarını yansıtan elmas levhalardan yapılmıştı. Ayaklarının dibinde, rahatça dinlenen Dawn için bir köpek yatağı/tahtı vardı.

Arkadaşlarının yeni saraylarındaki partilerini izlediler. William'a taçla birlikte eskiden Lucifer'a ait olan bölge de hediye edilmişti. Sunny ve adamı burayı temizlemek için yorulmak bilmeden çalışıyordu. Hatta bölgeyi iblislerden sığınma isteyen herkes için güvenli bölge olarak ilan etmişti.

Hayat güzeldi. William kitabını yakmıştı ve sayfalar küle dönerken onlar da alkışlamışlardı.

"Bunu sen mümkün kıldın aşkım," dedi William.

"Yapamayacağın bir şey var mı?"

"Evet. Kaybetmek." O gülerken ekledi, "Ya da Sable'ı bul."

"O dışarıda bir yerde. Adamlarım sonunda onu gördüler.

Onu bulacağız.

Yemin ederim."

William Sunny'ye bir söz verdiğinde, sözünü tuttu. Böylece arkadaşı için endişelenmeyecekti. "Biliyorsun, bunu birlikte başardık bebeğim. Yeni sürümüz için çok minnettarım."

"Benim gibi." William ayağa kalktı, Sunny'yi kaldırdı. Onu ayağa kaldırdı ve kurdurduğu dans pistine götürdü.

Ayrıca her zaman dışarıyı görebilmesi için pencereler de yaptırmıştı. Ve tüm yıl boyunca duvarlar boyunca gül ağaçlarının büyümesini sağlamak için sihir kullanmıştı.

Sunny erkeğine sokulurken bakışlarını konuklarının üzerinde gezdirdi. Anya Lucien'le, Puck da Gillian'la son derece edepsizce dans ediyordu.

Sunny, Gillian'ı severdi. Kızın küstahlığı vardı.

Gideon ve Scarlet kenarda durmuş, Amun ve Haidee ile sohbet ediyorlardı. Her iki dişi de ağır hamileydi. Sunny daha önce bir "mukus tıkacı "ndan söz edildiğini duymuş ve kulaklarını kesmek istemişti.

Maddox ve Ashlyn, ikizleri Urban ve Ever'ı, etler, peynirler ve çiçek yapraklarından oluşan güzel bir seçkiye sahip olan açık büfe masasına götürdüler.

Reyes ve Danika, Aeron ve Olivia, Galen ve Legion, Lucifer'in posterinin hedef tahtası olarak kullanıldığı bir dart oyunu oynadılar.

Paris ve Sienna, Koldo ve Nicola ile konuşup güldüler -Nicola ile birlikte. Koldo her zamanki gibi aynı ifadeyi korudu: cinayete meyilli.

Hades ve Pandora odanın etrafında bir daire çizerek yürüdüler, başları birbirine eğikti.

Baba ve oğul ilişkilerini yeniden inşa etmeye çalışıyorlardı. Hades'in bir tür kehanetine gelince, Sunny onun haklı olduğunu, ölümün gerçek bir ölüm değil, yeni bir başlangıç anlamına geldiğini düşündü.

Lucifer'in boynuz takılması ve zindana kapatılmasıyla, hepsi yeni bir başlangıç yapacaktı. Ve yakında onu sonsuza dek nasıl öldüreceklerini öğreneceklerdi.

Sunny'nin zaten fikirleri vardı. Dışarıda bir yerlerde Sabah Yıldızı diye bilinen bir şey vardı. Oh, yapabileceği şeyler.

William'a bundan bahsetmişti ve o da ona Yeraltı Dünyası'nın Lordlarının bir süredir Sabah Yıldızı'nı aradıklarını söylemişti. Elindeki bilgilerle Sabah Yıldızı'nı kısa sürede bulacaklarından şüpheleniyordu.

Kahkahalar bakışlarını Strider ve Kaia'ya çevirdi. William'ın kurduğu eldivenin üzerinde oynuyorlardı. Gerçek hayattaki bir video oyunu olduğunu söylemişti. Sabin, Gwen, Bianca ve Lysander da oynamıştı.

Strider kazanıyordu çünkü Kaia rakiplerini saf dışı bırakmaya devam ediyordu.

Sunny sırıttı. William'ın çok iyi arkadaşları vardı. Ve şimdi onun da!

Torin ve Keeley, Baden ve Katarina tarafından getirilen üç yeni cehennem köpeğini seviyorlardı.

Yumuşak müzik balo salonunda süzölmeye devam ederken Reyes ve Danika, Kane ve hamile Josephina, Zacharel ve Annabelle ve Cameo ve Lazarus dans pistine çıktılar. Sonra Bjorn ve Fox da aynısını yaptı, tabii ki Thane ve Elin de. Dostları Xerxes kenardan onları izledi.

William'ın çocukları - hayır, onların çocukları, çünkü o onların üvey annesiydi ve hepsi poker oynar ve puro içerdi.

Üçlü Lilith'i aramaya çıkmıştı, böylece William ondan özür dileyip teşekkür edebilecekti. Şaka değil.

Kutlamada eksik olan tek kişi Narsisizm'in koruyucusu Viola'ydı. Bir süredir ara sıra ortadan kayboluyordu. William onun nerede olduğu ve nasıl bir soruna yol açtığı konusunda endişelerini dile getirmişti, bu yüzden Sunny diğer tek boynuzlu at dostlarını aramaya göndermişti. Halkı yeniden özgürdü!

Sunny şimdi ne inanılmaz bir hayat yaşıyordu. Parmak ucuyla, onun onuruna göğsüne yaptırdığı güneş dövmesinin üzerinde gezindi; Sunny'si için bir güneş.

Minnettarlığını göstermek için Pazartesi günleri tişört giymeme uygulamasını hayata geçirdi. Ve Salı günleri. Ve çarşamba, perşembe, cuma ve cumartesi günleri.

"Seni ve Gillian'ı daha önce konuşurken gördüm," dedi William. "İkinizin iyi anlaşmasına sevindim."

"O harika biri." Gillian, Sunny'nin en sevdiği ziyaretçisi olabilirdi. Kötü muameleye maruz kalan kadın ve çocuklara yardım etmek için mücadele eden Gillian'dan daha tutkulu kimse yoktu. "Sana işkence etmenin yollarını planlıyoruz, eğer şaplaktan daha fazlasına ihtiyacın olursa. Oh! Hamile olduğunu biliyor muydun?"

"Ben yapmadım ama onun adına mutluyum. Önümüzdeki çiftleşme sezonunda ilk yavrumuzu doğuracağımıza eminim."

Gülümsedi. "Sence Axel Evelina'ya aşık mı?" Gönderilmiş Olan'ın telefonunu kontrol etmek için yana kaymasını izledi. Her zaman kızın üzerinde bir kamerası vardı.

"Kesinlikle. Onu emredildiği gibi öldürmedi ve bunun nedeni benim gazabımdan korkması değil. Neyse ki artık Bjorn Fox'la çıktığına göre Axel'in kiminle birlikte olduğu kimsenin umurunda olmamalı."

"Eğer bununla ilgili bir sorunu olan varsa, sizin gazabınızdan korkmalı. Herkes korkmalı. Ben hariç." Tüm yeraltı dünyası Sunny'ye bulaştığında William'ın gazabına uğrayacağını biliyordu... Sunny'nin gazabına uğradıktan sonra. "Harika bir kral olacaksın."

"Biliyorum," dedi ve kadın sırtıttı. Anıları giderek daha fazla geri dönüyordu.

Şarkı sona erdiğinde, tahta geri döndüler.

Hades yaklaştı ve elmas olana doğru ilerledi. "Sihirli aynamı Lucifer'in yatak odasında buldum. Tanrıça sessizleşti ve bana görüntü göstermiyor. Sanırım Lucifer ona sihirli bir şey yaptı ve Axel'e yaptığın gibi onu da çekmeni istiyorum."

William'ın yardımıyla Axel'in hafızasının iyileşmesine yardımcı olmuştu. "Memnuniyetle," diye yanıtladı.

"Nişanlımdan düzgün bir şekilde özür diledikten sonra."

William sırtıttı.

Hades dudaklarını ince bir çizgi halinde sıktı ama başını da salladı. William'a bakarak, "Ben sen çocukken olduğum erkek değilim. Beni değiştirmeye yardım ettin. O zamanlar çok zarar görmüştün. Hakkında hiçbir şey bilmediğim şeylere ihtiyacın vardı - nezaket ve anlayış. Birlikte öğrendik. Sen büyüdükçe, Axel hayatının bir parçası olursa seni kaybedeceğimden korktum. Yaratılış amacını hatırlayacağından, programlandığın şeyi yapmaya çalışacağından ve benim de en iyi yaptığım şeyi yapmak zorunda kalacağımdan korktum. Potansiyel bir suikastçıyı öldürmek."

"Sanki yapabilirmişsin gibi," dedi William homurdanarak.

Şimdi Hades'in dudaklarının kenarları seğiriyordu. "Haksız değilsin. Güçlü bir adam oldun. Güçlü bir kral. Seninle gurur duyuyorum ve acındaki payım için özür dilerim." William'ın elini okşadı ve ayağa kalktı, sonra partiye yeniden katıldı.

"Daha iyi misin?" diye sordu William'a.

"Hem de çok," dedi kalçasını sıkarak. "Onu hâlâ seviyorum." "O senin sürünün bir parçası. Bizim sürümüzün." Onu dinlendirdi

Başını onun geniş omzuna yaslamış, son derece memnun. En çılgın hayallerinde bile böyle bir hayat düşünmemişti. Çok dolu, çok heyecan verici. Çok umut verici. "Yaptıkları ne kadar alçakça olursa olsun, bizi bir araya getirmede rol oynadı ve bunun için her zaman minnettar olacağım."

"Lilith hakkında ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Sen hayatımı aydınlatırken, karanlığı kovalarken nasıl üzülebilirim ki?"

Ona gülümsedi. "Harika bir geleceğimiz olacak bebeğim."

"En iyisi."

Bir bakış attılar ve bu onun motorunu harekete geçirmek için tek gereken şeydi. "Ayrılmak konusunda ne hissediyorsun?"

Onu yataklarına götürdü.

"-parti mi?" diye gülerek bitirdi. Sonra adam onu öptü ve kadın dünyanın geri kalanını unuttu. Sadece William ve bu an vardı, önünde ömür boyu sürececek bir mutluluk.

* * * * *

KİTAPLAR HAKKINDA KONUŞALIM!

BİRLİKTE ÇALIŞMAK

HARLEQUIN
AUSTRALIA

@HARLEQUINAUS

@HARLEQUINAUS

ISBN: 9781489297563

BAŞLIK: EN KARANLIK

KRAL

İlk Avustralya Yayını 2019 Telif Hakkı ©

2020 Gena Showalter

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz:

Harlequin Mira

Harlequin Enterprises (Australia) Pty Limited'in (ABN 47 001 180 918) bir yan kuruluşu olan bir baskıdır.

HarperCollins Publishers Australia Pty Limited (ABN 36 009 913 517)

Kat 13, 201 Elizabeth St

SYDNEY NSW 2000

AVUSTRALYA

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve ™ Harlequin Enterprises Limited veya kurumsal iştiraklerine ait ticari markalardır ve başkaları tarafından lisans altında kullanılmaktadır. ® ile işaretlenmiş ticari markalar Avustralya'da ve diğer ülkelerde tescillidir. Ayrıntılar için admin_legal@Harlequin.ca ile iletişime geçin.

www.harlequinbooks.com.au

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

